



www.burmeseclassic.com

ခင်ခင်ထူး လှည်းယဉ်ကြော့

ဝတ္ထုတိုများ

BURMESE
CLASSIC
.COM



Handwritten signature and date: ၂၀၀၉

ဒုတိယအကြိမ်

www.burmeseclassic.com

အမှတ်စဉ်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၅၄၁၀၄၀၉

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၂၅၀၀၉၀၉

ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ် (၁၀၀၀) အုပ်၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၀၉

မျက်နှာပုံးနှင့် အတွင်းပန်းချီ

ကျော်ဖြူစံ

အတွင်းဖလင်

A Seven Group

အပုံးဖလင်

Star

ကွန်ပျူတာစာစီ

Dream City

တန်ဖိုး

၁၅၀၀ ကျပ်

ဦးဝင်းမျိုး (ခဝံစာအုပ်တိုက်) ၂၁၂၊ ၃၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ က ထုတ်ဝေ၍
ခေါ်ချိချိအေး (ခဝံပုံနှိပ်တိုက်) အမှတ် (၈၈)၊ ၅၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ က
အတွင်းစာသားများနှင့် မျက်နှာပုံးကို ပုံနှိပ်ပါသည်။



၈၀၈.၈၃

ခင်ခင်ထူး

လှည်းယဉ်ကြော့ဝတ္ထုတိုများ / ခင်ခင်ထူး။ - ရန်ကုန်၊
ခဝံစာပေ၊ ၂-ကြိမ်၊ ၂၀၀၉။

၂၃၉ - စာ၊ ၁၈.၅ X ၁၂.၅ စင်တီ။

(၁) လှည်းယဉ်ကြော့ဝတ္ထုတိုများ။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

အမျှတအခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတတ်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 - ပြည်တွင်းပြည်ပအဇာတ်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေဖျက်ကြ။
- နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
 - အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
 - နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
 - ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။
- စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
 - ရှေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
 - ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ စိတ်ချစွာ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
 - နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို စနစ်တင်နိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။
- လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး။
 - အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
 - မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
 - တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်စားရေး။

၇၀ ရှုစာအုပ်တိုက်က ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

- ၁၀၈။ ပညာခေတ်၏နောက်ဆုံးပေါ် ဝေါဟာရအသစ်အဆန်းများ လူအောင်
- ၁၀၉။ Stylistic Transformation for High School Student ဒေါ်ခင်သီတာ
- ၁၁၀။ တောကျီးကန်းဝတ္ထုတိုများ နေဝင်းမြင့်
- ၁၁၁။ အလယ်တန်းကျောင်းသားများအတွက် အင်္ဂလိပ်အက်ဆေးနှင့် ပေးစာများ ဦးကျော်ဆန်းလင်း
- ၁၁၂။ ပဲသင်းကောက်ဝတ္ထုတိုများ ခင်ခင်ထူး
- ၁၁၃။ အိမ်ကလေး (၁၆) လုံး (ဒုတိယအကြိမ်) နေဝင်းမြင့်
- ၁၁၄။ အင်္ဂလိပ်စကားပြော အိဒီယမ် ဆန်းလင်းထွန်း
- ၁၁၅။ သင်သိပါရဲ့လား ကျန်းမာရေး ဒေါက်တာ ခင်ပန်နန်း
- ၁၁၆။ ရသစာပေ၏ သဘော ဇော်ဂျီ
- ၁၁၇။ ဈေးခြင်းတောင်းဝတ္ထုတိုများ ခင်ခင်ထူး
- ၁၁၈။ ဆရာကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ရလေအောင် လူအောင်
- ၁၁၉။ ကံကော်လက်ဆောင် စာစီစာကုံးများ ဖြိုးသာရ
- ၁၂၀။ အနန္တစွမ်းအားရှင် သင် မြတ်ငြိမ်း
- ၁၂၁။ ဆယ်နှစ်ကြီးဝတ္ထုတိုများ နေဝင်းမြင့်
- ၁၂၂။ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ဂျပန်ပုံပြင်များ စွန်းချိုဆွေရည်
- ၁၂၃။ ကလေးတွေသုံး အင်္ဂလိပ်စကားလုံး ညွန့်စေမိုး
- ၁၂၄။ ကမ္ဘာတလွှားမှ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ပုံပြင်များ ရွန်းလှဆွေရည်
- ၁၂၅။ ကြခတ်တောနှင့် စိန်စမ်းရေကဗျာများ မောင်တင်ပိုင်
- ၁၂၆။ ကြာဆစ်ကြီးမဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ ခင်ခင်ထူး
- ၁၂၇။ သည်ခရီး သည်ထီးဆောင်း မသက်ဆွေ

- ယခု**
- ၁၂၇။ လှည်းယဉ်ကြောဝတ္ထုတိုများ ခင်ခင်ထူး
- ဆက်လက်၍**
- ၁၂၈။ ကျောက်ဆစ်ရုပ်မှ လက်တစ်ချောင်းနှင့် ကလောင်စုံ
- လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုတိုများ



ခင်ခင်ထူး
လှည်းယဉ်ကြော
(ဝတ္ထုတိုများ)

မာတိကာ

- အမှာစာ
- ၁။ ပုံတိုပတ်စ
- ၂။ နှိုးစက်နာရီ
- ၃။ ဂျီအိတ်
- ၄။ ပွဲကတော်
- ၅။ အိုဇာတာ
- ၆။ ပြေးနေသော နှစ်များ
- ၇။ ရေသန့်ချက်ဖောင်း
- ၈။ စိုက်ခင်းကလေး
- ၉။ နတ်ကြီးကောက်
- ၁၀။ လှေအိမ်ကလေး
- ၁၁။ ရေငန်တွင်း
- ၁၂။ တို့လယ်တောမှာ ပွင့်ကြဲတယ်
- ၁၃။ ဥပါဒါန်
- ၁၄။ တောသူမယ်
- ၁၅။ ပန်း

- ၁
- ၁၇
- ၂၉
- ၄၅
- ၆၁
- ၈၁
- ၉၃
- ၁၁၃
- ၁၂၃
- ၁၃၉
- ၁၅၁
- ၁၆၇
- ၁၈၁
- ၁၉၉
- ၂၂၁



အမှာစာ

“လှည်းယဉ်ကြော့” ဝတ္ထုတိုများသည် ကျွန်မ၏ ဆဋ္ဌမမြောက် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်မှစ၍ ဝတ္ထုတိုများကို စိုက်လိုက်မတ်တတ် ရေးဖွဲ့လာခဲ့တာပင် အပုဒ် ၁၀၀ ကျော် ရှိခဲ့ပါပြီ။ သနပ်ခါးပွင့် ဝတ္ထုတိုများ၊ ဖက်စိမ်းကွမ်းတောင် ရွှေဝတ္ထုတိုများ၊ ဆံရစ်ဝိုင်း ဝတ္ထုတိုများ၊ ပါးကွက်ကြား ဝတ္ထုတိုများ၊ ဈေးခြင်းတောင်း ဝတ္ထုတိုများဟူ၍ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ၎င်းအုပ် ထွက်ရှိခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် အမည်များကို မြန်မာကျေးလက်အား ထင်ဟပ်စေသော အမည်များကိုသာ ကျွန်မ ပေးဖြစ်ခဲ့တာများပါသည်။ သည်စာအုပ်ကလေးကိုလည်း “လှည်းယဉ်ကြော့” ဝတ္ထုတိုများလို့ ကျွန်မ အမည်ပေးလိုက်ပါ၏။

လှည်းသည် ကျေးလက်နေ တောသူတောင်သားများအတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်သော အလွန်အသုံးဝင်သော ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ သွားချင်လာချင်တော့လည်း လှည်းကလေးနှင့်၊ ဝန်ကလေးတင်ချင်တော့လည်း လှည်းကလေးနှင့်၊ သီးနှံသိမ်းချင်တော့လည်း လှည်းကလေးနှင့်မှ အဆင်ပြေသည်။ ရွာလမ်း၊ တောလမ်းတွေပေါ်မှာ လှည်းကလေးကမှ ဟိုကွေ့သည်မောင်း၊ ဟိုကန်သင်းဖဲ့၊ သည်ကမ်းပါး ပန်းတက်နိုင်တာ နဟုတ်လား။



ကျေးလက်တောရွာများတွင် နွားခြူသံ တလွင်လွင်၊ လှည်းမောင်းသံ တကျောင်းကျောင်းကပင်လျှင် တောရွာ၏ ဂီတသံဖြစ်၏။ တောင်သူကြီးအိမ် တိုင်းတွင် လှည်းနှင့် နွားရှိသလို၊ လှည်းနှင့် နွားရှိပါမှ အိမ်ထောင်ပစ္စည်း ဖုံးသည်ဟု ခံယူကြပါသည်။

ကျွန်မတို့ ရွာတွေမှာ လုပ်ငန်းသုံး လှည်းကြမ်းများရှိသကဲ့သို့ အလှူ ရှင်လောင်းလှည့် နားထွင်းများ အလှစီးရာမှာ သုံးကြသည့် နားရံ လှည်း ခေါ် လှည်းယဉ်ဟူ၍ နှစ်မျိုးတွေ့ရတတ်ပါသည်။ လှည်းကြမ်းကတော့ လှည်းအိမ်ကျယ်သည်။ လှည်းဘီး၊ လှည်းရံတိုင်၊ စွယ်ရန်း၊ လှည်းစည်းကုံး တို့မှာလည်း လှည်းတစ်စီးမှာ ပါရမည့် အရိုးထည်အတိုင်း ဆင်ကြပါသည်။ လှည်းကြမ်းကတော့ ထွေရာလေးပါး သုံးချင်တာသုံးနိုင်ကြပါ၏။

လှည်းယဉ်ကတော့ အကြမ်းခံ၊ အမာခံသုံးဖို့ထက် အယဉ်၊ အလှ၊ အသန့်ကို ဦးစားပေးကာ ဆင်ကြပါသည်။ ကနုတ်ပန်း၊ ကနုတ်နွယ်တွေ ပါသည်။ လှည်းစည်းကုံးမှာ ကျေးရပ်ကလေးတွေ ပါသည်။ စွယ်ရန်း ရှည်ရှည် ကော့ကော့ကလေးတွေကလည်း တစ်ဖက်တစ်ချက် အစညီညီ ဟန်ချိချိရှိကြပါသည်။ လှည်းအိမ်ကျဉ်းကျဉ်းမှာ နေရာထိုင် ကတ္တီပါဖုံထူထူ ခင်း၍ နားထွင်းကြမည့် မိန်းကလေးများထိုင်ရန် အဆင်ပြေလှပါသည်။ သည်လှည်းမျိုးကတော့ အိမ်တိုင်းမှာ မရှိနိုင်ပါ။ ကျွန်မတို့ရွာမှာတော့ ရွာဦးဆရာတော်ကျောင်းအောက်မှာ နားရံလှည်းတစ်စီးရှိသည်။ သည်လှည်း ကတော့ ရှင်လောင်းလှည့်ရာမှာ သုံးကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးစီးရာမှာ သုံးကြသည်။

လှည်းယဉ်တော်ဖွဲ့ ကဗျာတွေ စာတွေကလည်း များလှပါ၏။ ကျွန်မ တို့ အလယ်တန်းကျောင်းသူ ဘဝတုန်းက ကျက်မှတ်ခဲ့ရသည့် လှည်းယဉ် ကဗျာကလေးကို ကျွန်မ အခုအချိန်အထိ သတိရနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ညိုကုန်းယံ ချောက်နံဆားမှာလ၊ တို့ဘုန်းကံအလျောက်မွေးရော ထင့်၊ တစ်ခေါက်ပြေးမှဖြင့် မိုးထိုးမယောင်၊ ခလောက်ကလေးရယ်တဲ့ ခိုးခိုးဒေါင်ဒေါင်၊ နှစ်ကိုယ်ချို့မှာကြောင့်၊ ချိုဘို့တူ နွားပြာတုတ်တွေ နှင့်၊ ပျိုတို့လူ ယာမလုပ်တယ်၊ အားထုတ်မယ့် မောင်မှာနော်ကွယ်၊ ဝါးခုတ်တဲ့တောင်၊ ဟဲ့ဆိုကာ ကြိမ်တံမြောက်ရုံနှင့်၊ လှည့်လိုရာ တိမ်ယံရောက်နိုင်ငဲ့၊ အိမ်ခြံပေါက် နွားညီနောင်၊ စားအိအောင်ပ ညနေ စောင်း၊ အားစီအောင်ပ ဝစေကြောင်း၊ ဆောင်ခွင့်ကိုရွယ်၊ မောင်နှင့် မယ် တူယဉ်တဲ့ပါလို့၊ နောင်တင့်တယ် လူမြင်ရဲခါမှ၊ ယူငင်ကာ ချူဆင်ဆွဲပါမယ်၊ ပွဲဝင်မယ့်ချောင်းသူရဲ့၊ လှည်းယဉ်နှင့်မောင်း” လှည်းယဉ်၏ အလှနှင့် သဘာဝကို ဖွဲ့ရုံတင်မကပါ၊ လှည်းယဉ် ကလေး စီးနေရသည့်နယ် ကဗျာနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက်ပါ နေရသည့် အဖွဲ့အနွဲ့ ဖြစ်ပါသည်။

“မြဝါကို ဘီး၊ မြစိမ်းကို လှည်းအိမ်၊ စိန်ကို လှည်းတုတ်၊ ဂေါ်မှတ်ကို ဇင်ကံ၊ ထမ်းပိုးက ပုလဲ၊ ဆွဲလဲက စိန်၊ ဣန္ဒနီ ဆောင်ပန်း၊ နန်း သူမောင်ငယ်၊ ရက်ကယ်မဆိုင်ပါနှင့် စိုင်းခဲကွယ်”

ဇင်ကံမှာ ဇင်တုံး (ဆင့်တုံး) ကို ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လှည်းယဉ် ကို အလွန်အကျွံဖွဲ့သော ရေးကဗျာကလေး ထင်ပါ၏။ ကျောက် မျက်စုံ လှည်းယဉ်ကလေး။

လှည်းကို တင်စားသည့် ကဗျာတွေ များစွာရှိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်က ရွာမှာ အလွန်ဝသော ကြီးတော် ဒေါ်ခင်တုတ်ကြီးကို ကလ သားတွေ ပြောင်လှောင် ဆိုခဲ့ကြသည့် “အမေဆိုဆဲ ဝါဆိုပွဲ လှည်းကလေး နဲ့သွားရအောင်၊ ကုက္ကိုပင် မြန်မြန်ခုတ်၊ လှည်းလုပ်ပမောင်၊ လှည်းလုပ်

ရင် ကြာပါလိမ့်မယ်၊ မဘုတ်ဆုံ တင်ဆုံကြီး လှည်းလုပ်လို့စီး” ဆိုသည့် ရေးကဗျာကလေးကလည်း ပြုံးချင်စရာ ကောင်းလှပါသည်။

တကယ်တော့ လှည်းယဉ်သည် ကျေးလက်၏ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး အမှတ်လက္ခဏာတစ်ခုလို့ပင် ပြောလို့ရနိုင်ပါသည်။ နေဝင်ချိန် ထန်းတောညိုညို၊ နောက်ခံထားကာ သစ်ခင်း၊ ပဲခင်းတွေကြားက လှည်းလမ်းကြောင်းကလေးအတိုင်း မောင်းနှင်လာတတ်သော လှည်းကလေးသည်ပင် မြင်ရသူအဖို့ ကျေးလက်ပန်းချီကားတစ်ချပ်နယ် လွမ်းချင်စရာ၊ ချစ်ချင်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ လှည်းယဉ်ဆိုသည်အတိုင်း သူ့အတိုင်း အတာနှင့်သူ ယဉ်ကြော့ကြော့ကလေး ရှိနေပုံကိုက အနုပညာဆန်လှပါ၏။

ကျွန်မ ရေးဖြစ်သမျှ ဝတ္ထုတိုများသည်လည်း အများအားဖြင့် ကျေးလက်ကို အခြေခံဖွဲ့သော ဝတ္ထုတွေသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျေးလက်ဆန်သော ဝတ္ထုကလေးများမို့ ကျေးလက်၏ နိမိတ်ပုံဖြစ်သော လှည်းယဉ်ကြော့နှင့် ခိုင်းနှိုင်းထားမိပါ၏။ လှည်းယဉ်ကလေးတစ်စီးလို ကြော့ကြော့ယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့် အမြင်တင့်ပါတီလိုတော့ မဆိုဝံ့ပါ။ သို့သော် ကျွန်မ မြတ်နိုးနှစ်သက်သော ကျေးလက်၏ နိမိတ်ပုံ လှည်းယဉ်ကြော့ကလေးကို စာဖတ်ပရိသတ်၏ ရင်ထဲအရောက် ချူကုံးသံတလွင်လွင်နှင့် ဆောင်ခွင့်ကို ရွယ်စေလိုက်ပါပြီ။

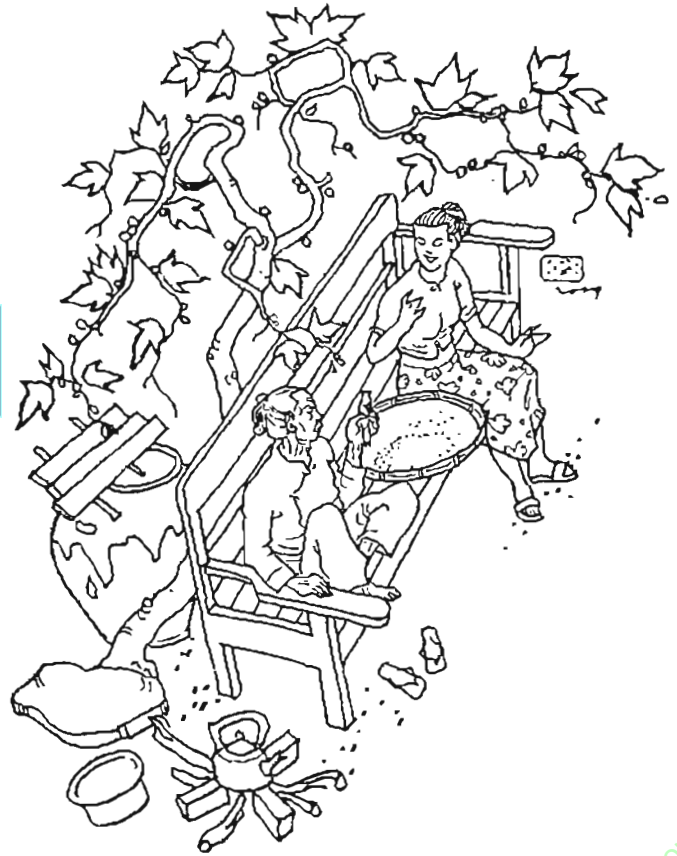
သည်ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ကလေးကို စိတ်လက်ရှည်ရှည် စောင့်စားကာ စုစည်းထုတ်ဝေပေးသော ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဦး (ပုဂံစာအုပ်တိုက်) နှင့် ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေပေးသော ကိုဝင်းချို (ခုဝံစာအုပ်တိုက်)၊ ဝတ္ထုတိုများကို ဖော်ပြပေးခဲ့ကြသော မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာများ၊ သရုပ်ဖော် ပန်းချီဆရာများနှင့် တကွ ဆွဲမမြောက် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာအုပ်တိုင်အောင် အားပေးဖတ်ရှု

ဝေဖန် အကြံပြုခဲ့ကြသည့် ကျွန်မချစ်သော စာဖတ်ပရိသတ် အားလုံးကို ကျေးဇူးဥပကာရ တင်ရပါကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

လှည်းယဉ်ကြော့ဖြင့် ဆောင်ခွင့်ကို ရွယ်၊ မောင်နှင့်မယ် တူယဉ်တွဲ နိုင်ကြပါစေ။

ခင်ခင်ထူး
မန္တလေး







ပုံတိုပတ်စ

ပုံတိုပတ်စ

(၁)

အမေက မန္တလေးမြို့၏ အနောက်ဖျား ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနားက ချော်ဆိပ်ရပ်ကွက်မှာ နေခြင်းဖြစ်၍ မန္တလေးမြို့၏ အရှေ့ယွန်းယွန်း မြို့သစ်ကို ပြောင်းရွှေ့လာသည့် ကျွန်မတို့ထံ အခါအားလျော်စွာ စာတိုပေစကလေး ရေးကာ လူကြိုဖြင့် ပို့တတ်ပါသည်။ အမေကြိုက်သည့် အစားအသောက်ကလေးတွေ စားချင်သည့်အခါ၊ ရွာက ဆွေမျိုးတွေထံမှ ရောက်လာတတ်သော ပဲကလေး၊ နမ်းကလေး ခွဲဝေပေးချင်သည့်အခါ အမေက လူကြိုဖြင့် မှာတတ် ပို့တတ်သူဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ မိသားစုကလည်း အမေအတွက် တစ်လစာ ဆေးလေး ဝါးလေးပို့သည်အခါ၊ ကျွန်မတို့လက်ထဲ ငွေစကလေးရွှင်လို့ အမေစားချင်ရာစားဖို့ ငွေကလေး ကန်တော့လိုသည့်အခါ ရောက်မြဲဖြစ်သော်လည်း အရောက်အပေါက်ခြားလျှင် သည်လိုပဲ စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ လှမ်းပို့တတ်ပါ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ မာကြောင်း သာကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့စိတ်ကူးတွေကို ရောက်တတ်ရာရာ ရွေးချယ်စာတွေ များပါသည်။

အခုလည်း တစ်မနက်ခင်းမှာ အမေ့ထံမှ စာတစ်စောင် လူကြိုဖြင့် ရောက်လာပါသည်။ ခါတိုင်းလို မာကြောင်း သာကြောင်း ဆိုတာထက် သူ့ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာသော အတွေ့အကြုံကလေးကို ကျွန်မ ဝတ္ထုရေး လို့ရလျှင် ရေးရအောင်ဆိုကာ ရေးပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မ အိမ်ထောင် ခွဲပြီးနောက်ပိုင်း အမေ့ဆီက သည်လိုစာကလေးတွေ ရောက်လာတတ် ကြောင်း ကျွန်မ ပြောခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မ အိမ်ထောင်မကျခင် အမေနှင့်အတူ နေခဲ့ရစဉ်ကပင် အမေ အပြောနာလွန်း၍ ကြားရဖန်များသော စကား တွေက ကျွန်မစာတွေ ရေးဖြစ်လာတော့ ကျွန်မအတွက် ဝတ္ထုရေးချင်စရာ တွေ ဖြစ်လာတော့သည်။ ကျွန်မ စာရေးဆရာမ ဖြစ်ရခြင်းသည်ပင် အမေကျေးဇူးက များများမဟုတ်လား။ အနေဝေးပြန်တော့လည်း ကျေး တောသူ အမေက စိတ်ကူးရတိုင်း စာတွေလှမ်းပို့နေကျ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မကို အားမရဟုဆိုကာ ဝတ္ထုလိုလို စီရေးပေးသည်များပင် ရှိသည့် အတွက် ကျွန်မမှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်ရပါသည်။

အမေသည် အညာကျေးတောခေါင်ခေါင်က ရွာဘုန်းကြီးကျောင်း ထွက်ပိပိ သေစာရှင်စာ ဖတ်တတ်ရုံလောက်သာ ပညာတတ်ရှာသူ ဖြစ် ပါသည်။ သို့သော် နှုတ်ရေးကြွယ်လှသည်။ စကား အလွန်ပြောတတ် သည်။ လောကအကြောင်း၊ ဓမ္မအကြောင်း ဆင်ခြင် သုံးသပ်နိုင်စွမ်းရှိ သည်။ ပညာရယ်လို့ မပြည့်စုံရာသော်လည်း အမေက လူ့အကြောင်း၊ လူ့အထာတွေကို ကောင်းကောင်း သိသူဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတိုသဘောတရား ကို အမေ နားမလည်နိုင်သော်လည်း အမေကိုယ်တိုင် စီကာပတ်ကုံး ပြောပြသမျှ ဝတ္ထုဖြစ်နေတတ်သည်။ ကျွန်မ ဝတ္ထုတိုကလေးတွေ ရေးဖြစ် တော့ အမေကိုယ်တိုင် အားရဝမ်းသာ ဖတ်ကြည့်ရှာသည်။ အမေက စကားအရာမြောက်အောင် ပြောတာကို ကျွန်မက ဝတ္ထုဖြစ်အောင် ဖန်တီး



ယူလိုက်နိုင်တာကိုပဲ ဝမ်းသာနေတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝေဖန်ရေး ပင် ပါလိုက်သေး၏။ ဒါကလည်း တစ်ခေါက်တည်းဖတ်ပြီး ပြောတာ မျိုးမဟုတ်။ နှစ်ခေါက် သုံးခေါက်ဖတ်ပြီး ပြောခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ညည်းဝတ္ထုက ဖတ်လိုတော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေသိ လူလုံးမကြာ တူးအေရဲ့။ ကျားဝတ္ထုထဲက ကျားဦးဝန်အကြောင်းက ဒါလောက် ဘာကလိမ့် မတုန်း။ သည်လို သည်လိုတဲ့ ဆိုလို့ ပြီးရရောလား။ ဦးဝန်မယားက မပုစွန်တော်၊ အဲသည် မပုစွန်က...”

ဝတ္ထုတို၏ အခင်းအကျင်းကို အမေ မသိလေတော့ ဦးဝန်နှင့်ပတ် သက်သမျှ ဇာတ်ကြောင်းကုန်စင်အောင် မဖြေဖြန့်မပြရကောင်းလားလို့ ဝေဖန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက ဝတ္ထုတိုကလေးထဲမှာ မလိုအပ်သည့် အကြောင်းအရာတွေ ထည့်လို့မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ စာရေးဆရာက ပြောချင် သည့် ဇာတ်လမ်းရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဆီလျော်သောဇာတ်ကို အထူးအားပြု သော လိုသလောက် အကြောင်းအရာကိုသာ ဖွဲ့ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ နားလည်သလို ပြောပြတော့လည်း အမေက ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါ။ အမေပြောသော အကြောင်းအရာများကို ကျွန်မ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖန်တီးနိုင် သည်ဆိုခြင်းမှာလည်း ကြားရုံဖြင့် ကျွန်မ ဖန်တီးတတ်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သည်အညာ သည်ရွာက လူတွေထဲမှာ အမေနှင့်အတူ တစ်လျှောက်လုံး ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးတာကြောင့်လည်း ပါပါ လိမ့်မည်။ အမေက တစ်ယောက်ယောက်အကြောင်း ပြောပြဆိုလျှင် ကျွန်မကလည်း အမေ ဘယ်သူ့ ဘယ်ကိစ္စကို ပြောနေမှန်း ချက်ချင်း သဘောပေါက်သည်။ အမေသိသလို ကျွန်မ သိသည် မှန်သော်လည်း အမေအားသာချက်မှာ စကားကို စီကာပတ်ကုံး၊ အညာလေ၊ အညာငွေဖြင့် အညာသံ လှိုင်လှိုင်သုံးကာ ပြောတတ်ခြင်းဖြစ်၏။ နောင် အမေနှင့်

အနေဝေးပြန်တော့လည်း စာတိုတစ်ကြောင်းသည်ပင် ကျွန်မအတွက် အတွေးများစွာ ဖြန့်ကြက်နိုင်ပါ၏။ အမေ့နှုတ်က စကားပြောလေတိုင်း၊ အမေ စာရေးပေးလိုက်တိုင်းလည်း ဝတ္ထုဖြစ်တာမဟုတ်တော့ တချို့ အကြောင်းအရာတွေက ကျွန်မအတွက် ဝတ္ထု ဖြစ်မလာတာလည်းရှိပါ၏။ ဒါကိုပဲ အမေက အားမလို အားမရ ဖြစ်တတ်သေး၏။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မေ့နေပြီဖြစ်သည့် အကြောင်းအရာကို အမေက မမေ့ပါ။ ဘယ်လောက်ပဲ ကြာကြာ အမှတ်တရ ပြန်မေးနေတတ်ပါသည်။

“ညည်း... မအူရွာက ကိုကုလားအကြောင်း အမေပြောသဲ့ဟာ ရေးပြီး ပြီးလား။”

“မရေးဖြစ်သေးပါဘူး အမေရယ်...ကိုကုလားအကြောင်းက ဝတ္ထု ဖြစ်ဖို့ အဆာတွေ ထည့်ရဦးမှာပါ။ ဝတ္ထုဖြစ်ဖို့ကလည်း လိုသေးတာကိုး အမေရဲ့”

ကျွန်မက သည်လိုဆိုလိုက်လျှင် အမေက “ညည်းတို့ဟာ ဘယ်လို ဟာကမှ ဝတ္ထုရေးလိုရသတန်း...ကတည်းမှ၊ ဝတ္ထုဖြစ်သယ် မဖြစ်သယ် ဘယ်သူကများ ကျိုးကျောက်များနေပါလိမ့်တော်” ဟုဆိုကာ ထိုကိစ္စ ခဏ တော့ ပြီးပြတ်သွားရတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ “ညည်း သည်ဟာ တော့ ဝတ္ထုရေးလို့ ရမယ်ထင်ပါရဲ့” အစချီကာ နောက်ထပ်ပေါ်လာလှည့် အကြောင်းအရာသစ်ကို ပြောပြန်လေ၏။ ကြာတော့ ကျွန်မမှာ အမေ ပြောသမျှ၊ အမေ အထေးက ရေးပို့နေသမျှ ရေးစရာရော၊ ရေးမဖြစ်တာရော ပုံနေတော့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ဝတ္ထုတိုကလေးတွေ ရေးဖြစ်ပါစေ တော့ဆိုသည့် အမေ့မေတ္တာ၊ အမေ့စေတနာကို ခံယူရမိ ဖြစ်ပါသည်။ အမေကတော့ သားသမီးတွေ၊ မြေးတွေ တစ်ပုံကြီးနှင့်ဆိုတော့ သူ့ တစ် ဝမ်းတစ်ခါး မပူပင်ရသူပီပီ ပီတောက်ပင်ရိပ် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ချခင်း



လှည်းယဉ်ကြော

ကာ ကျွန်မအတွက် သူမှတ်မိသမျှ အတွေ့အကြုံ ဆန်းကလေးတွေကို စဉ်းစားမြဲ၊ ချရေးမြဲ၊ လူကြိုနှင့်ပိုမြဲ။ အမေ့စာတွေပင် များလှပြီ၊ အမေက ပြောသည့်စကားမှာပင်မဟုတ်၊ စာတွေမှာပါ ပုံတိုပတ်စကလေးတွေ ပါ အောင် ရေးတတ်ရှာသည်။ အမေ့ပုံတိုပတ်စကလေးများသည်ပင် ဝတ္ထုတို ကလေးတွေ ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။

(၂)

ကျွန်မတို့အိမ်မှာ မောင်နှမ မိသားစုများလေတော့ စားအိုးကြီးလှသည်။ သည်ကြားထဲ ကျွန်မတို့ပိုင် မော်တော် မန္တလေးဆိပ်ကမ်း ဆိုက်ကပ်ချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်လျှင် မော်တော်သားတွေကိုပါ ကျွန်မတို့ကပဲ တာဝန်ယူကြရသည်။ ထိုအခါမျိုးမှာ တစ်ကျိပ်ကျော်အိုးကြီး ချက်ကရော။ အမေဆိုလျှင် မနက် လင်းကတည်းက မီးဖိုမှာ ထင်းတုံးကြီး တစ်တုံးတေ့ကာ နေကုန်နှင့်နေ ခန်းဆိုသလို ရွေးတလုံးလုံး ချက်ပြုတ်နေရတတ်သည်။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးမိန်းကလေးဖြစ်သည့် ကျွန်မမှာ ကျောင်းအားလျှင် အားသလို အမေ့ကို ကူသည်ဆိုပေသိ အိုးသူကြီး အမေ့မမျှ သက်သာလှတာမဟုတ်။ ကျွန်မတို့အိမ်က မီးဖိုချောင်မှာ သူဝင်ငါထွက် လူလဲနှင့် စားသောက်နေ ကြတာကိုကြည့်ရင်း အမေက ပက်ခနဲပြောတော့သည်။

“အမယ်လေးဟဲ့...တို့အိမ်က မီးဖိုချောင်လည်း မြို့တော်သိန်းအောင် ဇာတ်ရုံဖြစ်နေပါပကောဟဲ့...များလိုက်တဲ့ လူတွေနယ်၊ ငါမလည်း ရသေ့ ရှစ်သောင်း ဆွမ်းကပ်ရသလိုဖြစ်နေပြီ၊ တို့ရွာက ထမင်းချက် “မတော” တောင် သတိရသေး။”

အမေက လူတွေများလွန်းတာကို တစ်မျိုး ဥပမာပေးသည်။ သူ ထမင်းချက်ရတာကို တစ်မျိုး ဥပမာပေးသည်။ ပြီးတော့ ထမင်းချက်

မတော့တဲ့။ အမေလွတ်ခနဲ ပြောလိုက်သော ပုံခိုင်းကလေးများကို ကျွန်မ တခုတ်တရ မေးထားတတ်သည်။ အမေကလည်း ပြောချင်ချင်။

“ထမင်းချက် မတော့ဆိုသာ ယောက်ကျမိန်းကြီးဟဲ့၊ မိန်းမကနေ ယောက်ျားစိတ်ပေါက်နေတဲ့ မိန်းမကြီးပေါ့အေး။ ခေါင်းမှာ သျှောင်တစောင်း ကြီးနဲ့၊ ပုဆိုးကို ခါးပုံစကြီးကြီးထုတ်ပြီး တိုတိုပါအောင် ဝတ်တတ်သယ်။ လူကောင်ကြီးကလည်း နည်းသာကြီးမဟုတ်ဘူး။ ဂိုက်ကောင်းဆိုက်ကောင်း ကြီးပေါ့အေး။ သူက မြင်းခြံဇာတ်မှာ ထမင်းချက်အိုးသူကြီး။ ထမင်းခေချိန် ကျပြီဆိုရင် သူက မောင်းကြီးထထုသုံးပြီး ထမင်းအိုး ဟင်းအိုးတွေ အလယ် ကောင် ခုံတစ်လုံးနဲ့ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ထိုင်တော့တာပဲ။ ဇာတ်သူ ဇာတ် သားတွေက ကိုယ့်လှဲကလေးတွေနဲ့ကိုယ် လာလာတန်းစီကြရတာ။ မတော့ က စိတ်မထင်ရင် လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ ဟင်းမွှေတဲ့ ယောက်ချိုကြီးနဲ့ ခေါက်ဆို ခေါက်ချလိုက်တာပဲ။ သူ ပုံပေးသုံးအတိုင်း လက်ခံချင် ခံ၊ မခံလို့ အတွန့်တက်ရင် အော်တော့တာပဲ။ စားမှာ အသာအေးအေးသက်သာ စားကြဟဲ့။ နင်တို့ ပထွေး ဇာတ်ဆရာပေးသုံးပိုက်ဆံနဲ့ မလောက်မင ချက်ရတာ။ နင်တို့ ချက်ကျွေးနေရတာ ငါဖြင့် ဆီပူအိုးနားက မရွာရသဲ့ ငရဲသားလို ဖြစ်နေပြီဟေ့ ... တဲ့။ ဟုတ်တယ်လေ ညည်း စဉ်းစားကြည့်ပါ လား။ ငရဲကျသုံးလူတွေသာ ပြောင်းသွားတယ်။ ငရဲသားတွေကို ဆီပူထဲထည့် ကြော်ရတဲ့ ငရဲသားက တစ်သက်လုံး မီးပူ ဆီပူနားနေရတာ ... အခု ငါလည်း အဲသလိုဖြစ်နေပြီ”

အမေ ဘာပဲပြောပြော ပုံတိုပတ်စကလေးတွေက အမြဲကပ်လျက် ချပ်လျက် ပါတတ်သည်။ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတစ်တွေက ထမင်းစားလျှင် အမေကို ဟိုဟာလေး ထည့်ပေးပါဦး၊ သည်ဟာလေး ထည့်ပေးပါဦး



တောင်းလျှင် အမေက “ငါ ကိုရာပို လို လုပ်လိုက်မယ်နော်” ဟု ပြော တတ်သည်။ ဒါလည်း ကျွန်မတို့က ပြောပါဦး မေးရသည်။

“ကိုရာပိုက အမေတို့ရွာတွေဘက်မှာ ဆယ်နှစ်ပွဲ လိုက်ရောင်းနေသဲ့ ခေါက်ဆွဲလက်သုပ်သည်လေ။ ကိုရာပိုများ ခေါက်ဆွဲပြင်ပြီဆိုရင် သူ့လက် က အပေါ့၊ အလေး၊ အချဉ်၊ အစပ် သိပ်မှန်သာ။ အဲသားကို စားသူက အတွန့် တက်ပြီး ကိုရာပို ငံပြာရည်လေး နည်းနည်းလောက်လို့ တောင်းရင် ရမယ် ငျား ရမယ်ငျားဆိုတဲ့ပြီး လက်သုပ်ပန်းကန်ထဲ ငံပြာရည်တွေ ဝေါခနဲ လောင်းထည့်လိုက်တာပဲ။ ကိုရာပို ဆီချက်ကလေး ဆမ်းစမ်းပါဦးဆိုလည်း ရမယ်ငျား၊ ရမယ်ငျားဆိုပြီး ဆီတွေ ဗရုတ် သွန်ထည့်လိုက်တာပဲ။ ငရုတ်သီးမှုန့်ကလေးဆိုလည်း မှောက်ချလိုက်သာ ဆိုတော့ ဘယ်နှယ်မှ စားမဖြစ်တော့ဘူး”

အမေ ပုံခိုင်းတွေက သူ့နေရာနှင့်သူ အဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်နေတတ်တော့ ကျွန်မတို့မှာ အမေကို အံ့ဩရသည်။ အကြောင်းအရာကလေးတစ်ခု ရှိ လာလျှင် သူနှင့်လိုက်ဖက်သည့် ပုံခိုင်းက ကပ်လျက်၊ ချပ်လျက်။

ကျွန်မက အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းသော သမီးဆိုတော့အစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေအပေါ် လူစွာလုပ်ချင်သည်။ မောင်နှမတစ်တွေတစ်ယောက် တစ်ခွန်း စကားများကြပြီဆိုတော့လည်း ကျွန်မက နိုင်လိုက်ရမှ၊ နောက်ဆုံး အညွန့်ကလေး တင်လိုက်ရမှ ကျေနပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ဒါကိုလည်း အမေက ပုံခိုင်းဖြစ်အောင် ခိုင်းလိုက်သေး၏။

“ညည်းကတော့ အမေငယ်ငယ်တုန်းက အမေတို့က ဘလေးရင် ခေါ်ကြတဲ့ အရူးကိုဘရင် ပြောသလို ဖြစ်နေပြီ”

အရူး ကိုဘရင်ဆိုသည်မှာ စိတ် ကယောက်ကယက် ဖြစ်နေရာသည်

အမေဦးလေး ဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဟိုတုန်းက မှော်ဆေး၊ အင်းဆေးများ ထိုးရာက စိတ်နောက်သွားရှာသည်ဟု လူကြီးတွေ ပြောဖူးသည်။

“ဘလေးရင်က ရွာထဲနေသာမဟုတ်ဘူး၊ ရွာမြောက်လမ်းလမ်းက သင်္ချိုင်းဇရပ်ပေါ်နေသာ။ ထမင်းသွားကျွေးလည်း စားချင်မှ စားသာ။ ရွာထဲထမင်းလည်း ခံစားသာ။ အမေအဖေက ဘလေးရင် လည်ပင်းမှာ မြူအိုးတစ်လုံး ကြီးချည်ပြီး ဆွဲပေးထားသာပေါ့။ လူက အပါးရယ်၊ ဆွေတွေမျိုးတွေ အိမ်ရှေ့ရောက်ရင် တစ်ခုခု လာမထည့်မချင်း ပေးပြီး ရုပ်နေတော့သာပဲ။ အိမ်က လူကြီးတွေ မအားရင် အမေက မြူအိုးထဲကို ထမင်း သွားသွားထည့်ပေးရသယ်။ အမေတို့က ကလေးတွေဆိုတော့ ကစားကောင်းနေတုန်း လာရပ်ရင် စိတ်တိုသာပေါ့။ ရိုရိုသေသေ မထည့်မိဘူး။ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ထည့်ခဲ့သာချည်းပဲ။ နောက်တော့ အမေ ဆောင့်လွန်း အောင့်လွန်းအားကြီးတော့ အမေတို့အိမ်ရှေ့ လာမရပ်တော့ဘူး။ အဖေက သတိထားမိတော့ ဘရင် ... မင်း တို့အိမ် ဘာလို့ မလာတာတုန်းလို့ မေးသာပေါ့။ သည်တော့ ဘလေးရင်က ဟာ ... အစ်ကိုလေးရာ မင်းတို့အိမ်က အနက်က သိပ်ဆိုသာလို့ ပြောသတဲ့။ သည်တုန်းက စစ်ကာလကြီးကိုး။ အဝတ်အစားရှားပါးလွန်းတော့ တို့တစ်တွေက ဖျင်လုံချည် အနက်ကြီးတွေ ဝတ်ရလို့ အနက်လို့ခေါ်သာ”

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက အဝတ်အထည် ရှားပါးသောကြောင့် ကျေးလက်တောရွာများတွင် အထည်သစ်ရယ်လို့ မမြင်ရဟု ဆိုပါသည်။ လက်ရက်ကန်းစင်တွင် ဖျင်လုံချည်တွေ ကိုယ်တိုင်ရက်ဝတ်ကြရသည်။ အရောင်ရအောင် သစ်ခေါက်ဆိုးကြရသည်။ ရွာမှာက ထနောင်းခေါက်၊ မာလကာခေါက်များကို အရည်ကျိုပြီး ဆိုးကြတာများသည်။ အနက်ရောင်



လှည့်ယဉ်ကြော့

လိုချင်တော့ ဗွက်ပုပ်ရည်စိမ်ပြီး ဆိုးကြရသည် ဆိုပါသည်။ သည်အနက် ထည်ကိုပဲ ထည်လဲနှင့် ဝတ်နေရသူ အမေကို နာမည်မခေါ်ဘဲ အနက်ဟု အရူး ကိုဘရင်က ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အခု ညည်းလည်းမထူးဘူး၊ အမြဲ ဆောင့်အောင့်နေသာဆိုတော့ အနက်ပဲ”

အမေ ပုံခိုင်းကောင်းသောကြောင့် အစ်ကိုတွေ မောင်တွေက ကျွန်မကို ‘အနက်’လို့ ခေါ်ကြတော့သည်။ သည်ကတည်းက ကျွန်မလည်း သိပ် မဆောင့်ဝံ့တော့။

(၃)

ကျွန်မတင်မကပါ။ ကျွန်မအစ်ကိုတွေ မောင်တွေလည်း အမေပုံခိုင်းက မလွတ်။ အလုပ်တစ်ခုခိုင်းလိုက်၍ ဘာမှန်း ညာမှန်းမသိဘဲ ယောင်တိယောင်န မသေမချာပြန်ခဲ့လျှင် အမေက “မင်းနှယ်ကွယ် ... မောင်သာပေါ်ရသာလွတ်” ဟု ဆိုတတ်၏။ မောင်သာပေါ်ကလည်း ပြောစမှတ်တွင် ရသော ဇာတ်လမ်းရှိပါသည်။ ကျွန်မတို့ရွာတွင် မောင်သာပေါ်ဆိုသော လူပျိုကြီးတစ်ယောက် ရှိသည်။ အလွန်ရိုး၊ အလွန်အလွန်းသဖြင့် မိဘများကပင် ရှေ့ရေးအတွက် စိတ်ပျက်ရသူလည်း ဖြစ်သည်။ အမေပြောတတ်သည့် မောင်သာပေါ် ရသာလွတ်ကလည်း ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ပြောစမှတ်တွင်သည်။ ရသာမှာ ရွာသာကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ညဦးပိုင်းတုန်းက ဖအေနဲ့ မအေက မနက်ကျ သာပေါ်ကို ရသာလွတ်ရဦးမယ်လို့ ပြောတာကို သာပေါ်က မီးဖိုချောင်ထဲ ဆေးလိပ်မီး ဝင်ညှိရင်း နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်တယ်။ အဖေတို့ အမေတို့ကတော့ ငါ့ကို ရသာ လွတ်မယ်ပြောသယ်။ သူတို့မနီးခင် ငါ ထသွားမယ်ဆိုပြီး

မနက်အစောကြီး ရသာရွာ ထသွားရော။ မိုးလင်းတော့ ဖအေက သာပေါ်... မင်း ရသာသွားပေးစမ်းကွာဆိုတော့ သာပေါ်က ခပ်ကြွားကြွားနဲ့ အဖေက အခုမှ လွတ်နေ၊ ကျုပ်ကဖြင့် ပြန်ခဲ့ပေါ့... တဲ့။ ဘာမှလည်း မမှာလိုက်ရဘဲနဲ့ ဘာသွားလုပ်တာတုန်းလို့ မေးတော့ မသိဘူးလေ အဖေတို့ပဲ ကျုပ်ကို ရသာ လွတ်ရဦးမယ်ဆိုလို့ ထသွားသာလေဗျာတဲ့။ မင်တို့လည်း အဲသလိုပဲ လူကြီးပြောချင်သဲ့စကား လေးလုံးကွဲအောင် နားမထောင်ကြဘူး။ ရသာ ထသွားတော့သာပဲ”

အမေပုံခိုင်း၊ အမေပုံတိုပတ်စတွေက သူ့ကိစ္စနှင့်သူ လမ်းပေါ်မှာ ပြေးလွှားနေသူများကိုပင် မလွတ်။ “လမ်းပေါ်ရပ်နေသဲ့ မိန်းမ မျက်ခွက်က တို့ရွာက မထွေးတင်နဲ့ တူလိုက်သာအေ” လို့ ပြောချင် ပြောနေတတ်သည်။ လမ်းပေါ်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က စက်ဘီးကို တကျောင်းကျောင်း တကျင်းကျင်း အကြမ်းပတမ်း စီးသွားတာမြင်လိုက်လျှင်လည်း ဝေဖန်တတ် သေးသည်။ “သည်လူ သူ့စက်ဘီး မဟုတ်လောက်ဘူးအေ။ ကိုယ့်စက်ဘီး မဟုတ်လို့ အားမနာ လျှာမကျိုး ချိုင့်မရှောင် ကျင်းမရှောင် ဇွတ်နင်းသာ။ သူ့စက်ဘီးဆို သည်လို ဘယ်စီးလိမ့်မလဲ။ တို့ရွာက ကိုအေးအောင် သူများ နွား တွန်းရိုက်သလိုနေမှာပဲ” လုပ်တတ်သည်။

ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပြောရသည့် စကားထဲမှာပင် ပုံခိုင်းကလေးက အမြဲပါတတ်သည်။ ကျွန်မမောင်က အိမ်အပေါက်ဝမှာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခါးထောက်ရပ်ရင်း လမ်းဘက်ကို ကြည့်နေတော့ အိမ်အဝင်အထွက်မှာ ဝင်ချင်ထွက်ချင်သူတွေက ရှောင်ရှောင်နေရသည်။ အမေ ဈေးကပြန်လာ တော့ ပက်ခနဲ အပြောခံရတော့၏။

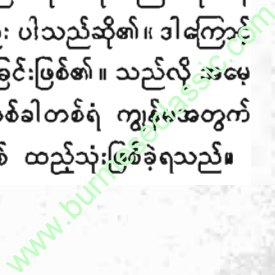
“ဖယ်စမ်းပါကွယ်၊ အပေါက်ဝရပ်ပြီး ခါးကြီးတထောက်ထောက်နဲ့ ဂင်ဂဲက ကိုမောက်ကျနေသာပဲ”

ကျွန်မတို့ရွာနှင့် ကပ်လျက် ဂင်ဂဲရွာက ဦးမောက်ကိုကြည့်လျှင် အမြဲတမ်း လက်နှစ်ဖက် ခါးထောက်ထားတတ်သည်။ သည်လို ထူးခြား သည့် စရိုက်တွေကိုလည်း အမေ မှတ်မိနေတတ်သည်။

တစ်ခါကလည်း ကျွန်မတူကလေး ကျောင်းသွားဖို့ လွယ်အိတ်လွယ် ထွက်လာတာကို လှမ်းကြည့်ရင်း အင်္ကျီကြယ်သီး တပ်လွဲနေတာ အမေ လှမ်းမြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သည်။

“နေဇော်... မင်းအင်္ကျီ ကြယ်သီးတွေ ပြန်တပ်စမ်း။ တကတည်းမှ ကြည့်ရွာက ကိုတိုင်းခင်ကျလို့။ ကိုတိုင်းခင်တို့များ ကြယ်သီး အထက်တစ် လုံး အောက်တစ်လုံးဖြစ်မှ ဝတ်တတ်သာ တစ်သက်လုံး အထက်တစ်လုံး အောက်တစ်လုံး နေလိုက်သာ သေသာသွားကရော သည်လိုပဲ”

အမေပုံခိုင်းတွေက အဖေကိုလည်း အလွတ်ပေးသည်မဟုတ်ပါ။ အဖေ က သူစားချင်သောက်ချင်စိတ် ရှိတာလေးကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဟင်းစပ်ထစပ် ပေးတာမျိုး၊ ပစ္စည်းတစ်ခု အိမ်အတွက် ဝယ်မည်ခြမ်းမည်ဆိုလျှင် ဝင် ပြောတာမျိုးရှိလျှင် အမေက “တကတည်းမှ ကိုစံကျော်ကလည်း နေရာ တကာ ပါရန်ကော” ဆိုတတ်သည်။ ကိုစံကျော်ဆိုတာ ကျွန်မတို့ရွာက ကျွန်မတို့ အဘိုးလေး တော်စပ်သည်။ အဘိုးလေး ကိုစံကျော်က မိန်းမ အလုပ်၊ မိန်းမ ကိစ္စတွေမှာ ဝင်ပါတတ်သည်ဆို၏။ မိန်းမဖြစ်သူ ဈေး သွားမယ်ဆိုတော့ ဟင်းချက်စရာ ဝယ်ရမည့်စာရင်း အဘိုးလေးကပဲ ပေး လေ့ရှိသည်။ ဟင်းချက်ရာတွင်လည်း ဆားခတ်၊ နနွင်းခတ် နေရာတကာ ပါတတ်သည်။ မိန်းမတွေ စကားပြောသည့်ကြား ငုတ်တုတ်ကြီး ထိုင်နေ တတ်သည်။ မိန်းမတွေ သန်းရှာကြတော့လည်း ပါသည်ဆို၏။ ဒါကြောင့် ပင် အဖေကို အဘိုးလေး ကိုစံကျော်နှင့် နှိုင်းခြင်းဖြစ်၏။ သည်လို အမေ ပုံခိုင်း၊ အမေ ပုံတိုပတ်စကလေးတွေက တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မအတွက် ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်ကောင်တွေမှာ စရိုက်အဖြစ် ထည့်သုံးဖြစ်ခဲ့ရသည်။



(၄)

မထူး

အမေ သဒိယဒါလေးယိုလို့ ရေးပေးလိုက်တယ်။
 တို့ရွာတွေမှာ နံမယ်မဲ့ဒါ ထူးပြီး ရှာမနေဘောင်။
 ဈေးသွားရင်း လမ်းမှာမွေးတော့ မိဈေးဘဲ။ အလှူဆိုင်ဈေးသိန်းတုန်း
 မွေး ဈေးသိန်းဘဲ။ တစ်ရွာသူနဲ့ တစ်ရွာသားယလို့မွေး အဘောရွာ
 အမေရွာ စပ်မှည့်ကြဒါပဲ။ ကြည့်ရွာနဲ့ ဥဒယမွေးတော့ ကြည့်ဦးဘဲ။
 ခုခေတ် နံမယ်ဒေ သုံးလုံးလေးလုံး မဲ့ကြဒါ နေ့နံက ခိုက်တတ်
 တယ်။ နေ့စီးတတ်တယ်။ တို့အဘောတို့က မိတပ်မခေါ်ရဘူး။
 ဘဒေသရာဇ်ခေတ်က ကျွန်များခေါ်တဲ့ နံမယ်တဲ့။ မယ်တပ်ခေါ်မှ
 ထီးသုံး နန်းသုံး ခေါ်ကြဒါ။ ခင်တို့ နန်းတို့ပါအောင်မဲ့အော့။ သခင်မ
 တို့ နန်းမတော်တို့မှ ထီးနန်းဆန်ဒါ။ ရှေးကအဲသလို နံမယ်မဲ့ဒဲ
 အကြောင်းလေး ညည်းရေးတဲ့စာထဲ ထဲရေးစမ်းအေ။

အမေ

အမေဆီက စာကိုဖတ်ရင်း ကျွန်မ ပြုံးမိရသည်။ လက်ရေးလက်သား
 သတ်ပုံသတ်ညွှန်း မမှန်သော်လည်း အမေအတွေး၊ အမေစိတ်ကူးကို
 ကျွန်မ သဘောကျမိသည်။ နာမည်မှည့်ကြပုံတွေကို အမေ ဘယ်လိုများ
 စိတ်ကူးရသွားတာပါလိမ့်။ အမေပြောတော့လည်း ပြောချင်စရာ။ သူ့ခေတ်
 နှင့် သူ့အခါ နာမည်မှည့်ကြပုံတွေကလည်း လူ့အဆင့်အတန်း၊ လူ့ဘဝ
 ပုံရိပ်တွေကို ထင်ဟပ်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ နာမည်က စီး
 တာ ခိုက်တာမျိုးကလည်း ရှိသေးသတဲ့။ မိတပ်ခေါ်တော့ ကျွန်၊ ခင်တို့
 မယ်တို့က ထီးနန်းဆန်သတဲ့။ အညာကျေးလက် အယူစွဲကလေး ဆိုပေမယ့်
 စဉ်းစားစရာ။ အမေစာရပြီးကတည်းက ကျွန်မခေါင်းထဲ အတွေးတွေဝင်
 ရပြီ။ ဝတ္ထုကလေးတစ်ပုဒ်ကို စိတ်ကူးဖြင့် ဖန်တီးကြည့်နေမိသည်။

ရက်တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ကျွန်မတို့ မိသားစု အမေအိမ်ကို
 အလည်ရောက်ကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အမေက ပျော်နေရှာသည်။ စကား
 စမြည် ပြောကြရင်းဖြင့် ကျွန်မ စာရေးသည့်အကြောင်း ရောက်သွားပါ
 သည်။

“အမေပေးလိုက်သဲ့ စာကလေး ဝတ္ထုရေးဖြစ်ရဲ့လား။”

“မရေးရသေးဘူး အမေရဲ့။ ဘယ်လိုတည်ရမလဲ စဉ်းစားနေတုန်း။”

“ညည်းတို့ စာရေးဆရာများ တည်ရတာနဲ့ သင်ရဖျင်ရသာနဲ့ ပြီးနေ
 သာပဲ။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးရပါမယ့်အကြောင်း ချိန်ဆနေရသာနဲ့ လမ်းတင်
 ပျောက်ကရော။ တကတည်းမှ တို့ရွာက ကိုမြကြီး ပဲစိုက်သလိုပဲ”

ကိုမြကြီး ပဲစိုက်သည့်အကြောင်းကိုတော့ ကျွန်မ မကြားဖူးသေးပါ။

“ကိုမြကြီး ပဲစိုက်တာက ဘယ်လိုတုန်း အမေရဲ့။ ပြောပြပါဦး” ဆိုတော့
 အမေက ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် သူ့ပုံခိုင်းကို ပြောပါလေတော့သည်။ သည်လို
 မှတ်မိရာရာ စကားတွေ ပြောနေရလို့ပဲ အမေ အသက်ရှည်နေခြင်း ဖြစ်
 မည် ထင်ပါ၏။

“တို့ရွာက ကိုမြကြီးဆိုသာ ရှေးခုနစ်တန်းအောင်အော့။ မြင်းမြဲမြို့

တက်ပြီး ကျောင်းနေနိုင်သာ သူတစ်ယောက်ရှိသာ။ ကိုမြကြီးက မြို့မှာ
 ခုနစ်တန်းအောင်တော့ ရွာက မသိန်းတင်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကျောင်း
 ဆက်မတက်တော့ဘူး။ ရွာပြန်ပြီး တောင်သူလုပ်သယ်။ သူတကာတွေက
 မိရိုးဖလာ တောင်သူလုပ်ကိုင် စားကြသာဆိုတော့ ရှင်းသယ်။ နှစ်စဉ်
 ပဲကြီးစိုက်နေကျအခင်း ပဲကြီးစိုက်လိုက်သာပဲ။ မြေပဲချသဲ့အခင်း မြေပဲ
 ချလိုက်သာပေါ့။ ကိုမြကြီးကတော့ အဲသလိုမဟုတ်ဘူး။ သူက မြို့တက်
 ပညာသင်လာတဲ့သူဆိုတော့ သိပ္ပံလို့လို့ ဝိဇ္ဇာလို့လို့ကိုးအော့။ သည်တော့
 သူက ဘယ်အကွက်တော့ဖြင့် ဘာစိုက်ရင်ကောင်းမလဲ။ ဘယ်အခင်းတော့

ဖြင့် ဘာစိုက်ရင် ဖြစ်မလဲ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ မေးစေ လက်နဲ့ပွတ်ရင်း အခင်းထိပ်ကနေ ဒါပဲ စဉ်းစားနေသာ။ စိုက်တော့လည်း သူတကာလို ပဲဖြင့် ပဲ၊ နမ်းဖြင့်နမ်း စိုက်သာလည်း မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခဏ အကွက် တစ်ကွက်ကို လေးပိုင်းပိုင်းပြီး မြေပဲက တစ်စိတ်၊ ပဲနီက တစ်စိတ်၊ နမ်းက တစ်စိတ်၊ ဝါက တစ်စိတ် အဲသလို စိုက်ကြည့်သာပေါ့။ သီးနံ ပေါ်ချိန်ကျ သူများက တင်းလုံးတောင်းလုံး ခြင်ရောင်းနိုင်ပေမယ့် သူ့မှာ ဘယ်ဟာ၊ ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မရတော့ ဟိုဟာနည်းနည်း သည်ဟာ နည်းနည်းပေါ့အေ။ ခေတ်ပညာတတ် ဆိုတော့ ဟုတ်နီးနီးနဲ့ ရွာက မေးကြသယ်။ ကိုမြကြီး ခင်ဗျားအကွက် ဘာစိုက်ရင် ပိုဖြစ်မလဲပေါ့အေ။ ကိုမြကြီးက ခေါင်းကုတ်သဲ့ပြီး ဘယ်ဟာ ပိုဖြစ်သယ် မသိလိုက်ပါဘူးဗျာ။ သည်တစ်နှစ်တော့ ချိန်ကြည့်ရသာနဲ့ ပြီးသာပါပဲတဲ့။ ညည်းမလည်း အခုထိ ချိန်တုန်းလား။”

အမေစကားဆုံးတော့ ကျွန်မတို့မှာ ရယ်လိုက်ရပုံများ။ အမေမို့ ပုံ နိုင်းတတ်ပလေ ဆောက်မေ့ရပါသည်။ အမေဆီက အပြန်မှာတော့ ကျွန်မ ဝတ္ထုကလေးတစ်ပုဒ်ရေးဖို့ စိတ်ကူးကလေး ဝင်လာခဲ့ပြီ။

(၅)

သည်လို အမေပုံတို ပတ်စတွေ၊ ပုံခိုင်းတွေအကြောင်းပြောလျှင် ဆုံးနိုင်မည် မထင်ပါ။ အမေမှာက အကြောင်းဆုံတိုင်း ပြောစရာတွေ တစ်ပုံကြီး ကျန်နိုင်ပါသေးသည်။ ပြောလည်း ပြောနေဆဲ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်ကတော့ အမေ သည်လို ပြောတတ်တာကို သိပ်ကြီး အလေးအနက်မရှိခဲ့။ အခုတော့လည်း အမေစကားတွေက ဘဝထဲက ရင်းနှီးထားရသည့် အတွေ့အကြုံတစ်မျိုး ပါလားလို့ ကျွန်မ ခံစားတတ်

ပါပြီ၊ တကယ်တော့ အမေက လူနှင့်စရိုက်ကို ကပ်ပြောနေခြင်း မဟုတ် လား။

အမေဝမ်းထဲမှာ စိတ်နှလုံးထဲမှာ လူတွေအကြောင်း ဘယ်လောက် တောင် သိုမှီးထားတာပါလိမ့်၊ စရိုက်တွေ ဘယ်လောက်တောင် သိနေတာ ပါလိမ့်၊ ဝတ္ထုဆိုတာကလည်း ဒါပဲမဟုတ်လား။ လူနှင့်စရိုက်ကို ဘဝ နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်အောင် ဖော်ကျူးခြင်းပဲမဟုတ်လား။

အခုတော့ အမေ လှမ်းပို့တတ်သော စာတိုကလေးတွေကို ကျွန်မ သိမ်းတတ်နေပြီ။ အမေ ပုံတိုပတ်စကလေးတွေကို ခံယူတတ်နေပြီ။ ဤ သည်ပင် အမေဘဝထဲကလာသော ဝတ္ထုတွေမဟုတ်လား။ အဝေးမှာဆို တော့ အမေ ပုံတိုပတ်စတွေကို လှမ်းနေမိပြီ။

အမေဆီမှ ရလာခဲ့သော စိတ်ကူးကလေးကို ကျွန်မ ဝတ္ထုရေးတော့ “ပုံတိုပတ်စ” လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်ပါသည်။ အမေကိုယ်တိုင်သည်ပင် ကျွန်မအတွက် ဝတ္ထုဖြစ်နေတာ ကြာပြီ။

ကလေးမဂ္ဂဇင်း၊ အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၀၇





နိုးစက်နာရီ

နိုးစက်နာရီ

(၁)

သည်ကနေ့ည ချိန်ပိယံလိဂ် ဘောလုံးပွဲရှိကြောင်း ဆရာညိုက ဖုန်းလှမ်း ဆက်သည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကြိုတင်သိထားသော်လည်း ဆရာညိုထွန်းလှ က ကြည့်ဖြစ်အောင် သတိပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ပွဲက ကျွန်မ သိပ်ကြိုက်သော အိတလီနိုင်ငံ ဘောလုံးကလပ် အသင်းတစ်သင်းဖြစ်သည့် အေစီမီလန် အသင်းနှင့် ဂျာမနီနိုင်ငံ အသင်းတစ်သင်းဖြစ်သည့် ဘိုင်ယန် မြူးနစ် အသင်းတို့ အကြိတ်အနယ် ကစားရမည့်ပွဲပွဲ နေ့ခင်းနေ့လယ် ကတည်းက အလုပ်တွေသာ လုပ်နေရသည်။ စိတ်တွေကတော့ ဘောလုံးပွဲမှာ။ ညတော့ ကြည့်လိုက်ရချေသေး။ ပွဲအခြေအနေကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါ သည်။ နိုင်သည့်အသင်းက ဆီမီးဖိုင်နယ်ကို တက်ရမည်ဖြစ်ပြီး ရှုံးသည့် အသင်းက ထွက်တော်မူ နန်းကခွာရမည်ပွဲ မဟုတ်လား။

ကျွန်မ ခွဲလမ်းရသော အေစီမီလန်အသင်းက ကွာတားဖိုင်နယ် ပထမ အကျော့တုန်းက အိမ်ကွင်းမှာ နှစ်ရိုးစီ သရေကျခဲ့တာမို့ သည်ကနေ့ တွေ့ ကြရမည့် ဒုတိယအကျော့မှာ ဘုရင့်နောင် ဖောင်ဖျက်သလို အနိုင်ရကုန်ရ

မှ ဖြစ်တော့မည်။ ပြီးတော့ သည်ကနေ ကစားရမည့်ကွင်းက အေစီမီလန် အဖို့ အဝေးကွင်း။ ဂျာမနီနိုင်ငံက ဘိုင်ယန်မြူးနစ်ကွင်းမှာ သွားကစားကြ ရမှာဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ပန်းရုံး၊ တစ်ရေလျော့သလိုတော့ ဖြစ်နေ သည်။ ဆိုကြပါစို့။ သရေကျအောင် ကစားနိုင်သည်ထားဦး။ အဝေးကွင်းမှာ သုံးဂိုးသွင်းနိုင်ပါမှ အခြေအနေကောင်းရမည်ကိန်း။ နိုင်ငံတကာအဆင့် ကလပ်အသင်းတွေဆိုတော့ ဂိုးတစ်ဂိုးရဖို့ဆိုတာ လွယ်သည်မဟုတ်။ သူလို ကိုယ်လိုချည်း မဟုတ်လား။ အခုကနိုင်ရင် အပြတ်နိုင်ပါမှ၊ မဟုတ်ရင် သုံးဂိုးတောင် သွင်းယူရမှာဆိုတော့ ရင်တော့အမောသား။

ဂိုးအရေအတွက် များများရဖို့ တိုက်စစ်ကိုသာ အားကိုးရတော့မည်။ အေစီမီလန်အသင်းမှာက တိုက်စစ်မှူးကောင်းများ ဖြစ်သော ကာကာ၊ အိုလီဗီရာ၊ အင်စာဂါ၊ ဂီလာဒီနိုတို့ ရှိနေသည့်အတွက် ထင်သလောက်တော့ အခြေအနေ မဆိုးနိုင်ပါ။ ဘရာဇီးနိုင်ငံသားကလေး ကာကာကို ကျွန်မ သိပ် အားရသည်။ လူပုံ ချောချောနွဲ့နွဲ့ ဆိုသော်လည်း တစ်ခါတစ်ခါ သူ့ထိုး ဖောက်ဟန်မှာ ကြောက်စရာကောင်းလှပါသည်။ အခြားပြိုင်မြင်းတွေကို ခါးဖြတ်ထားခဲ့ကာ ရှေ့ဆုံးက ခေါင်းမောဝင်လာသော ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင် လို လှုပ်ရှားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ခက်တာက ကိုယ့်အကြိုက်ချည်း ပြော နေလိုလည်း မဖြစ်ပါ။ ကိုယ်က ဂိုးသွင်းဖို့ချည်းလည်း တွက်လိုမဖြစ် သေး။ တစ်ဖက်အသင်းကို ဂိုးမပေးရရေးကလည်း တစ်ချိန်တည်းမှာ ရှိနေသည့် တာဝန် ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ဘက်ကိုလည်း ကာ၊ သူ့ဘက်ကိုလည်း ထိုးဖောက်။ အေစီ မီလန်အသင်းတွင် ခဲစစ်ပိုင်းမှာ လျော့သည်လိုလည်း မဆိုသပါ။ ပေါ်လို မာလ်ဒီနို၊ နက်စ်တာ။ ပြီးခဲ့သည့် ၂၀၀၆ ခုနှစ် ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲမှာ အကောင်းဆုံး အလယ်တန်းဆု ရခဲ့သည့် ပီယာလို၊ ဂတ်တူဆို၊ ဆီးဒေါ့ စသည့် အတွေ့အကြုံရင့် ကစားသမားတွေနှင့်ဆိုတော့ မနိုင်သော်မှ အရှုံးလှနိုင်သည်။

အို...ဘာဖြစ်လို့ ရုံးရမှာလဲ။ မရှုံးဘူး။ ပြောသာပြောရတာပါလေ။ ဘိုင်ယန်မြူးနစ်ဘောလုံးအသင်းကလည်း ပေါ့သေးသေးတော့မဟုတ်။ ချန်ပီယံလိဂ်ဆု အကြိမ်ကြိမ်ရထားဖူးသည် ပရိသတ်အကြိုက် အသင်းတစ် သင်း မဟုတ်လား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘောလုံးမင်းသားချောတွေ တစ်လှေကြီး ပါသော အေစီမီလန်အသင်းကို နိုင်စေချင်သည်စိတ် ကျွန်မမှာ ရှိနေသည်။ သွေးမတော် သားမရင်းပါဘဲလျက် မေတ္တာပါရသော သံယောဇဉ်ပါလား။ ကမ္ဘာ့ဖလား ဘောလုံးပွဲတွေ လေးနှစ်တစ်ကြိမ် ကစားကြတော့လည်း ကျွန်မမှာ အီတလီအသင်းဘက်ကချည်း အမြဲအားပေးခဲ့သည်။

မနက်စောစောကတည်းက ဈေးပြေးပြီး ညမနက်စာ တစ်ခါတည်း ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ထားလိုက်သည်။ ဒါမှ ညမှာ ကျွန်မ စောစောအိပ်ရာ ဝင်ပြီး ဘောလုံးပွဲလာချိန် ည နာရီပြန်နှစ်ချက်လောက်မှာ တစ်ရေးနိုးဖို့ အဆင်ပြေမှာကိုး။ ချက်ရင်းပြုတ်ရင်းမှာပင် ကျွန်မခေါင်းထဲမှာ ဘောလုံး အသင်း နှစ်သင်းကို ပုံဖော်ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။ ဂိုက်ဘုတ်ပြားမှာ မာကာတစ်ချောင်းဖြင့် လူစာရင်း ချကြည့်နေမိသည်။ ဈေးသွား၊ ထမင်း ဟင်းချက်နှင့် မီးဖိုချောင်ကလေးထဲမှာ တလှုပ်လှုပ် အလုပ်တွေရှုပ်လှသည် ကြားက လူစာရင်း ချကြည့်နေသော ကျွန်မကို ကျွန်မအိမ်သားက မျက်မှန် မ၊ ကြည့်သည်။ သူ့အဖို့ ထူးဆန်းတာ မဟုတ်သော်လည်း ဖြစ်ရလေ ဆိုသည့် မျက်နှာရိပ်ကိုတော့ ပြနေသည်။

“ည ... ဘောလုံးပွဲရှိမယ့် ရှေ့ပြေးနိမိတ်တွေပါလားဟ၊ ဘာပွဲများ ပါလိမ့်ဗျာ”

ကျွန်မအိမ်သားက ဘောလုံးပွဲ ဝါသနာမပါသော်လည်း ကျွန်မကို တော့ မတားရှာပါ။ အိပ်ရေးပျက်မှာ၊ မကျန်းမာမှာကို စိုးရိမ်သည်ကလွဲလျှင် ချုပ်ချယ်တာမျိုးတော့ မရှိပါ။

“ချန်ပီယံလိဂ် ကွာတားဖိုင်နယ် ဒုတိယအကျော့လေ... သည်ပွဲက အဆုံးအဖြတ်ပွဲ။ နှစ်သင်းစလုံးအတွက် အရေးကြီးတယ်။ တော် ထကြည့်ပါလား။”

“မင်းမှာ အရေးမကြီးတဲ့ပွဲရယ်လို့ ရှိသေးလို့လားကွာ။ ပွဲတိုင်း အရေးကြီးနေတဲ့ပွဲစွာ။ ငါတော့ ဇာတ်မင်းသမီး လင် ဖြစ်နေတာကြာပေါ့။”

သူ့စကားထဲက ဇာတ်မင်းသမီးလင်ဆိုတာကို သဘောကျပြီး ကျွန်မ အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်မိသည်။ ဇာတ်မင်းသမီးများခမျာ ညဘက် ဇာတ်ထုပ်ဇာတ်ခန်း မိုးလင်းအောင် ကပြကြရပြီး နေ့ခင်းတစ်ခင်းလုံး ညက အိပ်ရေးပျက်သမျှ အတိုးကြီးချကာ အိပ်မောကျရတာကို ပုံခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာတိုဘက်ခြမ်းက ဥရောပနိုင်ငံတွေမှာ ကန်ကြသည့် ဘောလုံးပွဲတွေဆိုတော့ သူတို့တိုင်းပြည်နှင့် သူတို့အချိန် အဆင်ပြေသော် လည်း ကျွန်မတို့နှင့် နေ့နှင့်ည ဖြစ်နေရသည်။ ပြီးတော့ ညကြီးသန်းခေါင်မှ လာသည့် ပွဲတွေဆိုတော့ ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲ ကြည့်ရဖို့ဆိုတာ တော်တော် တော့ ဇွဲရှိရသည်။ ညဦးဦးယံလည်း အိပ်မရ၊ မိုးသောက်ယံလည်း အိပ် မဖြစ်၊ ယေဘုယျအားဖြင့် ဥရောပနိုင်ငံများနှင့် ကျွန်မတို့နိုင်ငံ အချိန် ခြောက်နာရီလောက် ကွာခြားသည်မဟုတ်လား။

ကျွန်မက ရယ်ရင်းမောရင်းကပဲ စားပွဲတင်နာရီကို သံပတ်ပေးလိုက် သည်။ နာရီသံပတ် လက်တံအဝါကလေးကို နှစ်ဂဏန်းနေရာမှာ တိတိ ကျကျချိန်ပြီး အပေါ်က နှိုးစက်အဖုံးကလေးကို ဖွင့်ထားလိုက်သည်။ သည် နာရီကလေးကလည်း ကျွန်မ ဘောလုံးပွဲကြည့်ဖို့အတွက် ကျွန်မ အိမ်သား ကပဲ ဝယ်ပေးထားခြင်းဖြစ်၏။ နှိုးစက်နာရီကလေးကို ကျွန်မ ခေါင်းအုံး ဘေးမှာ ချထားလိုက်သည်။ ည ဆယ်နာရီမတိုင်မှီမှာဘဲ ကျွန်မ အိပ်ရာ ဝင်ဖို့ ပြင်ရသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သည်အချိန် ကျွန်မ အိပ်လေ့မရှိပါ။ အနည်းဆုံး ည ဆယ်တစ်နာရီ၊ ဆယ်နှစ်နာရီလောက်အထိ (မီးလာလျှင်

ပေါ့လေ) စာရေးချင် ရေး၊ စာဖတ်ချင် ဖတ် လုပ်နေတတ်သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ ဝတ္ထုတိုကလေးတွေ စိတ်လိုလက်ရရေးရင်း လက်တွေ့သည့်ညတွေ မှာတော့ ည တစ်ချက် နှစ်ချက်အထိ ရောက်ချင်လည်း ရောက်သွားတတ်ပါ ၏။ အခုက ညကြီးသန်းလွဲ နှစ်ချက်မှာ နီးရမှာဆိုတော့ ည ဆယ်နာရီ လောက် ကြိုအိပ်မှ အိပ်ရေးတစ်ဝက်စာလောက် ဝနိုင်မှာမဟုတ်လား။

“ပွတ်နိုက်”
“နိုက်”

ကျွန်မက ညအိပ်ရာဝင် နှုတ်ဆက်တော့ သူက စားပွဲထိုင် စာရေး ရင်းက ဝတ်ကျော့တန်းကျော့အသံဖြင့် ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။ မင်းရဲ့ ပွတ်နိုက်ကို ငါ သိပါတယ်ဆိုသည့် သဘော။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘောလုံးပွဲတွေ ကြည့်ဖို့ ဝါသနာမပါလိုက်တာမှ။ ဘောလုံးပွဲကို ဝါသနာနည်းသော်လည်း ဂြိုဟ်တုစလောင်းကလာသည် ဂေါက်သီးပွဲတွေကိုတော့ ကြိုက်ပါသည်။ ကျွန်မက ဂေါက်သီးအားကစားနည်းကို သိပ်မကြိုက်။ နှစ်ယောက်အတူ ကြည့်ဖြစ်သည့် အားကစားနည်းဆိုလို့ တင်းနစ်ပွဲတွေသာ ရှိသည်။ ဩစတြေးလျအိုးပင်း၊ ပြင်သစ်အိုးပင်း၊ ဝင်ဘယ်လ်ဒန်၊ ယူအက်စ်အိုးပင်း စသည့် ဂရင်းဆလင်းပွဲတွေကိုတော့ ကျွန်မနှင့်အတူ ထိုင်ကြည့်ချင် ကြည့် တတ်သည်။ သူ့ဘာသာ စာရေးချင်ရေး၊ စာဖတ်ချင်ဖတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်အားလက်အားရှိပါမှ ရပ်ရှင်ဓာတ်ပြားကလေးတစ်ပြား အနိုင်နိုင်ကြည့် သူသာဖြစ်၏။ ကျွန်မ ဝါသနာထုံသော ဘောလုံးပွဲတွေကို နည်းနည်းကလေး မှ စိတ်မဝင်စားတာကိုတော့ မချင်မရဲဖြစ်ရသည်။ သူ့ကိုကြည့်စေ သိစေ ချင်လွန်းလို့တော့ မဟုတ်ပါ။ ဘောလုံးပွဲလာချိန်ဆိုလျှင် ကျွန်မတစ်ယောက် တည်း တီဗွီရှေ့မှာ အော်လိုက် ဟစ်လိုက်၊ လက်သီးလက်မောင်းတွေ တန်းလိုက် လုပ်ရတာကို အားမရနိုင်လို့ ဖြစ်၏။

ကျွန်မ အဖြစ်သည်းလွန်းတာကို ကြည့်ရင်း တစ်ခါတလေတော့ ပြောပါသည်။

“မင်းကိုယ်တိုင် ထကန်ပါရောလားကွ”

အိပ်ရာဝင်လျှင် စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်လေ့ရှိသည့် ကျွန်မအကျင့်အတိုင်း အိပ်ရာထဲမှာ စတီလောက်တော့ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေလိုက်သည်။ ဆရာဇော်ဂျီနှင့် ဆရာမင်းသုဝဏ်တို့ ရေးသည့် “ခရီးသည်” စာအုပ်ကိုဖတ်ရင်း ကျွန်မ စဉ်းစားကြည့်နေမိပါသည်။ ဆရာဇော်ဂျီက ဆောင်းပါးမှာ ၁၉၃၈ ခုနှစ်က ဆရာကိုယ်တိုင် လန်ဒန်သို့ ပညာတော်သင်ခရီး သွားရစဉ်က “စူးအက်တူးမြောင်း” ဖောက်လုပ်နိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက် ကမ္ဘာကြီးကို မြေကြော့ရှုံ့ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ခရီးတွင်ကျယ်လှကြောင်း ရေးခဲ့သည်။ ဆရာ ရေးသား မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်မှ နောင်နှစ်ပေါင်းခုနစ်ဆယ် ကွာခဲ့ပြီဖြစ်သော ကနေ့မှာတော့ ကမ္ဘာကြီးက ပို၍ပင် ကျဉ်းမြောင်းခဲ့လေပြီ။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ဒန်မြို့မှာ ကျင်းပနေသော ဝင်ဘယ်လ်ဒန် ဂရင်းဆလင်း တင်းနစ်ပြိုင်ပွဲကြီးဆီကို ထိုင်းအံယားဝေးက အထူးအစီအစဉ်များဖြင့် တင်းနစ်ပွဲကြည့်လိုကြသူ ပရိသတ်ကို ပို့ဆောင်ပေးနေကြောင်း ကြော်ငြာနေသည်။ သည်နေ့ ကြည့်ချင်စိတ်ကလေးရှိလျှင် သည်ကနေ့ပဲ သွားကြည့်လိုရနေပြီ။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်က လန်ဒန်မြို့ပြီး သွားခဲ့ရသော လန်ဒန်သင်္ဘောခရီးကို အခုတော့ နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ ရောက်နိုင်ပြီ။ တခြားမကြည့်ပါနှင့်။ သည်ကနေ့ည ဂျာမနီနိုင်ငံ ဘိုင်ယန်မြို့နယ် ဘောလုံးကွင်းမှာ ကစားကြမည့် ဘောလုံးသမားတွေကို မိုင်ပေါင်းများစွာ အဝေးမှ ချက်ချင်းမြင်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မချစ်သည့် အီတလီဘောလုံးအကျော်အမော်တွေကို ကျွန်မ အိမ်ခန်းကလေးထဲကနေ တိုက်ရိုက်မြင်ခွင့်ရနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

(၂)

ကျွန်မစိတ်တွေက ဘောလုံးပွဲတွေဆီ ရောက်သွားရပြန်ပါ၏။ ဘောလုံးပွဲတွေကို ဘာကြောင့်များ ကျွန်မ သည်လောက် နှစ်သက်ခဲ့မင် စွဲလမ်းခဲ့ရတာပါလိမ့်။ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးတစ်ခုမှာ လူအယောက်နှစ်ဆယ်က ဘောလုံးကလေးတစ်လုံးကို ခြေနှင့် ဝိုင်းလှကြပြီး နှစ်ယောက်သာ လက်ဖြင့် ကိုင်ခွင့်ရသည့် ဟိုဘက်သည်ဘက် အားကစားနည်းကို ကျွန်မ ဘာကိစ္စရူးသွပ်နေမိရတာလဲဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် အတိအကျ အဖြေမပေးတတ်ပါ။ ဘောလုံးပွဲကြည့်ရတာ အင်ဂျလီနာဂျီလီ သရုပ်ဆောင်သည့် ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ကြည့်ရသလိုပါပဲလို့ ပြောရင်လည်း ပြည့်စုံစရာမရှိပါ။ တရိုး၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကိုဖတ်ပြီး ကြည့်နူးသွားရသည့် အရသာမျိုးလို ပါပဲလို့ ဖြေလျှင်လည်း မနိုင်အပ်ရာပါ။ စိတ်ကျေနပ်လောက်စရာ တိကျသော အဖြေ ကျွန်မမှာမရှိ။ သေချာတာကတော့ ဘောလုံးပွဲတွေဆီမှာ ကျွန်မ နှစ်သက်သည့် ရသတစ်မျိုး ရှိနေလို့ပဲ ဖြစ်မည်ထင်ပါ၏။

ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ဘဲ ကြားက နိုင်စေချင်သောအသင်း အသာစီးနှင့် အနိုင်ပိုင်းသွားစေချင်သည့် တစ်ယူသန်စိတ်ကလေး ကျွန်မမှာ ရှိပုံရပါသည်။ တစ်ဖက်အသင်း၏ အားသာချက်ကို အသိအမှတ်မပြုချင်သည့် အပျော့စားစိတ်လည်း ကျွန်မမှာ ကင်းပုံမရ။ ကိုယ်အားပေးသည့် အသင်းက တစ်ဖက်အသင်းကို ဂိုးသွင်းလိုက်လျှင် ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာကြည်နူးရသလို တစ်ဖက်အသင်းက မထင်မှတ်ဘဲ ဂိုးရသွားလျှင်တော့ ဒေါသတကြီး ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရတာကလည်း စဉ်းစားကြည့်တော့ နည်းလမ်းမကျမှန်း ကျွန်မသိသည်။ ကိုယ်သဘောကျနေသည့် ကစားသမားကို နည်းပြက ထင်မထားဘဲ လူစားလဲပစ်လိုက်လျှင်၊ ဒါမှမဟုတ် ပြောင်းပြန်အားဖြင့် ကိုယ် အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေသည့် ကစားသမားကို လူစားလဲဖို့ နှောင့်နှေးနေသည်ဆို ပြန်တော့လည်း တီဗွီဖန်သား မျက်နှာပြင်ပေါ်က

နည်းပြကို ခါးတို့ သတိပေးချင် ပေးလိုက်သေး၏။ ဒိုင်တွေကိုလည်း စိတ်ချထားလို့ မဖြစ်ပြန်ပါ။ ကွင်းလယ်ဒိုင်၊ စည်းကြပ်ဒိုင်တို့၏ အမှားကြောင့် နစ်နာရပေါင်း များလှပြီ။ သူတို့လည်း လူတွေပဲလေလို့ ကျွန်မ ဖြေမတွေးမိပါ။ သူတို့မှားသည့် အမှားကြောင့် ကိုယ်အားပေးနေသည့် အသင်း တစ်ခုခု နစ်နာသွားခဲ့လျှင်လည်း ကျွန်မမှာ ထိုင်ရမလို့ ထရမလို့။ ဘယ်သူ့ကို သွားတိုင်ရပါ။ ဖြစ်တော့လည်း မဖြစ်နိုင်ပြန်။ မောရတာပဲ အဖတ်တင်သည်။

ပင်နယ်လ်တီ အဆုံးအဖြတ်ခံရမည့် အချိန်မျိုးဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မ မှာ ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးနေတတ်သည်။ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် ကွယ်ကာ မရဲတရဲကြည့်ရင်း ရင်တစ်ခုခု ဖြစ်ရသေးသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မနှင့် အလှမ်းဝေးလွန်းလှသည့် ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ ဘောလုံးကစား နေကြသည့် ဘောလုံးသမားတွေအားလုံး နေသာသပ လေညာက ဆိုသလို ဘာမှတော့လည်း မပတ်သက်ရိုးအမှန်ပင်။ သို့သော် သည်ဘောလုံးပွဲတွေ ကို ကျွန်မက စွဲလမ်းနှစ်ခြိုက်နေမိသည်ကတော့ ထူးဆန်းသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဘောလုံးကလေးတစ်လုံးကို ဦးပေါက်ဆီရောက် အောင် ကစားသမားဆယ်ယောက် အကွက်ကျကျ ဆင်ယင်ခင်းကျင်းသည့် စိတ်ဓာတွေ့နောက် ကိုယ်ကပါ ရင်တစ်ခုနှင့် စီးမျော လိုက်ပါရင်း ရင်ခန့်ရခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းရခြင်း၊ ပီတိဖြစ်ရခြင်း၊ ဒေါသ မောဟဖြစ်ရခြင်း၊ ဝန်တိုဝန်ရှည်ရှိရခြင်း စသည့် ခံစားချက်ပေါင်းစုံက ကျွန်မကို ဖြားယောင်းထားနိုင်တာကိုတော့ ကျွန်မ ဝန်ခံရပါမည်။

“ကျွန်မဖြင့် ဘောလုံးပွဲကြည့်ပြီးတိုင်း အကုသိုလ်များမိလိုက်တာလို့ တွေးမိတာချည်းပဲ”

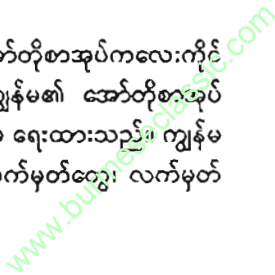
တစ်ခါတော့ ကျွန်မအိမ်သားကို ကျွန်မ ညည်းမိသော စကားဖြစ်ပါ သည်။ သူကတော့ သူ့ထုံးစံ ပြုံးရုံသာ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်မသည်

မိုင်ပေါင်း သောင်းချီဝေးသော ဥရောပနိုင်ငံတစ်ခု၏ ဘောလုံးကွင်းထဲက ပွဲကြည့်ထိုင်ခုံ တစ်လုံးလုံးပေါ်မှာ စိတ်အားဖြင့် ရောက်မိရသည်က များ ပါသည်။ ဘောလုံးပွဲ ပရိသတ်နှင့်အတူ ရောနှောကာ ယောင်ကာ ဘောလုံး သိချင်းတွေကို အားရပါးရ လိုက်ဆိုင်နေမိတတ်၏။ ပျော်စရာကောင်းလိုက် ပုံများ။ သည်အချိန်မှာတော့ ကျွန်မ၏ နေ့စဉ်ဘဝသည် ကျွန်မနှင့်အတူ ရှိ မနေသည့်အတွက် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေလေ့ရှိ၏။ သူတို့နှင့်အတူ သူတို့ ဘဝထဲ ပျော်ဝင်နေလိုက် ရုံ၊ တကယ် ကျွန်မဘဝနှင့် ကင်းကွာသွားခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ၏ဘဝ ဝေယျာဝစ္စတွေကို ဘောလုံးပွဲ တစ်ပွဲစာလောက် တော့ ဖယ်ထုတ်ထားနိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်မည်ထင်ပါ၏။ ဘောလုံးပွဲကြည့် ပရိသတ်များနှင့်အတူ ကျွန်မ ရှိနေသည်။ သူတို့နှင့်အတူ အတောင်တူ ငှက်တစ်ကောင်လို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ခံစားနေရသည်။ သည့်ထက်ပြောရလျှင် ကျွန်မသည်ပင် ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသား ဖြစ်သွားလေသလား မပြောတတ်ပါ။ ကျွန်မ ခံစားမှုကို ကျွန်မ စာမဖွဲ့နိုင်တာကတော့ အမှန်ပင်။

(၃)

ဘောလုံးပွဲတွေကို ကျွန်မတို့မိသားစု အိမ်စည်ခန်းထဲမှာပဲ ထိုင်ကြည့်ရင်းနှင့် ကမ္ဘာမြေအနှံ့ကို ရောက်ခဲ့ရပေါင်း များပါပြီ။ ကမ္ဘာ့ဖလားဘောလုံးပွဲ၊ ဥရောပဖလားပွဲ၊ အာဖရိကဖလားပွဲ၊ ကိုပါအမေရိကဖလားပွဲ၊ အာရှဖလားပွဲ၊ အိုလံပစ်ဖလားပွဲများကဲ့သို့ အုတ်အော်သောင်းသောင်း ဘောလုံး ပွဲတွေကို ပင်မက နိုင်ငံအလိုက် ပုံမှန်လိဂ်ဘောလုံးပွဲ အားလုံးနီးပါးလောက် ကျွန်မ ကြည့်ဖြစ်ပါသည်။ လျော့ရင် နည်းနည်းပေါ့။

ထိုအခါ ကွင်းတစ်နေရာကစောင့်ရင်း အော်တိုစာအုပ်ကလေးကို ငို ကာ လက်မှတ်တွေ ထိုးခိုင်းနေတတ်သည်။ ကျွန်မ၏ အော်တိုစာအုပ် အမှားမှာ “ကမ္ဘာကျော်တို့၏ ဝိညာဉ်” လို့ ကျွန်မ ရေးထားသည်။ ကျွန်မ ချစ်သော ဘောလုံးသူရဲကောင်းများ၏ ထိုးမြဲလက်မှတ်တွေ၊ လက်မှတ်



တို့တွေ အတော်များများရှိနေပြီ။ မာရာဒိုနာ၊ ဘာတစ္ဆေတူတာ၊ ဇာမိုရာနို၊ ရော်နယ်လ်ဒို၊ ဒေးဗစ်ဘက်ဟမ်း၊ ရာအူး၊ ဖိုက်ကယ်ဘောလက်၊ ဒရော့ဘာ။ လက်မှတ်ထိုးရင်းက သူတို့နှင့် စကားတွေပြောဖြစ်သည်။ သူတို့၏ လက်မှတ်ကလေးတွေကိုသာမက သူတို့ကစားဟန်နှင့် သူတို့၏ ဘောလုံး မှော်အတတ်ပညာကိုလည်း ကျွန်မ လေးစားအားကျကြောင်း ပြောဖြစ်ပါလေသည်။

သည်အချိန်မှာ ကျွန်မသည်ပင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် မဟုတ်တော့သလို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကော်ဇောပျံစီးနေရသလို လွင့်မျောနေပုံမျိုးဖြင့် ရှိနေတာကလည်း အသည်းတအေးအေး ဖြစ်ရသည်။ နောင်ဆိုလျှင် ကမ္ဘာ့ဘောလုံးကွင်းတွေဆီကို စိတ်အားဖြင့်ပင်မဟုတ်ဘဲ လူကိုယ်တိုင်အားဖြင့် သွားကြည့်ဖြစ်အောင်ကြည့်ဖို့ ကျွန်မ ပိုင်းဖြတ်ထားသည်။ တစ်နေ့တော့ ရောက်ရမှာပေါ့။ တိဗ္ဗီဖန်သားပြင်ပေါ်က ဘောလုံးပွဲတွေကြည့်ရင်း ခံစားရသည့် အရသာတွေထဲမှာ သည်ခံစားမှုလည်း ပါပါသည်။

ဘောလုံးပွဲတွေဆီက တစ်ခါတစ်ရံ ဝမ်းနည်းယူကျွေးမရဖြစ်ရခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ အူလိုက်သည်းလိုက် ရင်ခန့်ပျော်မြူးရခြင်း၊ သည်ရသနစ်မျိုးစလုံးကို ကျွန်မ ခံစားစွဲလမ်းနေမိတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ နှိုးစက်နာရီကလေး၏ စက္ကန့်တံကလေး ချောက်ခနဲ ချောက်ခနဲ မြည်နေတာကပဲ ကျွန်မကို စိတ်လျှော့ စိတ်လျှော့လို့ အော်နေသည် ထင်ရ၏။

(၄)

“ဟေး...ဘောလုံးဆောင်းပါးရှင်ကြီး ထတော့ ထတော့ မနက်စာထမင်းတော့ ထချက်ပါဦးဗျို့။ နေ့လယ်ကျမှ ပြန်အိပ်ချင် အိပ်ပါဟာ။ အခုရှစ်နာရီ ထိုးနေပြီ”
“ဟင်...ဟင်”

ကျွန်မမျက်လုံးတွေ ဖွင့်လိုက်တော့ ပထမဆုံးမြင်ရတာက ခြင်လုံဆန်ခါကို ဖောက်ဝင်နေသော နေရောင်ခြည် အမျှင်တန်းကလေးတွေဖြစ်သည်။ မပြေသေးသော အိပ်ချင်စိတ်ဖြင့် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မိုးစင်စင် လင်းနေပြီ။ ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်၊ ညက ကျွန်မဘောလုံးပွဲကော ထကြည့်ဖြစ်ရဲ့လား။

ကျွန်မမှာ ဇေဝေဝါ ဖြစ်နေရတုန်း။ ခေါင်းအုံးဘေးက နှိုးစက်နာရီကလေးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူကြည့်လိုက်တော့ ဖွင့်ထားရမည့် ခလုတ်မောင်းကလေးက ပိတ်လျက်သား။ ဒါကကော ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်၊ ကျွန်မကို နာရီကလေးက မနှိုးခဲ့ပါလား။ ညတုန်းက အသေအချာ ခလုတ်ဖွင့်ထားခဲ့ပါလျက် သည်နာရီလေးကိုယ်တိုင်က ကျွန်မကို မနှိုးခဲ့တာ။ ကျွန်မနားမလည်နိုင်၊ နာရီကလေးကို ကိုင်လျက်က ကျွန်မ အံ့ဩနေမိသည်။

“ညတုန်းက ဘယ်သူနိုင်သွားတာလဲကွ”
ကျွန်မအိမ်သားက ရိုးရိုးမေးလိုက်တာပေမယ့် ကျွန်မစိတ်ထဲ စနောင့်စနင်း ဖြစ်နေရဆဲဖြစ်၏။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ။ ကျွန်မပဲ မှားတာလား၊ နာရီကပဲ မှားတာလား။

“ဘယ်သူနိုင်သလဲ မသိလိုက်ဘူး။ နာရီက မြည်မှ မမြည်တာ။ ဘောလုံးပွဲ မကြည့်လိုက်ရပေါင်တော်”

“နာရီမမြည်တာနဲ့ ဘောလုံးပွဲ မကြည့်လိုက်ရတာတော့ မဆိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်ကွာ”

“ဪ... တော့နာရီက မမြည်မှတော့ မနိုးဘူးပေါ့။ မနိုးတော့ မကြည့်လိုက်ရဘူးပေါ့တော်”

ဘောလုံးပွဲမှ မကြည့်လိုက်ရသည့်အထဲ ကိုယ်တော်က စားလားဆေးလား လုပ်နေသေးတော့ ကျွန်မမှာ စိတ်တိုရသည်။ စိတ်သာတိုနေရသည် ဘယ်သူ့ကို တိုနေမှန်းလည်း မသိ။ ကျွန်မ အိမ်သားကတော့ ခပ်အေးအေးပဲ ပြောနေသည်။

“မြည်ပါတယ်ကွာ၊ ငါတောင် လန့်နိုးလိုက်သေးတယ်။ နာရီခလုတ်ကို မင်းပဲ ပိတ်လိုက်ပုံရတယ်”

“အို...မဟုတ်လိုက်တာမှ။ မြည်စေချင်လို့ နှိုးစက်ခလုတ် ဖွင့်ထားတဲ့ဟာကို။ နာရီကိုက မမြည်တာပါဆိုနေ”

ပြောသာပြောရတာ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာလည်း ဇေဝေဝါ။ သေချာသလားဆိုလည်း သေချာတာမဟုတ်။ ခလုတ်မောင်းကလေးကိုပဲ ပြန်ဖိလိုက်မိလို့များလား၊ နာရီက မြည်ဦးတော့ နိုးလောက်အောင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မမြည်လို့ဘဲလား။ နှိုးစက်က နှိုး၊ ကျွန်မလည်း နိုးပါလျက်ကနဲ့ ကျွန်မကပဲ ဖျတ်ခနဲ ပြန်အိပ်ပျော်သွားခဲ့တာလား။ ကျွန်မ မှတ်ဉာဏ်များပင် ထုံနေပြီ။ နာရီကလေးကိုသာ သံသယဖြစ်စွာ တွေ့တွေ့ငေးငေး ကြည့်နေမိသည်။ သူကတော့ တချောက်ချောက်။ နှိုးစက်ခလုတ်မောင်းကို ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည်လုပ်ရင်း စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်လိုက်သည်။

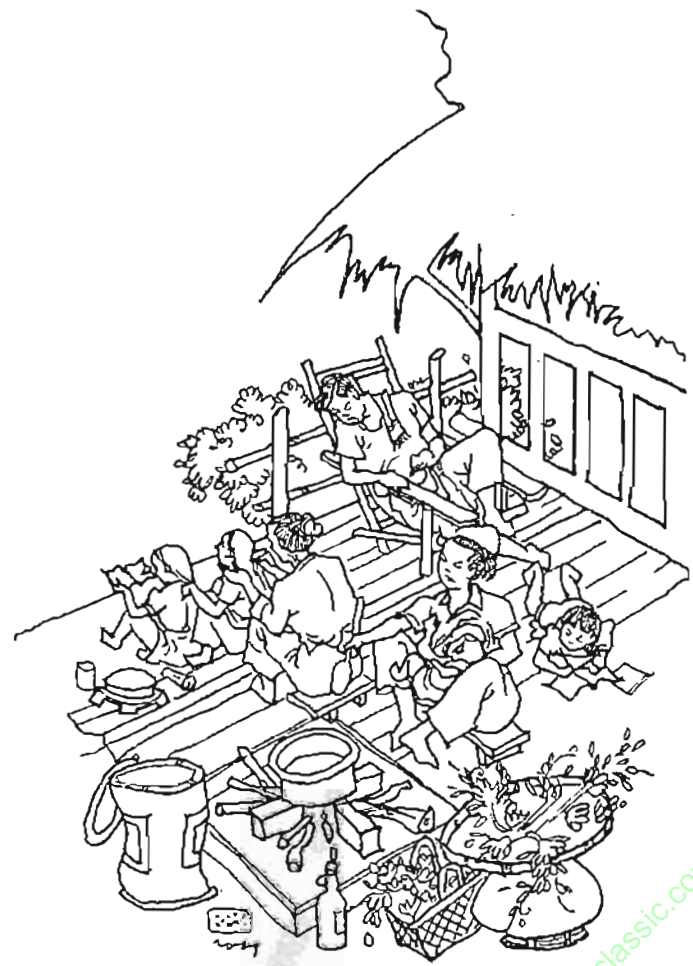
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပါလေ၊ ရှိပါစေတော့။

စားလဲသောအရပ်က စိမ်းလန်းသော မြက်ခင်းနုနုများဆီ လှပသော ဘောလုံး အနုပညာရပ်ဝန်းဆီ၊ ကျွန်မချစ်သော ဘောလုံးသူရဲကောင်းများ ရှိရာဆီသွားဖို့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်မြည်သော နှိုးစက်နာရီ ကောင်းကောင်း တစ်လုံးတော့ သေသေချာချာ လိုနေပြီ။

(၅)

နေ့ခင်း နှစ်ချက်ထိုးမှာ နှိုးစက်နာရီက ထမြည်လိုက်တော့ အိပ်ရာပေါ်လှဲရင်း စားဖတ်နေသော ကျွန်မမှာ ဆတ်ခနဲ တုန်သွားမိလေသည်။

စိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ် နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၀၇



ဂျီအိတ်

ဂျီအိတ်

(၁)

မပျိုင်းတို့မိသားစုနှင့် အနေနီးရတာ ကျွန်မတို့မှာ ကံကောင်းတာလား။ ကံ ညံ့တာလားတော့ မပြောတတ်ပါဘူး။ သူတို့ရှိလို့ အဆင်ပြေတာလည်း ရှိ၊ သူတို့ရှိနေလို့ စိတ်ညစ်ရတာလည်း ရှိကိုး။ မပျိုင်းနဲ့ သူ့ယောက်ျား ကိုစံဘော်က ကျွန်မတို့ သည်မြို့သစ်ရပ်ကွက်ကလေးမှာ မနေကြခင် ကတည်းက ရှိနှင့်နေကြသူတွေပါ။ ကျွန်မတို့ မြို့သစ်မှာ အခြေချကြမဟုတ် ရယ်လို့ မြေကလေး ခြစ်ခြတ်ဝယ်ပြီးတော့ ချက်ချင်းနေနိုင်သေးတာ မဟုတ်တော့ ခြံကလေး ဝင်းကလေးခတ်ပြီး သူတို့လင်မယား အပ်ထားရ တာပဲ လေးငါးနှစ်ကြာတယ်။ ကျွန်မတို့ ဝယ်လိုက်တဲ့နေရာက ရေမီတာ ပါတော့ ရေမီတာမရှိတဲ့ သူတို့ဘက်ကို ကျွန်မတို့ ရေပိုက်ငုတ်က ရေ ကလေးသွယ်ပြီး ရေပြဿနာ ရှင်းကြတယ်။ သည်တော့ သူ့ကျေးဇူး ကိုယ့်ကျေးဇူး မကင်းဘူး ပြောရမယ်ထင်ပါရဲ့။

သည်လင်မယား ဘယ်အချိန် ဘယ်အရွယ်ကများ အိမ်ဆောင်ကျ ကြတယ် မပြောတတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ မြို့သစ်မှာ နေကြတော့မှ သူ

တို့မှာ ကလေးငါးယောက်ရှိမှန်း သိရတယ်။ သူတို့အိမ်မှာ တွေ့နေကျကလေးယောက်ဆိုတော့ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှာ ဘွားအေးနဲ့ သွားထားတဲ့ ကလေးကို ကျွန်မတို့ မမြင်ဖူးဘူးကိုး။

“လေးခါမွေး ငါးယောက်အဖတ်တင် ဆရာမရဲ့။ အဖြာတစ်ပူး ပါသေးတာ။ နို့ညှာက အဖြာပူးမွေးတာ။ ကျွန်မမှာ မနိုင်မနင်းဆိုတော့ ကိုစံဘော် အမေက ကလေးတစ်ယောက် တို့ မွေးပေးပါ့မယ်အေဆိုလို့ ညောင်ကွဲဘက် တစ်ယောက်ပို့ထားတာ ကြီးလှပြီ ဆရာမရဲ့။”

မဗျိုင်းက ခေတ်ပညာကလေးတော့ လေး ငါး ဆယ်တန်းအထိ နေဖူးတယ်။ ရည်ရည်မွန်မွန်လည်း ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အိမ်နေ ကလေးလေးယောက်ဝန်နဲ့ဆိုတော့ ဖိုသီဖတ်သီ ဗြဲတ်စပျင်းတောင်းပေါ့။ ကိုစံဘော် လုပ်စာ တစ်ခုတည်းအပေါ် မှီခိုနေရတာဆိုတော့လည်း ခမျာများ တော်တော် ပန်းကြူရှာတယ်။ လင်သားကတော့ လူရိုးပါ။ အရက်ကလေး ဘာလေးတော့လည်း မကင်းချင်ဘူး။ ညနေဘက်အလုပ်က ပြန်ရင် လမ်းထိပ်ကနေ သီချင်းတွေ အော်ဆိုလာလို့ကတော့ ကိုစံဘော် မူးလာပြီဆိုတာ ကျွန်မတို့ ပတ်ဝန်းကျင်က သိကြပြီ။ ဘယ်သူ့မှတော့ ရန်မလုပ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မယား မဗျိုင်းကိုတော့ မူးလာတိုင်း ရမ်းတယ်။ ဟင်းချိုဆားခတ် အပြစ်ရှာတယ် ဆိုသလိုပဲ။ အကြောင်းတစ်ခုခု စဉ်းစားလာပြီး အိမ်မှာ ပွက်တော့တာပဲ။

သူ အရက်သောက်လာတာကို မယားအပြစ်ရှာပြီး ဖာတာလို့ပြောလို့ ရပေမယ့် မဗျိုင်းကလည်း မဗျိုင်းကိုး။ ကိုစံဘော် အရက်မူးပြီး ရန်ဖြစ်တိုင်း ပါတတ်တဲ့အကြောင်းက မဗျိုင်းအမေ ဒေါ်ဇီးကွက် စိတ်ကောင်းမရှိတဲ့ အကြောင်း။ မဗျိုင်းအမျိုးတွေ အသုံးမကျတဲ့အကြောင်းကနေ စလိုက်တာ မဗျိုင်းငယ်ငယ်က ရည်းစားအကြောင်းထိ ရောက်သွားတော့တာပဲ။ တစ်ခါ

တလေ ကလေးငါးယောက်အမေ ရွတ်ပုံကျ မဗျိုင်းကို “နင့်ရည်းစား သန်းမောင်ကို စိတ်ရောက်နေတာ မဟုတ်လား။ နင့် ငါ မသိခက်ကရော ပေါ့ဟာ မဗျိုင်းရာ” ဆိုတာမျိုးပါလို့ ကျွန်မတို့မှာ သည်ဘက်ကနေ ရယ်ကြရတယ်။ ကျွန်မအိမ်သားက တစ်ခါတလေ မူးနေတဲ့ ကိုစံဘော်ကို လှမ်းစတတ်တယ်။

“ကိုစံဘော်ရာ ... ဟုတ်ကဲ့လားဗျာ၊ မဗျိုင်းက ခင်ဗျားနဲ့ ကလေးငါးယောက်ရကာမှ ရည်းစားဟောင်း သတိရပါတော့မလားဗျာ၊ မဟုတ်တာ”

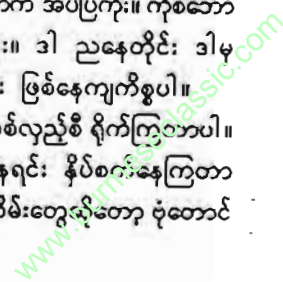
“ဟာ ဆရာနယ်၊ သည်မိန်းမအကြောင်း ဆရာမသိလို့။ သူ ငယ်ငယ်က ရည်းစားရှိတယ်ဗျာ၊ သန်းမောင်တဲ့။ ဒါကို သတိရသလိုလို ဘာလိုလို လုပ်နေတာ ကျွန်တော် သိတာပေါ့”

“မဟုတ်တာဗျာ၊ ရည်းစားနဲ့ ကံမဆုံလို့ မရမှတော့ ခင်ဗျားကို ပုံချစ်ပြီပေါ့ ကိုစံဘော်ရဲ့။”

“ဆရာ မသိပါဘူး၊ သည်ဟာမကို”

မဗျိုင်းကလည်း လင်သားမူးလာပြီး ပြောချင်ရာ ပြောတာကို သည်းခံလိုက်မယ် မရှိဘူး။ ခုနစ်စဉ်သံကုန် ပြန်အော်တာပဲ။ “နင် ငါ့ကိုရတာ ကံကောင်းလို့ဟဲ့၊ နင်နဲ့ညားမှ ငါ့မှာ အူတူတူဖြစ်သွားတာ အဖတ်တင်တယ်” ဘာညာနဲ့လုပ်တယ်။ ကိုစံဘော်က တစ်ခွန်းဆို မဗျိုင်းကလည်း တစ်ခွန်းပဲ။ တစ်ခါတလေ မဗျိုင်းကတောင် သာချင်သေးတယ်။ ပြီးတော့လည်း ငြိမ်သွားကြတော့တာပါပဲ။ ကိုစံဘော်က အိပ်ပြီကိုး။ ကိုစံဘော် အိပ်တော့ မဗျိုင်းလည်း အော်စရာမရှိတော့ဘူး။ ဒါ ညနေတိုင်း ဒါမှ မဟုတ် ညတိုင်းကိစ္စ။ ဒါက သူတို့လင်မယား ဖြစ်နေကျကိစ္စပါ။

ကျန်တာ ကလေးတွေကို လင်နဲ့မယား တစ်လှည့်စီ ရိုက်ကြတာပါ။ ကလေးတွေကို ရိုက်တယ်ဆိုတာ အလကားနေရင်း နိပ်စက်နေကြတာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးတွေက မတိမ်းမယိမ်းတွေလိုတော့ ငုံတောင်



စိထားသလို မဟုတ်လား။ ငါးယောက်စလုံးကလည်း မိန်းကလေးချည်းပဲ။ တစ်ယောက် တစ်ယောက် အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ၊ ကုတ်ကြ၊ ခုတ်ကြနဲ့ တစ်ယောက်တစ်သံ စိစိညှလာရင် မိဘတွေက သင်ရင်းဖျင်ရင်း ပြောမရ ဆိုမရရာကနေ ပြန်ပြန်ဒိုင်ဒိုင် ရိုက်နှက်ပြီး ပြေအေးစေတဲ့ နည်းကို သုံးကြတာပါ။

“အီးဟီးဟီး... အမေသမီးက လုပ်တာကျ မပြောဘူးလား။ သမီး ငါးခြောက်တုံးကို ရေသွားခပ်တုန်း ခိုးထားတာ အမေရဲ့။ သမီးက သူ့ ပန်းကန်ထဲ နှိုက်တော့ ထမင်းနဲ့ အုပ်ထားတာ တွေ့သားပဲ။ အဲဒါ ပြန် ယူတာကို ကုတ်ဆွဲတာ”

တစ်ယောက်က အကျိုးအကြောင်းနဲ့ ဖြစ်စဉ်ကို ပြောပြတယ်။ သည်တော့ ရန်ဖြစ်ထားတဲ့ကလေးက ပြန်အော်ရော။ သည်လိုအော်တော့ အကြီးဆုံးမက အစ်မရယ်လို့ ဆုံးမတဲ့သဘောနဲ့ ခေါင်းထခေါက်တယ်။ သည်တော့ ညည်းက အမေမို့လို့လား ဖြစ်ပြန်ရာက ထသတ်ကြတာ ထမင်းပန်းကန်တွေလည်း မှောက်၊ ရေလည်း မှောက်။ မပျိုင်းက ကဲလားထောက်တဲ့ တုတ်နဲ့ ဘယ်သူ့စရိုက်တယ် မပြောတတ်ပါဘူး။ ငိုသံကြီး သုံးသံက နဲ့သုံးလက် မှုတ်လိုက်သလို ဖျော့ခနဲ ပွက်ထွက်လာတော့ တာပါ။ ရိုက်သံ၊ နှက်သံ၊ ငိုသံ၊ ရှိုက်သံတွေပြီးရင် တစ်ကြော နားကြပြန်ရော။ နာရီဝက်မှ မကြာဘူး။ စီခနဲ ငိုသံထွက်လာရာက အမှုအခင်း အသစ်တစ်ခုခု ပေါ်လာပြီး ငိုသံ ယိုသံတွေ ပွက်ပေါက်လာရပြန်တယ်။

“ကျွန်တော်ဟိုအိမ်က တစ်ယောက်ယောက်တော့ ငိုနေမှ ဆရာမရဲ့ တိတ်ဆိတ်နေရင် ဒါ မဟုတ်တော့ဘူး”

တစ်ခါတလေတော့ ကျွန်မတို့ကို အားနာလို့လားမသိဘူး။ ကိုစံဘော်က ကျွန်မ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းပေါင်းသင် လုပ်နေတာကိုမြင်ရင် စကားဖာရှာတယ်။ ကျွန်မက ကလေးရှိတဲ့အိမ် သည်လိုပါပဲလို့ ပြောရ

တယ်။ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်ကလည်း သည်လိုပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်မက အစ်ကိုတွေ မောင်တွေကြားမှာ တစ်ယောက်တည်းပါလာတဲ့ မိန်းကလေး ဆိုတော့ သူတို့ချင်း ရန်ဖြစ်လည်း ငိုရ၊ ကျွန်မနဲ့ ဖြစ်တော့လည်း ငိုရ။ မောင်နှမချင်းလည်း သတ်ကြ ပုတ်ကြရတာ ခဏခဏပါ။ မိသားစုတွေ ရဲ့သဘောမှာ ကိုယ်က သည်လိုပဲနဲ့ တူပါရဲ့။ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အငြိုးအတေး မာန်မာန အာဃာတမပါတဲ့ ရန်ပွဲကလေးတွေ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်များ မောင်နှမတွေ ရန်ဖြစ်ရင်တောင် ပိုပြီး ချစ်ကြခင်ကြရတာများလားတောင် မပြောတတ်ပါဘူး။

ကျွန်မ ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ ကျွန်မတို့မှာ လူခွဲရယ်လို့ ကောက်ကာ ငင်ကာ ခိုင်းရမယ့်လူ မရှိတော့ သူတို့မိသားစုကဲ့ပဲ တစ်ဆုတ်တစ်ခဲကစ တစ်နိုင်တစ်မအထိ ဘာလေးဟဲ့ဆိုလည်း ပြေးပါဦး၊ မပျိုင်းရဲ့၊ သွားပါဦး ကိုစံဘော်ရဲ့ လုပ်ရတယ်။ ကလေးတွေကိုလည်း အမှိုက်ကလေးပစ်ချေပါဦး။ ပန်းပင်တွေ ရေကူးလောင်းပေးပါဦး ခိုင်းရတာပါပဲ။ လုပ်လည်း လုပ်ပေးကြရှာပါရဲ့။ မုန့်ဖိုးကလေး ဘာလေး ပေးတန်ပေး။ အကြွေအနုပ် မရှိလို့ သကြားလုံးကလေး မုန့်ကလေး ပေးတော့လည်း ဝမ်းသာကြတယ်။

(၂)

မပျိုင်းတို့မိသားစုက ကျွန်မ သိသလောက် မှောင်တာနဲ့ အိပ်ကြတာပါ။ ကိုစံဘော် မူးလာတယ်ဆိုတာကလည်း အလုပ်က အပြန်မှဆိုတော့ ဂျီတိုက်ပြီးတာနဲ့ ထမင်း တစ်လုတ်တစ်ဆုပ် စားပြီး ငြိမ်သွားတော့တာပါ။ လူကြီးတွေရော ကလေးတွေရော ည ရှစ်နာရီလောက်ဆိုရင် အသံတစိုးတစ် မကြားရတော့ဘူး။ ကျွန်မတို့က ည ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီထိုးမှ မုန့်ကလေး ဟင်းကလေး ပေးချင်လို့တော့ စိတ်တောင်မကူးနဲ့တော့။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်က စာရေးကြသူတွေပါ။ သမီးကလေးကလည်း သုံးနှစ်သာသာ

အရွယ်ဆိုတော့ မိတ်ဆွေတွေက မေတ္တာနဲ့ပေးကြတဲ့ မုန့်ပဲသရေစာတွေ အမြဲရှိတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ လောလောလတ်လတ် စားရမယ့် အစားအစာ မျိုးဆိုရင် မချိုင်းတို့ဘက် ပေးချင်လို့မရတော့ဘူး။

ပြဿနာက အဲသည်က စတာပါ။ ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံက စာရေးကြတာဆိုတော့ ညဘက်မှာ လူခြေတိတ်ချိန် ညဉ့်နက်အထိ ရေးကြတာ အကျင့်ဖြစ်နေကြပြီ။ ညသန်းခေါင်မကျော်ဘဲ အိပ်ဖြစ်တာ မဟုတ်တော့ မနက်ကို စောစောနိုးဖို့ ခက်ရရော။ ဒါပေမယ့် မနက် ငါးနာရီ လောက်ဆိုရင် မချိုင်းတို့ ကိုစံဘော်တို့ (သားသမီးတွေပါ) ကြည်ကြည် လင်လင်ကြီး နိုးနေကြပြီ။ ကိုစံဘော်က အလုပ်မသွားခင် အိမ်ဗဟိုရ တတ်နိုင် သလောက်ကူတယ်။ မနက်မိုးလင်းမှ ထင်းခွဲတယ်။ မချိုင်းက ထမင်းကြမ်းကို ဒယ်ခေါက်ပြီး ကြော်ပါရော။ ကလေးတွေက စုနစ်နာရီ ကျောင်းသွားအမိ ပြင်ကြဆင်ကြရင်း၊ ငြင်းကြခုံကြ၊ အော်ကြဟစ်ကြ။ တစ်ခါတလေ ရန်ဖြစ်နေကြလို့ ကိုစံဘော်က ဟေးဟေး ဟိုးဟိုးအော်ရင်း ပြုံးပြုံးပြင်းပြင်း ရိုက်နှက်တာ၊ မချိုင်းကပါ အဆစ်ဝင်ပါတာနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်မတို့မှာ အိပ်ရေးမဝဘဲ နိုးကြရရော။ မီးစေ့ပေါ်ပြီဆိုတည်းက ဖယောင်းညှော်နဲ့တွေ့ရော၊ မီးခိုးတွေရော ကျွန်မတို့အိမ်ထဲကို လုံးဝင်လာတာ၊ ညှော်တွေ တူးနေအောင်တိုက်တာတွေကလည်း မနက်မနက် မကြည့်ရတဲ့ နေ့ မရှိဘူး။

“မချိုင်းတို့အိမ်က လင်းကြက်အဆော် ကွင်းတက်မှာ တူပျော်ပျော်နဲ့ ဆိုတာမျိုးဟ။ လန်ဒန်က ဘစ်ဘင်းနာရီထက်တောင် တိကျသေးတယ်။ တို့လည်း စောစောနိုးခွင့်ရတော့ပေါ့ကွာ”

ကျွန်မအိမ်သားက ကြာတော့လည်း ရိုးသွားပုံနဲ့ ပြောရှာပါရဲ့။ ကျွန်မကတော့ တစ်ခါတလေ ဒေါသဖြစ်ချင်တာရှိပေမယ့် သူတို့နိုးနေတာ သူ့

အချိန်နဲ့သူ သဘာဝကျတာပဲ။ တို့ကသာ ပုံမှန်မဟုတ်တာလို့ ဖြေရပါတယ်။ မချိုင်းရဲ့ ညဉ့်ကျတော့တစ်မျိုး၊ မနက်မနက် ကိုစံဘော်ကို ဂျီကျတတ်တယ်။ သည်အချိန်မှာ ကိုစံဘော်က အရပ်။ မချိုင်း ဂျီတိုက်သမျှ ငဲ့ခံရင်း အလုပ်ထဲကို ခပ်သုတ်သုတ်ပြေးနိုင်ဖို့ ပြင်တယ်။ မချိုင်းကလည်း အမိအရကို ဂျီတိုက်ဖြစ်အောင် တိုက်တာပဲ။

“ကိုစံဘော်၊ ပိုက်ဆံကလေး ဘာလေး ပိုပက်ရတဲ့အလုပ်လည်း ရှာလုပ်ဦးတော်ရေ။ ကလေး တစ်ပြုတောင်နဲ့ ရော့ အင်ဆို့ပြီး ရှိတာထိုးပေးရုံနဲ့ ပြီးတာမဟုတ်ဘူး။ ဆီက အခု ဘယ်ဈေးမှတ်လို့တုန်း၊ ဆန်က ဘယ်ဈေးမှတ်လို့တုန်း။”

ဒါက မချိုင်းရဲ့ နံနက်ချိန်ခါ တေးသံသာ၊ မချိုင်းအမေ ဒေါ်ဖီးကွက်ကလည်း သမက်ကိုစံဘော်ကို ဘယ်တုန်းကမှ ကျေနပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်ဖီးကွက်က ရပ်ကွက်ဈေးကလေးထဲ ဈေးဗန်းခင်းရောင်းရင်း သမီးနဲ့ မြေးတွေကို ဖို့ရှာတယ်။ ကိုစံဘော်လုပ်စာနဲ့ မလောက်ငနိုင်တာ အမှန်ပါ။ သို့ပေမဲ့ သည်လိုအကွက်ကလေး ဝင်လာတာနဲ့ “မင်းမလဲ ငါ့သမီး ပြောလည်း ပြောစရာ၊ မင်း တာဝန်မဲ့လှသကွယ်” ဆိုပြီး ဝင်ပါလိုက်တာ မပြီးတော့ဘူး။

အိုကြီးအိုမ အရွယ်ရောက်ကာမှ ရတနာသုံးပါး စိတ်မရောက်ရဘူးတို့၊ ဥပုသ်နေ့ဆိုတာများ မေ့တောင်နေတယ်တို့၊ မိချိုင်း လင်ယူမှားလိုက်တာ ငါပါ အဆစ်ပါရတယ်တို့၊ ငါ့မြေးကလေးတွေ ငဲ့နေလို့ ဒင်းတို့အလိုတော့ မောင်းထုတ်ချင်တာ ကြာပေါ့တို့၊ အုန်းမလဲ နတ်မကိုးနိုင်တာ ကြာပြီတို့ အစုံပါပဲ။ ဧည့်တိုက် ဆက်တိုက် ပြောနေတော့တာကလား။ ဒေါ်ဖီးကွက်ဝင်လာရင် မချိုင်းက တစ်လဲနားတယ်။ သည်အချိန်မှာ ကိုစံဘော်က အင်းတစ်ချက်မဟာဘူး။ ည သူမူးလာပြီဆိုတော့မှ ယောကွမနဲ့ မယား

ကို ချက်နဲ့လက်နဲ့ ပြန်တွယ်လိုက်မဟုတ်ဆိုတာမျိုးနဲ့ ခေါင်းထဲ စိမ့်တံနေ သလိုပဲ။

ဒေါ်ဒီးကွက်က တစ်ခါတလေ မြို့ထဲက သူ့ညီမအိမ်ကို သွားနေ တတ်တယ်။ မြို့ထဲသွားနေပေမယ့် မြေးကလေးတွေဖို့ တတ်နိုင်သမျှ ငါးကလေး၊ ဖားကလေး လှမ်းပို့ရှာပါတယ်။ ဒေါ်ဒီးကွက်မရှိတဲ့ ရက်တွေမှာ တော့ ကိုစံဘော်က အကွက်ပေါ့။

“မင်းအမေလည်း ဘာထူးတုန်း၊ ဘုရားမရှိ၊ တရားမရှိ ခေါင်းဖြူနေ ပြီ အခုထိ စကားကို ဘောက်တိဘောက်တိုး ပြောချင်တုန်း။ ငါနဲ့ညားလို့ မကျေနပ်ရင် ကွာလိုက်လေ။ စံဘော်က ယိုးဒယားသမင်လိုက်နဲ့တောင် ထွက်လိုက်ဦးမယ်။ မင်းအမေ ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ ငါ ပြန်ပြောပြမယ်။ မင်းအမေက...”

ဒေါ်ဒီးကွက်ပြောခဲ့သမျှ ကိုစံဘော်က အကုန်ပြန်ရွတ်တော့တာပဲ။ တစ်ချက်မှ ကျန်ခဲ့တာမရှိဘူး။ သည်တော့ မဗျိုင်းက မအံ့ထိရပါ့မလား ဆိုပြီးအော်ရော။ တစ်ခါတလေ သူ့အမျိုး ကိုယ့်အမျိုးဘက်တိုက်ကြရင် ဇာတ်ရိုက်မြင်လာရာက ဝုန်းဝုန်းဒုန်းဒုန်း ထသတ်ကြတော့ ကလေးတွေက အော်ကြတာပေါ့။

“ဆရာမကြီးရေ လုပ်ပါဦး၊ ရန်ဖြစ်ကုန်ပြီ”

ကျွန်မတို့လည်း မနေသာပါဘူး။ တော်ဟဲ့ တန်ဟဲ့ လှမ်းတားရတယ်။ ကိုစံဘော်က ကျွန်မအိမ်သားကို “မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ လူဝါးဝကြလွန်း လို့ပါ။ အမျိုးက ကောင်းတဲ့အမျိုးမဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့” လို့ စရာကနေ မပြီးနိုင် မစီးနိုင် ပြောသလို မဗျိုင်းကလည်း “ဆရာမ စဉ်းစားကြည့်ပါ ကျွန်မ မှာ ကလေးငါးယောက်နဲ့ သူနဲ့ရပါပြီ ဆိုကတည်းက” စလိုက်တာ မျက်ရည်တွေရော၊ နှပ်တွေရော၊ ရင်ဘတ်ထုတာရော မဆုံးနိုင်တော့ဘူး။

(၃)

မဗျိုင်းကလေးတွေက ကိုစံဘော်မိဘများဆီ ပို့ထားတဲ့တစ်ယောက် ဖယ် လိုက်ရင် လေးယောက်ရှိတာကိုး။ သည်လေးယောက်မှာ အကြီးဆုံးမက ငါးတန်း၊ ဒုတိယက သုံးတန်း၊ တတိယက နှစ်တန်း၊ စတုတ္ထက သူငယ် တန်း။

အကြီးမက တရုတ်မလေးနဲ့တူလို့ ကြိမ်ကြိမ်တဲ့ ဒုတိယမိန်းကလေး က ဂျပန်မနဲ့တူလို့ မိကိုတဲ့၊ တတိယကောင်မလေးကတော့ တကယ့် ကုလားမရုပ်။ သူ့ကျတော့ ဒေလီတဲ့။ အငယ်ဆုံးကလေးက မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း ရှမ်းမ ကလေးနဲ့တူလို့ ရှမ်းပလုတ်တုတ် ခေါ်ကြတယ်။ မွေးနာမည် တွေတော့ ရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းကြီးလာတော့ ရုပ်ရည်ကလေး တွေနှယ်ပြီး ခေါ်ကြရာက ကြိမ်ကြိမ်တို့၊ မိကိုတို့၊ ဒေလီတို့၊ ရှမ်းပလုတ် တုတ်တို့ ဖြစ်ကုန်ကြတာပါ။ ညီအစ်မလေးယောက် တစ်ရုပ်စီ တစ်ဘာသာ စီ ထွက်လာကြပေမယ့် ရုပ်ရည်ကလေးတွေတော့ သန့်ရှည်ပြန့်ရှည် ရှိကြ ပါရဲ့။

အကြီးမ ကြိမ်ကြိမ်က ပျင်းတယ်။ အိမ်မှာ အကြီးဆုံးဆိုပြီး ငေါက် ချင် ငန်းချင်တယ်။ ဘွားအေ ဒေါ်ဒီးကွက်ရဲ့ အသည်းကျော် လက်ဆွဲပုံ ဆိုတော့ ဆင်ဝန်ကတော်မျက်နှာနဲ့ ကျန်တဲ့ ညီအစ်မတစ်တွေအပေါ် နိုင်ချင်တယ်။

ဒုတိယ မိကိုက ခပ်အူအူ၊ ခပ်ရိုးရိုး ချစ်စရာလည်း ကောင်းပါရဲ့။ ခိုင်းရင် နှစ်ခါခိုင်းရတယ်။ ပထမတစ်ခါက ဘယ်တော့မှ မကြားလိုက် ရဘူး။ ဒုတိယတစ်ခါထပ်ပြောမှ ကြားတတ်တယ်။ ကြားတော့လည်း အလုပ် ရဲ့ သဘာဝကို မသိဘူး။ ခိုင်းတာကိုပဲ လုပ်တတ်သူပါ။

“မိကိုရော အိမ်ရှေ့က အမှိုက်တောင်းသွန်ပြီး ယူခဲ့၊ နောက်ဖားမှာ ထား” လို့ ခိုင်းရင် အိမ်ရှေ့က အမှိုက်တောင်းထဲရှိနေတဲ့ အမှိုက်ကို

မသွန်ဘူး တောင်းလိုက်မ၊ယူလာတော့တာပါ။ ဟဲ့ မသွန်ခဲဘူးလားဆိုတော့ မှ တစ်ခေါက် ပြန်သွန်တယ်။ အဲသလို ကလေးမ၊ ရိုးလိုက်တာလည်း မပြောနဲ့တော့။

တတိယကလေးမ ဒေလီကတော့ သူတို့အိမ်မှာ တစ်ဘာသာပါ။ ဘယ်တော့မှ အလိုကျတယ်မရှိဘူး။ မိဘက သမီးလေးယောက် ဖိနပ်လေး ရန် တစ်ခါတည်းဝယ်ပေးဖို့ ခက်ရှာတော့ တစ်လှည့်စီ ဝယ်ဆင်ရတာ ပါ။ ဒါကို ဒေလီက မကျေနပ်ဘူး။ ကျန်တဲ့ကလေးတွေ ဖိနပ်ဝယ်ပေးတယ် ကြားတိုင်း သူ့ဖိနပ်အကောင်းကို ဓားနဲ့လှီးပစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူ့ဖို့ ဖိနပ်ဝယ်ဝယ် ဒေလီက အသစ်ရတာချည်းပဲ။ တစ်ခါလည်း ကျောင်းသွားရင်း လမ်းမှာ မတ်တတ်ကြီးရပ်နေတာ တစ်မနက်ခင်းကုန်ရော။ အကြောင်းက ဗလာစာအုပ်ကုန်တာ ဝယ်မပေးလို့တဲ့။ ဗလာစာအုပ်မပါဘဲ ကျောင်းသွားတော့လည်း အလကားပဲဆိုပြီး ရပ်နေတာတဲ့။

“တစ်ခါများ ဆရာမရယ် သူ့လွယ်အိတ် ဟောင်းတာကို ပူဆာနေ လို့ အမေ ဝယ်ပေးပါ့မယ်ဆိုတာ မရဘူး။ ကျောင်းသွားရင်း လမ်းမှာ လွယ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ် လွင့်ပစ်ထားခဲ့လို့ ကျွန်မ သွားကောက်ရသေး တယ်။ စာအုပ်တွေနဲ့ ပစ်ပစ်တာလေ”

အဲဒါက ဒေလီ။

အငယ်ဆုံးမကတော့ အထွေးလည်း အထွေးဆုံး၊ အစ်မတွေရဲ့ စရိုက်တွေကလည်း အကူးစက်ခံရဆုံးဆိုတော့ သူ့ဆိုတာက တစ်မျိုး။ အသံကလေး စာစာစာစာနဲ့ ပြဿနာတိုင်း သူ့ပါနေတတ်တယ်။ ညီအစ်မ လေးယောက်စလုံးမှာ တူညီတဲ့အချက်က အပြင်က ကြားသမျှ မအေကို ပြန်ပြောကြတာပါ။ ပြန်ပြောတယ်ဆိုတာက ကြားတဲ့အတိုင်း ပြန်ပြောတာ ပါသလို အပိုဘာသာပြန်တာတွေလည်း ရှိတယ်။

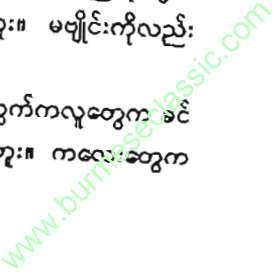
အမေ့ကို ဘယ်သူက ဘယ်နားမှာ ဘယ်သူနဲ့ ဘာတွေတော့ဖြင့် ပြောသံကြားတယ်။ သည်လိုသည်လိုပြောတာပါ ဆိုလိုက်ရင် မဗျိုင်းက ရှေ့ရယ် နောက်ရယ် မစဉ်းစားတော့ဘူး။ ထဘီစွန်တောင် ထဆွဲပြီး ချဲ့ လင်းလုပ်တော့တာပါ။ ကာယကံရှင်က သည်လိုက သည်လိုပြောတာပါ မဗျိုင်းရဲ့၊ ကလေးပြောတာ မယုံပါနဲ့ဆိုတာလည်း လက်မခံဘူး။ ဇွတ်ချ တော့တာပဲ။ ပြဿနာက သည်မှာတင် မပြီးဘူး။ ညဘက် မူးလာတဲ့ ကိုစံဆော်ကို မဗျိုင်းက ဘာသာထပ်ပြန်လိုက်တာ အမူက ပိုကြီးကရော။ ဒါကလည်း ကိုစံဆော် ဂျီကျမယ့်လမ်းကြောင်းကို မဗျိုင်းက ရပ်ကွက်ဘက် ရွှေ့ပေးလိုက်တဲ့ သဘောမဟုတ်လား။ မဗျိုင်းက မျက်ရည်စမ်းစမ်းနဲ့ ကျုပ်တို့ကို ဟောသလို ဟောသလိုပြောနေတာ ကျုပ်နားနဲ့ ဆတ်ဆတ် ကြားရတာပါ ကိုစံဆော် ရယ်ဆိုတာနဲ့ ကိုစံဆော်ကလည်း ခါးတောင်းထ ကျိုက်တဲ့ ပြီး “ဆင်းရဲပေမယ့် စံဆော်တို့က မာနနဲ့နေတာ” ဖြစ်ပါရော။ ကျွန်မတို့က မနေသာလို့ ဝင်တာရပြန်တယ်။

“ဆရာမ မသိလို့ ကျွန်မက ရန်မဖြစ်ချင်လို့ သည်းခံနေတာကြာပြီ။ ဆင်းရဲပေသိ ကိုယ့်တရားနဲ့ ကိုယ့်နေတာကို လာလာခလုတ်တိုက်ကြတာ ဆရာမရဲ့။ ဒါမျိုးတော့ မိဗျိုင်းတို့က ဆိုင်းဆင့်လိုက်ချင်သေးပေါ့”

အဲဒါက မဗျိုင်း။ ကိုစံဆော်ကလည်း အရက်ကလေး ထွေထွေနဲ့ စကား လေးလုံးမကွဲဘူး။

“ဆရာမလည်း စာရေးဆရာမပဲ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့။ သည်လို ကွယ် ရာမှာ ပြောတာကိုတော့ ကျွန်တော် လက်မခံဘူး။ မဗျိုင်းကိုလည်း ပြောထားတယ်။ မခံနဲ့၊ ငါ ရှင်းမယ်လို့”

မဗျိုင်းတို့ လင်မယားနဲ့ ကလေးတွေကို ရပ်ကွက်ကလူတွေက ခင် တော့ ခင်ကြပါရဲ့။ ပဟ်လည်း မပတ်သက်ဝံ့ကြဘူး။ ကလေးတွေက



ကမ္ဘာကျော် ထောက်လှမ်းရေးကလေးတွေဆိုတော့ သူတို့မှ လာရင် ဘာအကြောင်းမှ မပြောကြတော့ဘူး။ သည်တော့လည်း ပြဿနာက သူတို့ကလေးတွေလာမှ စကားရပ်ပစ်လိုက်တာဟာ နဂိုက သူတို့အကြောင်း ပြောတာပါ ဖြစ်ပြန်ရော။ မဗျိုင်းကလည်း ကလေးတွေမို့ ရွာထဲရပ်ထဲက ပြန်လာရင် မြင်ခဲ့သမျှ ကြားခဲ့သမျှ အကုန်ပြန်အန်စမ်း ဆိုတာမျိုး သင်ထားလေတော့ ကလေးတွေကလည်း မအေကို မျက်နှာလိုမျက်နှာရ အဆစ်ကလေးပါ ထည့်တတ်တဲ့ ပညာရလာတာပေါ့။ ရွာရပ်နဲ့ မဗျိုင်းကလည်း တစ်ချို့တစ်မောင်း မစမ်းရသေးတဲ့အိမ် မရှိသလောက်ကိုး။

တစ်ခါတလေတော့ မဗျိုင်းက ကျွန်မတို့အိမ်ဘက် ကူးလာတတ် တယ်။ ဆရာမတို့ ဘာဆေးများရှိကြတုန်းတို့၊ ဈေးမှာဦးမလားတို့၊ အိမ် ဘက်တစ်ချက်လောက် နားထောင်လိုက်ပါဦးတို့ ဆိုတာများလည်း ပါလာ တတ်ပါတယ်။

“ဆရာမရေ မနက်က ဒေလီမကို ရိုက်ရသေးတယ်။ ဘုရားဆွမ်းတော် တင်တဲ့ မုန့်တွေ နှိုက်စားလို့လေ။ ဟိုနေ့ကလည်း ရိုးရာဆက်ထားတဲ့ လင် မနစ်ပုလင်း တစ်ဝက်ဖွင့်သောက်ပြီး ရေရောထားတာ ကျွန်မတို့က မသိ လိုက်ဘူး။ မနက်ကမှ ညီအစ်မချင်းဖော်လို့ သိရက်နဲ့ အောင်းနေတာ တွေရော အကုန်ရောရိုက်ပစ်လိုက်တယ်။ ဘုရားက သည်းခံတော့မပေါ့၊ နတ်ကို သွားပြီး မရိုမသေလုပ်တာကျတော့ ဒုက္ခမရောက်ပါလား။”

(၄)

တကယ်တော့ မဗျိုင်းတို့နေတဲ့အိမ်က ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေါ်ဖီးကွက် ရဲ့ ညီမတစ်ယောက်က လိုရမည်ရ ဝယ်ထားတဲ့ မြေနဲ့အိမ်ပါ။ အစ်မ ဒေါ်ဖီးကွက်ကို နေခွင့်ပေးထားတော့ လခရယ် ဘာရယ်မရှိဘဲ မဗျိုင်းတို့

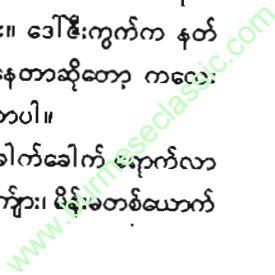
တစ်မြုံကြီး တရုန်းရုန်း နေကြရတယ်။ ဒေါ်ဖီးကွက်ညီမက ဒေါ်ဒီးဒုတ် တဲ့။ မြို့ထဲမှာ အိမ်နဲ့ယာနဲ့ သားထောက်သမီးခဲနဲ့ နေတာပါ။ တလော ကတော့ သူလည်း အဆင်မပြေဘူးနဲ့တူပါရဲ့။ သည်အိမ်နဲ့မြေကို ပြန်ထုတ် ချင်တဲ့ အသံလွှင့်လာတယ်။

သည်အသံကြားရတော့ ပထမဆုံး ပူပန်ရသူက ဒေါ်ဖီးကွက်ပေါ့။ သူ့အတွက် ပူတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကျောတစ်ခင်းစာတော့ ညီမအိမ်ကပ် နေလည်း ဖြစ်တယ်။ ဈေးခုံပေါ်နေရင်လည်း ဖြစ်တာကိုး။ မြေးကလေးတွေ အတွက် ပူရာတယ်။ သည်သတင်းကြားတဲ့နေ့ကဆိုရင် ညနေဈေးက အစောကြီး ပေါက်ချလာပြီး နတ်တွေတင်တော့ မြောက်တော့တာပါ။ ရွတ်လိုက် မတ်လိုက်တာ တစ်ညနေလုံး။ ဒေါ်ဖီးကွက်က နတ်ကိုတွင်တွင် ယုံရုံတင်မကဘူး။ သမက် ကိုစံဘော်ကိုတောင် နတ်နဲ့ပူးပြီး ခြောက်တာ လှန့်တာကလည်းရှိသေး။ အခုလည်း ညီမ ဒေါ်ဒီးဒုတ်က သည်မြေနဲ့ အိမ်ကိုရောင်းမယ်လည်းဆိုရော နတ်ပေါင်းစုံတင်တော့ သတော့ တာပဲ။

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး မိဗျိုင်း။ ညည်းသမီးနတ်ဆက်တဲ့ လင်မနစ်ဖောက် သောက်လို့ ဖြစ်ရတာ။ ဖြစ်ရလေအေ အကြံကောင်းမစည်ရာ ကလေးတွေမို့ ဧွယူတော် မမူပါနဲ့။ ကျွန်တော်မျိုးမတို့မှာလည်း...”

သည်စကားလည်း ကြားရော မဗျိုင်းက အမူဟောင်း ပြန်ဖော်ပါလေ ရော။ ဒေလီမက မူလတရားခံ၊ ညီအစ်မတစ်တွေက အပေါင်းပါတရားခံ တွေဆိုပြီး ဝါးခြမ်းပြားနဲ့ ချလိုက်စမ်းဆိုတာများ။ ဒေါ်ဖီးကွက်က နတ် ဆက်နေတုန်း မဗျိုင်းက တပြုန်းပြုန်းနဲ့ ဆော်နေတာဆိုတော့ ကလေး ငိုသံတွေနဲ့ ရောပြီး ပွက်ပွက်ကြီး ညံနေတော့တာပါ။

သည်ရက်ပိုင်းထဲ ဒေါ်ဒီးဒုတ်ကလည်း အခေါက်ခေါက် ရောက်လာ တတ်ပြီး လာတိုင်းလည်း အိမ်နဲ့မြေကိုကြည့်တဲ့ ယောက်ျား၊ မိန်းမတစ်ယောက်



မဟုတ် တစ်ယောက်ပါလာတတ်တယ်။ တစ်ချက်ခံသာတာက ဒေါ်ဒီးဒုတ်က သူ့အိမ်နဲ့ဝိုင်းကို မတန်တဆ ဈေးဆိုတတ်တော့ ဝယ်သူက လန်လန် သွားတာပါ။ ဝယ်သူလန်ပြန်လေ။ ဒေါ်ဒီးကွက်က နတ်မလို့ တင်လေ။ နတ်ဆက်လေ။ နတ်ဆက်လေ အမှုဟောင်းပေါ်လေ ကလေးတွေ အရိုက်ခံရလေ။

ဒေါ်ဒီးကွက်နဲ့ ဒေါ်ဒီးဒုတ်ညီအစ်မကလည်း ရန်ဖြစ်ကြတာ ခဏခဏ။ ကိုစံဘော်နဲ့ မဗျိုင်းကလည်း ညတိုင်း တဆူဆူ၊ ကလေးတွေကလည်း သူ့နေရာ သူ့ထောင့်ကနေ ဝန်းဝိုင်းကြနေတော့တာပါ။ ကျွန်မတို့ကတော့ မြင်ရကြားရတာ စိတ်မချမ်းသာပေမယ့် တတ်နိုင်သမျှ အားပေးရတယ်။

(၅)

ကိုစံဘော်နဲ့ မဗျိုင်းတို့အိမ်ကို ဂျီပူဂျီလောင်ကျလွန်းလို့ ရပ်ကွက်က ဂျီအိတ်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဥရောပတိုက်ထိပ်သီး ရှစ်နိုင်ငံကို ဂျီအိတ် (G-8)ခေါ်ကြတာ မဟုတ်လား။ ကလေးက လေးယောက်၊ ကိုစံဘော်နဲ့ မဗျိုင်းက နှစ်ယောက်၊ ဒေါ်ဒီးကွက်နဲ့ ဒေါ်ဒီးဒုတ်တို့က နှစ်ယောက် ပေါင်းရှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ဂျီကျတဲ့ ရှစ်ယောက်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ဂျီအိတ်ခေါ်ကြတာပါ။

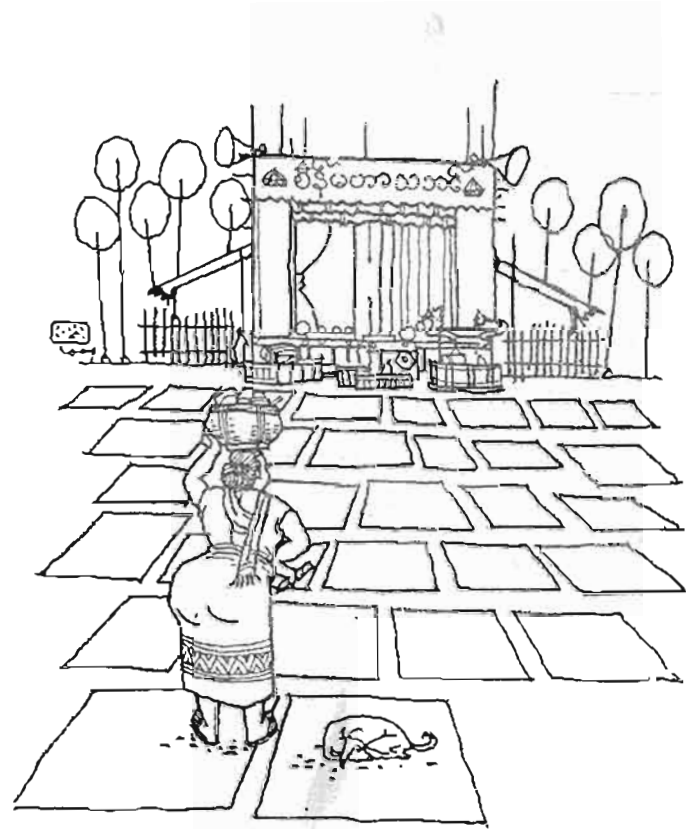
ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုစံဘော်ရှိနေလို့ သစ်ပင်လေး ခုတ်ပေးပါဦး၊ မြောင်းလေးဖော်ပေးပါဦး၊ ခိုင်းရတယ်။ မဗျိုင်းရှိလို့ ဈေးသွားပေးပါဦး၊ မိတာပြေးဆောင်ပေးပါဦး၊ အဝတ်ကလေး လျှော်ပေးပါဦး၊ စသည်ဖြင့် အကူအညီကလေး ရတယ်။ ကလေး လေးယောက်ကလည်း လက်တိုလက်တောင်းတော့ အားကိုးရတာပါပဲ။ ကျွန်မ သမီးကလေးကို ကူထိန်းပေးကြတာ၊ အမှိုက်သရိုက်ကလေး လှည်းကျင်းပေးကြတာကအစ ကျွန်မ မနိုင်တာရှိရင် သူ့အိုးနဲ့ သူ့ဆန် တော်ရာသင်ရာ ခိုင်းလို့ စေလို့လည်းကောင်းပါရဲ့။ ဒေါ်ဒီးကွက်နဲ့ ဒေါ်ဒီးဒုတ်ကတော့ ထားတော့။

ပြောလို့သာ ပြောရတာ ကျွန်မတို့ မိသားစုမှာလည်း ဂျီအိတ်ရှိနေလို့ တော်သေးရဲ့ အောက်မေ့ရတာပါ။ သည်းညည်းတော့လည်း ခံရပါရဲ့။ မဗျိုင်းတို့အိမ်ဘက်က ဆူတာညတာ၊ နားပူသံကျပ် ဖြစ်ရတာတွေကလည်း ကြားရဖန်များတော့ နားယဉ်သွား ထင်ပါရဲ့။ ညရှစ်နာရီလောက် မဗျိုင်းတို့အိမ် ငြိမ်သွားတာနဲ့ စာ ထရေး၊ မနက် ငါးနာရီ ခြောက်နာရီ ဝိုင်းယိုသံ၊ အော်သံ ဟစ်သံတွေ ပွက်လောရိုက်လာတော့ အိပ်ရာက ထ။ ဒေါ်ဒီးကွက်၊ ကိုစံဘော်နဲ့ ကလေးတစ်သိုက် အလုပ်သွားကြ၊ ကျောင်းသွားကြချိန် နေ့လယ် နေ့ခင်း စာရေးလိုက်၊ တစ်ရေးတမော အိပ်လိုက်၊ ညနေ လူစုံတက်စုံ ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါ သတ်ကြပုတ်ကြ၊ လုံးကြ ထွေးကြတာကို လှမ်းသင်လိုက် ဖျင်လိုက်နဲ့ စခန်းသွားရတော့တာပါပဲ။

ကျွန်မတို့မှာ ကိုယ်ကြီးလက်ကြီးတွေနဲ့ ချက်ချင်း ထပြေးနိုင်တာ မဟုတ်တော့ ခများများ ရှိပါမှ အဆင်ပြေတာမဟုတ်လား။ ဆူကာမှ ဆူကရော့။ သည်အိမ်နဲ့ သည်ဝိုင်းကို ဝယ်သူတွေ ဈေးလန်လန်သွားတာကိုပဲ ကျွန်မတို့ကပါ ရောယောင် ဝမ်းသာနေကြရတယ်။ ဂျီအိတ်မရှိလို့ကလည်း မဖြစ်ဘူးကိုး။

Family မဂ္ဂဇင်း၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၀၇





ပွဲကတော်

ပွဲကတော်

(၁)

သည်နားတစ်ဝိုက် လေး ငါး ဆယ်ရွာကလူတွေ အားလုံးလိုလိုပါပဲ။ ဆီ
 ကလေး ပျားကလေး လိုချင်လို့၊ ကိုယ့်အခင်းကထွက်တဲ့ သစ်စေ့သစ်နဲ့၊
 ပဲကလေး၊ မှော်ကလေး ရောင်းချင်လို့၊ တစ်ရွာတစ်ရွာ လူကြိုမှားစရာရှိ
 လို့၊ အလှူရယ် ဆွမ်းကျွေးရယ် ဖိတ်ချင်လို့၊ ကြွေးဟောင်းကလေး ဆပ်၊
 မကြွေးသစ်ကလေး ယူချင်လို့ စသည်အားဖြင့် ရည်ရာရွယ်ရာ အကြောင်း
 ကိစ္စကို အခြေခံပြီး ကုန်းကြီးဈေးကို လာကြရတယ်။ တောဈေးဆိုတော့
 ဈေးကြီးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မြစ်ဆိပ်နဲ့ မနီးမဝေး ကုန်းတန်းကလေး
 ပေါ်မှာ လေးရက်တစ်ခါ ခင်းရောင်းကြတဲ့ ဈေးပါ။ ကုန်းတန်းပေါ်က
 ဈေးဆိုတော့ ကုန်းကြီးဈေးတဲ့။ ကုန်းကြီးရွာရယ်လို့တော့ မရှိပါဘူး။

ကုန်းကြီးဈေးကို လှည်းနဲ့လာကြသူ၊ လှေနဲ့လာကြသူ၊ ကုန်းကျင်း
 ကုန်းကြောင်း လျှောက်လာကြသူတွေရယ်လို့ အမျိုးမျိုးရှိတာပေါ့လေ။
 မြစ်နားရွာတွေကတော့ နွားအပန်းမခံကြဘူး။ ကမ်းနားဆိုက်ထားတဲ့လှေ
 တွန်းထုတ်ပြီး လှော်လာရုံပါ။ အဆန်လှော်လာကြရမယ့် ရွာတွေကတော့

ဝိရိယကလေးထားပြီး ကြက်ဦးတွန်လောက်ကတည်းက မြစ်ကြီးမှောင်
 မှောင်ထဲ တစ်စွပ်စွပ် လှော်လာကြရတာပါ။ အစုန်လှော်တွေကလည်း
 ဝိရိယ မရှိလို့ မရပါဘူး။ ဈေးက မိုးလင်းပြီး မကြာဘူး မနက် စက်နာရီ
 ရှစ်နာရီလောက်ဆိုရင်ပဲ ဈေးကွဲချင်ပြီ။ တောဈေးဆိုတော့ ဆိုင်ကြီးကနား
 ကြီးမှ မရှိဘဲနဲ့။ ကိုယ့်တောင်း ကိုယ့်ဖျာခင်းပြီး ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်
 ရောင်းသူကရောင်း၊ ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ် ဝယ်သူကဝယ်ပြီးတော့ ပြန်ကြတာ
 များတာကိုး။ များသောအားဖြင့်ကတော့ ကိုယ့်ကုန်ရောင်း သူ့ကုန်ဝယ်ကြ
 တာပါပဲ။ လေးရက်တစ်ခါလောက် စားနိုင်တဲ့ မုန့်ပဲသရေစာကို မက်လို့
 လာကြတာလည်း ရှိတာပေါ့။ ဈေးထဲမှာ ကိုယ်တွေ့ ချင်တဲ့ရွာက လူကိုရှာပြီး
 စာလူကြို၊ ပါးစပ်လူကြိုပါးချင်လို့ လာကြတာလည်း ရှိတယ်။ သည်လို
 လာကြသူတွေထဲမှာ အရိုးရင်းငြိမ်လည်းပါတယ်။ အရိုးရင်းငြိမ်က ဈေးနေ့
 တိုင်း ကုန်းကြီးဈေးကို လာမှန်းသိကြတော့ ချောင်းဆင်းရွာ လူကြိုမှာချင်
 သူက လူကြိုမရှိမှာ မပူရဘူး။ အနည်းဆုံး အရိုးရင်းငြိမ်ကိုတော့ မတွေ့
 မရှိဘူး တွက်ကြတာကိုး။

အရိုးရင်းငြိမ်က ချောင်းဆင်းသူပါ။ အသက်ကလေးလည်း ရလှပါပြီ။
 နဖူးပြောင်ကြီးနဲ့၊ နားရွက်ပျော့ပျော့မှာ တွဲလောင်းကျနေတဲ့ နားတောင်း
 ကြီးနဲ့၊ သနပ်ခါးပိန်းကျားကြီးနဲ့၊ ထာဘီ တရွတ်တိုက်ကြီးနဲ့ ဈေးထဲ တလန်း
 လန်း သွားနေတာကို မမြင်ချင်လို့လည်း မရဘူး။ ဈေးကလေး ဆန်ကာ
 ခုံလောက်ထဲမှာ လူကို ခလုတ်ဝင်မတိုက်ရင် ကံကောင်း။

“ရိုးငြိမ် အတော်ပဲ ချောင်းဆင်း မှစမ်းပါရစိတော်။ ကိုဘစီတို့
 မခင်ပေါတို့ သိသမုတ်လား။ ကူးတို့လျားပို့နေသဲ့ ကိုဘစီဟာကော။
 သန်ဘက်ခါ ပေပင်ကုန်းကို ဆက်ဆက်လာပါဦးလို့ မှာလိုက်ချင်သာ။
 စကားတစ်ဆင့်ကမ်းပါရစိ”

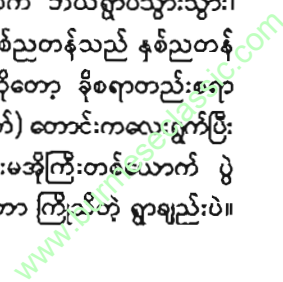
“ဘစီ သိပါအေ။ မင်းသား ဘိုကေသန်းစိန်ကြည့်ချင်ရင် သူ့သာ
 ကြည့်၊ တကတည်းတူသာ။ အေးအေး မနက်ဖြန်နော်”

“သန်ဘက်ခါပါ ရိုးငြိမ်ရဲ့”

“အေးအေး စိတ်ချနေ့”

သည်လိုမှာလိုက်လို့ အရိုးရင်းငြိမ်က မေ့သွားတယ် မရှိဘူး။ ပြော
 ဖြစ်အောင် ပြောတာပါ။ မပြောလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ တစ်ရွာတစ်ရွာ
 ဆောင်ပါးမှုက ခလေ့ကိုး။ အမှာခံရသူက မသွားချင်လို့ မလာချင်လို့သာ
 ရှိရမယ်။ ပြောရမယ့်သူကတော့ မပြောလိုက်ရလေခြင်းဆိုတာ မရှိဘူး။
 အရိုးရင်းငြိမ် ကုန်းကြီးဈေးကို ဈေးနေ့တိုင်း ဝတ်မပျက်လာတာကတော့
 ဈေးဝယ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဈေးရောင်းဖို့လာတာဆိုတော့လည်း မဟုတ်ပြန်
 ဘူး။ အသက်ရယ်လို့ ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီဆိုပေသိ လက်လှော်လှောက်လေး
 ရေထဲတွန်းထုတ်ပြီး ဇွပ်ခနဲ ဇွပ်ခနဲ လှော်လာတာ အကြောင်းရှိတယ်။
 ပွဲစနည်းနာဖို့လာတာ။ သည်ဈေးကိုလာရင် သည်နားတစ်ဝိုက်ရွာတွေမှာ
 အလှူအတန်းရှိလို့၊ ဘုရားပွဲရှိလို့၊ ဘုန်းကြီးပျံပွဲရှိလို့ ပွဲထည့်တယ် ပွဲပါ
 တယ် စသည်ဖြင့် ကြားနိုင်တာကိုး။

အရိုးရင်းငြိမ်အကြောင်း သိနေကြသူတွေဆိုတော့ ဈေးထဲ မည်းမည်း
 မည်းမည်းနဲ့ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ကြီး သလားနေတာတွေ့ရင် ဘယ်ရွာ
 မှာတော့ ပွဲရှိတယ်။ ဘယ်နေ့ပွဲဝင်လိမ့်မယ်၊ ဘယ်န့ချီဖြင့် ဘယ်န့ချီက
 အစ ပြောတတ်ကြတယ်။ သည်နားရွာတွေမှာက ဘယ်ရွာပဲသွားသွား၊
 ဆွေရင်းမျိုးရင်း ဆွေဝေးမျိုးဝေး ရှိရှိ မရှိရှိ တစ်ညတန်သည် နှစ်ညတန်
 သည် ဘယ်သူ့အိမ်တည်းတည်း ရတာချည်းဆိုတော့ ခိုစရာတည်းစရာ
 ကိစ္စက ပူစရာ မရှိဘူး။ စစ်စီးသုတ် (သစ်စေးသုတ်) တောင်းကလေးပွဲကိုပြီး
 တဘက်ပွဲကြီးတစ်ထည့် ပခုံးတင်လာတဲ့ မိန်းမအိုကြီးတစ်ယောက် ပွဲ
 အဝင်ညမှာ မလာမရှိ လာကိုလာတော့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိတဲ့ ရွာချည်းပဲ။



“ဟဲ့...မိုးနဲကုန်းမှာပွဲရှိရအောင် ဘုရားပွဲက တပို့တွဲလမှပါ။ အလှူ ရှိလို့လား။”

“အလှူ ရီးငြိမ်ရဲ့။ ကိုစံဖေတို့အလှူလေ။ ဇာတ်မှ မြင်းခြံတက်ငှား သာ တော်ရေ။ ဘယ်မှသွားမနေနဲ့။ ကျုပ်တို့အိမ်သာလာခဲ။ ချောင်းဆင်း ကနေ ဆိတ်စာပင်ကို လှေလှော်လာခဲ။ ဆိတ်စာပင်ရောက်တော့ နှစ်တိုင် လျှောက်ရင် ကျုပ်တို့ရွာ ရောက်ပြီ”

သည်နားရွာတွေကို အရီးရင်းငြိမ် မသွားတတ်မရှိပါဘူး။ တောသူ တောင်သားတွေ ထုံးစံ စကပီနကြား (စကားပီ နားကြား) ပြည့်စုံအောင် ပြောတတ်ကြတဲ့ အကျင့်ကြောင့် ခရီးလမ်းကိုပါ ပြောကြတာပါ။ အရီး ရင်းငြိမ်က သည်လောက်နဲ့ လက်မခံသေးဘူး။ သေချာဖို့လိုသေးတာကိုး။ မိုးနဲကုန်းလှည်းတွေ ရပ်ထားတဲ့ ဈေးကုန်းတောင်ဘက်က ချောက်ထဲ ဆင်းပြီး မေးသေးတာပါ။ တစ်ခါတလေ ရက်မှားလို့ ကြိုရောက်မိတာ၊ တစ်ရက်နောက်ကျပြီး ရောက်သွားတာ မရှိဖူးတော့ သေချာအောင် မေး ရတယ်။ ကိုက်ပြီဆိုရင် ဈေးထဲက လက်သုပ်တစ်ပွဲ ပလုတ်ပလောင်း စားပြီး လှေဆိပ်ဆင်း လှေကလေး လှော်ပြန်တာပဲ။ ဈေးနေ့မှာ လှေကလေး နဲ့ ပြန်လာပြီဆိုရင် အရီးရင်းငြိမ် အိမ်သား ဘိုးပြောင်းကသိပြီး မရင်း ငြိမ်တော့ ပွဲစနည်းနာတာ အဆင်ပြေလာပြီပေါ့လေ။ အရီးရင်းငြိမ် ပွဲကြိုက် မှန်းသိတော့ အိုကြီး အိုမကျွကာမှ တားလည်း တားမနေတော့ပါဘူး။ သားသမီးတွေ၊ ဆွေတွေမျိုးတွေဆိုတာ မပြောနဲ့။ လင်သားက မသွားရ ဘူးဆိုတာတောင် မဖြစ် ဖြစ်အောင် သွားသူဆိုတော့ ဘာရလိမ့်မတုန်း။

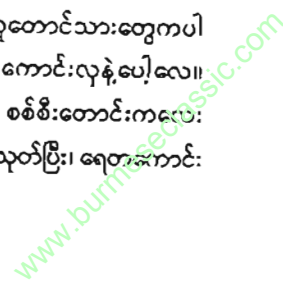
“ရင်းငြိမ် ပွဲက ဘယ်မှာသွားတုန်းဟ။ ဘုန်းကြီးပျံ ဧယင်ကျူး ဖြစ်နေပါ့မဟာ”

“တော့ပါးစပ်ကလေး နှုတ်ကြောင့်ကျော လက်ကြောင့်သေ၊ မဦးမရာ မပြောစမ်းပါနဲ့။ ဇာတ်မှ မြင်းခြံက ဇာတ်သွဲတော်။ ဇာတ်လှေကြီး မြစ် ထဲက ရေကင်းတီးလာမှ တော့ခါးပုံစ ဆွဲပြရဦးမယ်”

အရီးရင်းငြိမ်က အသလောက် ပွဲကြိုက်တာပါ။ အရီးရင်းငြိမ် ပွဲ ကြိုက်မှန်းလည်း လူတိုင်းကသိတော့ ဟိုတုန်းက ပွဲစားကြီးကတော်တွေ ကို ပွဲကတော် ခေါ်ကြသလို အရီးရင်းငြိမ်ကိုလည်း ရွာက ပွဲကတော်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ပွဲကြည့်ရင်း ခြေစကြာဖြန့်နေလေတော့ အရီးရင်းငြိမ်မရောက် ဖူးတဲ့ ရွာရယ်လို့လည်း မရှိပါဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က “ရီးငြိမ် ရယ် ကျွန်မ လိုက်ခဲ့ပါရစိ” ဆိုတော့လည်း မလိုက်နဲ့ မဆိုပါဘူး။ လှေ ပေါ်တင် ခေါ်လာတာပဲ။ ဘယ်ရွာမှာတော့ ဘုရားပွဲရှိပြီ၊ ပွဲပါပြီဆိုတာနဲ့ ထဘီ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဝတ်တဲ့ပြီး ရက်တွက်နေတော့တာပါ။

အခုလည်းကြည့်လေ၊ မိုးနဲကုန်း ကိုစံဖေအလှူမှာ မြင်းခြံဇာတ်ပါ မတဲ့။ လပြည့်ကျော် ၇ ရက်နေ့ အလှူဝင်၊ ၈ ရက်နေ့ အလှူကြီး။ ပွဲက နှစ်ညဆိုတော့ ကြည့်ပါလေ။ မြင်းခြံဇာတ်များ မကြည့်ရတာ ကြာပေါ့။ မြင်းခြံဇာတ်တွေများတော့ ဘယ်ဇာတ်၊ ဘယ်မင်းသား၊ ဘယ်မင်းသမီး ဆိုတာကစ ဇာတ်ထဲကသာ မထွက်နဲ့ ပြောနိုင်တယ်။ မိုးနဲကုန်းလှည်း တွေက ကြားခဲ့ရသလောက်တော့ အောင်မင်းကျော်ဇာတ်တဲ့။ ကောင်းလိုက် မယံဇာတ်။ အောင်မင်းကျော်က နောက်ပိုင်းနိုင်တယ်။ သျှောင်ကြီးကို ဖီးနေအောင်ထုံးထားရာက ဖြေချလိုက်ရင် တံကောက်ထိတဲ့ မင်းသား၊ ငိုချင်းများ ချလိုက်ရင် ပွဲကြည့်နေကြတဲ့ တောသူတောင်သားတွေကပါ မျက်ရည်ကလေး စို့ချင်ချင်ဆိုတော့ ကောင်းလှ ကောင်းလှနဲ့ပေါ့လေ။

အရီးရင်းငြိမ်က သူ့ပွဲကြည့်တိုင်းပါလေ့ရှိတဲ့ စစ်စီးတောင်းကလေး ထုတ်ပြီး နေပြတယ်။ လက်ဖက်အစ်ကလေး စင်စင်သုတ်ပြီး၊ ရေတစ်ကောင်း



ကလေးနဲ့ ဆေးလိပ်ခံသောက်တဲ့ ကြေးဖလားကြီးကို အဆင်သင့်ထားတယ်။ ပြောင်းဖူး ဖက်လိပ်တစ်စည်းလည်း ကိုယ်တိုင် ကျကျနန လိပ်ထားပြီးပြီ။ ပွဲသွား တမြောက်မြောက်ဖြစ်နေတာများ တွေ့ရင် ဘိုးပြောင်းက “နင့်မလဲ သည်ဝီရိယမျိုးသာ ဥပုသ်ကျောင်းဘက်မှာထားရင် သောတာပန်ဖြစ်လောက်ပေါ့ဗျာ” လို့ ခန့်တတ်သေးတာ။ စစ်စေးတောင်းကလေး ပြင်ရင်းဆင်ရင်းက သွားလေသူကြီးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိပါရဲ့။

(၂)

မိုးနဲကုန်းဆိုတာက မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရွာဆိုပေသိ အတွင်းနည်းနည်း ကျသေးတယ်။ ချောင်းဆင်းကနေ လှေလှော်ပြီး ဆိတ်စာပင်ရွာကို ကူး၊ ဆိပ်ကမ်း လှေကပ်ပြီး အနားရှိတဲ့ တံအပ်၊ ပြီးမှ တောင်းကလေး ခေါင်းတင်ရွက်လို့ လျှောက်ရတာထား။ မြစ် သည်ဘက်ကမ်းလျှောက်ရတဲ့ ရွာတွေဆိုရင်လည်း ရောက်နိုင်သလောက် လှည်းကြိုနဲ့ လိုက်တယ်။ လှည်းကြိုမရှိတော့လည်း မပူပါဘူး။ စစ်စေးတောင်းကလေးရွက်ပြီး တလှုပ်လှုပ် လျှောက်တာပဲ။ ရောက်ချင်တဲ့အချိန် ရောက်ကရော။

“ရိုးငြိမ် ပွဲက ဘယ်မှာသွဲတုန်းတော့၊ ကျုပ်တို့ဖြင့် ကြားပေါင်”

“ဘယ်ကြားမလဲ၊ ညည်းတို့က လူပုံသာ ပတ္တလားအသံခုနစ်ပါး သိသာတွေ့မှတ်လို့။ ပွဲက သိမ်ရွာမှာတော်။ ဇာတ်က အောင်မေတ္တာ ဇာတ်တော်။ မင်းသားက စိန်ကျော်လှတော့၊ မင်းသမီးက တက်ခေတ် မယ်တော်။ ကိုင်း ဘာသိချင်သတုန်း”

မေးသူက ရိုးရိုးမေးတာကို အိုကြီးအိုမ သည်အရွယ်ကြီးကျကာမှ ရေစီးရာ ဗေဒါမျောရပါ့မလားလို့ ခန့်တယ်ထင်ရင် အဲသလို ပြန်ပက်တတ်တယ်။ စိတ်ကောင်းလက်ကောင်းနဲ့ မေးတယ်ထင်ရင်တော့လည်း ကောင်းကောင်းမှန်မှန် ဖြေပါရဲ့။ တစ်ရိပ်တောင် ခဏခိုလိုက်သေးတယ်။

“ရရှိမှာလေ၊ ရရှိမှာက သံဒိုင်တို့အလှူက ဇာတ်ပါသယ်။ ဘယ်သံဒိုင် ရမှာတုန်းအော့။ သူ့မယားအေးလှက ပါးအမှတ်ကြီးနဲ့ဟာကော။ မြင်းခြံအောင် မြိုင်စိန်ဇာတ်များ ဝက်ဝက်ကွဲ။ ညည်းတို့မကြားသာများအံ့ပါရဲ့။ ကိုင်း လိုက်ခဲ့ကြပါလား။ ပွဲကောင်းလို့ပြောသာတော်။ ချောက်ချီးချောက်ချက်တော့ ကျုပ်ကလည်း မခေါ်ဘူး”

ရွာက ရရှိ (ရွာရှည်) မှာ ပွဲရှိတယ် မရှိတယ် ကြားချင်မှ ကြားမှာပေါ့။ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် မဟုတ်လား။ ဒါကို မကြားရကောင်းလားလို့ အပြစ်တင်တော့လည်း ခံကြရတယ်။ ဘယ်သူကမှ အရိုး ရင်းငြိမ်ကို တုပပြီး ပြောမနေကြပါဘူး။ အဆိုပြောသည်ဖြစ်စေ၊ အကောင်းပြောသည်ဖြစ်စေ၊ အရိုးရင်းငြိမ် တောင်းကလေးရွက်ပြီး ထွက်သွားရင် ရယ်မော ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတာပါ။ အရိုးရင်းငြိမ် ပွဲလောဘကြီးတာ သိကြတာကိုး။ ပွဲရှိတဲ့ရွာက ဝေးတယ်ထင်ရင် နှစ်ရက်လောက်က ကြိုထွက်တယ်။ လမ်းမှာ ကြိုသလို ကျသလို တည်းလိုက် နားလိုက်သွားနေတော့တာပါ။

အရိုးရင်းငြိမ်ရဲ့ စစ်စေးသုတ် တောင်းကလေးထဲမှာ ထမင်းဒန်အို၊ ဟင်းဒန်အို သေးသေးကလေးတွေ ပါတယ်။ လက်ဖက်ညွန့် ကောင်းကောင်းကို သရက်ချဉ်ကလေးနဲ့ ဖက်နယ်ထားတာ ပါတယ်။ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ လိပ်ထားတဲ့ ပြောင်းဖူးဖက်လိပ်ကြီးတွေ ပါတယ်။ ထန်းလျက်ခဲ၊ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်လို့ သရေစာကလေးတွေ ပါတယ်။ ဆေးလိပ်ခံသောက်တဲ့ ကြေးဖလား ဝင်းဝင်းစက်စက် တစ်လုံးကလည်း ပါသေးတယ်။ ပွဲခင်းမှာ ခင်းထိုင်မယ့် ဂုန်နီဖျင် အမွှေးဖွာတောင် လိပ်ထည့်လာသေးတာပါ။ ကြိုရာ အရိပ်မှာ ထမင်းကလေး ခူးစား၊ ရေကလေးတစ်ပေါက်သောက်ပြီး လှည်းကြိုကြည့်နေတာပဲ။ လှည်းကြိုကလည်း ကြိုလိုက်တော့ ခေါ်ကြတာပဲ။ မရှိတော့လည်း ဟိုကန်းသင်းဖဲ၊ သည်ကန်းသင်းကျော်နဲ့ ပဲခင်း နှမ်းခင်း

ခရောင်းတော ဖြတ်ရတာပါပဲ။ မညည်းပါဘူး။ ဖျော်တောင် ဖျော်သေးတယ်။ လူသူလေးပါးဝေးရင် ဇာတ်စာတောင် ရွတ်လိုက်သေးတယ်။

“ဓမ္မအဖ ရှာဖွေမရ...တောသစ်ရွက် ရေစက်ကကျသနဲ့... သားလှမောင် ငွေပုလဲနဲ့ သဲငွေသောင် တိုင်ထောင်က... မှာတကြော်ကြော် ခေါ်မကြား... နွားသူငယ် မအော့ကွဲ ဝူးဝဲမဆိုနိုင်ပေါင်... သည်မြိုင်ချောင် ချေဖိုင်ပြောင်ဆတ်... တောင်ကလပ်နှင့် ချောင်ပြာသာဒ်ကြီး ဆီးပါရောလား... အလို... ဟိုတောင်ယံမှာ ကြိုးခွေ ညောင်းညောင်း အိုးဝေဒေါင်းတွေက ကြောင်းမတန် ပြောင်းဆန် အောင်ကကြ... လှများလှလိုက်ပုံ”

ပါးစပ်ကလည်းဆို၊ ခြေကိုလည်း သွက်ရသေးတာဆိုတော့ မောတော့ မောချင်တာပေါ့။ သို့ပေမယ့် ပွဲကြည့်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ လျှောက်တာပါပဲ။ နေပူကြီးထဲသွားလို့များ ဖျားတယ် နာတယ်လည်းမရှိဘူး။ ခရီးပန်းတယ်လည်း မရှိဘူး။ ပွဲကြည့်တာကလည်း မိုးလင်းကြည့်တာဆိုတော့ သူတစ်ပါးအိမ်မှာပေသိ ပါးစပ်ကြီး အဟောင်းသားနဲ့ ကျားကန်အိပ်တော့တာပါ။ ညဘက်မှာ တစ်ပွဲကျန်သေးတော့ အားပြန်ယူရတာပေါ့လေ။

ဒါကြောင့် သည်ဘက်ရွာတွေမှာ ဘယ်ပွဲပဲဖြစ်ဖြစ် အရိုးရင်းငြိမ်မရောက်တဲ့ရွာ မရှိဘူး။ အရိုးရင်းငြိမ်က အော်ပရာကြိုက်တယ်။ ပြဇာတ်ဆိုတာကို ခေတ်ဝတ်ခေတ်စား ခေတ်စကားနဲ့ဆိုတော့ တယ်မကြိုက်ချင်ဘူး။ နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်ကိုတော့ ဝန်ပြည်တည်ပြီ ဆိုကတည်းက ကြည့်တာ မိုးသာစင်စင်လင်းကရော။ မနက်မိုးလင်းရင် ညှပ်ရင်ညှပ်သလို ကောင်းရင်ကောင်းသလို ဝေဖန်တော့တာပဲ။ ပွဲကြောင်းဇာတ်ကြောင်းများတော့ အရိုးရင်းငြိမ်ရှေ့မှာ နားနားနေနေ အပျင်းပြေသဘောမျိုး ဘာမှမသိဘဲနဲ့ ဖြီးဖြီးဖြန်းဖြန်း ပြောတာမျိုးတော့ မလုပ်လေနဲ့။

“ငါက ရွာလာသဲ့ပွဲလောက် အလကားရလို့ လိုက်ကြည့်သယ်ချည်း မမှတ်နဲ့။ မြို့လည်း သွားကြည့်သာပဲ။ ညည်းက တည်သီးကလေးချိုသာနဲ့ ကွမ်းသီးနဲ့ လာမလဲချင်ပါနဲ့အေး။ ဘယ်သူ့ဇာတ်ပြောရမတုန်း။ ဘယ်မင်းသား ပြောရမတုန်း။ ဘယ်ဇာတ်ထုပ် ခင်းပြရမတုန်း။ စပါးကြီးများလင်းမြေပတ်ချင်လို့အေး... ညည်းနယ်”

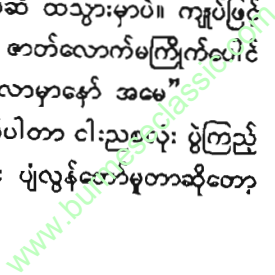
အရိုးရင်းငြိမ်က တကယ်လည်း မြို့ကိုပါ မထင်ရင် မထင်သလို သင်္ဘောနဲ့လိုက်သွားပြီး ကြည့်ချင်ကြည့်တာဆိုတော့ ဇာတ်စကားပြောလို့ ကတော့ မာနိုင်တယ်။

(၃)

အရိုးရင်းငြိမ်ငယ်ငယ် အိမ်ထောင်ရက်သား ချမ်းမယ်ဆိုတော့ မိဘများက သမီး ပွဲကြိုက်လွန်းတာသိလို့ လင်မောင်းမဲခံရမှာ စိုးရှာကြတယ်။ သမီးထည့်ပေးလိုက်ရမယ်ဆိုတော့ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် မှာကြတယ်။ အပျိုဘဝ တုန်းက မိအိမ် ဖအိမ်ကနေ အဒေါ်၊ အစ်မတွေနဲ့ ပွဲတကာကြည့်တာ အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် လင်နဲ့သားနဲ့ ဖြစ်လာတဲ့အခါ အဲသလိုနေလို့မရတော့တဲ့အကြောင်း၊ အများသူငါလို ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်ပွဲလောက်ကြည့်တာ ကိစ္စမရှိပေမယ့် အဝေးရွာတွေ လိုက်မကြည့်ဖို့ တားမြစ်ကြတယ်။ မရင်းငြိမ်က မရပါဘူး။

“အမေရယ်...လင်ရကာမှ ပွဲမကြည့်ရဘူးရယ်လို့တော်။ မဟုတ်သာ ကျုပ်ကတော့ ကြည့်မှာပဲ။ ဆိုင်းသံကြားတဲ့ဆီ ထသွားမှာပဲ။ ကျုပ်ဖြင့် အမေတို့ ပေးစားလို့သာ ယူရတယ်။ လင်ကို ဇာတ်လောက်မကြိုက်ပေါင်တော်။ ပွဲမကြည့်ရဘူးဆိုသဲ့နေ့ ကျုပ် ပြန်လာမှာနော် အမေ”

တစ်ခါတော့ ဘုန်းကြီးပျံမှာ ပွဲငါးရက်ပါတာ ငါးညစဉ်း ပွဲကြည့်တယ်။ အဓိကရထင်ရှားတဲ့ ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်ဟောမူတာဆိုတော့



ရွာက ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ထည့်တဲ့ပွဲမဟုတ်လား။ ငါးည ငါးချီစလုံး မရင်းငြိမ် အလွတ်မခံဘူး။ လင်သားကလည်း ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်ပွဲ ကြည့် ပါစေပေါ့။ ဒါပေမယ့် နွားစားစဉ်းတာ၊ ရေချိုးခပ်တာ၊ ထမင်းအိုးတည်တာ၊ မီးခွက်ထွန်းတာကအစ လစ်ဟင်းလာတော့ ကိုပြောင်းက စိတ်မရှည်တော့ ဘူး။ အိပ်နေတဲ့ မရင်းငြိမ်ကို လင်က တံဖျာနဲ့ တင်ပါးရိုက်နှိုးကရော။ မရင်းငြိမ်က မလှုပ်ပါဘူး။ တင်ပါးကလေးပွတ်ပြီး တစ်ဖက်လှည့်တယ်။ လင်က တစ်ချက် စပ်စပ်ကလေး ရိုက်ပြန်ရော။ မရင်းငြိမ်က ရိုက်တယ် မထင်ဘူး။ တင်ပါးကို ပွတ်ရုံ ပွတ်ပြန်ရော။ ပါးစပ်ကလည်း ကယောင် ကတမ်းနဲ့ ထဟစ်တယ်။

“အခုမှ အပြစ်တင်ကြသာလား အဖေကြီးတို့ရဲ့။ ဘဝေဘဝက ပါရမီရှင်တွေကို သည်လိုဖျက်တာနဲ့ ရရှိတဲ့လား... ဖုတ်ဖက်ခါထလို့ မပြေး နိုင်သူပါလေးလေ... တုတ်တံဖျက် တံဖျာကိုင်ကာ တတေတေရိုက်သော် လည်း ခင်မေ မမုန်း ဟုန်း... အုန်း”

မရင်းငြိမ် အိပ်ရာက ယောင်ယမ်းပြီး ငိုချင်းချတော့ လင်ဖြစ်သူက လည်း မရိုက်ရက်တော့ဘူး။ ညနေ မိုးချုပ်မုန်းလာတဲ့ မရင်းငြိမ်ကို အကျိုး အကြောင်း ပြောပြတော့ ရိုက်တုန်းမနာတဲ့ မိန်းမက အိပ်နေတုန်း ရိုက် ရပါ့မလားဆိုပြီး မိဘရပ်ထဲ ပြန်မယ်လုပ်နေလို့ မနည်းချောရတာပါ။

သည်တုန်းက ဘာရှိဦးမှာလဲ။ အသက်ကလေး ဆယ်ရှစ်နှစ်မပြည့် ခင် လင်ရွာလိုက်မလာရခင် အပျိုဘဝတုန်းကများဆိုရင် ဇလပ်ပန်းကလေး တွေ ဝေနေအောင် ကုံးပန်တုန်း။ ဇာတ်ပွဲတကာ လိုက်မော့တုန်း။ လင် ဖြစ်လာမယ့် ကိုပြောင်းကလည်း မရင်းငြိမ်ကို ပွဲခင်းမှာ တွေ့ခဲ့တာပဲ ဟာ။ နှစ်ဖက်မိဘ သဘောမျှကြည့်လို့ ကိုပြောင်းမိဘများက လာတောင်း ရမ်းတုန်းကလည်း မရင်းငြိမ်မိဘတွေက မှာကြတယ်။

“ကျုပ်သမီးကလေးက ပွဲများတော့ ဘယ်ဘဝက အထုံပါလာသလဲ မသိပေါင်။ အင်မတန် မက်စက်ရှာသယ်။ မောင်ပြောင်းရော မောင်ပြောင်း မိဘများကိုပါ မှာချင်သကာ ပွဲကြည့်ရကောင်းသကောရယ်လို့တော့ အပြစ် မမြင်စေချင်ဘူး။ ဆုံးမစရာရှိရင် ကျုပ်တို့ ဆုံးမပါ့မယ်”

သမီးကို ရွှေဆင်ပါ။ မြေတင်ပါ။ နွားတင်ပါ။ တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားပါ မမှာကြဘဲ ပွဲကြည့်တာကို ခွင့်ပြုဖို့ မှာကြတာပဲ ကြည့်လေ။ ကိုပြောင်းကလည်း သည်တုန်းက လိုနေတုန်းဆိုတော့ ဓားမကြီး ပဲ့ပဲ့ကိုး။ မလိုတော့မှ သည်လောက်ပဲမုန်း မသိလို့ဟာ လုပ်ချင်လို့ မရတော့ဘူး။ ရခါစကတော့ ပွဲကြည့်တယ်ဆိုတာ တော်ရုံမှတ်တာ၊ အခုတော့ ဇာတ်ထဲ မလိုက်ရုံ တမယ်ကိုး။ မှားမှန်းသိတော့ ကလေးတစ်ကျိပ်ရပြီ ဆိုတာမျိုး ဖြစ် ရတယ်။

တစ်ခုတော့ ဟန်ကျီတယ်။ အမျိုးထဲက တစ်ယောက်ယောက်များ ဆုံးပါးရင် မရင်းငြိမ်က ပွဲ၊ ပွဲ၊ နွဲ့၊ နွဲ့၊ ငိုတော့တာပဲ။ ဆိုင်သော်ရှိ မဆိုင်သော် ရှိ ဇာတ်ထဲ ပွဲထဲက ငိုချင်းတွေကုန်အောင် ငိုတော့တာ။ ကိုပြောင်းယောက်ဖ ကိုပေါက်တူးသေတော့ တ၊ ငိုတာသာကြည့်။

“ခုတော့ ရောက်ဖူးပြီးပေါ့ ကိုပေါက်တူးရဲ့။ သေရွာကို မမင်ရင် ပစ်မယ်လို့ ကြင်စဉ်က တစ်ခွန်းမဆိုခဲ့ပါဘူး... ကျွန်မ ငယ်လင်ကြီးရဲ့။ လွမ်းလှချည်ရဲ့နော် တစ်ခွန်းလောက် ထင်ေါက် လိုက်စမ်းပါ ကိုပေါက်တူးရဲ့။ ကျုပ် ထခုန်လိုက် ပေါက်လိုက်ချင်ရဲ့ တော်။ အမယ်မင်း ခွဲရက်လေခြင်း... ဟင်းဟင်း ခွဲရက်လေခြင်း”

ကိုပြောင်းကို ငုတ်တုတ်ထားပြီး သည်ငိုချင်း ငိုတာပါ။ လင်ရွာကလူ တွေကကော လင်မိဘဆွေမျိုးတွေကပါ မရင်းငြိမ်အကြောင်း သိလာကြတော့ အပြစ်လည်း မတင်ကြတော့ပါဘူး။ ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ ခွင့်လွှတ်ကြရတော့ တာပါပဲ။

အခုတော့ မရင်းငြိမ်ကနေ အရိုးရင်းငြိမ်တောင် ဖြစ်လာပြီ။ ဘိုးပြောင်းလည်း ဆုံးရှာပြီ။ ပွဲကြည့်ချင်တိုင်း ကြည့်နိုင်ပြီ။ မြင်းခြံက၊ မန္တလေးက၊ ရွှေတို ကျောက်မြောင်းက ဆွေတွေ မျိုးတွေဆီ ဖုန်ချည် ဆန်ချည်သွားပြီး၊ ရက်ရှည်တည်းရင်း မြို့ဇာတ်ရုံတွေထဲလည်း ရောက်လှပြီ။ မြို့က ဆွေမျိုးတွေကလည်း ပွဲရှိရင် အရိုးရင်းငြိမ်ကို မှာကြတာပါပဲ။ အရိုးရင်းငြိမ်လာလို့ ထူးပြီး မကုန်တဲ့အပြင် အိမ်ကအလုပ်လည်း ထလုပ်တတ်သေးတာ မဟုတ်လား။ ရိုးငြိမ်လာရင် ဆန်ပါတယ်၊ ပဲပါတယ်၊ ဆုံဆီတောင် ပါလိုက်သေးဆိုတော့ အမျိုးအဆွေတွေကလည်း ကြည့်သာ ကြတယ်။ အရိုးရင်းငြိမ်လာတော့ ရှိသမျှအဝတ်ဟောင်း ချုပ်ခိုင်းလို့ရတယ်။ ကလေးထိန်းခိုင်းလို့ရတယ်။ ထမင်းအိုးချောင် ဝင်ပါဦးဆိုတော့လည်း ဖြစ်တယ်။ သို့ပေမယ့် ပွဲတော့ ရှိရလိမ့်မယ်။ မရှိရင်ကောဆိုတော့လည်း အိမ်ခံက ကက်ဆက်တစ်လုံးနဲ့ ဘက်ထရီအိုးရှာပြီး ရွှေမန်းတင်မောင် ဇာတ်ထုပ်တွေ ဖွင့်ပေးတော့ပဲ။ ဖွားတော်မူခန်း၊ လေးတော်တင်ခန်း၊ လက်ဝဲသုန္ဒရ၊ ဝိမာန၊ မောင်မျိုး၊ ရွဲကုန်သည် တစ်ခွေပြီး တစ်ခွေ...။

“ဒေဝဒတ်အလောင်း ရွဲကုန်သည်က... ပွဲယုံကြည်အောင် ပဏာထပ်လောင်းပြီး မဟာဇာတ်ကြောင်း အတိတ်ပြန်ခဲ့ပါမယ်... ဘဝိဿရုံအတုလအစစ် ယခုည မလစ် တကတည်း အကုန်ကောင်းစေဖို့ ကျုပ် ရွဲကုန်ရောင်း ထွက်ခဲ့ရပါဗျာ။”

ဒါဆိုရင် ကက်ဆက်ကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေတော့တာပါ။ အသားပါချက်တော့ ဆိုတာလည်း ခဏခဏပြောတတ်တယ်။ မြို့က အိမ်ခံကရှိသမျှ ပုဆိုးပြ အင်္ကျီပြ အကုန်ချသားပေးတော့။ ချုပ်သားချုပ်လက်ကလည်းကောင်း၊ စိတ်ကလည်း ရှည်တယ်။ မျက်စိကတော့ မကောင်းရှာလို့ ငယ်ရွယ်သူက အပ်ချည်ထိုးပေးရတာကလွဲရင် တင်ပါ၊ ဂျပံတည်အောင်ချုပ်တော့တာပဲ။ မြို့ကတူတွေက တစ်ခါတလေ တောသူ ကြီးတော်ကြီးကို စကြတယ်။

“ကြီးတော်မလည်း၊ ကြီးတော်အရွယ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဥပုသ်သီလဆောက်တည်ရမယ့်အရွယ်ဗျ။ ဘယ့်နှယ် ပွဲကြိုက်ရတယ်လို့ လူမြင်လို့မှ မကောင်း။”

“ဘယ်လိုကွ မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြ... မယူတတ်တော့ တဏှာ၊ ယူတတ်တော့ ဘာဝနာ။ ဥပုသ်ဇရပ်သွားပြီး သူများအတင်းပြောသာမှ ငရဲကြီးသာဟဲ့။ ရွှေမန်းတင်မောင် ဝိပဿနာရှင်းသာများ မကြားဖူးရောလား။ ကြားထဲက ဝိစိကိစ္ဆာများလိုက်ပုံများ။ ဝိနိပါတ ဘေးကျမှက မင်းတို့။”

“ကိုင်းဗျာ... ဒါဖြင့် ဝိပဿနာ ရှင်းစမ်းပါဦး။”
 “နင်တို့ ရှင်းလို့ ဘာနားလည်မှာတုန်းဟဲ့။ တစ်နေ့ကုန် ကတော်လို့မှ ဥတစ်လုံး မကျသဲ့ဟာတွေရဲ့။”

ချုပ်လက်စအဝတ်ချပြီး ကြေးဖလားကြီးခံပြီး ပြောင်းဖူးဖက် ဖွာနေရာက ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ထိုးချောတဲ့ပြီး ရန်တွေ့တာကို တူတွေက ရယ်ကြတယ်။ လူကြီးတွေက ကြီးတော်ကို မစကြပါနဲ့ဟယ်လို့ တားကြတော့မှ အစရပ်ကြတာပါ။ လက်ဖက်ကလေး မြို့လိုက်၊ ထမင်းစားလိုက်၊ အဝင်ရွှပ်ရင်းကက်ဆက်နားထောင်လိုက်။ ခွေတစ်ဖက်ကုန်သွားလို့ မလှန်တတ်တော့ သည်တူတွေကိုပဲ ခေါ်အလှန်ခိုင်းရတာကိုး။ တူတွေက ခေတ်ပေါ်ရက်ပိတွေ ဟစ်ဟော့တွေ ထည့်ဖွင့်ရော။ ဒါဆိုရင် မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ထအော်တော့တာပဲ။

“ဖွင့်လက်စ ရွဲကုန်သည်က ဘယ်ရောက်သွားလို့တုန်း။ ဘာတွေတုန်းဟ။ မင်းတို့ ခေတ်သီချင်းတွေကလည်း မရွှေ့ ကျားလိုက်သဲ့အတိုင်းပဲ။ ငါ့နားထဲ ကယ်တော်မူပါလို့ချည်း ကြားနေသာပဲ။ အဲဒါ ဗမာလိုဆိုနေကြသာကော ဟုတ်ရဲ့လား။”

“ဟာ ကြီးတော်ကလည်း၊ ဒါမှမိုက်တာ။ ကြီးတော်ဇာတ်ထုပ်တွေက အောက်နေပြီ”

“အောက်သာက နေထုတ်လှန်းတော့ အနံ့ပျောက်သေးသယ်။ နင်တို့ ဟာတွေကမှ ချဉ်သိုးသိုး ဖြစ်နေသာဟဲ့”

တူတွေက ဖွင့်လက်စဇာတ်ထုပ် ပြန်ဖွင့်ပေးတော့လည်း ကျေနပ်သွားတာပါပဲ။ ‘ဒင်းတို့နဲ့ ရန်ဖြစ်ရသာနဲ့ ဇာတ်အရသာတောင် ပျောက်ကရောပဲ။ မောချက်တော်’ ဆိုတော့ တူတွေက သနားကြပြန်ရော။ မြို့မှာ ပွဲတွေ ဝအောင်ကြည့်ပြီး ရွာပြန်မယ်ဆိုတော့ ‘ဘယ်နယ်တုန်း ပွဲဝပြီလား’ လို့ မေးကြတယ်။ ‘သည်တစ်နှစ်တော့ မြို့တော်သိန်းအောင်၊ မြို့တော်တင်ဝမ်း၊ အောင်ကြည့်သန်း၊ ပန်တျာကျော်ဝင်းအင်း...ဝပါပြီတော်၊ ပြန်မယ်ဆိုရင် အပြန်လှပါပြီ’ လို့ ပြောတတ်တယ်။ အပြန်လှပါပြီဆိုတာ ရွာကျရင် ကြွားလို့ရပြီလို့ ပြောတာပါ။ အရိုးရင်းငြိမ် ရွာပြန်တော့ တူတွေက ကက်ဆက် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်ကလေးတစ်လုံးနဲ့ ဘက်ထရီအိုးအဟောင်းကလေးတစ်လုံး ထည့်ပေးလိုက်ကြတယ်။ ဇာတ်ထုပ်တိပ်ရွေကလည်း ဆယ်ရွေလောက် ထည့်ပေးလိုက်တာဆိုတော့ အရိုးရင်းငြိမ်ဆိုတာ အမွေတွေ ခဲခဲရလိုက်သလို ဝမ်းသာသွားလေရဲ့။ သင်္ဘောဆိပ်ဆင်းတော့ ကက်ဆက်ကို ခေါင်းပေါ်ရွက်လိုက်လို့။

(၄)

မိုးမှမချုပ်သေးဘူး၊ ပွဲခင်းက ပတ်မသံမှ မကြားရသေးဘူး။ ပွဲခင်းထဲ စစ်စေးသုတ် တောင်းမည်းကလေးနှင့် ငှက်တုတ်ထိုင်နေတတ်တဲ့ အရိုးရင်းငြိမ် တစ်ယောက် သည်ဘက်နှစ်တွေမှာ ပွဲအာရုံနည်းသွားလိုက်တာ မျက်လှည့်များ ပြလိုက်သလိုပဲ။ ဆံရစ်ဝိုင်းကလေးထားတဲ့ အရွယ်ကတည်းက အိုကြီးအိုမ မနေ့တစ်နေ့ကအထိ ပွဲဆိုလို့ကတော့ ဆိုင်းသံသာကြားပစေ တလှုပ်

လှုပ်နှင့် ရောက်အောင်သွားတဲ့ ပွဲကတော် အရိုးရင်းငြိမ် အခုလို ငြိမ်ချက်သားကောင်းသွားတော့ အသက်ပဲ ရလာလို့လား၊ ပွဲလမ်းအပျော်အပါး လျှော့ပြီး တရားဘာဝနာဘက် စိတ်သန်သွားလို့လား၊ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တော့လို့လား စသည်ဖြင့် တွေးကြတယ်။

ရွာက ရှားရှားပါးပါး လာကတတ်တဲ့ ပွဲခင်းဆီ မရောက်တော့ပေမယ့်၊ ပွဲငတ်လာရင် မြို့က ဆွေမျိုးတွေဆီ ကောက်ခနဲ ထသွားတာမျိုးမရှိတော့ပေမယ့် တူတော်မောင်တွေ ပေးလိုက်တဲ့ ကတ်ဆက်တစ်လုံးနဲ့ မိုးလင်းက မိုးချုပ် ဇာတ်ထုပ်တွေ ဖွင့်တာတော့ မပျက်ဘူး။ ရွှေဘိုတင်မောင်၊ ရွှေကျီးညို၊ ရွှေမန်းတင်မောင်၊ စိန်အောင်မင်း၊ အာဇာနည်လှကြည်၊ ရွှေမန်းကျော်လှိုင်၊ ပန်တျာကြည်လင် စတဲ့ မင်းသားတွေ ဆိုခဲ့ဦးခဲ့ပြောခဲ့ရွတ်ခဲ့တာတွေလည်း ကြိုက်လွန်းလို့ နားထောင်ခဲ့တာပဲ နှစ်မှ မနည်းတော့တာ။ အလွတ်တောင် ရနေပါပြီ။ ဓာတ်ပြား မင်းသားကြီးတွေကအစ ရွာနှင့်ရွာနီးချင်းတွေမှာ လာကကြတဲ့ နာမည်မရသေးတဲ့ မင်းသားတွေအထိ ဗျည်းစဉ်ခဲ့တဲ့ အရိုးရင်းငြိမ်တစ်ယောက် အဝေးက ပွဲသံကြားလို့ ဆိုင်းသံတထိထိကြားလို့မှ မထတော့ဘူးဆိုတော့ လူတွေက အံ့သြကြတာပေါ့။

သားတွေကလည်း “အမေရယ် ကြည့်ချင်သံပွဲရှိရင် ကျုပ်တို့ လိုက်ပို့ပါမယ်။ အမေဇာတ်ထုပ်တွေဖွင့်သာ နားမခံနိုင်တော့ဘူး” လို့ ညည်းကြတယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ငိုချင်းတွေချည်း ကြားနေရတော့ နမိတ်နမာမကောင်းဘူးလို့လည်း တွက်ကြတာ ပါပါတယ်။ သည်လိုကြားတော့ အရိုးရင်းငြိမ်က ထအော်တော့တာပဲ။

“ငိုချင်းချနေသာကြတော့ မင်းတို့က နားညည်းသယ် ဟုတ်လား၊ ဇာတ်ထုပ်တစ်ထုပ်လုံး ဇာတ်ကွက်လည်အောင်မှ နားမထောင်ကြသေး။ ငိုချင်းချည်းမဟုတ်ဘူးဟဲ့ အသားပါသယ်။ နားဝင်ဆီမိုသယ်။ အခုကာလ

ဇာတ်တွေက ဘာဇာတ်ထုပ် ဇာတ်ကွက်မှ မပါကြတော့ဘူး။ ဒုံဂျပ်ဂျပ် ဒုံဂျပ်ဂျပ်နဲ့ ဘယ်မလဲ အသား။ ဘယ်မလဲ နို့မိတ်တဘောင်၊ ဘယ်မလဲ မင်္ဂလာကျက်သရေ။ ငါ့ငိုချင်းကမှ ကျက်သရေရှိသေးသဟဲ့”

သည်တော့မှ လူတွေလည်း အရိုးရင်းငြိမ်တစ်ယောက် ပွဲခင်းထဲ မရောက်တာကို သဘောပေါက်သွားကြတယ်။ သူကြိုက်တဲ့ ဇာတ်ထုပ် မဟုတ်လို့ ဒုံဂျပ်ဂျပ်တွေကို မကြိုက်လို့ဆိုသကိုး။ တစ်ခါတော့ သားတွေက သူဖွင့်နေတဲ့ ကက်ဆက်ကို ချောက်ခနဲ လာပိတ်လို့တဲ့ အရိုးရင်းငြိမ်က ငိုချင်းတစ်ပုဒ် ထဟစ်တော့တာပဲ။

“အမယ်လေး... အရိုးမှတ်လို့ ညာသမ္ပူ အယုံမစောလိုက်ပါနဲ့၊ ကာလသဘောမှာ စကားတတ်တွေ အပုံပေါ့၊ မင့်ကိုတော့ ငါနုမြေ၊ ခုတော့ သူတကာနဲ့ အရောဝင်နှင့်ပါပကော”

People မဂ္ဂဇင်း၊ ဩဂုတ်၊ ၂၀၀၇



အိုဇာတာ

အိုဇာတာ

(၁)

သည်တစ်ခေါက် ရွာကို ကျွန်မရောက်တော့ ကျွန်မတို့မိသားစုပိုင် မြေပဲ
ခင်းကလေး မြေပဲ မနုတ်ကြရသေး။ နုတ်ချိန်ကျပြီမို့ အရွက်တွေကတော့
ကျနေပါပြီ။ ဝါရော်ရော် အရွက်ကလေး တချို့မှာတောင် ယင်ချေးဥ
အပြောက်တွေ စွဲနေပြီ။ ကျွန်မတို့ မြေပဲခင်းကလေးက ဧက သုံးမတ်
လောက်ပဲ ရှိမည်။ အခင်းထောင့်က သရက်ပင်ကြီးဆိုလျှင် မြေပဲနုတ်ချိန်
ရောက်ပြီဆိုတာနှင့် သရက်ကင်းကလေးတွေ ခိုတွဲလို့နေတတ်သည်။
မြေပဲအခင်းစပ်က မြေပဲတစ်ပင်ကို ကျွန်မ ဆွဲနုတ်ပြီး ဥမှာကပ်နေသော
မြေစာမှုန့်တွေကို ဖွားခနဲလွင့်သွားအောင် ခါထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ကြည့်စမ်း
သည်နှစ်များ မြေပဲတွေ အုလိုက်တာ၊ ဥအုံကြီးထဲက မြေပဲတစ်တောင်
ကိုဆွဲဖြုတ်ပြီး အခွံနှာလိုက်သည်။ ပန်းသွေးရောင်ထနေသော စပိန်မြေပဲ
ဆံကလေး နှစ်ဆံကို ပါးစပ်ထဲထည့်ဝါးလိုက်တော့ မြေပဲစိမ်းနဲ့သင်းသင်း
လတ်ဆတ် ချိုဆီမိအရသာကို ကျွန်မ ခံစားလိုက်ရသည်။ ကျွန်မငယ်စဉ်က
သိပ်နှစ်သက်ခဲ့ရသော အရသာ။

“မထူးရေ... ဟေး မထူး”

လူလုံးမကွဲတကွ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခေါ်သံကြား၍ ကျွန်မ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ မျက်လုံးကို နေရောင်ထိုးသဖြင့် လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ကာရင်း အသေအချာ စူးစိုက်ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ခေါ်သူက အနားရောက်လာခဲ့ပြီ။

“ဟော... ဦးကြီးပျာ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျွန်မဖြင့် မှတ်တောင်မမှတ်မိဘူး။ ငါ့ ကောင်းရဲ့လား”

မြေပဲရိုးတွေ ထမ်းလာသော ဦးကြီးပျာကို ကျွန်မ တကယ်ပင် မမှတ်မိ။ ပြောင်းလဲသွားလိုက်ပုံက ဟိုတုန်းကနှင့် တခြားစီ။ ဦးကြီးပျာက မြေပဲရိုးတွေ ကန်သင်းဆုံပေါ်ပစ်ချပြီး ကျွန်မကို အားရပါးရ နှုတ်ဆက်ရှာသည်။

“ညည်းရောက်နေသယ် အသံကြားလို့ စောစောက မိထိုက်တို့အိမ်ဘက် ငါ တစ်ခေါက်လာရှာသေးသယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်သွားသယ် ပြောလိုက်လို့ဟ”

“ဟုတ်တယ် ဦးကြီးပျာရဲ့၊ အမေ ထည့်ပေးလိုက်တာလေး ဘုန်းကြီးကို သွားကန်တော့ရင်း အိမ်မပြန်တော့ဘဲ၊ ကျွန်မ အခင်းတွေဘက် ရောက်လာတာ”

ဦးကြီးပျာက မြေမှုန့်တွေ အလိမ်းလိမ်းကပ်နေသော သူ့ဆံပင် မဖြူမရော်တွေကို သန့်မှ သန့်စေတော့သဘောဖြင့် လက်ဖြင့် ခါထုတ်သည်။ ပြီးမှ သူ့ပခုံးမှာ သိုင်းချည်ထားသည့် ပုဆိုးပိုင်းကလေးကို ဖြုတ်နေသည်။ အိုစနာကျသွားသော သူ့မျက်နှာပြင် မည်းမည်းပြောင်ပြောင်ကြီးပေါ်မှာ ဟိုတုန်းကလို ချိုရွှင်သောအပြုံးမျိုး ကျန်မှ ကျန်သေးရဲ့လားလို့ ကျွန်မ ရှာဖွေကြည့်မိသည်။ ဆံပင်တွေဖြူ၊ သွားတွေ ကျွမ်းပါပြီကော။ ဦးကြီးပျာ တောင် အတော်အိုသွားရှာပြီပဲ။

“ညည်းတို့အခင်း မြေပဲတွေ တော်တော်အုသားပါလားဟ၊ ဘယ်တော့လောက် နတ်မယ်မှန်းတုန်း။ ငါ ဝိုင်းကူပေးမယ်လဟာ”

ဦးကြီးပျာ၏ ဖြူစင်ရိုးသားသော စိတ်ထားရင်းခံကတော့ ပြောင်းလဲမသွားသေးတာ သေချာသည်။ ဦးကြီးပျာ၏ မျက်နှာမူ မျက်နှာရာနှင့် လေယူလေသိမ်းကို အကဲဖမ်းကြည့်လျှင်ပင် သူ တကယ် စိတ်ရင်းကောင်းနှင့် ပြောနေမှန်း ကျွန်မ သိပါသည်။

ရိုးကလည်း ရိုး၊ ရွာစိတ်ရပ်စိတ်ကလည်း ရှိတော့ တောသူတောင်သားပီပီ သူ့ကိစ္စ ကိုယ့်ကိစ္စရယ် မဟုတ်၊ ဘာမဆို သူပါတာချည်းဆိုတာမျိုး မဟုတ်လား။ ဦးကြီးပျာကို သဘောကောင်းလွန်း၍ ကျွန်မတို့ မိသားစုက အင်မတန် ချစ်ခင်ကြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်မတို့ မိသားစုကို သံယောဇဉ်ကြီးသူ မဟုတ်လား။

“မနက်ဖြန် နတ်ကြမယ်ပြောတာပဲ ဦးကြီးပျာရဲ့။ ကဲ...လာလာ ဦးကြီးပျာ။ နေပူလိုက်တာ၊ ပြန်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့”

မြေပဲရိုးစည်းကြီးကို ကျောပေါ်မှာထမ်းရင်း ဦးကြီးပျာက ကျွန်မနှင့် စကားတပြောပြော ရွာဘက်ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်း ခေါင်းရင်းလမ်းကဖြတ်ပြီး ပြန်လာကြရာ ကျွန်မတည်းသည့် အိမ်ပေါက်ရောက်တော့ ဦးကြီးပျာက နေ့လယ်ဘက်မှာ သူ့အိမ်ကို ရေဇွေးသောက်ရင်း အလည်လာဖို့ မှာရှာကာ မြေပဲရိုးထမ်းကြီး တညွတ်ညွတ်နှင့် ပြန်သွားလေသည်။

ကားတာယာ မိနပ်ကြမ်းကြီးကို စီးတုန်း။ တစ်ကိုယ်လုံး မြေမှုန့်တွေ တလူးလူးဖြင့် တကယ့်တောင်သူကြီးပုံပေါက်နေသော ဦးကြီးပျာကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဟိုတုန်းက ဦးကြီးပျာတစ်ယောက် လုပ်သမျှကိုင်သမျှ ပျာပျာ နောက်နောက်၊ သိုးသိုးသွက်သွက် ရှိခဲ့ပုံတွေကို ကျွန်မ သတိရလိုက်မိပါ၏။

(၂)

တကယ်တော့ ဦးကြီးပျာဆိုသည်ပင် သူ့ နာမည်အရင်း မဟုတ်ပါ။ ဘာလေးလုပ်လုပ်၊ ဘာလေးကိုင်ကိုင် နေရာတကာမှာ ပျာလွန်းနောက်လွန်းသည် အပြင် ဖြစ်လိုက်လျှင်လည်း အရာရာနှင့် အကြောင်းကြောင်း ဖြစ်တတ်လွန်း၍ သူ့ နာမည်ရင်း ဦးဖိုးတိုးဆိုသော အမည်ကနေ ဦးပျာယာ အမည်တွင်သွားခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ကျွန်မကတော့ ဦးကြီးပျာလိုပဲ ခေါ်သည်။

ဦးကြီးပျာသည် ကျွန်မတို့ မိဘများပိုင်သော သစ်ဖောင်ဆွဲမော်တော်ပေါ်မှာ ငါးနှစ်ကျော်ကျော်လောက် မော်တော်သားဘဝဖြင့် ရေပက်၊ ထမင်းချက် လိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ မော်တော်လိုက်သည် ဆိုကတည်းက မော်တော်နှင့် စပ်သမျှ အလုပ်မှန်သမျှကို လုပ်သားတစ်ယောက်အနေဖြင့် လိုက်လုပ်ခြင်းကို ဆိုလိုတာပဲ ဖြစ်သည်။ သည်အတွက် ကျွန်မတို့က လစဉ်လုပ်အားခ သဘောမျိုး ပေးရသည်။ ဦးကြီးပျာက အမေမောင်ဝမ်းကွဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့နှင့် ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းသူလည်း ဖြစ်သည်။

မန္တလေးဆိပ်ကမ်းကို မော်တော် တစ်ခေါက်တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်လာတိုင်း ကျွန်မအစ်ကိုတွေ မောင်တွေက ဦးကြီးပျာအကြောင်း တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု သယ်ဆောင်လာတတ်ကြ၏။ သူ ပျာလွန်းနောက်လွန်းပုံတွေက ကျွန်မတို့ မိသားစုတွေကြားမှာ ရာဇဝင် အူပေါက်လာအောင် တွင်ကျန်ရစ်သော ပုံခိုင်းတွေ ဖြစ်ရတော့သည်။

ကျွန်မတို့ သစ်ဖောင်ဆွဲမော်တော် နောက်ပိုင်းတွင် ကြောင်အိမ် တစ်လုံးဆုံသာသာလောက်ရှိသည့် မီးဖိုချောင် ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ပါသည်။ ထမင်းဟင်းချက်လိုလျှင် မော်တော်ပုံများက ကြမ်းခင်း (ကပြင်) ပေါ်မီးသွေး မီးဖိုထုတ်၍ ချက်ကြတာရှိသလို မီးဖိုတစ်လုံးစာ အခန်းကလေး ထဲသွင်းကာ ချက်ကြသည်လည်း ရှိသည်။ မော်တော် သစ်ဖောင်ဆွဲနေချိန်ဆိုလျှင် ပဲဖျားတွေ ဖောင်ဆွဲသည့် နိုင်လွန်ကြိုးများဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေတတ်

သည်။ သည်တော့ မီးဖိုခန်းကလေးထဲမှာပင် ကျဉ်းကျဉ်းကျွတ်ကျွတ် ဖြစ်သလို ချက်ရတတ်၏။ ဦးကြီးပျာက လှေမော်တော်သားများ ထုံးစံထမင်းဟင်း ချက်ကောင်းရုံပင်မက သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့ဟင်းစပ်နှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ချက်ရပြုတ်ရမှ အားရကျေနပ်သူသာ ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတော့ မော်တော်ဖောင်ကြီးဆွဲနေတုန်း ပဲကပြင်မှာ ဦးကြီးပျာက ငါးခြောက်တွေကို စဉ်းတိတုံးပေါ်တင်ကာ အတုံးညီညီ ခုတ်ထစ်ပြီး ရေဆွဲပုံးထဲမှာ စိမ်ထားခဲ့သည်။ ငါးခြောက်နူးနှင့် အောင်ပေါ့။ မီးဖိုအတွင်းခန်းထဲဝင်ပြီး ကြက်သွန်နီတွေ ခရမ်းချဉ်သီးတွေ ဆီမွှေးသတ်ရင်းက ပဲကပြင်ဘက်ထွက်လာပြီး မပြောမဆို ငါးခြောက်စိမ်ထားသော ရေဆွဲပုံးထဲက ရေတွေကို မြစ်ထဲပေါ်ခနဲ သွန်ချလိုက်တော့၏။ ငါးခြောက်တွေပါသွားတာ သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်ရသော်လည်း လက်က ဘာရိုတ်အုပ်မရတော့၊ ငါးခြောက်ချက်ဖို့ ဆီမွှေးသတ်ထားသော ဒယ်အိုးကြီးကတန်းလန်း။ ငါးခြောက်တွေ တဖျောဖျော မြစ်ထဲကျသွားတာ မြင်လိုက်ရတော့မှ 'ဟောဗျာ' ဖြစ်သွားရတော့သည်။ ထိုနေ့က မော်တော်သားအားလုံး ခရမ်းချဉ်သီး ဒလိမ်းထိုးချက်နှင့် ပြီးရ၏။

အဲသလို ပျာတဲ့ ဦးကြီးပျာ။

စကားပြောတော့လည်း ဦးကြီးပျာက ထိန်းထိန်းဆဆမရှိ။ ရေပက်မဝင်အောင် သူကချည်း ပြောနေသည့်ကြားက သူကပဲ 'နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်ပြောပါဦးမယ်' လုပ်သူဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းနှစ်ဖက်က အမြှုပ်တွေ တစ်စီထဲအောင် တရစပ် မရပ်မနား စကားပြောနိုင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ စကားပြောဖော် အနားရှိလျှင် ဦးကြီးပျာက ပါးစပ်တင်မက လူကပါ သွက်လိုက်လာတော့သည်။ တံငါလှေကလေး တစ်စင်းက မော်တော်လာကပ်တော့ ကျွန်မအစ်ကိုက အများစာချက်ရန် ငါးဖျင်းတောင့်ကလေးတွေ ဝယ်လိုက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဦးကြီးပျာကလည်း မီးဖိုချောင်ပိုင်တော့

သည်။ ငါးဖျင်းတောင့်တွေကို တစ်ကောင်ချင်း ချေးထွင်ရင်း ဖောင်သမားကို မောင်စိန်နှင့် စကားတွေ သူကချည်း လှိုင်းနေတော့၏။ ငါးချေးတွေကို ဇလုံထဲထည့်၊ ဇလုံထဲထည့်ရမည့် ချေးဖောက်ပြီးသား ငါးတွေကို မြစ်ထဲပစ်ချ ပြောင်းပြန်လုပ်နေလိုက်သည်မှာ ဝယ်ထားသမျှ ငါးဖျင်းတောင့်တွေ ကုန်သည်အထိ၊ ဦးမောင်စိန်ကလည်း ဖောင်ဘက်လှည့်ကာ ဆေးလိပ် ထိုင်သောက်နေတော့ ဦးကြီးပျာ လုပ်နေသမျှကို မမြင်၊ ဦးကြီးပျာက ငါးဖျင်းတောင့်တွေကို ဆားနယ်ဖို့ ဆားလက်တွင်းတစ်ဆုပ် ထယ့်ပြီး ငါးဇလုံမလှိုက်တော့မှ ငါးချေးတွေချည်း ဖြစ်နေလို့ 'ဟောဗျာ' ဖြစ်ရပြန်၏။

လူဟန်ပန်က ရိုးပုံရိုးလက်နိုင်သလောက် ဒေါသများထွက်စရာရှိ လို့ကတော့ ဘာမျှမဟုတ်သည့် အကြောင်းကလေးကိုပင် ဒေါသဖြစ်ချင် ဖြစ်နေတတ်သည်။ ကျွန်မတို့ မော်တော် ဂေါပိန်ဆိပ်ကမ်းမှာ ဆိုက်ကပ်ထားခိုက် ရေပြန်အောက်ဘက်မှာ ကပ်လျက် တဲ့ထားသော ရော်ဂျက် လှေကလေးတစ်စင်းပေါ်က လှေသမားနှင့် ဦးကြီးပျာတို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကားများကြသည်။ စကားတွေ လူယက်ပြောကြရာမှ အရှိန်ပါလာပြီး မော်တော်နံရံမှာ ထောင်ထားသော ထင်းခုတ်ဓားမကို ကောက်တုကာ ဓားရိုးဖြင့် မော်တော်ဘဲထောင့်ကို ဆောင့်ကာဆောင့်ကာ ကြိုးတော့သည်။ မော်တော်ဘဲထောင့်ပေါ် တစ်ခါအဆောင်မှာတော့ ဓားရိုးနှင့် ဓားခွေးစွပ်ကြားထဲ သူ့လက်စွ ဝင်သွားကာ အသားညှပ်လို့ ငယ်သံများ ပါအောင် ကျိုးအော်တော့သည်။ ထင်းခုတ်ဓားမကိုပင်လျှင် ယောင်ပြီး မြစ်ထဲ လွှတ်ချလိုက်သေးသည်ဖြစ်ရာ ကြားထဲက ထင်းခုတ်ဓားမတစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးသည်။

တစ်ခါတော့ ကျွန်မတို့မော်တော် သစ်ဖောင်ဆွဲရင်း စည်းတိမ်သောင်ပါးပေါ် တင်သွားသည်။ သည်အခြေအနေမျိုးမှာ ဖောင်ကြိုးတွေ လျှော

ကြရ၏။ ကျွန်မ အစ်ကိုများခမျာ နီးစပ်ရာ ဖောင်သမားတွေကိုပါ အကူအညီခေါ်ပြီး မော်တော်ကို သောင်ပါးပေါ်က တွန်းချဖို့ ပြင်ကြရသည်။ လူအားလုံးလိုလို ရေထဲဆင်းကြရပြီး ပခုံးဖြင့် မော်တော်ကို တွန်းချကာ သောင်ပါးကလွတ်ဖို့ အလုပ်များနေချိန်တွင် အစ်ကိုက ဦးကြီးပျာကို မော်တော်ပေါ်မှာပဲနေဖို့ လှမ်းပြောသည်။ အရေးတကြီး လုပ်စရာရှိလျှင် နိုင်းနိုင်အောင်ဖြစ်၏။

“ဦးကြီးရာ ခင်ဗျား ရေထဲမဆင်းနဲ့၊ တက်မ ပြေးကိုင့်ထား၊ အခြေအနေကြည့်ပြီး အလိုက်သင့်လှည့်ပေး။”

ဦးကြီးပျာက နိုင်းတာကို ဆုံးအောင်ပင် နားမထောင်ဘဲ ဆလင်ခန်းထဲ ကမန်းကတန်းပြေးဝင်တဲ့ပြီး တက်မကို အားကုန်လှည့်လေတော့သည်။ သည်မှာတင် သူ့ပုဆိုးအနားစ တက်မစွန်းနှင့် ချိတ်ပါသွားကာ တစ်ကွင်းလုံး ကျွတ်ကျမှ အလှည့်ရပ်တော့၏။ အစ်ကိုတွေက သူ့ရှေ့မှာ သည်အကြောင်းတွေကို အပိုတွေပါ ရောညှပ်ပြီး ပြောသောအခါ မျက်နှာကြီးနီလို့။

“မင်းတို့ပဲ အရေးတကြီးနဲ့ တက်မ လှည့်ချေတော့ဆိုကွ”

ဦးကြီးပျာက သူ့အပြစ်မဟုတ်သလိုလို အစ်ကိုကိုပင် မာန်လိုက်မဲလိုက်သေးတော့၏။ သူ့ကို ချစ်လို့ခင်လို့ စကြနောက်ကြမုန်းသိသော်လည်း ချက်ချင်း ပြန်ပတ်တတ်ကာ သူ့အကျင့်။

ဦးကြီးပျာတစ်ယောက် ပျာခဲနောက်ခဲပုံများကို ရေဆုံးရေဖျားတွေးရလျှင် ကျွန်မအတွေးတွေ ဆုံးစရာမမြင်။ သို့သော် ဦးကြီးပျာက အလုပ်ကို တော့ ကြိုးစားရှာသည်။ ဇွဲလည်းကောင်းသည်။ ပညာအခြေခံနည်းပါးသော်လည်း တစ်နှစ်တစ်ခါ မော်တော်လိုင်စင်ပြုသည့် အခါတိုင်း လုပ်သက်တွေများလာသည့်အခါ ဆလင်စာမေးပွဲ ဝင်ဖြေသည်။ ထိုလုပ်သက်တွေကြောင့်ပဲ ဦးကြီးပျာ ရေယာဉ်မောင်းခွင့် ‘ဆလင်’ လက်မှတ်ရခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ မော်တော်ပေါ်လိုက်နေရာမှ ပဲခူးချောင်းဘက်က မော်တော်တွေ ဆီ ပြောင်းလိုက်သွားတာကိုလည်း ကျွန်မ မှတ်မိနေပါသည်။ သို့သော် ပဲခူးချောင်းထဲက ဦးကြီးပျာ၏ ပျာပုံယာပုံ အမှားစုံတွေကတော့ ကျွန်မတို့ထံ လူကြုံစကား အားဖြင့် ရောက်လာတတ်သည်။ ဖြစ်လိုက်လျှင် သူပျာလို့ ဖြစ်ရတာချည်းဆိုတော့ ကြားရသမျှ ရယ်စရာလည်း ကောင်း၊ သနားစရာလည်း ကောင်းလို့သာ ပြောပါရစေတော့။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်လောက်ကတော့ ဦးကြီးပျာတစ်ယောက် ရွာမှာပဲ အခြေချကာ လုပ်ကိုင်စားသောက်ရင်း မော်တော်အလုပ်က ထာဝရ အနား ယူသွားပြီဆိုသည့်သတင်း ကြားရသည်နောက်ပိုင်း အခု ကျွန်မ ရွာကို တစ်ခေါက်ရောက်တော့မှ ကျွန်မနှင့်ဦးကြီးပျာ ပြန်ဆက်မိကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သည်တစ်ခါတွေ့ကြတော့ ဦးကြီးပျာ အိုမင်းလှပါပေကာ။ ပါးချောင်ကြီးတွေများကျလို့။ မျက်တွင်းတွေ ချောင်သွားလိုက်တာကလည်း လက်တွင်း တစ်နှိုက်စာရှိမည်။

(၃)

နေ့လယ်ခင်း ရေမိုးချိုး ထမင်းကလေးတစ်လုတ် တစ်ဆုပ်လောက် အဆာ ပြေစားပြီး ဦးကြီးပျာတို့ အိမ်ဝိုင်းဘက်ကို ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့သည်။ သွား ရိုးသွားစဉ် ရွာလယ်လမ်းမကမသွားဘဲ ရွာအပြင် မြစ်ရိုးလမ်းကလေး အတိုင်း ကျွန်မ လျှောက်ဖြစ်ခဲ့၏။ ဦးကြီးပျာတို့အိမ်ဘက် ချိုးသည့်လမ်း ကလေးရောက်တော့ မြစ်နှင့် အတော်ဝေးသွားတာ သတိထားမိသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ရေ တိုက်စားလို့ ကမ်းပါးတွေပြို၊ သောင်တွေထွန်းပြီး ရွာ အနောက်ဘက် တစ်ခြမ်းစာ ပဲ့သွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်မငယ်ငယ်က စိတ်လိုလက်ရ ခူးခြေစားနေကျ တရုတ်မန်ကျည်းပင်ကြီးတောင် မရှိတော့။ ကျွန်မတို့ရွာ ကတော့ ဆေးမန်ကျည်းသီးပင်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ရဲရဲနီနေသော ဆေး

မန်ကျည်းသီးခွေထဲက ပန်းသွေးရောင်ထနေတတ်သော အသီးနှစ်ကလေး တွေက နင့်နေအောင် ချိုသည်။ အခုတော့ သည်အပင်က သည်အရသာကို ကျွန်မ မခံစားနိုင်တော့ပြီ။ ပင်လုံးမြစ်ကျွတ် မြစ်ရေစီးကြောင်းထဲ ပါသွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်မပင်လျှင် ရွာမရောက်ဖြစ်တာ ငါးနှစ်လောက်ရှိရောမည်။

ဦးကြီးပျာတို့ အိမ်ဝင်းရှေ့ရောက်တော့ ကျွန်မ အတော်ကလေး အုံဩ သွားရသည်။ ဦးကြီးပျာအိမ်က ဟိုတုန်းကလို မြေစိုက်အိမ်ကလေး မဟုတ်တော့။ ရေနံချေးတွေ ဝနေအောင် သုတ်ထားသော နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင် အိမ်ကြီးဖြစ်နေပြီ။ အိမ်ခြံဝင်းထဲမှာလည်း သရက်ပင်တွေ၊ မာလကာပင်တွေ၊ ပိန္နဲပင်တွေက ပင်ချင်းဆက် အုံ့အုံ့ဆိုင်နေသည်။ ရွက်လှပန်းအိုးကလေး တွေကိုလည်း ထုံးသုတ်ပြီး နေရာချထားလိုက်တာ ဝေဝေဆာလို့၊ အရောင်စုံ အသွေးစုံ။

“ဦးကြီးပျာ ခွေးကြည့်ပါဦး”

ကျွန်မက လှမ်းအသံပြုလိုက်တော့ ဦးကြီးပျာကိုယ်တိုင် အိမ်ထဲက ပြေးထွက်လာသည်။

“လာ... လာ မထူး၊ ခွေးချည်ထားပါတယ်ဟ”

“သေချာရဲ့လား ဦးကြီးပျာရယ်၊ ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦး”

ကျွန်မက ဓာတ်သိဆိုသည့်သဘောဖြင့် ရယ်ရင်းပြောတော့ ဦးကြီးပျာ က ကျွန်မဆိုလိုတာကို သဘောပေါက်ပုံရသည်။ ဖြီးခနဲပင် ရယ်လိုက်သေး ၏။ ကျွန်မပြောချင်တာ ဦးကြီးပျာ သိသားပါလား။

“လာစမ်းပါဟာ ငါ့ဟာငါ ပျာတာပဲရှိသာပါဟ၊ ခွေးတခြား ကြီး တခြား မဟုတ်ပါဘူးဟ”

ကျွန်မလည်း ရယ်ရင်းမောရင်းကပဲ အိမ်ထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးကြီးပျာက ဧည့်ကြီးစောင်ကြီး ဖိတ်ထားသလို ကျကျနန တည်တည်ပပ

ခင်းကျင်းထားသဖြင့် ကျွန်မပင် အားနာမိရသည်။ ကျွန်းစားပွဲလေးပေါ်မှာ ပခုက္ကူစားပွဲခင်းကလေး ခင်းလိုက်လို့၊ မုန့်တွေကလည်း ရွာမှာ ရနိုင်သမျှ မုန့်တွေ စားပွဲအပြည့် ဧည့်ခံထားလိုက်တာ ခုံလို့။

“ဟာ ဦးကြီးပျာ မုန့်တွေက များလှချည်လား။ ကျွန်မတစ်ယောက် တည်း စားမယ့်ဟာကို ဘာလို့ ဒီလောက်လုပ်ထားရတာလဲ”

“စားခမ်းပါအေး၊ ညည်းတို့ တစ်ခါတစ်ရံ ရွာလာတုန်း ကျွေးရမွေးရ သာ ညည်းတို့ မိဘများ ထမင်း ငါ စားခဲ့သဲ့ နှစ်ထမ်းကြီး နည်းမှမနည်းဘဲ။ နှမ်းစေ့ ဆယ်စိတ်စိတ်လို့ တစ်စိတ်စာတောင် မရှိပါဘူးဟာ၊ စားစမ်း ငါ တုမ”

ဦးကြီးပျာ၏ ထက်ထက်သန်သန် စကားတွေထဲမှာ စေတနာပါသလို သူ၏ ကျေးဇူးတရားအောက်မေ့တတ်ပုံကိုပါ ကျွန်မ လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်ရပါ သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က နွားနို့တွေ ဖန်ခွက်ကြီးနှင့်အပြည့် လာချရာ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ရှိလှသည်။ မလိုင်ဖတ်တွေ တက်နေပုံကပင် သောက်ချင့်စဖွယ်၊ ခြံထွက်စစ်စစ် ရေမရောဆိုသည့်အထဲက မဟုတ်လား။

“သဟာ ငါ့မြေးလေ၊ ရှင်ခင်အိ သမီးမမြိုင်သဲ့ဟာ... သူက အခုရှစ်တန်း လေ။ ဂင့်ဂဲကျောင်း သွားတက်နေသကော။ ရွာကျောင်းက အတန်းကုန် လို့ ဂင့်ဂဲပြောင်းရသာ”

အတန်းကုန်လို့ဆိုတာက ရွာကျောင်းက မူလတန်း (လေးတန်း) အထိပဲ သင်နိုင်တာမို့ အထက်တန်းကျောင်းရှိရာ ဂင့်ဂဲကျောင်းကို သွား တက်နေခြင်းကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မ သိထားသလောက်တော့ ဦးကြီးပျာ အသက်လေးဆယ်လောက်မှာ မိန်းမဆုံးရှာတော့ သမီးကလေး တစ်ယောက် ကျန်ခဲ့သည်။ သည်သမီးအရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ကျ သွားတော့မှ တစ်ကိုယ်ရည် တစ်ကာယဘဝနှင့် ကျွန်မတို့ မန္တလေးဘက် တက်လာပြီး သူပျော်ရာ မော်တော်တွေပေါ် အလုပ်လိုက်လုပ်ခဲ့တာလည်း

ကျွန်မ သိထားသည်။ သည်မိန်းကလေးမှာ သမီးကမွေးသော မြေးမကလေး ဖြစ်ပုံရသည်။ ဦးကြီးပျာ ကျွန်မတို့ မော်တော်ပေါ် အလုပ်ဝင်လုပ်စဉ်က ကျွန်မ မေးဖူးသည်။

“ဦးကြီးပျာရယ် ပူစရာလည်း မရှိဘဲနဲ့ ရွာမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေရောပေါ့၊ ဘာလို့ ရေနိုးကမ်းဝေး လှိုင်းထဲလေထဲ လုပ်ကိုင်စားချင်ရ တာလဲ”

ကျွန်မကမေးတော့ ဦးကြီးပျာက ကျွန်မကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်တာ မှတ်မိသည်။ တွေးတွေးဆဆ အဖြေပေးခဲ့တာကိုလည်း မမေ့ပါ။

“ရွာမှာပဲနေလို့ ငါ့မှာ ဘာမှ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ရှိသာ မှတ် ဘူးဟာ။ ရွာမှာလည်း နေပူစပ်ခါးလုပ်မှ စားရသဲ့ဘဝပဲဟာ။ ဘာထူးလို့တုန်း အေး။ အခုလို လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တုန်း သန်တုန်းမြန်တုန်း အပင်ပန်းအဆင်းရဲခံ ရှာဖွေစုဆောင်းထားမှ အိုစာမင်းစာ တန်ကာကျသား။ ဆရာတော် ယော သလိုပေါ့ဟာ။ လူဆိုသာ လောကီရော လောကုတ္တရာမှာပါ ဘဝ အာမခံ ချက် ရှိရမယ်သဲ့။ ဘဝအာမခံချက်ဆိုသာ ဘာလဲလို့ ငါ သေချာနားမလည် ဘူးပေါ့ဟာ။ ဒါပေသိ ခြေဖဝါး လက်ဖဝါးချည်းသက်သက် ဘဝမျိုးတော့ ဟုတ်ဟန် မတူဘူးဟာ။ အိုချိန်နာချိန်မှာ စိတ်ချလက်ချ ရှိရသဲ့ဘဝမျိုး ပြောချင်ဟန်တူပါရဲ့”

ကျွန်မ အတွေးဝင်နေတုန်းမှာပဲ မမြိုင်က သူ့ဘိုးအေး ဦးကြီးပျာအား က ခုံတန်းရှည်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ မမြိုင် က တောရိပ် တောသွေးကလေးဆိုသော်လည်း သန့်ရှည်ပြန့်ရည်ရှိသည်။ အသားကလေး ညိုစိမ့်စိမ့်၊ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကလေးနှင့် ဘိုးအေးဘက် သွားတူလေသလား အောက်မေ့မိသည်။

“ငါ့မြေး ဒါ အဘဟိုတုန်းက လိုက်ခဲ့သဲ့ မော်တော်ကလေး။ သူ့က မြို့ကျောင်းမှာ ဘွဲ့ရခဲ့ပြီးပြီ။ အရိပ်ထဲမှာ ဖောင်တိန်ကလေးကိုင်ပြီး

ဘိုးအုပ်စာတွေ ရေးနေသာလေ။ ငါ့မြေးကို အခု အဘ ကျောင်းထားပေးသာ အလို အရိပ်ထဲနေရသတဲ့ဝ ဂျောက်အောင်လို့ သိလား။”

ဦးကြီးပျာစကားကို ကြားရတော့ ကျွန်မ မန္တလေးတက္ကသိုလ် တက်နေစဉ်က ကျွန်မ စာကျက်သည့်အနား လာရပ်ရင်း ဦးကြီးပျာ ပြောခဲ့ဖူးတာလေး ဖျက်ခနဲ သတိရလိုက်မိ၏။

“မထူးရေ မိဘများက ထားနိုင်တုန်း ပညာကြိုးစားသင်ဟ။ ပင်ပန်းသယ်မထင်နဲ့။ ပညာတတ်တော့ ပညာရိပ်ခိုလို့ရသဟ။ ပညာမတတ်ရင် ငတို့လို နေဖူးမိုးကျူး၊ လေဟူးဟူးထဲမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်စားရလိမ့်မယ် ကြားလား။”

သည်တုန်းက ဦးကြီးပျာ၏ စေတနာငွေပါသည့် စကားကို ကျွန်မနားလည်သော်လည်း ဦးကြီးပျာကို စချင်စိတ်ဖြင့် ကျွန်မ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဦးကြီးပျာ ဘာပြန်ပြောလေမလဲ သိချင်တာလည်း ပါပါသည်။

“ပညာရိပ်ခိုရတော့လည်း ပင်ပန်းချင်ပင်ပန်းတာပါပဲ ဦးကြီးပျာရယ်။ ဘဝမှာ တချို့လည်း ဘာမှမလုပ်မကိုင်ဘဲနဲ့ ချိုချိုချောင်ချောင် စားနေရတဲ့ လူတွေ ရှိတာပါပဲ။ အဲသလို မပင်မပန်းနဲ့ စားရတာ ပိုမကောင်းဘူးလား။”

“ဘယ်တူမှာလဲဟာ၊ ညည်း၊ ငယ်သေးလို့ပါ။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ငါပြောတဲ့စကား ညည်း လက်တွေ့သိလာပါလိမ့်မယ်ဗျား။”

ကျွန်မက ဦးကြီးပျာ သည်ထက်ပိုပြောလိမ့်မည် ထင်ထားခဲ့သော်လည်း ဦးကြီးပျာက သိပ်မပြောရှာပါ။ သူ့ရှင်ထံရှိ စကားတွေကို သည့်ထက်လှအောင် စကားလုံး မစိတ်တတ်တာလည်း ပါမည်ထင်ပါ၏။

ကျွန်မနှင့် ဦးကြီးပျာ မြေးအဘိုးတို့ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ် ရောက်တတ်ရာရာ စကားကောင်းနေတုန်းမှာပဲ ဝိုင်းတိုက်ထဲကို နွားတွေတစ်အုပ်ကြီး မောင်းသွင်းလာတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ နွားကောင်းမျိုးသန့် ဖီးဖီး

ကြီးတွေ။ ချောလိုက်တာလည်း မပြောပါနဲ့တော့ဆိုသည့် နွားကြီးတွေပါလား။

“ဟာ အဲဒါ ဘယ်သူ့နွားတွေတုန်း၊ ဦးကြီးပျာနွားတွေလား။”

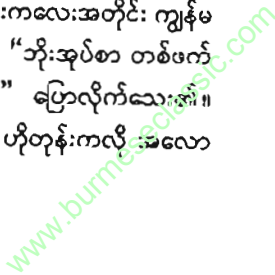
“အေးဟ”

“များလှချည့်လား၊ ဘယ်နှကောင်တောင်တုန်း ဦးကြီးပျာရဲ့”

“ခိုင်းနွားက တစ်ရှဉ်းနဲ့တစ်ဇာကံ၊ နမကြီးကချည်း သုံးကောင်၊ နသိုးကလေးတွေက နှစ်ကောင်၊ နက်ကလေး (နွားကလေး) ငါးကောင် အားလုံး ဆယ့်သုံးကောင်ဗျား။”

ဦးကြီးပျာ၏လေသံက သူ့နွားများနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဂုဏ်ယူနေဟန်ရှိသည်။ ခိုင်းနွားတစ်ရှဉ်းနဲ့ တစ်ဘက်ဆိုသည်မှာ နွားတစ်ရှဉ်းက နှစ်ကောင်၊ လှည်းတစ်ဆင်စာ၊ တစ်ဘက်ဆိုတာကတော့ နွားလှည်းတစ်ဘက်စာ တစ်ကောင်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ နွားမကြီးသုံးကောင်ကလည်း နို့သည်တွေဆိုတော့ နေ့တိုင်း နွားနို့ယိုပုံရသည်။ ဦးကြီးပျာ၏ နွားတွေက ခြံပေါက်နွားတွေချည်း။ ကျွန်မနှင့် မတွေ့ရသည့် နှစ်ကာလတွေနောက်ပိုင်း ဦးကြီးပျာ တော်တော်ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါပေကာ၊ နွား ဆယ့်သုံးကောင် တန်ဖိုးကိုက သည်ဘက်ခေတ်ဈေးနှင့် တွက်လျှင် မနည်းလှ၊ နွားဈေးမှာ ခိုင်းနွားတစ်ကောင် သိန်းဂဏန်းအထက် ရှိနေတာမဟုတ်လား။

ဦးကြီးပျာက သူ သိပ်ပြောချင်နေသော နွားအကြောင်း စကားရောက်သွားတော့ နှုတ်ခမ်းထောင်က အမြဲပဲတွေထွက်အောင် ပြောလေတော့သည်။ ရွာရိပ်မှာ နေတော်တော်ကြီး ငုပ်ကျသွားမှ မြစ်လမ်းကလေးအတိုင်း ကျွန်မပြန်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်မကိုလိုက်ပို့ရင်း ဦးကြီးပျာက “ဘိုးအုပ်စာ တစ်ဖက် ရေးရင်း နွားမွေးပါလား၊ ငါ ဝိုင်းခိုင်းမယ်လေ” ပြောလိုက်သေး၏။ အကဲ ခတ်လိုရသလောက် ဦးကြီးပျာတစ်ယောက် ဟိုတုန်းကလို့ အလောသုံးဆယ် ဒဂ္ဂုတ်သိုးသိ သိပ်မရှိရာတော့ပါ။



(၄)

ရွာဦး ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဘက်ဆီက မနက် လေးနာရီ တုံးမောင်းခေါက်သံကို အိပ်ရာထဲက ကြားရပြီ။ အိမ်ခေါင်းရင်း ဒန့်သလွန်ပင်ကြီးပေါ်မှာ အိပ်တန်းတက်နေကြသော ကြက်တွေ တွန့်ကြပြီ။ တုံးမောင်းခေါက်သံနှင့် လင်းကြက်တွန့်သံသည် အညာကျေးလက် နံနက်ခင်း မင်္ဂလာ တေးသံသာဖြစ်သလို တောသူတောင်သားများအား လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ဖို့ နှိုးဆော်လိုက်သည်။ တပ်လှန့်သံလည်း ဖြစ်၏။ ကျွန်မနှင့်အတူအိပ်နေကြသော ကျွန်မအစ်မတစ်ဝမ်းကွဲများ ဖြစ်ကြသည့် မခင်ထိုက်နှင့် မခင်မာတို့နှစ်ယောက် အိပ်ရာက ငေါက်ခနဲထပြီး မျက်နှာသစ်ကြ၊ သနပ်ခါးလူးကြ၊ တောသွားဖို့ ပြင်ကြပြီ။ သည်ကနေ ကျွန်မတို့အခင်း မြေပဲနတ်မှာဆိုတော့ ကျွန်မလည်း သူတို့နှင့်အတူလိုက်ဖို့ အိပ်ရာက ထလိုက်သည်။

“ဟဲ့ အိပ်ဦးလေ မိုးလင်းမှ ကြီးတော်နဲ့အတူ ကောက်ညှင်းပေါင်း ပို့ရင်း သွားရအောင်”

မခင်ထိုက်တို့အမေ (ကျွန်မကြီးတော်)က မီးဖိုချောင်ကလေးထဲက လှမ်းအသံပြုသည်။ ကျွန်မ အိပ်ရေးမက်တာကို ကြီးတော်သိတာလည်း ပါ ပါလိမ့်မည်။

“မအိပ်ချင်တော့ပါဘူး ကြီးတော်။ ကျွန်မ မြေပဲလိုက်နတ်မလို” သူတို့အားလုံးက ကျွန်မစကားကို ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ ကျွန်မလို မြို့သူက မြေပဲနတ်လိုက်မလိုလား၊ ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါအောင်ဆိုသည့် သဘောမျိုး ရယ်ကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ခဏနေတော့ ဦးကြီးပျာလည်း ရောက်လာသည်။ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ မြေပဲခင်းတွေရှိရာ တောထဲကို ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ ရောင်နီပင် မသန်းသေးသော နံနက်ခင်း မှောင်မှောင်ကြီးထဲက အေးမြလတ်ဆတ်သည့် ကျေးလက်သဘာဝကို စိမ့်ခနဲခံစားရင်း ကျွန်မ ကြည်နူး

လာမိရ၏။ မြေပဲခင်းတွေထဲမှာ ပဲဆွတ်သမတွေ ဟိုကသည်က တဖွဲဖွဲ ရောက်လာကုန်ကြပြီ။

မြေပဲပင်တွေ နတ်ကြတော့ ကျွန်မက အများနည်းတူ တစ်ငန်းယူလိုက်သည်။ တစ်ငန်းဆိုသည်မှာ မြေပဲခင်းကို အလျားလိုက် သည်ဘက်ကွင်းစပ်မှ ဟိုဘက်ကွင်းစပ်အထိ ထိုထိုပေါက်အောင် မြေပဲပင်တွေကို နတ်ရမည့် ခွဲတမ်းကျ ‘တာ’ ဖြစ်သည်။ အခင်းအကျယ်ကို နတ်ရမည့် လူအရေအတွက်အရ ညီမျှစွာ ‘ငန်း’ ခွဲခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အေးအေးဆေးဆေးနေစမ်းပါ မထူးရာ၊ ညည်းနတ်လည်း နတ်နိုင်သာ မှတ်ပဲနဲ့၊ အကျင့်မရှိရင် မနတ်နိုင်ဘူး ငါ့တူမရဲ့”

ကျွန်မလည်း တောသူပါနော်။

“အံ့မယ် ဦးကြီးပျာက ကျွန်မကို အထင်သေးလိုက်တာ၊ ကြည့်နေ ဒီတစ်ငန်းကို ကျွန်မ အသာကလေး နတ်ပြမယ်”

စကားအရသာ လွယ်လွယ်ကလေး ပြောလိုက်ရသော်လည်း တကယ်လက်တွေ့မှာတော့ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ မစွမ်းသာခဲ့ပါ။ ဦးကြီးပျာတို့တစ်တွေ တစ်ငန်းစီ ပေါက်သွားသည့်တိုင် ကျွန်မငန်းက တစ်ဝက်မကျိုးသေး။ လက်တွေ့လည်း နာကျင်လာပြီ။ အရှေ့ ထန်းတောဆီက ရောင်နီကလေး ပျို့အနံ့ရှိလာတော့ ကျွန်မ နဖူးပြင်မှာ ချွေးသီးတွေ သီးလာရုံမက ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာတော့သည်။ နဖူးဆီကကျလာသည့် ချွေးသီးဥကြီးတွေကို လက်ခုံဖြင့် တွန်းသုတ်နေလေ ကျွန်မအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ဦးကြီးပျာတို့က ရယ်ကြလေ။ ကျွန်မလည်း ရှက်ရယ် လိုက်ရယ်ရင်း တကယ်ပင် ဇောပန်းလာတော့၏။ ဝိုက်ထဲကလည်း ဆာလာပြီ။ ကျွန်မမှာသာ မောပန်းဆာလောင်နေသော်လည်း ဦးကြီးပျာတို့ကတော့ မြေပဲပင်တွေ ငှက်ကားရုန်းကာ နတ်နေကြတုန်း၊ နောက်တစ်ငန်း ဖောက်နေကြတုန်း။

“ဟေ့ မထူး လာဟေ့၊ ကောက်ညှင်းပေါင်းစားရအောင်”

ကြီးတော်က ကောက်ညှင်းပေါင်းတောင်းကြီး ရွက်လာရင်း ကျွန်မကို အခင်းထဲက တက်ခဲ့ဖို့ လှမ်းခေါ်တော့ ဟန်ပင်မလုပ်နိုင်။ နုတ်လက်စမြေပဲ ပင်ကို ကျွတ်အောင်မနုတ်နိုင်တော့ဘဲ ကြီးတော်ရှိရာ ထသွားလိုက်သည်။ ကန်သင်းဆုံပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်တော့ တကယ့်ကို ဟိုက်ဟိုက်ကြီး မောနေ တော့၏။ လက်တွေကလည်း နှာလိုက်တာ။

“ရောစား ငါ့တူမ”

ကြီးတော်က ငှက်ပျောဖက်ကလေးထဲကို ကောက်ညှင်းပေါင်း ပုံပေး သည်။ ပဲလွန်းစေ့ကလေးနှင့် ရောပေါင်းထားသော ကောက်ညှင်းပေါင်းက နှမ်းထောင်းကလေးနှင့် မွှေးလှသည်ကော။ ကောက်ညှင်းပေါင်းပူပူကို လက်ဖြင့် ဆုပ်လိုက်တော့ တွန့်ခနဲပင် ဖြစ်သွားရ၏။

“ဦးကြီးပျာတို့လည်း ခေါ်လိုက်မယ်နော် ကြီးတော်”

“အမယ်လေး သူတို့က စားကြဦးမှာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ကွက်လုံးပြီးမှ နားကြမှာ”

ကျွန်မကတော့ ကောက်ညှင်းပေါင်းစားရင်း ကျွန်မ နုတ်ထားလက်စ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် မြေပဲတန်းလေးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူတကာ ပန်းဝင်ခါနီးမှာ အပြေးနှောက်ကျသည့် အပြေးသမားလို မြေပဲပင်ကလေး တွေက ရှက်ရွံ့နေကြပုံပါလား။

အခင်းတစ်ကွက်လုံး မြေပဲတစ်ပင် တစ်စမကျန် နုတ်ပြီးတော့မှ ဦးကြီးပျာတို့တစ်တွေ ကောက်ညှင်းပေါင်း လာစားကြသည်။ ကန်သင်းဆုံ ပေါ်မှာ ထိုင်နားကြရင်း ဦးကြီးပျာက စကားတွေ ဒိုင်ခံပြောနေလိုက်သည် မှာ စကားလုံးနှင့် ကောက်ညှင်းပေါင်း ရောဝါးနေသလား မှတ်ရ၏။ အရွယ် အလိုအရ ဧရာကျနေပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့ခွန် သူ့အားတွေကတော့ ဧရာ ကျပုံမရှိ။ ဆံပင်ဖြူဖြူတွေပေါ်မှာ မြေပဲရွက်ခြောက်တွေ တွဲလွဲခိုလျက်

တစ်ကိုယ်လုံး မြေမှုန့်တွေလူးနေသော ဦးကြီးပျာကတော့ ကောက်ညှင်း ပေါင်းတွေ လက်သီးဆုပ်ကာဆုပ်ကာ အားပါးတရ စားနေလေ၏။

“မထူးရေ ဦးလေးဖိုးတိုးက ညည်းကို မျက်နှာလုပ်ပြီး မြေပဲလာနုတ် ပေးသာရယ်။ သူက သူ့ဌေးဟဲ့။ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် တစ်သက်ထိုင်စား လောက်နေပေါတော်”

မခင်ထိုက်ပြောတော့ ဦးကြီးပျာက ကောက်ညှင်းပေါင်း အစားရပ်ပြီး ရေတကောင်းထဲက ရေကို တစ်ခွက်ငဲ့သောက်ရင်း ပြောသည်။

“ညည်းတို့ အဲသဟာတွေ ခက်သာပဲ ရှင်ခင်ထိုက်ရဲ့။ ထိုင်စားသယ် ဆိုတဲ့စကားဟာ လူပျင်း လူပေါက်ပန်းတွေအတွက် သုံးသာဟ။ ငါတို့တော့ ကိုယ်လုပ်နိုင်တဲ့အလုပ် လုပ်ကိုလုပ်ရမှ နေတတ်သာ။ ငါ့ကို ပျာတယ် ပျာတယ်နဲ့ လူတွေက ပြောကြသယ်။ လုပ်ချင်စိတ်က အားကြီးနေတော့ စိတ်က လူ့ရှေ့တိုးနေသာကိုးဟ”

ဖြန်းခနဲ ပြောချလိုက်သော ဦးကြီးပျာစကားကို ကျွန်မ သဘောကျ သွားမိပါသည်။ ဦးကြီးပျာကို ကျွန်မ ချစ်ခင်ရခြင်းမှာလည်း သူ့ဘဝ သူ ဖြတ်သန်းမှုတွေကြားကလာသော သူ့အတွေး၊ သူ့အမြင်တွေကို ဘွင်း ဘွင်းကြီး ပြောတတ်ခြင်းကိုပဲ ဖြစ်သည်။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ရင်တွင်းကလာ သော စကားတွေမို့ ကျွန်မအတွက် တွေးစရာတွေ တသီတတန်းကြီး ရနေတတ်သည်။ ကျွန်မက ဦးကြီးပျာအကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောပြတော့ သူက ပြုံးနေသည်။

“ငါက အလုပ်လုပ်ရင် အဲသလိုဖြစ်တတ်သာ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း သိပါရဲ့။ အလုပ်လုပ်တော့ အမှားမကင်းဘူးပေါ့ဟ၊ ဒါပေမယ့် ပြောပါပကာ မှားရင်းမှားရင်းနဲ့ပဲ ရှေ့တိုးလုပ်ရသာကို”

ဦးကြီးပျာခမျာ ကျွန်မတို့ မြေပဲခင်းရယ်မှ မဟုတ်ပါ။ တခြားဌာထဲ ရပ်ထဲက အလုပ်မျော့ကိုလည်း သူ့အားနေသရွေ့ လိုက်လုပ်နေတာပဲ

ဖြစ်သည်။ နွားထွန်ထယ်ထိုး၊ ပဲရိတ်၊ ပဲကောက်မှအစ နွားစာ ရိတ်တာ၊ ရေခပ်တာကအစ ပျိုးပျိုးပျတ်ပျတ် လုပ်နိုင်နေတုန်းပဲ ဖြစ်သည်။ ဦးကြီးပျာကို ငေးကြည့်ရင်း ကျန်းကျန်းမာမာ အိုဇာတာ ကောင်းနေရှာတာကိုပဲ ကျွန်မ ဝမ်းသာရပါသည်။

အရှေ့ ထန်းတောအုပ်ကြားမှာ နေလုံးကြီး ညပ်နေခိုက်မှာပဲ မြေပဲပင်တွေအားလုံး နုတ်ပြီးသွားကြပြီ။ ကိုယ့်နေရာနှင့်ကိုယ် အရိပ်ကလေးတွေထိုးပြီး နုတ်ပြီးသား မြေပဲပင်တွေ ဆွတ်ကြသည်။ ဝါးလုံးနှစ်ချောင်း စိုက်ပြီး လှည်းရိုင်ပတ်များကို မိုးထားသော တစ်ဖက်ရပ် တဲကလေးတွေ အောက်မှာ မြေပဲပင်ခြေက မြေပဲသီးကလေးတွေ ခြွေကာ ထန်းခေါက်တောင်းကြီးတွေထဲ ထည့်ရသည်။ မြေပဲအတောင့် တင်းတောင်းတစ်တောင်း စာ ဆွတ်နိုင်လျှင် မြေပဲဆွတ်ခအဖြစ် မြေပဲတောင့် နှစ်ပြည်ရကြသည်။ လုပ်ခအဖြစ် ငွေရယ် ကြေးရယ် မရရှာကြ။ မြေပဲနုတ်သူတွေကလည်း လုပ်ခငွေထက် သစ်ဥသစ်နံ့ကိုသာ မက်မောကြသူတွေ ဖြစ်သည်။

တပေါင်းနေ့ နေပူပူမှာ လှည်းရိုင်ပတ်ကလေး တစ်ချပ်သာခြားထားသော အရိပ်အောက်က မြေပဲဆွတ်ကြသူများမှာတော့ သီချင်းတကြော်ကြော် ပျော်နေကြရှာသည်။

“ဟောတော်... ဦးလေးဖိုးတိုးရယ်၊ မြေပဲတောင့်တွေလွှင့်ပစ်ပြီး မြေပဲရိုးတွေ တောင်းကြီးထဲ ထည့်နေသာလားတော့?”

မခင်ထိုက် အော်သံကြားလိုက်ရတော့ မြေပဲဆွတ်သူတွေက ဦးကြီးပျာကိုကြည့်ပြီး အုန်းခနဲ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ဦးကြီးပျာကိုယ်တိုင်လည်း သူလွှင့်ပစ်လိုက်သော မြေကြီးပေါ်က မြေပဲတောင့်တွေကို လိုက်ကောက်ရင်းက ရယ်လေသည်။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ သည်တစ်ခါတော့ ဦးကြီးပျာအဖြစ်ကို ကျွန်မ မရယ်မိပါ။ ရင်ထဲမှာ သနားတာလိုလို စိတ်ထဲက မကောင်းတာလိုလို ခံစားမှုက ခုနေလေသည်။

အလုပ်မလုပ်ရလျှင် မနေတတ်သော၊ လုပ်တိုင်းလည်း အမှားအယွင်း မကင်းတတ်သော ဦးကြီးပျာတစ်ယောက် ဘယ်လောက်အထိ အမှားများစွာဖြင့် ရှေ့ကို တိုးကာတိုးကာ အလုပ်လုပ်နေရှာဦးမည်မသိ။ သူ့ထုံးစံဘယ်လောက်များ အလွဲလွဲအချော်ချော်တွေ ဖြစ်နေဦးမည်မသိ။ အမှားမှားအယွင်းယွင်းများစွာဖြင့် ရှေ့ကို ဇွတ်တိုးနေသော ဦးကြီးပျာတစ်ယောက် ဘယ်အချိန်အထိများ အိုဇာတာ ကောင်းနေဦးမည် မသိ။ သူ့ဟာနှင့်သူတော့ အဟုတ်သား။

ပန်းအလင်္ကာခရူဇင်း၊ စက်တင်ဘာ ၂၀၀၆။





ပြေးနေသောနှစ်များ

ပြေးနေသော နှစ်များ

ကျွန်မကို မြင်းခြံမြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့သော်လည်း ကျွန်မ တကယ်တမ်း ကြီးပြင်းရသည့်အရပ်မှာ မိဘနှစ်ပါး၏ ဇာတိဖြစ်သော အညာကျေးလက်က 'ဥဒယ' ရွာကလေးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ ငယ်စဉ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မြေနံ့သင်းသော အညာကျေးလက်ရွာတွေမှာ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသူပီပီ ကျွန်မမှာ ကျေးလက်စရိုက်၊ အနေအထိုင် အပြောအဆိုများသာ လွှမ်းမိုးနေသည်။ ရွာမှာနေစဉ်က ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စိမ်းစိုညိုမှောင်နေအောင် သန်စွမ်းလှသော မြေပဲခင်းများ၊ စားကျက်ထဲ ကွင်းထဲက တဘူးဘူး တဘဲဘဲ ဆော်ကြရင်း အစာကောက်နေကြသည့် ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်များ၊ နွားစားကျင်းမှာ စားမြုံ့ပြန်နေကြသည့် အိမ်ခြံပေါက်နွားကြီးများ၊ လှပဝေဆာသော ရွာခရီးစပ်က တောပန်းပွင့်ကလေးတွေသာ ရှိ၏။ ရွာနှင့်စိုက်ခင်း (တော) က တစ်ဆက်တည်းဆိုတော့ ရွာနှင့် စိုက်ခင်းတစ်လှည့်စီ။

ကျွန်မကို စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေး ထိန်းကျောင်းခဲ့ကြသော အဘိုးအဘွား မိကြီး ဖကြီး ဆွေမျိုးများသည်လည်း တောသူတောင်သားများပီပီ ဖျင်တဘက်ခေါင်းပေါင်း ပုဆိုးတိုတိုပါအောင်ဝတ်၍ ဇနကျန်နေခန်း တောထဲ

အလုပ်လုပ်ကြရသူများ ဖြစ်သည်။ တောရက်ကန်းထည် ဖျင်ထဘီ၊ ဖျင် အင်္ကျီကြမ်းကြီးများဖြင့် နဖူးရွေးသီးဥကြီးများ သီးနေအောင် အညာ နွေပူပူထဲ ပဲနတ်ပဲဆွတ်ကြရသည့် ကျေးတောသူကြီးများကလည်း အလုပ် နှင့်လက် ပြတ်သည်မရှိကြသူတွေ ဖြစ်သည်။ သည်ဆွေ သည်မျိုး အတိုး၊ အဘွား၏ အရိပ်အာဝါသကို နိုလှုံရင်း ကျွန်မကိုယ်တိုင်သည်ပင် သူတို့ တစ်တွေနှင့်ရော၍ နွားကျောင်းရင်း၊ ပဲကောက်ရင်း၊ ခရမ်းချဉ်ဆွတ်ရင်း၊ မြေပဲသီးခြွေရင်း တောထဲမှာပဲ ကြီးပြင်းရသလို ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မ ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည့်အခါ ငယ်စဉ်တစ်လျှောက်လုံး တော ကျေးလက်မှာ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဆိုတော့ မွေးနေ့ဆိုသည်ကိုပင် မိမိ ဘဝ၏ အမှတ်ထင်ထင်ရှိသင့်သော ထူးခြားသည့် နေ့ရက်တစ်ရက်အဖြစ် အမှတ်မထား ဖြစ်ခဲ့လေသလား တွေးမိပါသည်။ ကျေးတောနေ တောသူ တောင်သားများအဖို့ ရှေးဗမာကြီးများပီပီ အခါကြီးရက်ကြီးဟု ခေါ်လေ့ရှိ ကြသည့် မဟာသင်္ကြန်ရက်များ၊ ဝါဝင်ဝါကျွတ်ရက်များ၊ လပြည့်လကွယ် အဖိတ် ဥပုသ်ရက်များကိုသာ အလေးထားလေ့ရှိကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ အဘ (အဘိုး) နှင့် အမေကြီး (အဘွား) တို့ဆိုလျှင် အဖိတ်နေ့ ရောက်တိုင်း နောက်တစ်နေ့မနက် ဥပုသ်ကျောင်းသွားကြဖို့ လုံးပန်းတတ် ကြတာကိုလည်း ကျွန်မ အမှတ်ရပါသည်။ အဖိတ်နေ့ ညနေကတည်းက ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်၍ ဥပုသ်ကျောင်းသွားကြသည်။ မနက်မှာတော့ ရေရိုးချိုး၊ ဥပုသ်ကျောင်းသွားလျှင်သာ ဝတ်တတ်ကြသည့် အဝတ်အစားများ ဝတ်ကာ စိပ်ပုတီး လက်ကကိုင်ရင်း ကြည်ကြည်ညီညီ သွားလေ့ရှိကြ ပါသည်။ သင်္ကြန်လို ရက်ရှည်ကြီးဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မ ပို၍ ပျော်တတ်ပါ သည်။ သည်လိုရက်တွေမှာ နေ့ဖိုညစာ စားလို့ပင် မကုန်နိုင်သော မုန့်ပဲ သရေစာတွေ ပေါလှသည်။ ထန်းခေါက်တောင်းကြီးများ၊ မြေအိုးတုတ်ကြီး

များတွင် ပေါင်းလန်နေအောင် အပြည့်အသိပ် ထည့်ထားကာ ရက်ရှည် လများ စားရုံသာ။ ကိုယ်တိုင်လုပ် အညာမုန့်တွေဆိုတော့ အထားလည်း ခံသည်။ စားရတာလည်း တင်းတိမ်သည်မရှိ။ ရိုးရာမုန့်များ၏ အရသာကို ကျွန်မ အလွန် နှစ်သက်သည်။

ကျေးလက်တွင် နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်မ မှတ်မိသလောက် ရွာဦးကျောင်းတွင် ကျောင်းထိုင်တော်မူသည့် ဘကြီး ဘုန်းကြီး၏ မွေးနေ့မှလွဲလျှင် ကျန်သည့် တောသူတောင်သားများ၏ မွေးနေ့မွေးရက်ဟူ၍ အထူးတလည် မှတ်မှတ်ရရ ကျင်းပတာမျိုး မကြုံဖူးခဲ့။ ဘကြီးဘုန်းကြီး၏ မွေးနေ့မွေးရက်မှာတော့ ကျောင်းလှေကားခုံ အမိုးထိပ် တွင် အသံချဲ့စက် အော်လံကြီးတပ်ကာ သီချင်းတွေဖွင့်ရင်း အရပ်လေး မျက်နှာမှ လာသမျှလူတွေကို စတုဒိသာများ ကျွေးမွေးခြင်း၊ အဝေးအာန္တ၊ ကိုယ်တော်များကို ဆွမ်းကပ်ခြင်း၊ နေ့လယ်နေ့ခင်း တရားဓမ္မ ဟောပြော ခြင်းများ ပြုလုပ်တတ်ကြသည်။ ဆရာတော်၏ မွေးနေ့ဆိုတာကလည်း သက်တော်ဝါတော် တစ်နှစ်တိုးခြင်းကို ပူဇော်ခြင်းမျိုးသာဖြစ်၍ ပကာသန သဘော မပါပါ။ Happy Birthday ဆိုတာမျိုး မဟုတ်။ တို့ကိုယ်တော် ဝါတော် ရင့်လေပြီဆိုသည့် သဘောသာဖြစ်သည်။

ကျွန်မ သည်စာရေးချိန်ကျမှ ပြန်တွေးကြည့်မိသည့်အခါ တောသူ တောင်သားများအဖို့ မွေးနေ့ဆိုတာ မြင့်မြတ်ကြီးကျယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ အတွက်သာဖြစ်၍ သာမန်လူတို့နှင့် မအပ်စပ်သည့်အရာဟု ရိုးသား ရှိမှီချစ်စရာနေ့ခွဲကြခြင်းများလားဟု ထင်မိသည်။ ဒါမှမဟုတ် အများနှင့်အတူ မိုးခါးရေသောက် တတ်ပြုသူများမို့ အဆန်းတကြယ် မလုပ်ချင်တာလည်း ပါပါလိမ့်မည်။ တစ်ပါးသူက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲလို့ မေးသည့်အခါ ပြေနိုင်ဖို့လောက်သာ သိကြသူများဖြစ်၏။ “ဝါခေါင်လဆန်းလေးရက်နေ့

မွေးသာ ပါအေ၊ အခုလာမယ့် ဝါခေါင်ကျရင် ငါးဆယ်ထဲမှာပေါ့” ဟု ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောတတ်ကြသည်။ တချို့ဆိုလျှင် ကိုယ့်မွေးရက်ကိုပင် မသိသူတွေ ရှိသည်။ “ဘကြီးညိုတို့ လှေကြီးလွန်းတင်သဲ့နှစ်က မွေးတာလို့ အမေတို့က ပြောဖူးတာပဲ” ဟု ဧဝေဧဝါ ပြောတတ်ကြသည်။ ကျွန်မ သိမိသလောက် ဘယ်ဆွေဆွေမျိုးမျိုးကမှ အသက်ဘယ်လောက်မွေးနေ့ ဆိုတာမျိုး မလုပ်ခဲ့ကြပါ။ ကျွန်မတို့ကလည်း ဘယ်သူ့မွေးနေ့တုန်းကများ ပျော်လိုက်တာ ဆိုတာမျိုး မရှိ။ သည့်အတွက် နေထိုင်မှုဘဝ နိမ့်ကျလေ ခြင်းလို့လည်း မတွေးမိ။ သည်အစွဲ၊ သည်အာရုံ၊ သည်အတွေးအခေါ် တွေထဲမှာ ကြီးပြင်း ခဲ့ရသူဆိုတော့ ကျွန်မမှာလည်း မွေးနေ့ခံစားမှုရယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့တာ ရိုးရိုးသားသား ပြောချင်ပါသည်။ ကိုယ့်မွေးနေ့ ကလေးကို မှတ်ထားရုံကလွဲ၍ အခြားအမိဗွယ် ဘာမျှမရှိ။

မြို့တွင် အနေများလာတော့လည်း ကျွန်မ နေထိုင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင် သည် မွေးနေ့မွေးရက်ကို သတိတရ ကျင်းပကြသူများ မဟုတ်ပြန်ပါ။ ကျွန်မ ပြောချင်တာက မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပကြရလောက်အောင် ခေတ်မီသော လူ တန်းစားများ မဟုတ်ကြခြင်းကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မန္တလေးမြစ် ဆိပ်ကမ်းမှာ ရွာပေါင်းစုံက လာရောက်အခြေချကြသော လှေသမား၊ ဖော်တော်သမား၊ လက်လုပ်လက်စားများခမျာ ပင်ပန်းဟကြီး ဝမ်းကျောင်း ကြရသူတွေမို့ ချွေးနဲ့တွေ့ကြားမှာ မွေးနေ့နှင်းဆီ မသင်းထုံဝဲကြတာလည်း ပါပါလိမ့်မည်။ မွေးနေ့ကိတ်ဆိုတာ ချိုနဲ့လားလို့ မေးရလောက်အောင် မနက်စာ ညစာ ကျားကုတ်ကျားခဲ ရှာကြစားကြရသူများသာ ဖြစ်သည်။ သောင်သာသူများကလည်း မွေးနေ့လုပ်ဖို့ စိတ်မကူးကြပါ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ လူတစ်ယောက်အဖြစ် မွေးဖွားလာမှတော့ မိမိ၏ မွေးနေ့မွေးရက်ကို သတိတရရှိကြဖို့ လိုပါလိမ့်မည်။ မိမိ မွေးနေ့မွေးရက်ကိုပင် သတိမထား

နိုင်ကြသော ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကိုမြင်တိုင်း ကျွန်မကတော့ စာနာစိတ်ကလေးထားကာ သူတို့အကြောင်း ဝတ္ထုတိုကလေးတွေ ရေးဖွဲ့ မိတာမျိုး ရှိပါ၏။

ကျွန်မကိုယ်တိုင်သည်ပင် မွေးနေ့ဆိုတာကို ရင်ထဲမှာပဲ အကြိမ်ကြိမ် ကျင်းပဖြစ်ခဲ့သူသာ ဖြစ်၏။ ရင်ထဲက မွေးနေ့ဆိုတော့ ခမ်းနားချင်သလောက် ခမ်းနားနိုင်သည်။ ကြီးကျယ်ချင်သလောက် ကြီးကျယ်နိုင်သည်။ တကယ် လက်တွေ့မှာတော့ ကျွန်မ၏ အသက်စဉ်တစ်လျှောက် မွေးနေ့များသည် စိတ်ကူးများနှင့် ခြားနားစွာ အတိတ်ကြီး တိတ်ဆိတ်ခဲ့ရသည်သာ များ၏။ ကျွန်မသည်လည်း ကျွန်မ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူတွေလိုပဲ ကိုယ့်မွေးနေ့မွေး ရက်ကို သတိတရ အောက်မေ့ဆင်ခြင်နေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ တစ်နေ့စာ တစ်နေ့စာ ဘဝကို ဖြတ်သန်းကြသည့် ပုံစံအတိုင်းသာ ကျင့်ခဲ့ရသည်ဖြစ်၏။

မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်မ အသက်သုံးဆယ်ပြည့်သည့်နေ့က ကျောင်းက အပြန် ကျောင်းဝတ်စုံကိုပင် မချွတ်သေးဘဲ “ကျွန်မ အသက်သုံးဆယ်ပြည့် သွားပြီ အမေ” ဟု နှုတ်ဖြင့် အမှတ်မထင် ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ အမေက ပြောင်းဖူးဖက်လိပ်ကြီးကို မီးခိုးအူအောင်ဖွာရင်းက ကျွန်မကို ငေးကြည့် သည်။ အမေ့ မျက်စိထဲမှာ ကျွန်မကို ကျောင်းဆရာမဆိုတာထက် ရွာတုန်း က ချာရစ်ကလေးနှင့် သမီးငယ်ကလေးကို မြင်နေပုံပေါ်သည်။ အတော် ကြာကာမှ “သုံးဆယ်ကျော်ရင် လေးဆယ်တွင်းရောက်ပြီပေါ့အေ” ဆိုသည့် စကားကို လေးလေးကြီး ဆိုလိုက်ပါသည်။ သုံးဆယ်ကျော်ရင်လေးဆယ် တွင်းရောက်တာပဲလား။ အမေ၏ အမှတ်တမဲ့စကားတစ်ခွန်းက ကျွန်မကို ဆက်ပြီးအတွေးပွားစေခဲ့သည်။ အသက်လေးဆယ်ဆိုသည်မှာ လူတစ်ယောက် အဖို့ ရင့်ကျက်မှုများဖြင့် သန်စွမ်းသောအရွယ်ဟု ကျွန်မ စာတွေထဲမှာ

ဖတ်ပူးသည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေကတော့ အသက်လေးဆယ်မှ ဘဝကို စသည်ဟု ဆိုသည်။ အသက်လေးဆယ်ဆိုတာ ငယ်ဘဝကို အဆုံးသတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ကြီးဘဝကို နိဒါန်းဖွင့်သည့်အရွယ်ဟုလည်း ဆိုကြသည်။

ကျွန်မ ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ် သမီးလောက်က ရွာမှာနေစဉ် အမေကြီးက ကျွန်မကြီးတော်ကို အမှတ်မထင် ပြောခဲ့ဖူးသော စကားကို ကျွန်မမှတ်မိသေးသည်။ အမေကြီးနှင့် ကြီးတော်တို့ ဆေးဗန်းကြီးရှေ့ချကာ ပြောင်းဖူးဖက်လိပ်တွေ လိပ်ကြရင်းပြောကြသော စကားတွေထဲက သည်စကားလေးကို ကျွန်မ မှတ်မိနေခြင်းဖြစ်၏။

“အသက်လေးဆယ် ဟိုဘက်တုန်းကတော့ ပျော်ပါရဲ့အေ၊ ငယ်စိတ်ကိုးအေရဲ့၊ လေးဆယ် သည်ဘက်သီရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကြီးစိတ်ဝင်သွားလို့ ထင်ပါရဲ့၊ အပျော်ရယ်လို့ စလောင်းဖုံးလှန်ရှာတာတောင် မတွေ့ပေါင်တော်၊ အသက်မှ လေးဆယ်ကျော်မှတော့လည်း ဘာငယ်ချင်လို့ ရလိမ့်မတုန်း။ ရှေ့လျှောက် အိုရဲ့ရှိတော့သာပဲ လက္ခဏာရေးသုံးပါးက ကျောပေါ် ပိုးတက်နေပြီဟဲ့”

သည်တုန်းက ကျွန်မ ပခန်းအိုးပုတ်ကလေးများဖြင့် ဆော့ကစားနေတုန်း အရွယ်မို့ အမေကြီးပြောသည့် အသက်လေးဆယ်နှင့် ကျွန်မက အဆေးကြီး။ ကျွန်မ ငယ်ငယ်က လူကြီးသိပ်ဖြစ်ချင်သည်။ လူကြီးလုပ်တမ်း ကစားရတာကိုပင် နှစ်သက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ မျက်ရစ်ထောင့်မှာ ကျီးခြေရာတွေ ထင်နေပြီဖြစ်သည့် အမေကြီးမျက်နှာကို ငေးမောကြည့်နေမိသည်မှလွဲ၍ ကျွန်မအဖို့ အမေကြီး ဘာပြောနေမှန်း ခံစားလို့မရခဲ့ပါ။ အခုတော့လည်း အမေကြီးပြောသည့် ခံစားမှုကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ခံစားနေရပြီ။ သည်တစ်ခါတော့ အမေက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မွေးနေ့ပေါင်း သုံးဆယ်သည် ကျွန်မ၏ ဂရုစိုက်ခြင်းကင်းစွာ ကျွန်မကို ကျော်ဖြတ်သွားခဲ့ကြပြီ။

အသက်သုံးဆယ်ရောက်ကာမှ မွေးနေ့မွေးရက်ဆိုတာ အမှတ်ထင်ထင် ရှိကောင်းတာပါလားလို့ ကျွန်မ သတိထားခဲ့မိသည်ဆိုလျှင် မမှားပါ။ ဘယ်အရာက ကျွန်မကို သည်လို အမှတ်ထင်ထင်ရှိအောင် စေ့ဆော်ခဲ့ပါသလဲ။ ဒါတော့ ကျွန်မမှာ မသေချာပါ။ လူတွေဟာ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် တရွေ့ရွေ့ချင်း အိုခြင်းတရားဘက်ကို သွားနေကြတာပါလားလို့ တရားသံဝေဂဖြင့် ရှိခဲ့တာမျိုးလည်း မဟုတ်နိုင်။ အတွေ့အကြုံ အသက်အရွယ်ကပဲ ကျွန်မကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဘာလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော မွေးနေ့များကိုတည်၍ ကျွန်မ ငယ်ရွယ်နုပျိုချင်လို့ မရတော့။ သို့သော် “လူသာအို စိတ်မအိုစေနဲ့” ဆိုသည့်စကားကို ကျွန်မ သဘောကျပါသည်။ မွေးနေ့ရောက်တိုင်း ကျွန်မ အသက်တစ်နှစ်ကြီးလာမှုအတွက် နှမြောတသဖြစ်မိသလိုလို၊ သံဝေဂပဲရသလိုလို ခံစားရတာလည်း အမှန်ပင်။ တကယ်တော့ အတွေ့အကြုံနှင့် ရင့်ကျက်မှုသည် လူတစ်ယောက် အဖို့ ဘယ်အရာနှင့်မျှ မျှဝေလဲလှယ်ယူလို့မရသော အရာသာဖြစ်သည်။ ကျွန်မ အသက်သုံးဆယ်တစ်နှစ် မွေးနေ့မှစ၍ မွေးနေ့ရောက်တိုင်း ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် ဆွမ်းချက်၍ အိမ်အနီးက ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဆွမ်းတစ်ချိုင့် ပို့ခြင်းဖြင့် မွေးနေ့ကို အလေးအမြတ်ပြု ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဘာမှန်းညှာမှန်းမသိ မျှော်မောခဲ့ရသည့် အသက်လေးဆယ်ပြည့် မွေးနေ့ရက်သည်လည်း မလွဲမရှောင်သာ ကျွန်မကို နှုတ်ဆက်လာတော့သည်။ ထိုမနက်က အိပ်ရာမှ စောစောထကာ ဆွမ်းချက်ပြီး ဆရာတော်ကျောင်းကို ဆွမ်းတစ်ချိုင့်ပို့ဖို့ ကျွန်မ ပြင်ဆင်ရင်းသည်နှစ် ကျွန်မ၏ အသက်လေးဆယ်ပြည့် မွေးနေ့ဆိုတာကို အသိအမှတ်ပြုနေမိသည်။ အသက်လေးဆယ်တောင် ရှိခဲ့ပြီလား။ ပခန်းအိုးပုတ်ကလေးများဖြင့် ကစားခဲ့သော ကလေးဘဝကို ကျွန်မ ပြန်မရနိုင်တော့သလို

ကျွန်မ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သော အတိတ်ခရီးက ခြေရာလှိုင်းတွေကို ပြန်ကောက်ချင်လို့လား။ မရနိုင်တော့။ ဆယ်ကြိမ်မြောက် မွေးနေ့ကုသိုလ် ဆွမ်းချိုင့်ကလေးကို ငေးကြည့်မိရင်းက ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြန်မြင်ကြည့်နေမိတော့၏။

ကျောင်းဆရာမကလေးဘဝမှ ကျွန်မ အလုပ်ထွက်ကာ စာရေးခြင်း သက်သက်ဖြင့် ဘဝကိုရပ်တည်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်စဉ်က အမေ မျက်ရည်ကျတာကိုလည်း မှတ်မိသည်။ အမေက သမီးဖြစ်သူ ကျွန်မကို ဝမ်းနှင့်လွယ်ကာ ကျွေးမွေးသုတ်သင်ခဲ့ရုံမက အဖြူအစိမ်းဝတ် ကျောင်းဆရာမလေးတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် မိဘနစ်ပါးကပဲ ပဲခုံးနှင့်ထမ်းကာ မြင့်တင်ခဲ့ကြရှာသည်။ ကျောင်းဝတ်စုံကိုဝတ်၊ စက်ဘီးဆွဲကာ ကျောင်းတက်သွားမည်ပြင်တိုင်း အမေက နေ့စဉ် ဝတ်မပျက် ထမင်းချိုင့်ကလေး ကျွန်မကျောင်းလက်ဆွဲခြင်းထဲ ထည့်ပေးရသည့်အလုပ်ကို ကြည့်နူးစွာ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်။ အခုတော့ သည်အလုပ်ကို အမေ မလုပ်ရတော့ပြီ။ ကျောင်းဝတ်စုံ မဝတ်ရတော့သော ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး အမေ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမှန်း ကျွန်မ သိပါသည်။ သည်အတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသော်လည်း ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် မဂ္ဂဇင်းများတွင် ကျွန်မ ဝတ္ထုတိုကလေးတစ်ပုဒ် ပါလာတိုင်း အမေက မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ကိုင်ကာ ရွာစဉ်ကိုးပေါက် လည်ကာ ပြနေတတ်သည်။ “ဒါ ကျုပ်သမီးရေးတာလေ” ဟု ဝမ်းပန်းတသာပြောသံတွေ ကျွန်မ ကြားရပြန်တော့ ကျွန်မ ကျေနပ်ရပြန်သည်။ အမေက အိမ်တွင် ဆွမ်းခံကြွလာသော ဦးပဉ္စင်းများကိုပင် မလွှတ်စေဘဲ ကျွန်မ ဝတ္ထုတွေ ထုတ်ပြခြင်း၊ ငှားရမ်းခြင်း၊ နောက်ရက်တွေမှာ ဖတ်ပြီးပြီလား၊ မေးခြင်းများ ပြုတတ်သည်။ အမေကိုယ်တိုင်သည်ပင်လျှင် ကျွန်မအတွက် ဝတ္ထုရေးဖို့ ကုန်ကြမ်းတွေပေးသူ ဖြစ်လာသည်။ အမှေဘဝထဲက အတွေ့

အကြံတွေကို စီကာပတ်ကုံး ပြောပြကာ ကျွန်မ ဝတ္ထုရေးနိုင်ဖို့ တွန်းအားပေးသူ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မရေးခဲ့သည့် ဝတ္ထုအတော်များများမှာ အမေထံမှရကြောင်း ကျွန်မ ဝန်ခံပါသည်။

အခုအချိန်မှာတော့ ကျွန်မ၏ စာရေးဆရာဘဝဆိုတာကို အမေကိုယ်တိုင် ကျေနပ်စွာ လက်ခံလာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မထံ စာမူလာတောင်းသံကြားတိုင်း၊ ဟောပြောပွဲ ဖိတ်သံကြားတိုင်း၊ ကျွန်မကို ဝေဖန်ချီးကျူးသံကြားတိုင်း အမေက ဂုဏ်ယူအပြုံးတွေ ပြုံးနေတတ်သည်။ ဟိုက သည်က ကျွန်မရေးသည့် ဝတ္ထုတိုတွေအကြောင်း ပြောကြဆိုကြတိုင်း၊ တစ်ရပ်တစ်ကျေးက မမြင်ဖူး မဆုံဖူးသူများကပင် ကျွန်မကို သိကြကြောင်း ကြားလေတိုင်း အမေ ဝမ်းသာတတ်သည်။

“ဟိုတုန်းကတော့ စာရေးဆရာဆိုသဟာ ဘာမှန်းမသိဘူး၊ အခုကျုပ်သမီး စာရေးဆရာဖြစ်တော့မှ သဘောပေါက်သား၊ ကျောင်းဆရာမဘဝနဲ့သာဆိုရင် သလောက် လူဘယ်သိလိမ့်မတုန်း။ စာရေးဆရာမဆိုတော့ ဟောအားလုံးက သိကြသတော်” အမေက အကြောင်းဆုံလို သည်လို စကားဆိုလေတိုင်း အမေ့မျက်နှာထားကို မသိမသာ ကျွန်မ အကဲခတ်နေခဲ့မိသည်။ အမေ တကယ်ကျေနပ်တာကော ဟုတ်ရဲ့လား။ ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းထွက် အမေ့မျက်နှာပေါ်က စာရေးဆရာဆိုတာကို သဘောကျလက်ခံလာတတ်တာကို ကျွန်မ လေးစားမိသလို ကျွန်မ ကျောင်းဝတ်စုံကလေး ဝတ်တုန်းကလိုပဲ ကြည့်နူးရိပ်အစစ်ကို တွေ့လိုက်ရတော့လည်း ကျွန်မ မျက်ရည်ဝဲမိပြန်သည်။

ကျွန်မ၏ ကျေးလက်စရိုက်ကို နှစ်သက်ပါသည်ဆိုသော ဘဝခရီးဖော်ဖြင့် သည်ဆယ်စုနှစ်ထဲမှာပဲ ကျွန်မ အကြောင်းရေစက် ဆုံခဲ့ရသည်။ သူကလည်း စာရေးဆရာ၊ ကျွန်မနှင့် သူ့အကြားတွင် မည်သည့် အတားအဆီးမျှမရှိ။ ဝါသနာထုံတာချင်း တူသလို ဘာသာစကားချင်း ကလည်း

ကျွန်းပြားသည် မဟုတ်။ သူနှင့်အကြောင်းဆုံပြီး နောက်ပိုင်း ကျွန်မ၏ မိတ်ဆွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ အားပြည့်နိုင်မှာ ပြတ်သားလာတာကတော့ သေချာသည်။ ကျွန်မ ကျောင်းဆရာအလုပ်က ထွက်မည်။ စာရေးခြင်း အလုပ်ကို စောက်ချတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည့်အခါ သူ့အားပေးမှုသည် အဓိကကျခဲ့သည်။ ကျွန်မ စာတွေရေးဖြစ်အောင် စိတ်ဓာတ်ခွန်အားပေးခြင်း အားဖြင့် ကျွန်မဘဝကို တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ့အားပေးမှုဖြင့် ကျွန်မ စာတွေပိုဖတ်ဖြစ်သည်။ စာတွေ ပိုရေးဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးကြားတွင် စာကြောင်း ပေးကြောင်းကလွဲလျှင် အခြားမရှိ။ ရသမျှ စာအုပ်တွေ ဝယ်ဖြစ်ကြတာ များသည်။

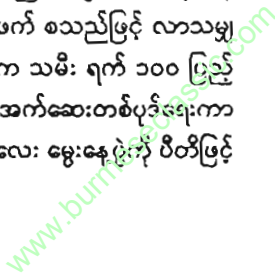
အသက်သုံးဆယ်နောက်ပိုင်း ကျွန်မ အလုပ်တွေ ပိုလုပ်ဖြစ်လာခဲ့ခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ ကျွန်မဘဝနှင့် ဆက်စပ်နေသလို ကျွန်မ၏ မွေးနေ့၊ မွေးရက်ကို သတိထားမိလာခြင်းနှင့်လည်း ဆိုင်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ အသက်လေးဆယ်ပြည့် မွေးနေ့ကလေးကို မမေမလျော့ မျှော်လင့်ရင်းဖြင့် ကျွန်မအသက်တွေ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပိုရင့်လာခဲ့သည်။ အသက်လေးဆယ်မှာ ကျွန်မ ဘာဖြစ်ရမည်ဟု လေးနက်စွာ ကြိုးဝါးတာမျိုးမရှိရိုး မှန်သော်လည်း ကျွန်မ၏ မွေးနေ့မွေးရက်ကလေးက ကျွန်မကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပုတ်နှိုးနေတာကတော့ သေချာသည်။ သည့်အတွက် ကိုယ့်မွေးနေ့ မွေးရက်ကလေးကိုပင် ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်နေမိ၏။

တစ်နေ့ကတော့ သမီးကလေး၏ ရက် ၁၀၀ ပြည့် မွေးနေ့ပွဲကို ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံ ခြစ်ခြစ်ခြုတ်ခြုတ် ကျင်းပပေးနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့ကို ချစ်ခင်သော စာပေမိတ်ဆွေ ရေးဖော် ညီအစ်ကို မောင်နှမများက ကျွန်မတို့၏ မျိုးဆက်သစ်ကလေးကိုပါ စာပေစိတ်ဖြင့် ချစ်ခင်ကြကြောင်း တွေ့ရတော့ မျက်ရည်ကျအောင်ပင် ကျွန်မ ဝမ်းသာရသည်။ ရက် ၁၀၀ ပြည့် သမီးကလေးကတော့ ဘာမျှမသိသေး။ ပုခက်ကလေးထံ ဝင်အိပ်လိုက်

မိတ်ဆွေများလက်ထဲ ပါသွားလိုက်။ ငိုလိုက် ရယ်လိုက်။ မိတ်ဆွေတွေက ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ပေးကြတော့ ကျွန်မက ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်ထဲ သပ်သပ် ခပ်ခပ်ထည့်ရင်း အယ်လ်ဘမ်မှာ “သမီးကလေး ရက် ၁၀၀ ပြည့်မွေးနေ့” ဟု စာတန်း ထိုးထားလိုက်ပါသည်။ သမီး ရက် ၁၀၀ ပြည့် ဓာတ်ပုံများမှ မဟုတ်ပါ။ မိတ်ဆွေများက အကြောင်းသင့်သလို ရိုက်ပေးကြတိုင်း ဓာတ်ပုံများ၏ နောက်ကျောမှ ရက်စွဲနှင့်တကွ သမီး၏အသက်ကိုပါ ကျွန်မ မှတ်တမ်း တင်ထားဖြစ်ခဲ့သည်။ နောင် သမီးကလေးကြီးလာလျှင် သမီးကိုယ်တိုင် သူ့အတွက် သူ့အရွယ်နှင့် သူ့ဟန်ပန် အမူအရာကလေး တွေကိုကြည့်ပြီး သမီးငယ်ဘဝတွေကို ခံစားတတ်စေချင်လို့ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မဘဝမှာ မရှိခဲ့ မပြည့်ဝခဲ့သည့် အားနည်းချက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်လို့ပဲ ဖြစ်သည်။

သမီးကလေး လူမှန်းမသိခင်ကတည်းက မွေးနေ့ပွဲကလေး ကျင်းပပေးခဲ့တာ ကျွန်မမှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိသည်။ လူတစ်ယောက်အဖို့ အသက်တစ်နှစ် ပိုကြီးလာခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်နှင့် တန်ဖိုးကို သိစေချင်တာက အဓိကဖြစ်သည်။ သမီးကလေး တစ်ရက်တစ်လ ပိုကြီးလာတိုင်း အသိဉာဏ်ကလေး ပိုရှိလာတာ၊ အရွယ်ရောက်လာတာကို မိခင်ဖြစ်သူ ကျွန်မ ဝမ်းသာမိရသလို သမီးကလေးကိုယ်တိုင်ကလည်း မိခင် မခင်တို့ကို ပိုတွယ်တာလာတတ်တာကို ကြည့်နူးရသည်။

သမီး ရက် ၁၀၀ ပြည့် မွေးနေ့တုန်းက အညာကျေးလက်ဆန်ဆန် ဆီထမင်း၊ ငါးခြောက်ကြော်နှင့် ပဲပြုတ်၊ လက်ဖက် စသည်ဖြင့် လာသမျှ မိတ်ဆွေများကို ဧည့်ခံခဲ့သည်။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းက သမီး ရက် ၁၀၀ ပြည့် မွေးနေ့အတွက် “လင်းလင်းကျင်းကျင်းကြယ်” အက်ဆေးတစ်ပုဒ်ရေးကာ သမီးကို ဂုဏ်ပြုသည်။ ကျွန်မကတော့ သမီးကလေး မွေးနေ့ပွဲကို ပီတိဖြင့် ဂုဏ်ပြုခဲ့ပါသည်။



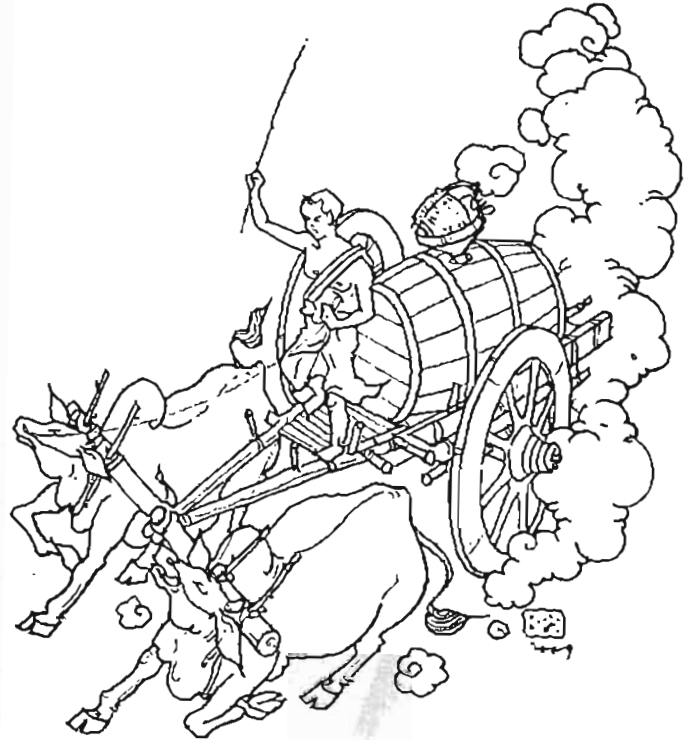
အခုတော့ ကျွန်မတို့ မိသားစုမှာ တစ်နှစ် ဆွမ်းချိုင့် သုံးချိုင့် ပို့ရ သည့် ကုသိုလ်တွေရနေပြီ။ ဖေဖော်ဝါရီလမှာ ကျရောက်သည့် ခင်ပွန်းသည် ၏ မွေးနေ့၊ ဇူလိုင်လမှာတော့ သမီးကလေးမွေးနေ့၊ ဒီဇင်ဘာလ ကျွန်မ မွေးနေ့။

ပြီးခဲ့သည့် မတ်လတုန်းက သမီး ရှစ်လပြည့်မွေးနေ့ရက်မှာ ကျွန်မ တို့ မိသားစု ဘုရားကြီးကို သွားဖူးဖြစ်ကြသည်။ သမီး၏ အဘွား (အမေ) ကို မွေးနေ့ရည်စူးကာ သွားကန်တော့ကြသည်။ “သမီး ရှစ်လပြည့်သွားပြီ အမေ” ဟု ကျွန်မက အမေ့ကိုပြောတော့ အမေက “အင်း ငါ့မြေးရှစ်နှစ် ပြည့်တဲ့အထိ ငါ နေရကောင်းပါသေးရဲ့။ တစ်နှစ်တစ်နှစ်ကလည်း အကုန် မြန်လိုက်တာအေး၊ ပြေးနေတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငါဖြင့် ငါ့မြေးတွေနဲ့ နေလိုက် ချင်သေးသာ။ နှစ်တွေများတော့ လူလိုသာဆိုရင် ဆွဲသာထားလိုက်ချင် တော့တယ်” ဟု ပြောရှာသည်။

အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သည့် အမေက လူလိုသာဆိုရင် ပြေး နေသော နှစ်တွေကို ဆွဲထားချင်သည် ဆိုနေပါပကော။ ကျွန်မကတော့ အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်အထိ နေထိုင်ရင်း သီလကောင်းနေသေးသည့် အမေ့ကို မိခင်တစ်ယောက်၏ ခံစားမှုမျိုးဖြင့် ငေးကြည့်နေလိုက်မိပါသည်။ အမေ့လိုသာ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်နေဦးမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မ မွေးနေ့ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော် ကြိုရဦးမည်။ ကျွန်မကတော့ အမေ့လို နှစ်တွေကို ဆွဲ ထားချင်သူမဟုတ်။ ပြေးနေသော နှစ်တွေကို အမိလိုက်နေချင်သူသာ ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ မွေးနေ့များသည် လူ့ဘဝ၏ မိုင်တိုင်များ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင် စိုက်ထူခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ မထူခဲ့သည်ဖြစ်စေ မိုင်တိုင်တွေ ကတော့ တစ်တိုင်ပြီးတစ်တိုင် နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီ။

မွေးနေ့၊ ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီ



ရေသန့်ချက်ဖောင်း

ရေသန့် ချက်ဖောင်း

(၁)

သူ့ နာမည်က ချက်ဖောင်း။ သူငယ်ငယ်က ချက်ကြိုးဖြတ်ပြီးတော့ ချက်ကလေး ဖောင်းခဲဖူးလို့ ချက်ဖောင်းလို့ခေါ်ရာက အမည်တွင်သွားခဲ့တာပါ။ မတ်စကလေး ချက်ပေါ်တင်ပြီး ပုဆိုးစုတ်နဲ့ ပတ်ရတယ်ဆိုလို့ မိဘများက ချက်ပေါ်မတ်စတစ်စေတင်ပြီး ပုဆိုးစုတ်နဲ့ ပတ်ထားရတာကိုက သုံးလလောက်ကြာတယ်။ နောက်တော့ ချက်ကလေး ချပ်သွားတာပါပဲ။ ချက်ချပ်သွားပေမယ့် ချက်ဖောင်းဆိုတဲ့ နာမည်ကတော့ မပျောက်ပါဘူး။ အသက်ကလေးလည်း ရပါပြီ။ အစိတ်သုံးဆယ် ဝန်းကျင်လောက် ရှိရောပေါ့။ တောသူတောင်သားဆိုတော့ နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် လုပ်ကိုင်စားရတာမဟုတ်လား။ နေလောင်အသားအရေနဲ့ ရှိသင့်တာထက်ပိုပြီး အိုစာတဲ့ ရုပ်နှင့် ပြောပါတော့။ ဝတ်တာစားတာကလည်း ဖိုသီဖတ်သီနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရယ်လို့ မရှိဘူး။ အင်္ကျီဆိုတာ များများလည်း မရှိဘူး။ ရှိတာလည်း မဝတ်ဘူး။ ကြည့်လိုက်ရင် အပေါ်ပိုင်းက ဘာမှမရှိတာ များတယ်။ ဘယ်ကိစ္စ ဘယ်အကြောင်းရှိရှိ ပုဆိုးတစ်ထည်ဝတ်၊ တစ်ထည်လည်း

သိုင်းထားလိုက်တာနဲ့ ပြီးတာပါပဲ။ အဲဒါ ချက်ဖောင်းရဲ့ ဒီဇိုင်းပဲ။ သည် အရွယ်သာရောက်ရော သည်လိုနေတာပါပဲ။ တစ်ထည်ဝတ် တစ်ထည် ခြုံပဲ။

ချက်ဖောင်းက 'ရေကြည်စမ်း' ရွာသား။ သည်ရွာကလေးက ရေမနီး ကုန်းမနီး ကြည်းတောခေါင်ခေါင်မှာရှိတဲ့ ရွာကလေးပေမယ့် ရွာနားမည် ကတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိဘူး။ ရေကြည်စမ်းတဲ့။ ရေနဲ့စမ်းနဲ့တူတာ ဆိုလို့ ရွာဦးဆရာတော်ကျောင်း မြောက်ဘက် မိုးရေကန်ကြီးတစ်ကန် တော့ရှိပါရဲ့။ ရွာအနောက် တစ်ခေါ်လောက်ဝေးတဲ့ မိုးချောင်းကျ သဲပြင် ထဲမှာ လက်ဆည်တွင်း နှစ်တွင်း သုံးတွင်းရှိတာလည်း ထည့်ပြောရမှာ ပါ။ မိုးရေကန်ကြီးက ရေတော်မိုးတော်မှန်လို့ မိုးများတဲ့နှစ်တွေမှာ တစ်ရွာလုံးစာ သောက်ရေအတွက် နှစ်လုံးပေါက် သုံးလောက်ခပ်လောက် ပိုပေမယ့် မိုးမရလိုက်တဲ့ နှစ်များဆိုရင်တော့ ကန်တောင် မစွတ်ဘူးဆိုတာ မျိုးပါ။ ကန်ဘေးပေါက်တဲ့ ပုစွန်စာပင်၊ ညံပင်၊ ငရဲပတုပင်ကလေးတွေ တောင် ရေသောက်ဖို့ ခပ်ခက်ခက်ရယ် လူသောက်ဖို့ဆိုတာတော့ ဝေး ရော။

သည်ဘက်တစ်တန်းက ရွာတွေက ကုန်းခေါင်ခေါင်ရွာတွေချည်း ဖြစ်နေတော့ ရွာထဲမှာ ရေတွင်း တူးမရတာကလည်း တစ်ဒုက္ခကိုး။ မိုးတွင်းအခါ ရေကျတတ်တဲ့ မိုးချောင်းသဲရိုးကလေးတွေမှာတော့ ရေတူးရ လွယ်တာလည်း ပါသလို သည်နေရာမှာပဲ ရေက စိမ့်ထွက်တာဆိုတော့ ဟိုရွာသည်ရွာ အနားပိုးနားက လာတူးထားကြတဲ့ လက်ဆည်တွင်းကလေး တွေဆိုတာ ပုစွန်တွင်းကလေးတွေကျလို့။ ကိုယ့်တွင်းနဲ့ ကိုယ့်ဆိုတော့ ရေကြည်စမ်းက ပိုင်တာတော့ ပြောခဲ့သလို နှစ်တွင်း သုံးတွင်းရှိတာပါ။ ရေကြည်စမ်း၊ ညောင်ပင်သာ၊ သပြေတော၊ ထူးပေါက်၊ တဲကုန်း၊ ထနောင်း တိုင်ရွာတွေက လူတွေ လှည်းတွေဆိုတာ ညနေတိုင်ရင် သံချောင်းကလေး

ထဲ ရေစည်လာတိုက်ကြတော့တာပဲ။ ရေဆိုတာက မရှိလို့မှ မဖြစ်တာကိုး။ လက်ယက်တွင်းကလေးတွေဆီ လာတိုက်ကြတဲ့ လှည်းတွေဆိုတာ ရှေး တုန်းက လှည်းသားငါးရာ ကုန်ရောင်းလာကြတဲ့ အတိုင်းပဲ။ လှည်းတွေ ဆိုတာ မနည်းဘူး။ ကိုယ်ပိုင်လှည်းနဲ့ ကိုယ်ရေစည်နဲ့ သယ်ကြတာမျိုး ရှိသလို ကိုယ်ပိုင် လှည်းနားမရှိတဲ့သူတွေကလည်း ရေထမ်းဆိုင်းကလေး တွေနဲ့ လာခပ်ကြရတယ်။ ယောက်ျားသားတွေတင် မကပါဘူး။ မိန်းမ သားတွေကလည်း ကိုယ့်ရှိရင် ရှိသလို ရေစည်လှည်းတိုက်ကြတယ်။ ရေထမ်းကြတယ်။

အဲသလို ရေခပ်ကြရတာကိုက သည်နားရွာတွေမှာ ထုံးစံလို ဖြစ်နေ ခဲ့တာ ကြာပေါ့။ တောင်သူကြီးအိမ်တစ်အိမ်မှာ မရှိဘူးဆိုရင် တောင်သူ လုပ်ငန်းသုံး လှည်းတစ်စီး၊ ရေစည်လှည်းတစ်စီး လှည်းနှစ်စီးတော့ မဖြစ် မနေ ထောင်ထားကြရတာချည်းပဲ။ ရေစည်လှည်းဆိုတာက လှည်းပေါ်မှာ ကပ်ကြမ်းခင်းမဟုတ်ဘဲ လှည်းဘီးနှစ်ဖက်ကြားက လှည်းအိမ်ပေါ်မှာ သစ်သားရေစည်ကြီးတစ်လုံးကို သံပတ်ခွေတွေ ဘာတွေပတ်၊ အထိုင်ကျ အောင် တင်ထားတဲ့လှည်းပါ။

သည်နားရွာတွေရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အလုပ်ကတော့ အများ တကာ ရွာတွေလိုပါပဲ။ တောင်သူလယ်လုပ် ဓားမခုတ်ပေါ့။ တခြားလုပ် စားစရာလည်း မရှိဘူး။ လုပ်လည်းမလုပ်ကြဘူး။ သည်နယ်က ကုန်းမြေ ဆန်တော့ စပါးတို့ နှမ်းတို့ စိုက်ခဲ့တယ်။ ကြက်သွန်စိုက်ကြတယ်။ ဝါ စိုက်ကြတယ်။ ဆေးရွက်ကြီးစိုက်ကြတယ်။ ကုန်းပဲကလေးတွေလည်း စိုက်သူက စိုက်ကြတာပါပဲ။ အညာဒေသ ကုန်းခေါင်ခေါင်ကျတ်တီး ကုန်း ခြောက်ရွာကလေးတွေဆိုတော့ ထနောင်း၊ ကြောင်ခြစ်၊ ဆူးရစ်၊ တနောင်း၊ ပြာသာဒ်စတဲ့ အညာပင်တွေကလွဲလို့ စိမ်းစိမ်းစိုစို သစ်ကြီးဝါးကြီးဆိုတာ

မူးလို့တောင် ရှုစရာမရှိဘူး။ ရွာကလေးတွေကလည်း တောင်သူမိန်းမသား တွေ ယာခင်း ကိုင်းခင်း ဆင်းကြရင် သနပ်ခါးပိန်းကျား ရိုက်ထားကြ သလို ဖုန်ပိန်းကျားရိုက်ထားတဲ့ အရောင်နဲ့ ခြောက်မွဲမွဲနိုင်းလှတယ်။

သည်လိုအညာ သည်လိုရွာကလေးတွေမှာ နေကြထိုင်ကြတဲ့ တော သူ တောင်သားများစရာ ဘယ်မှာ အေးအေးလူလူ ရှိပါ့မလဲ။ နေပူပူ ဖုန် ထူထူကြား တိုးပွင့်ရတဲ့ ဆူးရစ်ပွင့်ကလေးတွေလိုပဲ နေဒဏ်၊ လေဒဏ်၊ ရာသီဒဏ် တာ ကော့နေအောင် ခံနိုင်ကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ် ဖြစ် ကိုယ့်ရွာ၊ ကိုယ့်တော၊ ကိုယ့်အရပ်နဲ့ ကိုယ့်ဇာတ်ဆိုသလိုပဲ မိကျောင်း မုန်းမသိ ကျွန်းတုံးမုန်းမသိ နေကြရတာပဲ မဟုတ်လား။ မြင်းရိုင်းများ ကျိုင်းမလန့်သလိုပဲ ဘယ်အလုပ် ဘယ်အကိုင်ရွေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အလုပ်လန့်နေလို့ ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။

(၂)

ချက်ဖောင်းက ရေကြည်စမ်း ချက်မြုပ်ဆိုပေမယ့် အများတကာလို မြေ ရယ် ယာရယ်လို့ တစ်လက်ဆွန်းရှိတာမူတ်ဘူး။ ရေရှားတဲ့ရွာမှာ ရေစည် လှည်းတစ်စီးထောင်ပြီး ရေစည်လှည်းတိုက်စားတာနဲ့ပဲ နေလို့တော့ဖြစ်တယ်။ ရေစည်တိုက်လာတဲ့ ဝါကလည်း ရင့်လှပေါ့။ ရေတစ်စည် တစ်ဆယ်ခေတ် ကတည်းက မအေနဲ့အတူ ချက်ဖောင်း ရေစည်လှည်း တိုက်စားလာတာ အခု ရေတစ်စည် နှစ်ရာသုံးရာခေတ်တောင် ရောက်ပေါ့ပဲ။ ကာလသား မပေါက်တစ်ပေါက် လူလားမမြောက်တမြောက် အရွယ်ကတည်းက လူဖျိုကြီး သိုးသိုးထလာတဲ့ သည်အရွယ်အထိဆိုတော့ ချက်ဖောင်းနှင့် ရေစည်၊ ရေစည်နှင့် ချက်ဖောင်းဆိုသလို တွဲမြင်ကြတယ်။ ရွာကဆိုရင် သူ့အလုပ်နဲ့တွဲပြီး သူ့ကို ရေစည်ချက်ဖောင်းလို့ ခေါ်ကြတာပါ။ ရွာတွေမှာ

က မြို့မှာလို နာမည်ကို တကန်တက လှအောင် မှည့်နေကြတာ နည်း တယ်။ ဖျိုးဖျိုးဖျတ်ဖျတ် မှည့်လိုက်တာများတယ်။ အမှတ်ကလေးပါတော့ မှတ်ကြီးတဲ့။ ဆိတ်နို့တိုက်မွေးရတဲ့ ကလေးကို ဆိတ်နို့တဲ့။ မျက်လုံးကလေး ပြူးတော့ မျက်ပြူးတဲ့။ သူတောင် ချက်ဖောင်းတွင်နေတာ ကြည့်လေ။ ဒါကြောင့် များသောအားဖြင့် လူတူသာ ရှားချင်ရှားမယ်၊ နာမည်တူ မရှား ဘူးကိုး။

သည်တော့ ချက်ဖောင်းဆိုတဲ့ နာမည်တူတွေက သည်ကြည်းတော တစ်တန်း ရွာတိုင်းလိုလိုမှာ ရှိတတ်တယ်။ ကလေးဆယ်ယောက်မွေးရင် နှစ်ယောက်လောက်က ချက်စုနေကျဆိုတော့ ချက်စု၊ ချက်ဖောင်းတွေ အများသား။ ရေကြည်စမ်း ရွာကလေးထဲမှာတင်ပဲ ချက်ဖောင်းကချည်း သုံးဖောင်း။ ချက်စုချင်းတူဦးတော့ အသားမည်းတဲ့ ချက်စုက အသမည်း ချက်စု။ လက်ကောက်နေသူကျ လက်ကောက်ချက်စု။ ချက်ဖောင်းလည်း သည်လိုပါပဲ။ ချက်ဖောင်း ချက်ဖောင်းချင်း ကွဲအောင်လို့ နာမည်ရှေ့က ပီသသကလေးတွေ ထည့်ခေါ်ကြတာလည်း သည်ရွာတွေမှာ လေ့တယ်။

“ဟဲ့ သန်းဆောင် ဘယ်များတုန်းဟဲ့”

“သပြေတောဘက် သွားမလို့ အရီး”

“ဟန်ကျလိုက်လေ ငါ့တူရယ်။ ညောင်ရွက်လိုချင်တုန်း ညောင်ကိုင်း ကျိုးဆိုသလိုပဲ။ သပြေတောဘက်ရောက်ရင် ပေသီးကို ပြောလိုက်စမ်းပ။ မနက်ဖြန် အရီးတို့ အခင်းဆေးတက်ဖဲမှာလို့ လာကူဦးလို့”

“ဘယ်ပေသီးတုံး အရီးရဲ့... ပရွဲ့ပေသီးလား”

“ပရွဲ့ပေသီး မဟုတ်ဘူး။ ကျောက်ဖြိုးပေသီး”

အဲသလို ခွဲပြောလိုက်ရင် စကားသယ်သွားရမယ့် လူကလည်း မများတော့ဘူး။ ကျောက်ဖြိုးနဲ့ ပေသီးက သပြေတောရွာမှာ တစ်ယောက်

တည်းရှိတာကိုး။ ရေကြည်စမ်းရွာက ချက်ဖောင်းသုံးဖောင်းဆိုရင် အများ လက်ခံတဲ့ ဝိသေသတစ်ခုခု ထည့်ခေါ်လိုက်ကြတော့ ကိစ္စရှင်းကရော၊ ပါးမှာ ငယ်ငယ်က အနာပေါက်ဖူးလို့ အမာရွတ်ကြီးချိုင့်နေတဲ့ ချက်ဖောင်းကို ပါးပေါက် ချက်ဖောင်း။ တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်တွေ ကွေးကောက်နေတဲ့ ချက်ဖောင်းက ဆံကောက်ချက်ဖောင်း။ ရေစည်လှည်းတိုက်တဲ့ ချက်ဖောင်းက ရေစည်ချက်ဖောင်း။ တချို့လည်း ထင်ထင်ရှားရှား အမှတ်အသားရယ်လို့ မရှိရင်လည်း ပူစရာမရှိပါဘူး။ နာမည်ရှေ့က မိန်းမနာမည် ထည့်ခေါ်လိုက်ရင် ပြီးတယ်။ တချို့ကလည်း ဖအောနာမည်ပေါ့လေ။ ဆိုပါတော့ “ငသန်းသား လှတိုး လေကွာ” ဆိုတာမျိုးပါ။

“ဒီးပင်ကုန်းက သာအေး ဆုံးလို့တဲ့”

“ဘယ်သာအေးတဲ့ဟဲ့”

“ညိုမ သာအေးလေ၊ ပဲခင်းထဲ ပဲရိတ်ရင်း မဟောက် ကိုက် လိုက်သာ”

ဒါဆိုရင် ဒီးပင်ကုန်းရွာက မညိုမယောက်ဖွား သာအေးကို ဆိုလိုတာပါ။ သာအေးဆိုတဲ့ နာမည်တူ လူတွေကလည်း ဒီးပင်ကုန်းမှာ ရှိသေးတာကိုး။ တိုတိုပြောရရင် နာမည်တူတွေ ဘယ်လောက်ပဲများများ သည်ကြည်တော တန်းက လူတွေကတော့ ထင်ရှားတဲ့ တစ်ခုခုကပ်ပြော လိုက်တာနှင့် ဘယ်ရွာက ဘယ်သူဆိုတာ ခွဲခွဲခြားခြား သိကြတာချည်းပဲ။ မှားဖို့များတော့ ယောင်လို့တောင် မတွေ့လေနဲ့။ ဘယ်တုန်းကမှ လွဲတယ် မရှိခဲ့ဖူးဘူး။

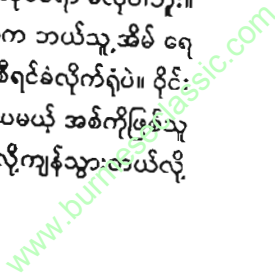
အခုလည်း ရေစည်ချက်ဖောင်းလို့ ပြောလိုက်တာနှင့် ရေကြည်စမ်း ရွာသား ရေစည်လှည်းမောင်းတဲ့ ချက်ဖောင်းကို ဆိုလိုမှန်း လူတိုင်းသိကြ တယ်။ ချက်ဖောင်းတကာမှာ သူတစ်ယောက်ပဲ ရေစည်လှည်း တိုက် စားတာကိုး။ ချက်ဖောင်းကလည်း ရေစည်မှာလို့ကတော့ “ချက်ဖောင်းရေ

ငါတို့ ရွာဘက် ရေစည်လေး ငါးစီးတိုက်လောက် လာဖို့ကွာ” ဆိုတာနှင့် ဘယ်ရွာမဆို ရောက်အောင်ပို့တော့တာပဲ။ သဲချောင်းနှင့် ရွာတွေက ဝိခေါ် အောင် အဆက်မဝေးတော့ ပို့ရတဲ့ ခရီးတာချင်းက သူ့လိုနည်းနည်း ကိုယ် လိုနည်းနည်းပဲ။ တစ်နေ့ တစ်ခေါက်လောက်တော့ ချက်ဖောင်း ရေစည်ပို့ မရောက်ရတဲ့ရွာ မရှိဘူး ဆိုရင်တောင် ဆိုဖြစ်ပါရဲ့။

“ချက်ဖောင်းရေ...ထူးပေါက်က အိမ်ဆိုင် ကံသစ်က မှာလိုက်သယ် ညနေ ရေတစ်စည်လောက်တဲ့”

လက်ဆည်တွင်းကလေးတွေမှာ ရေလာသယ်ကြတဲ့ ရေသယ်သူ၊ လှည်းတိုက်သူတစ်ယောက်ယောက်ကို မှာလိုက်ရုံပဲ။ ချက်ဖောင်းကလည်း မှာများထားလို့ကတော့ ဘယ်လောက်မိုးချုပ်ချုပ် မရောက်ရောက်အောင် ပို့တာချည်းပါ။ ရွာတွေဆိုတာက အလကားရတဲ့ရေ ပိုက်ဆံပေးဝယ်ရမှာ နှမြောတာပါသလို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာမှာ ကိုယ်တိုင်ပါကြတာများလေတော့ ရေစည်မို့ မှာပြီဆိုရင် ဒါအတော်အသုံးလို့လို့၊ ဒါမှမဟုတ် တော်တော်ကို မအားကြလို့ဆိုတာ ချက်ဖောင်းက သိပြီးသား။ သည်တော့ ရောက်အောင် ပို့တယ်။

ချက်ဖောင်းအဖို့ရာကလည်း ပန်းတယ်ဆိုပါဦးတော့ တစ်နေ့လေးငါး ခြောက်ခေါက် ပုံမှန်လောက် တိုက်ရရင်ပဲ ထမင်းစားဖြစ်ပြီ။ တချို့ကလည်း ငွေပေးတယ်၊ တချို့ကလည်း ငွေရယ်ကြေးရယ်လို့ မပေးဘူး။ လှည်းခေါက် ရေ မှတ်ထားပြီး ပဲတစ်တောင်း၊ ကြက်သွန်တစ်တောင်းဆိုသလို ကြေးတိုက် ပေးကြတယ်။ သည်လိုကိစ္စမျိုးမှာတော့ ချက်ဖောင်းလုပ်စရာ မလိုပါဘူး။ သူ့နှမ ဝိုင်းတင်က လိုက်သိမ်းရုံပါ။ သူက ဘယ်ရွာက ဘယ်သူ့အိမ် ရေ ဘယ်နှစည်ဆိုတာ ရေစည်ပုညးသိမ်းရင် နှမကို အစီရင်ခံလိုက်ရုံပဲ။ ဝိုင်း တင်မှာ စာရင်းရယ် ဇယားရယ်တို့ မထားတတ်ရှာပေမယ့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ရေရာရှိတာတော့ ခေါင်းထဲ အကုန်မှတ်မိတယ်။ မေ့လို့ကျန်သွားလဲသယ်လို့



များ ဘယ်တုန်း ဘယ်အခါကမှ မရှိဘူး။ တောင်းတော့လည်း ခိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ ရအောင်တောင်းတတ်တယ်။ တစ်ဖက်က မေ့နေရင်တောင် ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်က ပို့ထားတာကအစ ပြောနိုင်လေတော့ ရေကြွေးကျန် တယ်လို့လည်း မရှိဘူး။ သည်တော့ ချက်ဖောင်းက ရေစည်တိုက်စားတယ် ဆိုပေသိ နှမလုပ်သူ ဝိုင်းတင်ရဲ့ အာပေါင်အာရင်းက တစ်ဝက်ပါတယ် ပြောရမှာပါ။

အတောင် အစိတ်သုံးဆယ်နက်တဲ့ ချောင်းကျသဲတွင်းထဲက ရေကို သစ်စေးသုတ် နီးပုံးပြဲပြဲနဲ့ ကူကယ်ခေါက်ကယ် ငင်ပြီး ရေစည်အပေါက်ထဲ ရေလောင်းထည့် တစ်ခါ ရေစည်ကိုမောင်းပြီး မှာထားတဲ့ ရွာဘက်သဲပြင် ကိုရုန်းပြီး လှည်းမောင်းပို့။ မှာထားတဲ့အိမ်ရောက်တော့ ရေစည်ထဲက ရေကို ပြန်ငုတ်က ဖောက်ချပြီး စဉ့်အိုးတွေထဲ ဆွဲထည့်။ ရေတစ်စည် သုံးရာဆိုတာ ပေးရတဲ့သူက များတယ် ဆိုနိုင်ပေတဲ့ လုပ်ရတဲ့သူအဖို့ရာ ကလည်း ရေတစ်စည် တစ်ခေါက်ရောက်ဖို့ မသက်သာလှဘူး။ ဒါပေမယ့် ချက်ဖောင်းကတော့ သည်အလုပ်ကိုပဲ လုပ်စားလာတဲ့သူဆိုတော့ ပင်ပန်း တယ်ရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါမှမလုပ်လည်း ပိုက်ဆံ ဘယ်ကရမှာတုန်း။ သည်တော့ ပျော်ပျော်ပဲ၊ ညနေမှောင်လို့ ရေစည်သိမ်းလာတဲ့ ချက်ဖောင်းရဲ့ ရေစည်လှည်း ရေကြည်စမ်းရွာထဲ ဝင်လာပြီဆိုတာနှင့် လှည်းဝင်ရိုးက အသံတအိအိဟာ လွမ်းစရာကောင်းလှတယ်။ ချက်ဖောင်းကလည်း ပါးစပ် ထဲဝင်လာသမျှသိချင်းတွေ အော်ဆိုလာတာဆိုတော့ သူ့လှည်းက လှည်းဝင် ရိုးသံ တအိအိက ချက်ဖောင်းသိချင်းကို နှလှိုက်တော့ပေးနေသလိုပဲ။

(၃)

“ချစ်သမျှ အချစ်အဆုံး... အမိုက်သမျှ အမိုက်ဖုံးတယ်... ကိုယ့်နှမလေး ငယ်ငယ် ... မိုက်လှချည်လား၊ အသိမကြွယ်သေးသည့် မိငယ်အရွယ် ...

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် မကြီးမငယ်လှ ခရီးဘယ်မျှ... မတွေးတော့ မမှန်းဆနိုင်တယ် ဘယ်ရွှေဘယ်သို့ကွယ် ... နက်နဲခက်ခဲလှတဲ့ မေတ္တာ ခရီးကြမ်းကို လျှောက်လိုသူ မိန်းကလေးရယ်”

အဲသည်ညက ခါတိုင်းလိုပဲ အိမ်အတွက် ရေတစ်စည်ထည့်ပြီး ရေ စည်သိမ်းပြန်လာတဲ့ ချက်ဖောင်းရဲ့ သီချင်းသံက နှစ်ရွာစပ်ကွင်းတွေမှာ စိုက်ထားတဲ့ ဆေးခင်းတွေကြား တဆူဆူနဲ့ပေါ့။ သည်လမ်း သည်ခရီးသွား နေကျ လာနေကျဆိုတော့ မှားစရာလည်းမရှိ၊ ကြောက်စရာလည်း မရှိကိုး။ ချက်ဖောင်းကတော့ ဘယ်သီချင်းမှ တစ်ပုဒ်ပြည့်အောင် မဆိုတတ်ပေမယ့် ရရာမိရာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုရင်း ပြန်လာတာပါ။ ဆေးခင်း ခပ်အုပ်အုပ်နား အရောက် လူတစ်ယောက်ဘွားခနဲ ထွက်လာတော့ ချက်ဖောင်းမပြောနဲ့၊ တစ်နေကုန် ပန်းလာတဲ့ နွားတွေတောင် လန့်သွားလိုက်တာ လှည်းကို မနည်းတောင့်ထားလိုက်ရတယ်။

“ဘယ်သူတုန်းဟ”

မိုးကလည်း ချုပ်လှပြီဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မှောင်ပြီ။ လူ သူလေးပါးရယ်လို့လည်း မမြင်တော့ မည်းမည်းရိပ်ရိပ် မြင်လိုက်ရတဲ့ နေရာကို မှန်းပြီး အသံပေးလိုက်တာပါ။ လူတော့ လှုပ်ဆိုတာလည်း သိ လိုက်တယ်။ ချက်ဖောင်းက အော်မေးတာတောင် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘူး။ သည်တော့ ချက်ဖောင်းလည်း ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်။ မကောင်းသူ မကောင်းသားများလားဆိုပြီး ကြက်သီးတွေများ ဖျိုးဖျိုးဖျန်းဖျန်းထသွား ရဲ့။ သည်ဆေးခင်းတွေကြားက ဖြတ်ပြန်ပေါင်းများလှပြီ။ သည်လို တစ္ဆေ သရဲ ခြောက်တာမျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူးဆိုတော့ ဝေခွဲရခက်နေတယ်။ ဟုတ်များ ဟုတ်နေမလားဆိုတာ တွေးမိတော့လည်း ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်ပြန်ရော။ သို့ပေသိ ချက်ဖောင်း စိတ်ကိုတင်းလိုက်ရင်း ငါ ယောက်ျားက

ဆိုတဲ့ မာန်နဲ့ နွားကန်ကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်တဲ့ပြီး လှည်းပေါ်ထိုင်မောင်းလာရာက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တယ်။ သရဲသော ဘာသော လာစမ်းဟ။

“ဟေ့ မေးနေတာ မရဘူးလား။ သည်မှာတွေ့လား။ နကန် (နွားကန်) ကျိုးအောင် ရိုက်ပစ်လိုက်လို့ ချက်ဖောင်းများ ဘာထင်နေတုန်း”

အသံမာမာနဲ့ ဟန်ပါပါ ထကြိမ်းလိုက်တော့မှ ဆေးခင်းထဲက ဆေးပင်တွေ နည်းနည်းကလေး လှုပ်လာတယ်။ လှုပ်လာရုံတင်မကဘူး မည်းမည်းသဏ္ဍာန်က ဖြုန်းခနဲ မတ်တတ်ကြီးထရပ်ပြီး သူ့လှည်းဆီကို တောင် တရွေ့ရွေ့လာနေပါရော။ ချက်ဖောင်းလည်း နွားကန်ကိုဆုပ်ပြီး ကြိမ်းသာ ကြိမ်းရတယ်။ တကယ်ထလာတော့ နားသယ်မွှေးတွေတောင် ထောင်လာအောင် လန့်သွားတယ်။

“ကိုချက်ဖောင်း”

ဟာ မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အသံပါလား။ တစ္ဆေသရဲမဟုတ်ရင်တောင် ဥစ္စာစောင့်ဆိုတာများလား။ ချက်ဖောင်းငယ်ငယ်က သည်နားမှာ ဥစ္စာစောင့်သိုက်ရှိသလိုလို ကြားဖူးတာကိုး။ ချက်ဖောင်းလှည်းကို ဒုန်းမောင်းပြေးဖို့ နွားတွေကို နွားကန်နဲ့ တို့လိုက်တယ်။

“ကိုချက်ဖောင်း ကျုပ်ပါတော်၊ နှင်းခင်ရယ်”

နှင်းခင်။ ဘယ်က နှင်းခင်များပါလိမ့်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ လှည်းကို ပြန်တောင့်လိုက်ပြီး မျက်စိဖြူကြည့်တယ်။ သူသိသလောက် ရေကြည်စမ်းမှာ သည်နားမည်မျိုး မရှိဖူး၊ မကြားဖူးတာလည်း သေချာတယ်။ အမှောင်ထဲက မိန်းမက ပြောနေတာဆိုတော့ ဥစ္စာစောင့်မဟုတ်ဘဲ လူဆိုတာလည်း သေချာပြီ။ ဒါပေမယ့် သည်လို မှောင်ကြီးမည်းကြီး ရွာပြင်က ဆေးခင်းတွေကြား မိန်းမသားတစ်ယောက် ရောက်နေတာကတော့ ထူးဆန်းတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ် နှင်းခင်ပါတဲ့။ ချက်ဖောင်း စဉ်းစားရ ကြပ်သွားတယ်။ နှင်းခင်ကတော့ သူ့နားမည်ခေါ်နေပြီ။ သူ့ကို သိပုံတော့ရရဲ့။

“နှင်းခင် ဘယ်ရွာက နှင်းခင်တုန်းဗျ”

“သည်မှာ ကိုချက်ဖောင်း...တော်ယိးတီးယားတားတော့ လုပ်မယ် မကြန့်။ တော် လာခိုးမယ်ချိန်းထားလို့ ကျုပ် ညနေကြီးကတည်းက ရွာက ထွက်လာခဲ့တာ။ တော်ပေါ်မလာလို့ ကျုပ် သည်အထိ လိုက်လာခဲ့တာကို တော်က စစ်လား ဆေးလားနဲ့။ လူဖြင့် လိပ်ပြာလွင့်မလား အောက်မေ့မိသယ်”

လှည်းပေါ်မှာ မတ်တတ်ကြီးရပ်ရာက ချက်ဖောင်း ခေါင်းတွေ သွက်သွက်ခါအောင် ရမ်းလိုက်မိတယ်။ ဘယ်နယ် ဘုန်းကြီးအမှု ရွာပတ်ဆိုသလို ဖြစ်နေပါပကော။ နှင်းခင်လည်း သူ့သိတာမဟုတ်ဘူး။ ယိးတီးယားတားလည်း မလုပ်ရတာ အမှန်။ အမှောင်ထဲမှာ ချက်ဖောင်းမိုးတိုး မတ်တတ်ကြီး ဒုက္ခရောက်နေပြီ။ သူ့မှာ ရည်းစားသနာရှိဖို့များ ဝေးလို့ ဘယ်လိုမိန်းမသားနဲ့မှ မပတ်သက်ဖူးတာ သူ့ကိုယ်သူ့အသိ။ အိုးစွပ်မစား ခွက်စွပ်မစား။ သူ့ကျမှ မပူလို့လို့ ယောင်းမရှာ၊ ပူချင်မှတော့ နှုတ်မှာပေါ်ဆိုသလိုကိန်း ဆိုက်နေပါပြီကော။ မိန်းကလေးကလည်း သူ့မှသူ့ရယ်ပါလို့ အပ်ကျမပ်ကျကြီး ပြောနေပြီဆိုတော့ ချက်ဖောင်း ချက်ဖောင်း ချင်းတော့ လွဲပဟလို တွေးလိုက်မိတယ်။ သည်လိုတွေ့မိတော့မှ ချက်ဖောင်း ခေါင်းကိုက်ပြေသွားတော့တယ်။

“ကျုပ်နားမည် ချက်ဖောင်းဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေသိ ကျုပ်တို့ရွာမယ် ချက်ဖောင်းချည်း သုံးဖောင်းရှိသာဗျို့။ နေပါဦး ခင်ဗျားလူ ချက်ဖောင်းက ဘယ်လိုပုံတုန်း”

သည်တော့မှ မိန်းကလေးကလည်း အိုးတိုးအမ်းတမ်းနဲ့ နောက်တစ်လှမ်း နှစ်လှမ်း ဆုတ်သွားတယ်။ သူ့ရည်းစား ချက်ဖောင်းရဲ့ ရုပ်ရည် သွင်ပြင်ကို ပြောပြတော့မှ ရွာက ဆင်ကောက်ချက်ဖောင်း၊ မုန်း သိလိုက်ရပြီ။

ရေစည်ချက်ဖောင်းနဲ့ ဆံကောက်ချက်ဖောင်း အကွာကြီးပါ။ ဆံကောက်ချက်ဖောင်းကကော အခု ဘယ်မှာလဲ၊ မိန်းကလေးကလည်း ငိုပြီ။

“သည်လိုဖြင့် ကျုပ်တော့ ခက်ပါပြီတော်၊ ရွာလည်း မပြန်ဝံ့တော့ဘူး၊ ကိုချက်ဖောင်းကိုသာ တွေ့အောင်ရှာပြီး ကျုပ်ဆီလွှတ်ပေးပါလား ကိုချက်ဖောင်းရယ်”

မိန်းကလေးအသံတွေက တုန်လှို့။ တစ်ရွာသားအားကိုးနဲ့ စွန့်လာတာ လူမတွေ့တော့ ခမ္မာ ခက်ရှာထင်ပါရဲ့။ မိန်းကလေးက ပြောလာတော့ သူကလည်း ရွာထဲသွား၊ ချက်ဖောင်းရှာပေးရတော့မှာပေါ့။ ဆံကောက်ချက်ဖောင်းက နဂိုကလည်း ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ကိုး။ ခုလည်း ပြဿနာထုပ် ရွက်လာပြန်ပြီ။ လှည်းကို မောင်းထွက်လာတော့ မိန်းကလေးက ဆေးခင်းရိပ် လှည်းလမ်းဘေးမှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာတယ်။ မိန်းကလေးခမ္မာလည်း သည်နည်းရှိတော့တာကိုး။ သည်အချိန် သည်အခါကြီးမှာ တောထဲက ဆေးရွက် ခင်းကြား ကျန်ရစ်ခဲ့ရာတဲ့ မိန်းကလေးအတွက် ရေစည်ချက်ဖောင်း စိတ်လည်းပူမိရဲ့။ နမချင်းလည်း စာနာမိတာ ပါပါတယ်။

ဒါနဲ့ပဲ ရွာထဲ လှည်းအမြန်မောင်းဝင်၊ အိမ်ရောက်တော့ ရေတောင်မလှယ်နိုင်ဘူး။ ဝိုင်းတင်ကို ရေစည်အပ်ပြီး ရွာတောင်ဖျားက ချက်ဖောင်းတို့ အိမ်ဘက် ထွက်ခဲ့ရတယ်။

“ချက်ဖောင်းဖြင့် အိမ်ပြန်မလာတာ ဘယ်နှညရှိမှန်းတောင် မသိပေါင်။ သည်ကောင် ရွာစဉ် ဖဲလည်ရိုက်နေသာ နေမှာပေါ့။ ငါတို့ဖြင့် ချက်ဖောင်းကို အိမ်သူအိမ်သားစာရင်း မသွင်းသာတောင် ကြာပြီ။ ချက်ဖောင်းရေ မင်း တွေ့ချင်ရင် မင်းဘာသာရှာတော့”

ဆံကောက်ချက်ဖောင်းအမေက ပုန်းရည်အကြောင်း ချဉ်ဖတ်က သိပုံမျိုးနဲ့ သူ့သား လူထောလူပေကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလွှတ်လိုက်တော့ ချက်ဖောင်းလည်း အသာရို့ ပြန်ခဲ့ရတယ်။ ချက်ဖောင်း ပြန်မလာတာက

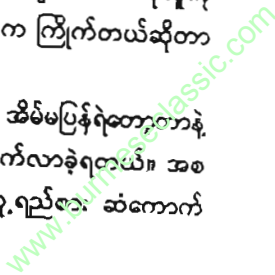
အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ အကြောင်းက ဆေးခင်း အမှောင်ထဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေမယ့် မိန်းကလေးကအကြောင်း။ သူ့အဖြစ်က ဘယ်သူ့ပြောရမှန်းလည်း မသိဘူး။ သူ့မှာ အိမ်ပဲပြန်ပြီး မသိသလိုနေရ ကောင်းမလား။ ဆေးခင်းစပ် ပြန်ပြေးပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောရင် ကောင်းမလား။ မပြောရင်ကော၊ ပြောရင်ကော မိန်းကလေးကို သနားတာလည်းပါတယ်။ ခမ္မာ အကျိုးအကြောင်းမသိရင် တစ်ညလုံးနေရတော့မယ်။ လူ့သရမ်းတွေနဲ့တွေ့ရင် ရေတိမ် နှစ်နိုင်တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေတို့ ဝိုင်းတင်တို့ကိုတောင် မပြောတော့ဘဲ ရွာပြင် ဆေးခင်းဘက် ချက်ဖောင်း သုတ်ခြေတင်လာခဲ့ရော။

(၄)

ချက်ဖောင်းတစ်ယောက် ထနောင်းတိုင်ရွာသူ နှင်းခင်နဲ့ ယူတော့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းက ရေကြည်စမ်းရွာကလေးထဲ ဗျိုးမဟစ်ရဘဲ ပြန်သွားတယ်။ ဘယ်ချက်ဖောင်းလိမ့်မတုန်း၊ ရေစည်ချက်ဖောင်းပေါ့။ ရွာက မိန်းမတွေများ ရှိတယ် မအောက်မေ့တဲ့ ချက်ဖောင်း၊ မျက်မွေးထော်မော်လိုမှ မကြည့်တဲ့ လူရိုးလူအေး ချက်ဖောင်း။ လူပျိုမှ သိုးလှပြီဆိုတဲ့ ချက်ဖောင်းက တစ်ရွာသူကို ရအောင်ပိုးနိုင်တာကို အံ့ဩကြတာလည်း ပါရဲ့။ မအေးနဲ့ နမကို ရွာတကာ ရပ်တကာ ရေစည်လှည်း ပို့ကျွေးရတဲ့ ချက်ဖောင်းလိုလူကို ထနောင်းတိုင်ရွာက ဆေးပွဲစားကြီး သမီး နှင်းခင်က ကြိုက်တယ်ဆိုတာလည်း မယုံကြံတာ ပါတာပေါ့။

အဲသည်ညက နှင်းခင်တစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ အိမ်မပြန်ရဲတော့တာနဲ့ ချက်ဖောင်းနောက် တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ပဲ လိုက်လာခဲ့ရတယ်။ အစတုန်းကတော့ ချက်ဖောင်းတို့အိမ်မှာ ခိုရင်းက သူ့ရည်စား ဆံကောက်



ချက်ဖောင်းကို ဆောင့်ဖို့ပါပဲ။ ရက်တွေသာညောင်းရော၊ ဆံကောက်ချက်ဖောင်းက ပေါ်မလာဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ထူးပေါက်ရွာမှာ လူအရိုက်ခံရရာက တစ်ရွာမှာ သွားသေတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ ရောက်လာတယ်။ သည်သတင်းရောက်လာတော့လည်း နှင်းခင်က မျက်ရည်မကျတော့ပါဘူး။

အိမ်က အပေဆီကို ဆေးရွက်လာလာသွင်းနေတဲ့ ချက်ဖောင်းက ဆံပင်ကောက်ကောက်၊ ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ဆိုတော့ နှင်းခင်လို ဆယ်ကျော်သက် တောသူကလေးကျမယ်ဆို ကျလောက်တာကိုး။ မိဘတွေ၊ အစ်မတွေ မသိအောင် ဆံကောက်ချက်ဖောင်းနောက်လိုက်ဖို့ ထွက်လာခဲ့မိတာပဲ။ နှင်းခင်မှာ ဆင်ထားတဲ့ လက်ဝတ်လက်စားကလေးတွေကိုတော့ ဆံကောက်ချက်ဖောင်းက ယူသွားနှင့်မယ်ဆိုလို့ ယုံယုံကြည်ကြည် ပေးလိုက်တယ်။ ရွာအပြင်ထွက်စောင့်နေဆိုလို့ စောင့်လိုက်ရတာ ရေကြည်စမ်း ရွာရိပ်ဆေးခင်းစပ်မှာ ရေစည်ချက်ဖောင်းနဲ့ တွေ့ကြတဲ့အထိပဲ။

“ကျုပ်တော့ မသူတော်ကို ယုံမိလို့ ဒုက္ခလှလှကြီး ရောက်ပါပြီ မမ ဝိုင်းတင်ရယ်”

ဝိုင်းတင်ကို ဖက်ဖက်ငိုနေတဲ့ နှင်းခင်ကလေးကိုကြည့်ပြီး အမေရော၊ ဝိုင်းတင်ကရောက သနားနေကြတယ်။ ချက်ဖောင်းကတော့ ဘာပြောတတ်လိမ့်မတုန်း။ သူ့ဟာသူ ရေစည်လှည်း အေးအေး တိုက်စားနေရတဲ့ ဘဝကနေ မီးကျိုးခဲ လက်နဲ့ဆုပ်မိသလို ဖြစ်ရပြီကိုး။ ရိုးပုံရိုးလက်နေမိကာမှ အဆန်းဖက်ရပြီ မဟုတ်လား။ ထနောဝ်တိုင်ရွာက ရေစည်လှည်းမှာရင်တောင် ချက်ဖောင်း မသွားဝံ့တော့ဘူး။ နှင်းခင်ကလည်း သူ့ရွာကို မပြန်ဝံ့တော့ဘူး။ ချက်ဖောင်း တစ်ဖောင်းက လူလည်းလူချော၊ သည်ချက်ဖောင်းက လူတော့ အေးပါရဲ့။ ဆင်းရဲလိုက်တာ ချာလို့၊ တစ်ယောက်က ပွေးနဲ့၊ တစ်ယောက်က ကြွေးနဲ့ဆိုတာမျိုး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးရှင် ချက်ဖောင်းတို့အိမ် သောင်တင်နေရပြီ။ ချက်ဖောင်းတို့မှာကလည်း အနှင်ရ

ခက်သမဟုတ်လား၊ တစ်ရက်က နှစ်ရက်ရှိတော့ မိန်းမချော နှင်းခင်ကို ရွာက မေးလာကြပြီ။

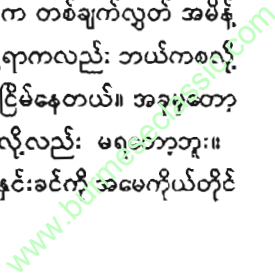
“ဝိုင်းတင် ညည်းတို့အိမ်က ဧည့်သည်မက ဘယ်ကတုန်းအေ့”
“အဖေတူမပါ အေရယ် အလည်လာတာပါ”

ဘယ်လိုပဲ ဖုံးဖိထားပေမယ့် တစ်နေ့တော့ ပေါ်ဆိုသလို ထနောင်းတိုင်ရွာက နှင်းခင်အစ်မတွေ လိုက်ချလာတယ်။ သူတို့ချည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ထနောင်းတိုင်က ရပ်ရွာလူကြီးတွေရော၊ ရေကြည်စမ်းက ရပ်ရွာလူကြီးတွေရော လူစုံတက်စုံနဲ့ ချက်ဖောင်းတို့အိမ် လာဝိုင်းတော့တာပါ။ ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီရှိသည်အထိ မိန်းကလေးကို မိဘရပ်ထံ ပြန်မအပ်ရကောင်းလားလို့ ချက်ဖောင်းကို ကြိမ်းကြမောင်းကြတယ်။ သည်ကြည်းတောတန်းက မိန်းမခိုးပြေးတယ်ဆိုရင် သဘောတူသည်ဖြစ်စေ မတူသည်ဖြစ်စေ ခုနစ်ရက်အတွင်း ပြန်အပ်ရတာ ရွာရပ်ထုံးစံကိုး။

“ကျုပ်တို့က နှင်းခင် စာရေးထားခဲ့လို့ ရေကြည်စမ်းရွာက ချက်ဖောင်းနောက် လိုက်ပြေးမှန်း သိကြတာ။ သည်ချက်ဖောင်းလို မထင်မိဘူး။ အဖေတို့ အမေတို့ကတော့ စိတ်ဆိုးတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ ညီမအငယ်ဆုံးကလေး၊ မအေးနို့အပ်စော်တောင် မပျောက်သေးသူပါတော်။ ကိုင်း... ရိုသားရှိပါစေတော့ ဖြစ်တာလည်းဖြစ်ကြပြီ။ ကျုပ်တို့က သည်အနေရောက်မှ ခွဲလည်း မခွဲပါဘူး။ လူကြီးစုံရာနဲ့ နှင်းခင်ကို လာအပ်လှည့်ပါ”

နှင်းခင်အစ်မ ဒေါင်းသန်မောင်းသန်တွေက တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ပေးပြီး ပြန်သွားကြတယ်။ ချက်ဖောင်းရှင်းပြုဖို့ရာကလည်း ဘယ်ကစလို့ ဘယ်လိုရှင်းရမှန်း မသိဘူး။ နှင်းခင်ကလည်း ငြိမ်နေတယ်။ အခုမှတော့ ချောင်းရေလာတာ သဲကန်သင်းနဲ့ ဆီးဆိုချင်လို့လည်း မရဘူးဘူး။

နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ရပ်ရွာလူကြီးစုံရာနဲ့ နှင်းခင်ကို အမေကိုယ်တိုင်



လှည်းတစ်စီးနဲ့ လိုက်အပ်တယ်။ သည်ဘက်နယ်ကတော့ “လူကြီးအပ်” တယ် ခေါ်ကြတာပေါ့။ လူကြီးအပ်တဲ့နေ့မှာ ဟိုဘက်သည်ဘက် မင်္ဂလာပွဲ အတွက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြရတာ ထုံးစံကိုး။ မင်္ဂလာပွဲအတွက် နေ့ကောင်း ရက်သာ ရွေးကြ။ မိန်းကလေးကို အိမ်တင်တောင်းရမယ့် ပစ္စည်းစာရင်း တင်ကြပေါ့။ ဒါပေသိ ချက်ဖောင်းလို ရေစည်လှည်း တိုက်စားရတဲ့သူနဲ့ သဘောမတူလေတော့ ပွဲစားကြီးက ဂုဏ်သိက္ခာအရ လူကြီးအပ်ခံပေမယ့် မင်္ဂလာပွဲအတွက် ဘာမှ တာဝန်မခံလိုက်ဘူး။ နှင်းခင်ကိုလည်း ပြန်ခေါ် မထားလိုက်ဘူး။

ချက်ဖောင်းအမေ မုဆိုးမကလည်း တို့ကိုမတူမတန် အဖက်မလုပ် လေခြင်းလို မရှိရှာပါဘူး။ သူ့သားအတွက် နှင်းခင်လို ချွေးမကလေးရတာ ကိုပဲ ကျေနပ်လို့ ရှိစွဲစုကလေးနဲ့ ရေကြည်စမ်းရွာမှာပဲ လှအောင်ပအောင် မင်္ဂလာဆောင်ပေးတယ်။ ဝိုင်းတင်ကလည်း ယောင်းမချောကလေးရတော့ ဝမ်းသာနေရာတယ်။ ချက်ဖောင်းမှာတော့ နာမည်တူတာလေး တစ်ချက် တည်းနဲ့တင် စုတ်ရောလာဘ်ရော ဝင်သွားတာပါပဲ။

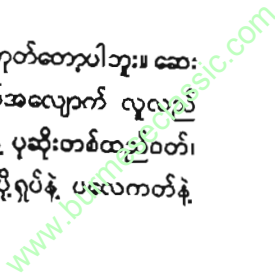
အဲသည်ညက နှင်းခင်ဖြစ်ပုံက ဆေးခင်းစပ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း ဆံကောက်ချက်ဖောင်းကို မျှော်နေရာက ရေကြည်စမ်းရွာဘက် ပြန်ကြတဲ့ သူတွေကို ချက်ဖောင်းတစ်ယောက် မတွေ့ဘူးလားလို့ ထွက်မေးတာ။ လူတွေက ချက်ဖောင်းလာလိမ့်မယ် စောင့်နေ၊ သဲချောင်းဘက် တွေ့ခဲ့ တယ်ဆိုတာနဲ့ စောင့်နေလိုက်တာ မိုးကြီးချုပ်တဲ့အထိပဲ။ လာရင် ချက်ဖောင်း ရေစည်လှည်းသံက တအိအိနဲ့ လူကလည်း သီချင်းအော်ဆိုလာတတ်တယ် ဆိုတာလည်းပါတော့ နှင်းခင် ထွက်တွေ့တာပေါ့လေ။ အဲသည်က စလိုက် တာ နှင်းခင်တစ်ယောက် ရေစည်ချက်ဖောင်းမယားတောင် ဖြစ်သွားပြီ။

(၅)

အခုတော့ ချက်ဖောင်း ရေစည်လှည်း တိုက်မစားတော့ဘူး။ နှင်းခင်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျစကတော့ ရေစည်လှည်း တိုက်ရုံမကဘူး။ လယ်ထဲကိုင်းထဲ နေပူမရှောင် မိုးရွာမရှောင် အကူအငှား လိုက်လုပ်ရှာသေးတာပါ။ သား နဲ့မယားနဲ့ ဖြစ်လာတော့ ရေစည် လေး ငါး ခြောက်ခေါက် ဝင်ငွေနဲ့ မရတော့တာပါ။ သလို ပွဲစားကြီးသမီး နှင်းခင်ကလေးကို မျက်နှာမငယ်စေ ချင်တာရော၊ တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားချင်တာရော ပါတာပေါ့။ ဟင်း ကောင်းကလေး ရှိတာတောင် သားအမိသုံးယောက် မစားရက်ကြဘူး။ နှင်းခင်ကိုကျွေးတာ။ နှင်းခင်ကလည်း သည်စေတနာတွေကို သိပါတယ်။

နှင်းခင်မိဘတွေက တစ်နှစ်တစ်ဝါ ပစ်ထားရာက မြေးဦးကလေး မျက်နှာမြင်ရတော့ သူ့သမီး၊ သူ့မြေးကို ပြန်ခေါ်ပြီ။ သည်တော့ သမက် ဖြစ်တဲ့ ချက်ဖောင်းကိုပါ အိမ်သားစာရင်း သွင်းရတော့တာပေါ့။ ယောက္ခမ များက ချက်ဖောင်းတို့ကို ငွေရင်းထုတ်ပေးပြီး ရေကြည်စမ်းမှာပဲ ဆေးရွက် ကြီး အကောက်ခိုင်းတယ်။ လက်ခွဲခိုင်ပေါ့လေ။ ဆေးရွက်ကြီးလှောင်ပြီး ဈေးကောင်းရမှ ထုတ်ရောင်း၊ နောက်နှစ်အတွက် ထပ်ဝယ်။ လှောင် ထား။ ပြန်ရောင်းနဲ့ လုပ်လာလိုက်တာ သုံး လေး နှစ်လောက်အတွင်းမှာပဲ မြေစိုက်တံကလေးကနေ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးနဲ့ သွပ်မိုးနဲ့ ဖြစ်လာပြီ။ ရေစည်လှည်းတိုက်စားရတဲ့ ဘဝကနေ သူ့ရေစည်လှည်းကို ချောင်ထိုးပြီး သူများရေစည်လှည်း မှာသုံးတဲ့ဘဝ ဖြစ်လာပြီ။

ဟိုတုန်းက လူရိုးလူအေး ချက်ဖောင်းလည်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဆေး ရွက်ကြီး ကုန်သည်ဘဝရောက်ပြီဆိုတော့ အထိုက်အလျောက် လူလည် ဖြစ်လာပြီပြောပါတော့။ ဟိုတုန်းကလို အင်္ကျီပလာနဲ့ ပုဆိုးတစ်ထည်ဝတ်၊ တစ်ထည် ပန်းသိုင်းလည်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ စပို့ရှပ်နဲ့ ပလေကတ်နဲ့



မျက်မှန်မည်းကြီးတောင် တပ်လိုက်လို့။ သခင်မွေးတော့ နေ့ချင်းကြီးဆိုသလို တစ်သွေးတစ်မွေးကြီး ဖြစ်လာလိုက်ပုံများ။ နာမည်တောင်မှ ဟိုတုန်းကလို ရေစည်ချက်ဖောင်း မဟုတ်တော့ဘူး။ ဆေးပွဲချက်ဖောင်းတဲ့။ ဆေးပွဲစားကို ဆေးပွဲလို့ အတိုကောက် သုံးကြတာကိုး။ ရေကြည်စမ်းရွာက ဆေးပွဲ ချက်ဖောင်းဆိုမှ လူတွေက သိတယ်။ ရေစည်ချက်ဖောင်း ဆိုလို့ရှိရင် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်ပြီသာမှတ်။

ဒီ သသိ ချက်ဖောင်းကွယ်ရာမှာ အတွင်းသိအစင်းသိ လူတွေကပေး ထားတဲ့ နာမည်တစ်မျိုးလည်း ရှိသေးတယ်။ လှည်းကျိုးချက်ဖောင်းတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ သည်လို့ခေါ်တာလဲတော့ အဲသည်လူတွေမှ သိမှာပေါ့။ မွေးလာတဲ့ကလေးက ဆံပင်ကောက်ကလေးနဲ့မို့ အဲသလိုခေါ်ကြတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ချက်ဖောင်းကတော့ နှင်းခင်ကို ချစ်လိုက်တာတုန်လို့၊ သားကလေးကို ချစ်လိုက်တာလည်း တုန်လို့။ နှင်းခင်ကိုရလိုက်တာ ဥစ္စာ စောင့်မရလိုက်သလို ချမ်းသာသွားတာကိုး။

ချက်ဖောင်းက နာမည်ချင်းတူတာ အကြောင်းပြုပြီး ဆေးပွဲစားသမီး ရလိုက်တာကတော့ ဘဝကုသိုလ်ပါလို့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့။ ယောက္ခမက ထောင်ပေးလို့ ရွာခံလက်ခွဲ ပွဲစားဖြစ်လာရာက ပွဲစားတွေဝတ်တဲ့ စံပိုရှုပ် အကျားကြီး မချွတ်တမ်းဝတ်ပြီး တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့ဌေးဂိုက်ဖမ်းနေ တာလည်း ဘာမှတော့ ပြောစရာမရှိပါဘူး။ သောင်သာလာမှတော့ သူ့ ရေစည်လှည်းကြီး ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ရွာစဉ်လိုက် ရေစည်တိုက်စရာ လည်း မလိုတော့ဘူးကိုး။ ရွာမှာ နောက်ထပ်မွေးကြတဲ့ ကလေးတွေထဲမှာ လည်း ချက်ကြီးဖြတ်ရာမှာ လေဝင်လို့ ချက်စူချက်ဖောင်းကလေးတွေ အများကြီးပေါ်လာတာလည်း မနည်းတော့ပါဘူး။ ချက်ဖောင်းကလေးက ချက်ဖောင်းကြီးတွေ ဖြစ်လာကြပြီး ကြီးရာကျရာ လုပ်ကိုင်စားသောက် ကြရတော့ တချို့ ချက်ဖောင်းက ရေစည်တိုက်ကြရတာလည်း ရှိလာတာ

ပါပဲ။ သည်တော့လည်း ရွာထုံးစံ ရေစည်ချက်ဖောင်း ခေါ်ကြတော့တာပေါ့။ မူလလက်ဟောင်း ဆေးပွဲစား ရေစည် ချက်ဖောင်းအိမ်ကို ရေလာထည့်တဲ့ လူကတောင် ချက်ဖောင်းဆိုတော့ မူလလက်ဟောင်း ချက်ဖောင်းက အားပေးတယ်။

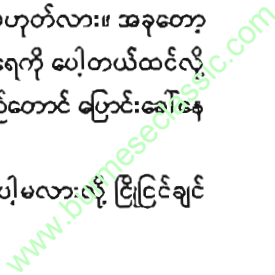
“ကြီးစားလုပ်ကွာ ရေအကျိုးဆယ်ပါးရှိတာ မင်းလည်းသိသားပဲ။ ငါ အခု ချမ်းသာတယ်ဆိုပေသိ ဟိုတုန်းက ရေစည်လှည်း တိုက်စားခဲ့ရတာပဲ ကွ။ အလုပ်ကို ကြိုးစားခဲ့တော့ သည်လိုဘဝ ရောက်ရတာကြည့်”

သူကပဲ အလုပ်တွေ ကြိုးစားခဲ့ပြီး ရေစည်ရောင်းရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ချမ်းသာလာသလိုလိုပြောတော့ မိန်းမဖြစ်သူ နှင်းခင်က ကွယ်ရာမဲ့တယ်။ လက်ခွဲပွဲရုံ ထောင်ပေးတဲ့ သူ့မိဘကျေးဇူး ထည့်မပြောတော့ မခံချင်တာ ပါပုံရတယ်။ တစ်ခါတော့ ပက်ခနဲ တွယ်ကရော။

“ကိုချက်ဖောင်းရေ ရေစည်ချက်ဖောင်းနဲ့ ဆကောက်ချက်ဖောင်း နာမည် အလွဲကောင်းလို့ပါတော်။ ကျုပ်သာမရရင် တော် ခုထိ ရေစည် အင်းထိုးပြီး တိုက်နေရမှာဆိုတာလည်း မမေ့နဲ့။ ကျုပ် မိဘကျေးဇူးလည်း ထည့်မိန့်တော်မူပါဦး”

သည်လိုဆိုပြန်တော့ ချက်ဖောင်းလည်း ကုပ်သွားရတာပါပဲ။ ဟုတ် လည်း ဟုတ်တာကိုး။ ရွာတွေမှာ နာမည်တူမရှားတော့ ရှေ့ကဝိသေ သကလေးတွေနဲ့ ခွဲကြရတာဆိုပေသိ လွဲတော့လွဲခဲ့တယ်။ ချက်ဖောင်း လိုလွဲတာမျိုးကလည်း ကြုံတောင့်ကြုံခဲဆိုတာမျိုး မဟုတ်လား။ အခုတော့ ချက်ဖောင်းက လက်ဆည်တွင်းကလေးတွေထဲက ရေကို ပေါ့တယ်ထင်လို့ ဖြို့က ရေသန့်ကိုမှာ သောက်တယ်။ တချို့က နာမည်တောင် ပြောင်းခေါ်နေ ကြပြီ။ ရေသန့် ချက်ဖောင်းတဲ့။

နှင်းခင်က မိန်းမသားဆိုတော့ ပိုက်ဆံဖြုန်းရပါ့မလားလို့ ငြိုငြင်ချင်



သေးတာပေါ့လေ။ ဈာန်ဖောင်းကလည်း သူ့ခံယူချက်နဲ့သူ့ဆိုတော့ နှင်းခင်လည်း ငြိမ်နေလိုက်ရတော့တာပါ။

“ဟဲ့ နှင်းခင်ရဲ့ ရေစည်ချက်ဖောင်းတွေ များလာပြီဟေ့။ သူတကာ ဈာန်ဖောင်းတွေနဲ့ အရောမခံနိုင်ဘူး။ ရေသန့်ဖိုးကုန်ပေမယ့် သိက္ခာရှိသယ်ဟဲ့” တဲ့လေ။

ပန်းအလင်္ကာစာအုပ်စဉ်း၊ စုလှိုင် ၂၀၀၇။





စိုက်ခင်းကလေး

စိုက်ခင်းကလေး

(၁)

မိုးနဲ့ကလေးရနေပြီ။ တစ်နေ့လုံးလိုလို အပူဒဏ်ကို ခါးဆီးခံရင်း ရှိသမျှစွန့်အားဖြင့် မွေးဖွားလိုက်သော ရွက်နုသစ်တို့ကို ကျားကုတ်ကျားခဲ ဖက်တွယ်ခဲ့ရသော နွေသစ်ရွက်ကလေးများပင် ဣန္ဒြေရစွာ စိမ်းရင့်ခဲ့လေပြီ။ မိုးဥတု၏ နိမိတ်ပုံ တိမ်ပုပ်တိမ်ခဲတွေကတော့ ကောင်းကင်မှာပဲ မဲနယ်စွန်း မပြယ်သည့် အဝတ်စကို ခဲခဲသည်သည် ဆင်ယောင်ပြသော်လည်း မိုးကား ဟုတ်တိပက်တိ မရွာ။ မိုးနဲ့နှင့်အတူ နွေ၏ အပူငွေ့တွေက ချောင်းချောင်းအူအူ လျှောတိုက်နေဆဲပင်။

ကျွန်မတို့ မန္တလေးကို အလွန်ပူသည်ဟု မြို့ရောက်စဉ်သည်တွေက ပြောတတ်ကြသည်။ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ဥတုသုံးလီတွင် နွေ၏သရုပ်က မန္တလေးမှာ အပီပြင်ဆုံးဆိုသည့်သဘော ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကတ္တရာခင်းလမ်း၊ ကျောက်ခင်းလမ်းတွေဆိုလျှင် မီးပြင်းတိုက်ထားသော သံပြားပူပူ တစ်ချပ်နယ် ဟပ်ဟပ်ပြေးနေတတ်သည်။ မြေနီမြေဝါ လမ်းကလေးတွေကတော့ ဖုန်ခိုးတွေ တသောသောထလို့ အကောင်းဆုံး။ နေပူရာက ရုတ်တရက် မိုင်းညှို့သွားကာ အနောက်တောင်ဘက် ကောင်းကင်ဆီမှ တိမ်ညှို့အုပ်အုပ်

ကြီးတွေ လိုမဲ့တက်လာတတ်သေးသည်။ ဂျိုးဂျိုးဂျိမ့်ဂျိမ့် မိုးသံကိုပင် ပေးလိုက်သေး၏။ မိုးရွာတော့မည် လက္ခဏာများလား၊ မိုးကား တကယ်မရွာသေး။ သည်အချိန်မျိုးမှာဆိုလျှင် မင်းဝံတောင် အနောက်ဘက်တစ်ကြောမှာ တိမ်အဆုပ်ကြီးတွေ ခဲပုပ်ရောင် ထနေတတ်သည်။ ကျွန်မတို့ မန္တလေးဘက်ကမ်းမှ လှမ်းမြင်ရသူတွေက “စစ်ကိုင်းဘက်မှာ မိုးရွာနေပြီ” ဆိုသည်စိတ်ဖြင့် အဝေးက မိုးကို မျှော်တတ်ကြသည်။ စစ်ကိုင်းက ကံကောင်းတာပေါ့ဟု တွေးကြခြင်း ဖြစ်မည်ထင်ပါ၏။

မိုးရိပ်ဆင်နေချိန်တွင် မြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ကာ တိုက်ခတ်လာသော လေကလေးကို “မိုးထဲက လေကလေး” ဟု ကျွန်မ ခင်ပွန်းက ကဗျာဆန်ဆန် ပြောတတ်သည်။ အပူဒဏ်ကို နွေတစ်လျှောက်လုံး တလူးလူး တလိမ့်လိမ့် ခံစားနေရသူတွေဆိုတော့ ယပ်တောင် လက်က မချတမ်း တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေရသည်မို့ ရှားရှားပါးပါး တိုက်ခတ်လာသော သဘာဝမိုးငွေ့ ထွေးထွေးအေးအေးကလေးကို တပ်မက်ကြတာ သဘာဝတော့ ကျပါ၏။

ထိုအချိန်မျိုးဆိုလျှင် ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့ မြေကွက်လပ်ကလေးသည် အလွန်တရာခြောက်သွေ့နေချိန် ဖြစ်သည်။ ပူပြင်းလှသော ရာသီဒဏ်ကြောင့် ကြပ်ဆတ်နေတတ်သော မြေကြီးများပင် ပွင့်ထွက်လှမတတ် အက်ကွဲကြောင်းထကာ တင်းမာနေတတ်ပါသည်။ ကျွန်မစိတ်ထင် မန္တလေးမှာ မိုးဦးမကောင်းခဲ့သည်မှာ ကြာပေပြီ။ မိုးမပီ လေမပီ တစ်ဖွဲနစ်ဖွဲ မိုးစမိုးနကလေးများ ကျလာတာလောက်ကတော့ မြေပူပူကြီးထဲတွင် ၎င်းပျိုပျို ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်သာ ဖြစ်၏။ နောက်ထပ် မိုးတစ်မ ကောင်းကောင်းမလာမချင်း မိုးဥတုဆိုဦးတော့ နွေ၏လောင်မြိုက်ခြင်းသည် လျော့ပါးသွားသည် မရှိ။



အသိရခက်လှသော ထိုရာသီမျိုးတွင် ကျွန်မတို့ အိမ်ခေါင်းရင်း မန်ကျည်းပင်ကြီးသည်ပင် နွေတစ်ဝက် မိုးတစ်ခြမ်းဆိုသလို ဘာကိုဘယ်လိုယုံရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလေတော့၏။ တချို့ သစ်ရွက်တို့ ကြွေဆဲဖြစ်၍၊ တချို့က နုဆဲဖြစ်ကာ၊ တချို့ပူ၍ တချို့ သီးကင်းတွေ ပြနေသည်လည်း ရှိပါ၏။ ဝါးလှေကားကလေးကို ပင်ခြေမှာထောင်ကာ ရွက်ကြမ်းရွက်နု ရောနေသည့် မန်ကျည်းရွက်နုကလေးတွေ တက်ခူးရင်း ကျွန်မ လျှောက်တွေးနေတတ်ပါသည်။ သစ်တစ်ပင်တည်းမှာပင် အသိရခက်သော လက္ခဏာများ ရှိနေခြင်းကို ကျွန်မ သေသေချာချာ သဘောမပေါက်နိုင်ခဲ့။ အသေအချာ တွေးကြည့်သည့်တိုင် ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ခဲ့။ စာတွေထဲမှာ ကျွန်မဖတ်ရပူးသလို ဘဝဆန်သော မရေရာမှုသဘောဆိုတာ ဒါမျိုးလားလို့လည်း တွေးမိရသည်။ ရာသီဥတုလှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ကြွေခြင်း၊ ဝေခြင်း ဖြစ်ရတာ ထင်ပါရဲ့လို့ ကောက်ချက်ချရုံဖြင့်သာ ကျွန်မ ကျေနပ်ရတော့သည်။

(၂)

ကျွန်မသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက မိုးစက်မိုးပေါက်တို့ကို အလွန်မျှော်လင့်တမ်းတတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမှာ မိုးတစ်မိုးအားပါးတရ ရွာသွန်းပြီးတိုင်း စိုရွဲအိမ်ဖတ်သွားသော မြေနူးနူးကို တူးကာဆွကာဖြင့် ရာသီပင် စိုက်ခင်းကလေးတစ်ခင်း စိုက်ပျိုးချင်သော အာသီသရှိတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်များ စိုက်ပျိုးခြင်း ဝါသနာမှာ ကျွန်မ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုချင်ပါ၏။ ကျွန်မငယ်ငယ်က အညာကျေးလက် ရွာကလေးမှာ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့သည်။ ရွာတွင် အတူနေ အတူစား ဆွေဆွေမျိုးမျိုးများ အားလုံးက တောင်သူအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသူတွေ ဖြစ်သည်။ နွားထွန်၊ ထယ်ထိုး၊ မျိုးကြံ၊

ပဲနတ်၊ တောင်သူအလုပ်တွေ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်ဝင်တစား လုပ်ခဲ့ရဖူးသည်။ သည်အတွေ့အကြုံတွေကပဲ ကျွန်မတို့ အလေ့ထုံစေခဲ့သည်လား မပြောတတ်ပါ။ ကျွန်မကတော့ စိုက်ဖို့ပျိုးဖို့ အမြဲ စိတ်အားထက်သန်နေတတ်သည်။ ဒါကြောင့်ပဲ ကျွန်မမှာ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေကို မျှော်လင့်တမ်းတတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်ထင်ပါ၏။

မိဘများနှင့်အတူ နေစဉ်ကလည်း ကျွန်မတို့ အိမ်ခြံဝင်းကလေးအတွင်း ရတတ်သမျှ မြေနေရာများတွင် သင့်ရာ စိုက်ခင်းကလေး တစ်ခင်းတော့ ကျွန်မ ပျိုးထောင်ဖြစ်ခဲ့သည်သာ။ ကျွန်မ မှတ်မိနေပါသေးသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်နောက်ဖေးက မြေကွက်လပ်ကလေး အကြောင်းကိုပဲ ဖြစ်သည်။ မြေကွက်လပ်ကလေးက သိပ်တော့ မကျယ်ဝန်းလှပါ။ သို့သော် ကျွန်မကတော့ သစ်ပင်စိုက်ဖို့ လောဘကြီးသူတစ်ယောက်မို့ နေရာအကန့်ကလေးတွေ ကန့်ကာ သစ်ပင်ကလေးတွေ စုံနေအောင်စိုက်ဖို့ အမြဲစိတ်ကူးနေသူသာဖြစ်၏။ ကျွန်မ ဝါသနာကြီးမှန်း သိလေတော့ အဖေက သည်မြေကွက်လပ်ကလေးကို ကျွန်မ စိုက်ဖို့ပျိုးဖို့ ခွင့်ပြုထားရုံမက အဖေကိုယ်တိုင်သည်လည်း ကျွန်မ စိုက်ခင်းကလေးကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာပါသည်။ အဖေသည် ကျွန်မ၏ စိုက်ခင်းကလေးမှာ ရေတင်မြောင်းဖောက် လုပ်ပေးသလို ကျွန်မ၏ ဝါသနာကိုလည်း မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ကိုယ် ဝါသနာထုံတဲ့အလုပ်ကို စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ခွဲရှိရှိ လုပ်တာမျိုးကို အဖေ သဘောကျတယ်။ သစ်ပင်စိုက်ကာ ကောင်းတဲ့အလုပ်ပဲ။ ကိုယ်စိုက်တော့ ကိုယ် အကျိုးခံစားရတာပေါ့။”

မိုးတွေ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ခပ်စိပ်စိပ်ရွာလာလျှင်ဖြင့် မြေကွက်လပ်ကလေးသည် ပင်လယ်အငယ်စား ကလေးလို ရေတွေ ဝေနေတော့သည်။ ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီစွေသော မိုးမျိုးနှင့် တွေ့ပြီဆိုလျှင်တော့ ထို



မြေကွက်လပ်ကလေးသည် မိုးရေတွေထဲက ခေါင်းပင် မပြုနိုင်တော့ပေ။ ရေအောက်တွင် စုံစုံမြုပ်နေလေပြီ။ ရက်အတန်ကြာလျှင် ပိုးလောက်လန်းကလေးများ၊ ဖားလောင်းကလေးများပင် ရေအိုင်ထဲတွင် ကူးခတ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရတတ်ပါသည်။ ရေတွေ သွေ့သွားပြီ စစ်သွားပြီဆိုလျှင်တော့ မြေကွက်လပ်ကလေးသည် မြေစေး စိုစိုဖန်ဖန်ကလေးဖြင့် နူးညံ့နေတတ်သည်။ စိုက်လို့ ပျိုးလို့ရပြီ။

ကျောင်းအားရက်များဆိုလျှင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် တူးရွင်းတစ်လက်ဖြင့် မြေစိုနူးနူးပွပွ ကွက်လပ်ကလေးကို မြေလှန်တူးဆွကာ မန်ကျည်းမြေဆွေး နွားချေး စသည်တို့ဖြင့် ရောမွှေရင်း သဘာဝမြေဩဇာတွေ ဖြည့်ပေးသည်။ မနစ်ဆီက မျိုးအဖြစ် ခွဲယူထားခဲ့သော သစ်စေ့ကလေးများကို ထုတ်ကာ နေလှန်းရင်း ဘယ်ဆီနေမှန်း မသိရသေးသည့် အသီးအနှံတွေကို မြင်ယောင်ကာ ကြိုတင် ကြည့်နူးနေမိသည်။ တစ်နေ့လုံး ခြောက်သယောင်နေခဲ့သည့် မြေကွက်လပ်ကလေးသည် သိပ်မကြာခင်မှာပဲ စိုက်ခင်းစိမ်းစိမ်းကလေး ဖြစ်တော့မှာပါလား။

သစ်စေ့ကလေးများ မြေသို့ ကျချိန်ဆိုလျှင် ကျွန်မ စိတ်ကူးတွေ တစ်ထမ်းကြီး ယဉ်ရတော့သည်။ ဟောဟိုနေရာက ခရမ်းခင်းကလေး၊ ဟောသည်နေရာက ချဉ်ပေါင်နှင့် နံနံ စိုက်မည်။ သည်နေရာမှာတော့ ရုံးပတီ၊ ဆလတ်၊ မုန့်ညင်း၊ မုန့်လာ စသဖြင့် စိတ်ကူးထဲမှာ ပုံဖော်ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ပတ် ဆယ်ရက်အကြာမှာတော့ သစ်စေ့ကလေးတွေ ဆီက အစိုအညှောက်ကလေးများ စိုစိုပြုပြု ထွက်လာကြပြီ။ လောကထဲကို ရောက်လာသော သစ်ပင်တစ်ပင်၏ မင်္ဂလာရွက်ကလေးများက အစွမ်းကုန် ပွင့်လိုက်မဟုတ် သီးလိုက်မဟုတ် ဆိုသည့်သဘောဖြင့် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်နေကြသလိုပါပဲလား။ ကျွန်မပျိုးခဲ့သော သစ်စေ့ကလေးတွေ တကယ့်ကို အပင်ပေါက်လာပကော။

သို့သော်ကောင်းကင်သည် ချက်ချင်းလိုလို မိုးရိပ်လေရိပ်တွေ ပြေးလွှား ပြောင်းလဲသွားတတ်ပြန်သည်။ မိုးရာသီတွင်ပင် ပူပြင်းလှသော ကျွန်မတို့ မန္တလေးမှာ သစ်ပင်စိုက်ပျိုးရတာ သိပ်မလွယ်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါ၏။ တစ်နေ့ကုန်ပူသော အပူက အပင်လေးတွေကို ချက်ချင်း ညှိုးကျသွားစေသည်။ အားယူစ အပင်ကလေးတွေ သေများသွားလေမလားဟု ကျွန်မ စိုးရိမ်မိရသေးသည်။ သို့သော် အပင်နုနုကလေးတွေက တစ်နေ့ခင်းလုံး ပက်ထားသည့် အပူကို အန်တုခံကာ စွမ်းသလောက် ရပ်တည်ပြုရှာသည်။ ညနေခင်း ရေလောင်းထားလျှင် မနက်လင်းသည်နှင့် အပင်တွေ လန်းစွင့်နေပြန်တာကို မြင်ရတော့ တော်ပါသေးရဲ့ အောက်မေ့ရသည်။

သစ်ပင်ကလေးတွေ တလန်းလဲန်း ကြီးပြင်းလာမှုကိုကြည့်ရင်းကပဲ ဥတုအကူးမှာ ဆောင်းနဲ့ကလေး ရလာသည်။ ဆောင်း၏ ရှေ့တော်ပြေး မြောက်ပြန်လေကလေးပင် ညင်းစ ပြုလာပြီ။ ကျွန်မ၏ သစ်ပင်ကလေးများ မှာလည်း မြောက်လေအသွေးမှာ အညွန့်ဖျားကလေးတွေ ယိမ်းနွဲ့တတ်လာပြီ။ သစ်စေ့ထဲက ရုန်းထွက်လာသော သစ်ပင်ဆိုသည့် ဝိဇ္ဇာကလေးပြုလာကြသည်။ ဘူးပင်၊ ပဲပင်၊ ကြက်ဟင်းခါးပင်တို့က တိုင်ကိုနွယ်၍ တက်သည်။ ခရမ်းပင်၊ ရုံးပတီပင်တွေက အရွက်တွေ ဖားဖားကျနေပြီ။ ချဉ်ပေါင်၊ ကိုက်လန်၊ နံနံပင်များမှာ ရိုးတံတွေ ထိုးထိုးထောင်ကြပြီ။

ကျွန်မမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ သစ်ပင်ကလေးတွေကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်ရင်း သူတို့ ဘယ်လောက် ခရီးရောက်နေပြီလည်း ဆိုတာကိုပဲ မှတ်သားနေမိသည်။ သစ်ပင်ကလေးများ သန်သန်စွမ်းစွမ်း ဖူးပွင့်လာစေရန် အပင်လို၊ အပင်ကျ၊ ခွဲတန်ခွဲ၊ ချဲတန်ချဲ၊ မွဲတန်မွဲ၊ ဆွဲတန်ဆွဲနှင့် ကျွန်မ စိတ်ကူးရှိသမျှ တကုပ်ကုပ် ပြုပြင်ပေးနေတတ်သည်။ ပထမဆုံး အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းလာကြသည့် အပင်တွေမှာ နံနံနှင့် ချဉ်ပေါင်တွေ ဖြစ်သည်။



ဘူးပင်တွေကလည်း စင်ပေါ်ကို ခပ်လွှားလွှား တက်ရောက်နေရာယူနေပြီ။ ကြက်ဟင်းခါးပင်ကတော့ အပွင့်ဝါဝါတွေတောင် ထိုးစပြုလာပြီ။ ကြက်ဟင်းခါး အရှည်မျိုးမို့ အသီးကလေးတွေ တွဲလွဲခိုနေမှာကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်မိသေး၏။

“ညည်းအပင်တွေ ဖြစ်သားပဲအော့။ အမေဖြင့် ဖြစ်မယ်တောင် မထင်မိ ပေါင်အေ။ မြေကျယ်ကျယ်နဲ့ဆိုရင် ငါ့သမီး ဘယ်လောက်တောင် စိုက် လိုက်မယ်မသိဘူး။ စားရချေသေးပေါ့အေ”

အမေက ကျွန်မကို အားပေးစကားဆိုသည်။
နေကတော့ ပူနေဆဲ။ အရွယ်ကလေး မလွန်တလွန်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း နေကျက်ကျက်ပူပြီဆိုလျှင် သစ်ပင်ကလေးများ ညှိုးနွမ်းမြဲ။ ညနေတိုင်း ကျွန်မကလည်း ရေလောင်းဆဲ။ နံနက်လင်းလျှင် သစ်ပင်ကလေးတွေ စိမ်းလန်းကော့လတ်ရှိပြီ။

မမျှော်လင့်သော အရာများသည် မျှော်လင့်သည့်အရာများထက် လျင်မြန်စွာ ရောက်လာတတ်သည်ဟု ကျွန်မ ကြားဖူးသည်။ ကျွန်မလက်ဖြင့် စိုက်ပျိုးခဲ့သည့် သစ်ပင်ကလေးများ အတော်အတန် ခေါင်းထောင်လာပြီမို့ ကျွန်မ စိတ်ချလက်ချရှိခဲ့သည်။ သူတို့ ရှင်သန်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပါလေ လို့လည်း တွေးထင်ထားမိ၏။ ကျွန်မထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ နှောင်းမိုးဟု ခေါ်သော ရာသီကုန်မိုးက မထင်မှတ်ဘဲ ပိုကောင်းနေလေသည်။ တောင်သူတွေအတွက်တော့ သီးနှံဖျက်မိုးပေါ့ဟု အမေက ပြောပါသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ထုတ်မသုံးဖူးသေးသော ခွန်အားဖြင့် မိုးကောင်းကင်ကို ထိုးခွဲချလိုက်သလို မိုးရေတွေ ဒလဟော သွန်ကျလာသည်။ တရစပ် မနားတမ်း ရွာသွန်းနေသည်မှာ မိုးကောင်းကင်ထဲမှာ ရေပင်ကျန်သေးရဲ့ လားဟုပင် သံသယဝင်ချင်စရာ။

ကျွန်မ စိုက်ခင်းကလေးထဲမှာတော့ ရေတွေ ပြည့်လျှံနေခဲ့ပြီ။ ရေတွေကို မြောင်းကလေးတွေသွယ်ကာ ထုတ်ပစ်သည့်တိုင် ကျွန်မ မြောင်းသွယ်သည့် နေရာမှာလည်း ရေတွေအပြည့်။ ကျွန်မမှာ တစ်မျိုးကြံရပြန်သည်။ စိုက်ခင်းဆား ပတ်လည်တွင် မြေများ အလုံအလောက်ဖို့ကာ ရေများ ပက်ထုပ်ပစ်လိုက်တော့ သစ်ပင်ကလေးတွေ ရေနစ်နေရာက ပြန်ပေါ်လာသည်။ ရေတော့ မစင်သေး။ နောက် နှစ်ရက် သုံးရက် ဆက်တိုက်ရွာ ချလိုက်ချိန်မှာတော့ ကျွန်မ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။ စိုက်ခင်းကလေး သည်တစ်ခါရေမြုပ်တာက ပိုလိုပင် ဆိုးသေးသည်။ မိုးစဲသွားသော်လည်း မိုးရေတွေက စိုက်ခင်းမြုပ်အောင် အိုင်ထွန်းကျန်ရစ်သည်။ သစ်ပင်ကလေးတချို့ ညှိုးရော်လာသည်။ ရေနာလာသည်။ ယိုင်နဲ့လာသည်။ သီးကင်းပြနေပြီဖြစ် သော ကြက်ဟင်းခါးကလေးတွေလည်း ပုပ်ကုန်သည်။ သီးပုပ်တွေ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေသည်။ အပင်ကလေးတွေကတော့ အားရစရာပင်မရှိ။

ဆောင်းနှင့်ပွင့်များ၏ အတောင်ခတ်သံက သဲကွဲလာသည်။ အသွေးအသားထဲအထိရောက်သော အအေးဓာတ်သည်ပင် ကျွန်မရင်ကို မအေးမြစေနိုင်ပြီ။ ကျွန်မကတော့ စိုက်ခင်းကလေးကိုပဲ နှမြောတသစ္စာ ငေးမောကြည့်နေမိသည်သာဖြစ်၏။ စိုက်ခင်းတစ်ကွက်လုံး စိုအိသော နန်းမြေပေါ်မှာ ပုပ်ရိနေကြပြီဖြစ်သော သစ်ပင်များဖြင့် အတိပြီးတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်မစိတ်ဓာတ်တော့ မကျမိပါ။ စိုက်ခင်းကို ပြန်လည်တူးဆွပြီး ရာသီအလိုက် သစ်ပင်ကလေးတွေ တစ်ကျော့စိုက်ဦးမည်ဟု တေးထားလိုက်သည်။ ကျွန်မမှာ စိုက်ပျိုးစရာ သစ်စေ့ကလေးတွေ သိမ်းထားတာ ကျန်ရှိနေသေးသည်။ စိုက်စမ်းပါလေ။

ဆောင်းမှာ ဘာစိုက်ရင်ကောင်းမလဲ။ အခုတော့ ဥတုရာသီတွေကို ကြည့်စရာ တွက်စရာမလိုသော သစ်စေ့တွေ ခေတ်သစ်နည်းပညာစွမ်းဖြင့် ပေါ်ထွန်းနေပြီဟု ဆိုသည်။ ရာသီမသိ ပန်းနှင့် ညှိနှိုင်းစရာ မလိုတော့သည့် သဘောများလား။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဖျက်မိုးကိုတော့ ကျွန်မတို့ ထည့်တွက်ရဦးမည်လော။

အဖေက ကျွန်မ စိုက်ခင်းကလေးကို စနစ်တကျ မြေကျင်းပြန်ခတ်ပေးသည်။ ကျွန်မကလည်း တူးရွင်းတစ်လက်ဖြင့် မြေကို တူးဆွရပြန်ပြီ။ သားအဖနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း အမေက ပြုံးသည်။

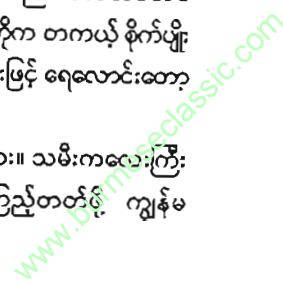
(၃)

အခုတော့ ကျွန်မ သစ်ပင်စိုက်သည့်အခါတိုင်း သမီးကလေးပါနေတတ်ပြီ။ အခါလည်သာသာအရွယ်ဆိုသော်လည်း ကျွန်မ လုပ်သမျှ ကိုင်သမျှ အတုနိုးကာ လိုက်လုပ်သည်။ ကျွန်မတို့ သားအမိကို ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ စာဖတ်နေသည့် ကျွန်မခင်ပွန်းက လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးနေတတ်သည်။ သမီးကလေးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့တွေ ရေတွေ ပေပွနေတာ မဟုတ်လား။

“မင့်သမီးကလေးက မင်းလိုလာမှာပဲကွ။ သစ်ပင်စိုက်တာ ဝါသနာထုံပုံရတယ်”

သည်တော့မှ သမီးကလေးကို ကျွန်မ ကြည့်မိသည်။ ပလတ်စတစ်အိတ်ကလေးထဲကို မြေဆွေးတွေ မမိမကမ်းထည့်နေပုံကိုက တကယ့် စိုက်ပျိုးရေး ကျောင်းသူတစ်ယောက်လို။ ကျွန်မက ရေပန်းခရာဖြင့် ရေလောင်းတော့သူက နို့ဆီခွက်ကလေးနှင့် ရေလောင်းသည်။

သမီးသည်ပင် ကျွန်မ၏ စိုက်ခင်းကလေးပါလား။ သမီးကလေးကြီးလာမှ ဥတုနှင့် ရာသီတွေအကြောင်း မြင်တတ်ကြည့်တတ်ဖို့ ကျွန်မ



ခင်ခင်ထူး

ပြောရဦးမည်။ နေပူခြင်း၊ မိုးရွာခြင်း၊ လေတိုက်ခြင်း၊ သစ်ရွက်တွေဝေခြင်း၊
ကြွေခြင်း၊ တိမ်တိုက်တွေအကြောင်း၊ လေပြည်လေညင်းတွေအကြောင်း၊
မိုးသက်မုန်တိုင်းတွေအကြောင်း၊ သညာအမြင်နဲ့ရော ပညာအမြင်ဖြင့်ပါ
ကြည့်တတ်မြင်တတ်ဖို့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သင်ပေးရပါဦးမည်။ အရေးကြီး
တာက စိုက်ခင်းကလေးအတွက် သစ်စေ့တွေ အရန်သင့် ရှိနေဖို့ပဲဖြစ်သည်။

Beauty မဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၀၆။



နတ်ကြီးကောက်

နတ်ကြီးကောက်

(၁)

“တစ်ကြိမ်ငယ်မှ နှစ်ကြိမ်လေး၊ သုံးကြိမ်ငယ်မျှ ဦးတင်၊ ရွာတော်ရှင်မယ် လျှင် ကန်တော့ပါ၏ဘုရား၊ စုံလင်ငယ်မှမယွင်း ပွဲစုံကျင်း၍၊ ထမင်း မုန့်နှော အုန်းငှက်ပျောနှင့်၊ သဘောကြည်လင်၊ ကျွန်ုပ်ကယ်တင်၊ စည်ပင် ထွန်းကား၊ မပါလားဟု၊ သနားရယ်ခံ၊ နန်းစံတဲ့ သခင်၊ မြို့ရွာကို အပိုင် စိုးတဲ့ မြတ်မျိုးရှင်”

နတ်ကတော်ကျ မင်းသားကြီး အောင်မင်းစိန်တစ်ယောက် မနက်အိပ် ရာထ ကိုယ်လက်သန့်စင် အမျှအတန်းဝေပြီးတာနှင့် အိမ်ရှေ့ကပြင်မှာ တစ်ဖက်ရပ် အဆောင်ထုတ်ထားတဲ့ သူ့နတ်ခန်းကလေးထဲ ဝင်သွားတော့ တာပဲ။ သည်အခန်းကို တစ်ခါတစ်ခါ နတ်ခန်းခေါ်လိုက်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ဓာတ်ခန်းခေါ်လိုက်ဆိုတော့ သူနဲ့ ဆက်ဆံရသူတွေကလည်း အလိုကြည့် ပြီး ခေါ်ကြရတယ်။ တစ်ခါတလေ ‘ဓာတ်ခန်းမဟုတ်ဘူးဟဲ့ နတ်ခန်း၊ နတ်ခန်း’ လို့ အော်တာမဟုတ်လား။ နတ်ခန်းခေါ်ပြန်တော့ ‘ဓာတ်ခန်း လုပ်ကြပါအေး’ လို့ ပြောချင်ပြောပြန်ရော။

မနက်ပိုင်း နတ်ခန်းထဲဝင် အမွှေးတိုင်တွေ အပူလိုက်ထွန်း၊ ရေတော် သန့်သန့်လဲ၊ ပန်းတွေဝေနေအောင် ထိုးပြီးရင် ဘုရားကို ထိချင်းငါးပါး နှင့် ကျကျနန ကန်တော့တယ်။ ဘုရားကန်တော့ပြီး ပြီဆိုရင်တော့ ရထား သမ္ဗု နတ်ပင့်စာတွေ တသိကြီး ရွတ်တော့တာပဲ မပြီးနိုင်ဘူး။ ရှေးခေတ် ဇာတ်မင်းသားကြီးကလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ယောက်ျားနတ်ကတော်ကျကလည်း ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ မင်းသားကြီး အောင်မင်းစိန်မို့ နတ်တကာစုံအောင် ပင့်ပြီဆိုရင် နားထောင်လို့ အင်မတန် ကောင်းတာကလား။ သူ့နတ်ခန်း ကလေးထဲမှာ နတ်ပုံတော်တွေဆိုတာ မနည်းဘူး။ ပုံတော်တွေက တစ် ထွာ တစ်မိုက်တွေ မဟုတ်ဘူး။ အငယ်ဆုံးတောင် တောင်ဆုပ်လောက် ကြီးတယ်။

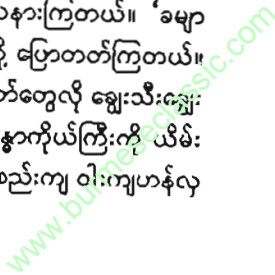
မင်းမဟာဂီရိပုံတော် ရှိတယ်။ ကိုကြီးကျော်ပုံတော် ရှိတယ်။ မန္တလေး ဘိုးတော်ပုံတော် ရှိတယ်။ ရွှေဖျဉ်းကြီး၊ ရွှေဖျဉ်းလေးပုံတော် ရှိတယ်။ ညောင်ချင်းအိုနတ်ပုံတော်ရှိတယ်။ မငွေတောင်၊ နံကရိုင်းမယ်တော်၊ အမေ ရေရင်၊ ရွှေနပေ၊ မနဲမိ၊ အမေဂျမ်း စတဲ့ မိန်းမကဖြစ်တဲ့ နတ်ပုံတော်တွေ ကလည်း သူ့နေရာနှင့်သူကိုး။ ပွဲဈေးတန်းထဲချရောင်းတဲ့ သူငယ်တော်ရုပ် တွေကျလို့၊ နံလို့။ သည်ပုံတော်တွေကို ဆိုင်ရာဆိုင်ရာအလိုက် တင်မြှောက် ပသထားတဲ့ ပန်းတော်၊ ရေတော် ရွက်တွေကလည်း စင်ပေါ် ပိုးဟပ်တက် စရာ နေရာမရှိဘူး ဆိုပါတော့။ ကိုကြီးကျော်ပုံတော်နားမှာ နိုင်ငံခြားဖြစ် အရက်ပုလင်း ထောင်ထားတာမျိုး။ အမေဂျမ်း ပုံတော်နားမှာ လက်ဖက် သားနှပ် အစ်ကလေးနဲ့ ဆေးပေါ့လိပ် ထောင်ထားတာမျိုး။ မနဲမိပုံတော် နားမှာ ပုခက်သေးသေး၊ ဖိနပ်သေးသေး၊ ဘဲဥနှစ်လုံး ဆက်ထားတာမျိုး တွေကလည်း သူ့နတ်နဲ့ သူ့ပစ္စည်း အံကျ။ နံကရိုင်းမယ်တော်နားမှာ ကျခေါင်းရုပ်ကြီး ချထားတာမျိုး၊ အမေ ရွှေနပေပုံတော်နားမှာ စဉ်အင်တုံ ကလေးထဲ ရေအပြည့် ဖြည့်ထားတာမျိုး စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ။ တချို့ပုံ

တော်တွေက ရွှေချထားပေမယ့် တချို့ပုံတော်တွေကျတော့လည်း စင်ပေါ်မှာ မည်းမည်းကြီးတွေ။ နတ်တွေအချင်းချင်း ဘယ်လိုနေကြသလဲတော့ မသိ ဘူး။ ကြည့်ရတာနှင့်တင် မူးလောက်တယ်။ နေရာလွတ်လို့ ချထားတဲ့ ကျားစီး၊ ဆင်စီးရုပ်တွေကလည်း ပါသေးတာပါ။

မင်းသားကြီးက သူ့နတ်ခန်းကလေးကိုတော့ အင်မတန် သန့်နေ၊ မြိုင်နေအောင် ထားတတ်ရဲ့။ သူ့နတ်ခန်းဆီက ထွက်လာတဲ့ စပယ်ဆီ၊ ဒေါနဆီနဲ့တွေ့ဆိုတာ အိနေအောင် လှိုင်လှိုင်ထနေတတ်လေတော့ ရွာထဲ ရပ်ထဲမယ် ရေမွှေးကလေးဆွတ်၊ ပေါင်ဒါကလေး ပုတ်ထားတဲ့သူကို “အမယ်လေး မွေးချက် ကြိုင်ချက်ကတော့ မင်းသားကြီး အောင်မင်းစိန် နတ်ခန်းကျလို့တော်” လို့တောင် ပုံနှိုင်းကြရတဲ့အထိပဲ။ မွေးလိုက်တာမှ အနံ့မယဉ်သူတွေဆိုရင် မူးမိုက်လဲလောက်တယ်။

မင်းသားကြီး အောင်မင်းစိန်က အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် စုနစ် ဆယ်တွင်း ရှိပါပြီ။ ဝဝမိုင်မိုင် အသားဖြူဝါဝါကြီးဆိုတော့ လူက ပုအိုင် အိုင်ကြီး။ နို့ပျဉ်းကြီးတွေတောင် ကျလို့ပါ။ မင်းသားဘဝကတည်းက ပါခဲ့တဲ့ ဆံအုံကောင်းကောင်း သျှောင်တစောင်းထုံးကြီးကိုလည်း အခုထိ တသသရှိတုန်း။ လူက မျက်ပိုးကျကြီးနဲ့ဆိုတော့ မျက်ခွံတွေ ပိတ်ကျနေ တာနှင့် တူတယ်။ နတ်ချီ နတ်ချောနတ်မို့ ဝင်ပြီဆိုရင် ပွေးမျက်စိပေါက် ကလေးလိုပဲ မှေးကျဉ်းကျဉ်းနှင့်။ တချို့ကလည်း ‘နတ်က တော်တော်ပါ အေ၊ မင်းသားကြီးက ပိုသာ ပါပါသယ်’ လို့ ပြောကြရဲ့။ ပါးစုံကြီးတွေ တုန်တုန်တုန်တုန်နဲ့များကရင် တချို့ကလည်း သနားကြတယ်။ ‘ခမာ ကြီးရာပါပြီအေ လုပ်ချင်လို့ လုပ်စားနေရှာသာ’ လို့ ပြောတတ်ကြတယ်။

နတ်များ ချောလို့ရှိရင် သူတကာ နတ်ကတော်တွေလို ဈေးသီးဈေး ပေါက်ကျအောင် ခုန်ပေါက်ကတာမျိုး မရှိဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ယိမ်း ကာယိမ်းကာနဲ့ တနဲ့နဲ့ကလေး လှုပ်ကတာမျိုးပါ။ စည်းကျ ဝါးကျဟန်လှ



ရုံ ကတာဆိုတော့ အောင်မင်းစိန်အလှည့် ရောက်ပတ်ဆိုလိုက်ရင် ဟိုဟို သည်သည်ရောက်နေတဲ့ လူတွေကတောင် ပြေးလာကြရတယ်။ လူတွေ ဆိုတာ ဆုံလိုခဲလို၊ ပိတ်နီ နဖူးစည်းတပ် ကနားတစ်ခုလုံး ပြည့်တဲ့အပြင် နောက်တန်းက လူတွေများဆိုရင် နီးရာခုံကိုတောင် စုကြည့်ကြသေး။

ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ မင်းသားဟောင်းကြီးကလည်းဖြစ်ပြန်၊ ဥပမိရုပ် ကလည်း ပုံပုံဖောင်းဖောင်း၊ ခုံခုံရန်ရန်ကြီးဆိုတော့ ဆယ့်နှစ်ပွဲကျ နတ်ကတော်၊ ဘာကမှာ မင်းသားကြီး အောင်မင်းစိန် အရှိန်အဝါကြီးလိုက် ပုံက သူမပါရင် နတ်ကနားပေးမဖြစ်လောက်အောင်ကို ခေတ်ထဲခဲတယ် ဆိုရင် ယုံတော့။ လက်ဆယ်ချောင်းစလုံးမှာ စွပ်ထားတဲ့ လက်စွပ်ဆယ်ကွင်း ကလည်း ကွမ်းသီးလုံးလောက်ကြီးတွေနဲ့ကိုး။ လက်ချောင်းကြီးတွေကား ပြီး ပိုလိုညှပ်သောက်ရင် သိပ်ဟန်ပါတယ်။ မီးခိုးတွေကို ခပ်မျှည်းမျှည်း မှုတ်ထုတ်ရာက ရယ်တာတောင် ရွရွကလေး ရယ်တာပါ။

(၂)

မင်းသား အောင်မင်းစိန်က မြင်းခြံနယ်သား။ မြင်းခြံမြို့ပေါ်မှာ ကိုယ်ပိုင် ဇာတ်ကြီးထောင်ပြီး ကခဲ့တာကပဲ နှစ်တွေမနည်းဘူး။ မြင်းခြံဇာတ် ငှား မယ်ကြရင် အောင်မင်းစိန်ဇာတ် စမြည်ကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် သည်ဘက် ခေတ် ဇာတ်တွေက မင်းသားငယ်ငယ် ချောချောကလေးတွေ ဇာတ်ခုံပေါ် ကျွမ်းထိုး ရောက်လာကြတော့ အောင်မင်းစိန်ဇာတ် အငှားမလိုက်ချင် တော့ဘူး။ သည်တော့ ကိုယ်ပိုင်ထောင်ထားတဲ့ ဇာတ်လည်း တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းကွဲ ကရော။ ခေါ်တာတော့ ခေါ်ကြပါတယ်။ ဟိုဇာတ်သည်ဇာတ်က နောက်ပိုင်း မင်းသားကြီးအဖြစ် အဘရယ် ဝင်ပေးပါ၊ ကပေးပါ ဆိုတာမျိုး တော့ ရှိကြပါရဲ့။ နို့ပေမယ့် လက်မခံခဲ့ဘူး။ တော်ပါပြီကွာ၊ ဧရပ်ပေါ်က

လူနာ တက်မထောင်းပါရစေနဲ့တော့တဲ့။ မိန်းမလုပ်သူကတော့ ကျရာ နေရာက ဝင်ကစေချင်တော့ ဖျောင်းဖျတယ်။

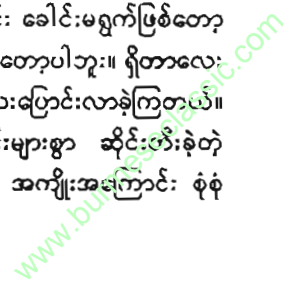
“ဇာတ်အဆီ ဇာတ်အသား အလေးထားတဲ့ခေတ် မဟုတ်တော့ပါ ဘူး မချိုးဖြူရယ်။ သည်အသက်အရွယ်ရောက်မှ ဇာတ်မကရရင် နေပါစေ တော့။ သည်ခေတ်ကလေးတွေနဲ့ ဘယ့်နှယ်လုပ် ကရမှာတုန်း။ ဆန်ချေး တာက နည်းနည်း၊ ဆဲတာက များများ ဖြစ်ကရောပေါ့ဟဲ့”

မချိုးဖြူဆိုတာ အောင်မင်းစိန်ရဲ့ဇနီး မင်းသမီး ချိုးဖြူခင်ကို ပြော တာပါ။ အောင်မင်းစိန် မင်းသားဖြစ်စက ချိုးဖြူခင်ကလည်း သူ့ဇာတ်ထဲ က အသံကောင်း ရုပ်ချောမင်းသမီးကိုး။ လှပုံချောချော မင်းသားနဲ့ သနရပွ မင်းသမီးဆိုတော့ ပွဲကြည့်သူတွေကလည်း ချစ်ကြတယ်။ သူတို့ချင်းလည်း ဖူးစာပါတော့ ညားကြတာပါပဲ။ သည်အသက် အရွယ်အထိ မဖောက် မပြန် ပေါင်းကြပါရဲ့။

“ကျွန်မကတော့ ကိုအောင်စိန် သဘောပါ။ ထမင်းတစ်လုတ် တစ် ဆုပ်တော့ ဈေးတောင်းခေါင်းတင်လည်း ရောင်းဝံ့ပါရဲ့။ ဒါပေသိ ကိုအောင် စိန် သိကွာ”

“ဘယ့်နှယ်ပြောလိုက်ပါလိမ့် မိန်းမနှယ်။ သည်မယ် မချိုးဖြူ ဈေး တောင်း ခေါင်းတင်တာ သမ္မာအာဒိဝမ္မိ သိကွာကုစရာမရှိပါဘူးကွယ်။ ငရုတ် တစ်ကိုက် ထန်းတစ်ကိုက်ပေါ့အေ။ သို့ပေသိ မင်းသား အောင်မင်းစိန်ကြီး ဇာတ်မကရတော့ဘူးဆိုတာတော့ ငါ ရက်သားကွဲ့။”

သည်လိုနှင့် မချိုးဖြူကလည်း ဈေးတောင်း ခေါင်းမရွက်ဖြစ်တော့ ပါဘူး။ မင်းသားကြီးကလည်း ဇာတ်ဝင်မကဖြစ်တော့ပါဘူး။ ရှိတာလေး ထုခွဲပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် တိုင်ပင်လို့ မန္တလေးပြောင်းလာခဲ့ကြတယ်။ မန္တလေးမှာ အောင်မင်းစိန်ဇာတ်ထဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆိုင်းတီးခဲ့တဲ့ ဆိုင်းဆရာ ကိုကြာပွင့် ရှိတယ်။ ကိုကြာပွင့်ဆီ အကျိုးအကြောင်း စုံစုံ



ခင်ခင်ထူး

လှမ်းရေးလိုက်တော့ ကိုကြာပွင့်က “ဆရာနှင့် ဆရာကတော် မန္တလေးသာ ပြောင်းခဲ့ကြပါတော့။ ဆရာပညာနဲ့ဆိုရင် အဆင်မပြေစရာ မရှိပါဘူး” ဆိုတာနှင့် ချက်ချင်း ထပြေးလာခဲ့ကြတယ်။ နတ်လိုမှ ပြုဟ်မဆိုတာလို အခြေအနေပေးတုန်း လုပ်ရကိုင်ရမှာ မဟုတ်လား။

မင်းသားကြီး ခန့်မောင်နံမှာ သားသမီးကလည်း မပေါ်ပေါက်လေ တော့ လင်ကိုယ်မယား နှစ်ယောက်တည်း ခေါင်းဝင် ကိုယ်ဆုံဆိုတော့ တခြား ဗဟိုရတော့ များများမရှိပါဘူး။ လေပြည်ထိုးရထိုးရ ပတ်ကြမ်း တိုက်ရတိုက်ရ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်း သဘောထားပြီး ပြောင်းလာခဲ့ကြတယ်။

ကိုကြာပွင့်က ဇာတ်ထဲတီးတဲ့ ဆိုင်းဆရာဆိုပေမယ့် မန္တလေးရောက် တော့ တည်တည်ပပထဲကတော့ မဟုတ်ရှာပါဘူး။ အလှူပွဲ၊ မင်္ဂလာပွဲ တွေကို လိုက်တီးတဲ့ ဆိုင်းကြီးဝိုင်းကြီးနဲ့ ဆိုင်းဆရာလည်း မဟုတ်ရှာပါဘူး။ ကိုကြာပွင့်က နတ်ဆိုင်းဆရာ၊ နတ်ကနားပွဲတွေမှာ လိုက်တီးရတာများ တယ်။ ကိုကြာပွင့်အိမ်မှာ ယောင်တောင်တောင် စတည်းချနေရစဉ်တစ် လျှောက်လုံး နတ်ဆိုင်းသံတွေ၊ ဒိုးသံတွေချည်း ကြားနေရတော့ မင်းသား ကြီးတို့ လင်မယားလည်း ပုဏ္ဏားမြင်မှတော့ ဗေဒင်မေးချင်သား ဆိုတာ မျိုးပေါ့လေ။ တစ်ခါတလေ နတ်သီချင်း ဝင်ဆိုပေးတာမျိုး၊ ကိုကြာပွင့်ကို နတ်ချင်းကလေးတွေ ရေးပေးတာမျိုး လုပ်ပေးတယ်။ ကိုကြာပွင့်ကလည်း ကန်တော့ပါရဲ့။ ကြာတော့ မင်းသားကြီးလည်း နတ်စိတ်ဝင်လာရာက နတ်ပွဲထဲဝင် ကရာကစပြီး လူကြိုက်များလာပါရော။ သည်လိုနဲ့ သူ့ကို မငွေတောင် ကောက်တယ်ဖြစ်ကရော။

“နတ်မယ်တော်များဖြစ်တဲ့ မယ်ဝဏ္ဏတို့ အမေဂျမ်းတို့ အမေရေရင်တို့ ကို အဖေတို့က ကောက်မဖြစ်ဘူး။ သားတော်အရာ နေကြရတယ်။ မငွေ

လှည်းယဉ်ကြော့

တောင်ကျတော့ လင်သားအရာ ကောက်နိုင်တယ်။ မငွေတောင်ကို မဖြူလွှ တဲ့၊ အစိမတော်ဘုရားတဲ့ ခေါ်ကြတာ”

နတ်ဆိုင်းဆရာ ကိုကြာပွင့်က နတ်ဆိုင်းတီးတာ ဝါကလေးရှိတော့ နတ်အကြောင်း တီးမိခေါက်မိရှိတယ်။ သူ့ဆရာ မင်းသားကြီး အောင်မင်း စိန်ကို မရှိရှိတာလေး ခြစ်ခြတ်ပြီး မငွေတောင်နဲ့ နတ် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ ဆိုပြီး အရပ်ထဲမှာ ကနားပေးတယ်။ နတ်နဲ့ လက်ထပ်ရတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စ ကလည်း လွယ်လွယ်ကူကူတော့ မဟုတ်ဘူးကိုး။ လူမိန်းမကို ယူသလိုပဲ ဖိတ်စာရိုက်ရတယ်။ ကတိရေစင် သောက်ရတယ်။ စံခန်းဝင် မင်္ဂလာပွဲ လုပ်ရတယ်။ စံခန်းဝင်တယ်ဆိုတာက လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းပစ္စယ အစုံဝယ်ပြီး ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ အခန်းဝင်ပြီး နေရတာကို ပြောတာပါ။

တောင်ရှည်ပုဆိုး သုံးအုပ်၊ ခေါင်းအုံး နှစ်လုံး၊ ဖျာနှစ်ချပ်၊ ရှန်နီငါး တောင်၊ ရှန်ဖြူ ငါးတောင်၊ နောင်နှစ်ထည်၊ အပ်ခုနစ်ချောင်း၊ အပ်ချည်ဖြူ ခုနစ်လုံး၊ အပ်ချည်နီ ခုနစ်လုံး၊ ဘီးနှစ်လက်၊ မှန်နှစ်ချပ်စတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အပြင် အုန်း ငှက်ပျောကန်တော့ပွဲ၊ သပြေပန်း၊ ပစ္စည်းပန်းညို၊ ဒေါန၊ မြေစာ၊ အုန်းလက်၊ ထန်းလက်၊ ဆီးခက်ကအစ ပြည့်စုံအောင် စီမံရတာဆို တော့ နတ်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ရတာလည်း အကုန်အကျတန်း မသေးလှဘူး။ ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ နတ်ထိန်း နတ်နေတွေအပါအဝင် နတ်ကတော်ကြီး နတ်ကတော်ငယ်တွေကိုလည်း ဧည့်ခံရသေးတာပေါ့။ ဆိုင်းဆရာ ကိုကြာပွင့် ကတော့ ဆရာ ပိုက်ဆံအထိမခံပါဘူး။ သူ့အိမ်ဂရန်ပေါင်ပြီး ဆရာကို မိန်းမပေးစားတယ်။

ဇာတ်ကတုန်းက သည်လောက် နာမည်မကြီးခဲ့တဲ့ မင်းသားကြီး အောင်မင်းစိန်ရဲ့ နတ်စနန်းကလည်း အတော်ကောင်းတယ် ပြောရမလားပဲ။ စံခန်းဝင်နေတဲ့ ကာလမှာကို နတ်စီးပြီး ဟောတာပြောတာတွေက ဒုက္ခထိ

မှန်တယ် ဖြစ်ပါရော။ စံခန်းဖွင့်ပြီး နတ်လိပ်ပြာကပ်ပြီး ကနားသုံးပွဲ၊
ဓားသုံးလက်ပြည့်အောင် ဆရာကို အပ်ပြီးတာနှင့် မင်းသားကြီးလည်း
ဆရာက ခွဲပေးလိုက်တဲ့ ဓားတစ်လက်၊ ငွေဖလားတစ်လုံး၊ ကြက်ရုပ်တစ်ရုပ်
ပိုက်ပြီး ကနားခွဲတော့တာပဲ။ မင်းသားကြီး အောင်မင်းစိန် နတ်ကြီးကောက်
တန်းပြည့် နတ်ကတော်ဘဝရောက်တော့ အချီအချော ကနားပွဲတွေမှာ
ဦးစီးခွင့်ရပြီ။

မင်းသားကြီးအောင်မင်းစိန် ကနားစီးဖြစ်တော့ ဆိုင်းဆရာ ကိုကြာပွင့်၊
နတ်အဆိုတော် ချိုးဖြူခင်နဲ့ နတ်ဇာတ်ကြီး ပွဲရပြီပေါ့။ ဇယ်ကြီးတော့
ဒိုးကြီးကိုင်းရဆိုတာလို တက်လာတဲ့ စနန်းနဲမိအောင် ချဲ့ကြရပြီ။ မင်းသား
ကြီးရဲ့နတ်ဟန်နတ်အက၊ ချိုးဖြူခင်ရဲ့ ဆူဆူဝေတဲ့ နတ်ချင်းသံ၊ ကိုကြာပွင့်
ရဲ့ဒစ္စကိုနတ်ဒိုးသံ တပြောင်ပြောင်ကို ဘယ်ကနားစီးမှ လိုက်မမီဘူး။
သည့်တုန်းကတော့ ငါးအိုင်ဆေးခတ်သလို ပိုက်ဆံဆိုတာ ပွစာတက်လို့။

(၃)

“ကိုတက်ခါးရယ် မိုခိုစရာပ ဒီကိုလာပါတော့။ ဟောဒီ မြိုင်သာတဲ့စခန်းမှာ
လှ၊ အခြေချပါတဲ့ မွှေးမေ့ရမ်းရဲ့ ဒေသရွာ၊ ကိုတက်ခါးရယ် မိုခိုစရာပ၊
ဒီကိုလာပါတော့။ အမေ့ရမ်းရဲ့ ကျားညီနောင် ကြောင်နှစ်ကွင်းလှယ်နဲ့
ထဘီအသာထုပ် အစုတ်မကျန် ဘီးနဲ့မှန်ပါတော့”

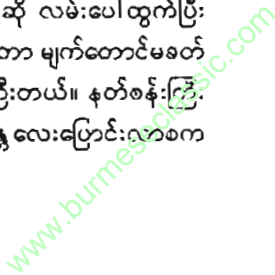
ချိုးဖြူခင်ရဲ့ အမေ့ရမ်း နတ်ချောသံက ခပ်စိစိ၊ နတ်ဒိုးသံက ခပ်ထိထိ
ဆိုတော့ လိုက်ဖက်လွန်းလို့ နတ်ပွဲလာကြည့်ကြတဲ့သူတွေမှာ အမေ့ရမ်း
နတ်ချောနေတဲ့ နတ်ကတော်ကိုတောင် စိတ်မရောက်ကြဘူး။ ဆိုင်းပိုင်း
နောက်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး သီချင်းဆိုနေတဲ့ ချိုးဖြူခင်ကိုပဲ ငေးကြတယ်။
ချိုးဖြူခင်က အသက်ငါးဆယ်ကျော်ဆိုပေမယ့် တံကောက်ရိုက်နေတဲ့
ဆံပင်ရှည်ကြီးကို နဖူးကလေး တင်းပြောင်နေအောင်ဖြိုးပြီး နောက်တဲ့

ဆံတွဲကြီး ထုံးလိုက်လို့။ ကောင်းလိုက်တဲ့ အသံနှယ်အေး၊ ကြား မကြား
ဖူးပေါင်ဆိုသူက များများ။ မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်း အသားဖြူ
ဝင်းဝင်းဆိုတော့ ‘မင်းသားကြီး အောင်မင်းစိန်မယားရယ် မပြောရဘူး။
ဥပမိကောင်းပါတော်’လို့ ချီးမွမ်း ကြတာလည်း အများကြီး။

အရပ်ထဲမှာ ကနားပွဲရှိသတဲ့၊ နတ်ကတော် အောင်မင်းစိန်တဲ့ဆိုတာနှင့်
တင် သည်ကနား လူစည်ပြီသာမှတ်။ ကနားပွဲ ကြည့်လိုကောင်းတာ
ကလည်း တစ်ကြောင်း၊ အောင်မင်းစိန် နတ်ဟောတာ ဒက်ထီမှန်တယ်ဆို
တာကလည်း တစ်ကြောင်းဆိုတော့ ကနားမှ ပေးမယ့်ကြရင် မင်းသားကြီး
အောင်မင်းစိန်ကိုခေါ်ပြီး ကနား အပ်လိုက်ကြတာ များတယ်။ နတ်ပွဲချီ
ကလည်း စိပ်လိုက်သမှ ပြက္ခဒိန်မလောက်ချင်ဘူး။ နတ်ပွဲရာသီ တပို့တွဲ၊
တပေါင်းဆိုရင် ယားလို့မကုတ်အားဘူး။ ပွဲလိုက်ရလွန်းလို့ နတ်ပွဲတော်တွေ၊
ဆိုင်းပိုင်းတွေ၊ နတ်ဝတ်နတ်စား သေတ္တာတွေဆိုတာ အိမ်ကို ခဏတစ်ဖြုတ်
ကပ်ရတယ်မရှိပါဘူး။ ကနားတစ်ခွင်က တစ်ခွင် ကားနဲ့ကူး၊ လှည်းနဲ့ကူး၊
ကူးသွားရုံပဲ။

မင်းသားကြီး ကနားကိုလာပြီဆိုရင် မြင်းလှည်းထိပ်မှာ ပုံပုံကြီးထိုင်
လိုက်လာတတ်တယ်။ မြင်းလှည်းရှေ့နံမှာ မြင်းလှည်းသမားရယ်၊ နတ်ရုပ်
တွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထည့်လာတဲ့ တောင်းကြီးတစ်တောင်းရယ်၊
မားမားကြီးပါလာတဲ့ အောင်မင်းစိန်ရယ်ဆိုတော့ ကြော်ငြာပြီးသား ဖြစ်ပါ
ရော။

“လာပါပြီတော်၊ ကိုအောင်မင်းစိန်တို့”
နတ်ပွဲ အင်မတန်ကြိုက်တဲ့ အဘွားကြီးတွေဆို လမ်းပေါ်ထွက်ပြီး
မြင်းလှည်းကို ပြူးဖြူးကြီး ထွက်ကြည့်နေလိုက်ကြတာ မျက်တောင်မခတ်
ဘူး။ မင်းသားကြီးရဲ့ နတ်စနန်းက အသလောက်ကြီးတယ်။ နတ်စနန်းကြီး
သလို ရတဲ့လာဘ်ကလည်း ကြီးပေါ့။ မြင်းခြံက မန္တလေးပြောင်းလာစက



ကိုကြာပွင့်အိမ်မှာ ကပ်နေရတာထား။ မငွေတောင် နတ်နဲ့လက်ထပ်တော့ ဆိုင်းဆရာခမ္မာ အိမ်ပေါင်လိုက်ရတာ မနည်းရွေးယူရတယ်။ သို့ပေမယ့် မင်းသားကြီးက ကျေးဇူးမမေ့ရှာပါဘူး။ ရလာတဲ့ ဝိုက်ဆံတွေနှင့် မုဆိုးမ ဖဲရောင်းတဲ့ မြေတစ်ကွက်ဝယ်၊ နှစ်ထပ်နံ့ကပ်တိုက်ကလေး ဆောက်ပြီးတော့ ကိုကြာပွင့်တို့ မိသားစုကို တိုက်ပေါ် ခေါ်တင်တယ်။

“ဆရာရှိတာ မင်းဥစ္စာပဲ၊ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာလိုသာ နေကြထိုင်ကြ။ ဘာမှမပူနဲ့၊ မင်းကျေးဇူး ငါ့မှာရှိတယ်။ တို့မှာလည်း သားထောက်သမီးခံ ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲကွယ်”

ကိုကြာပွင့်မှာက သားသမီးသုံးယောက်ရှိတယ်။ ကိုကြာပွင့်ဇနီး မတိုး ကလည်း သွက်လက်ချက်ချာတော့ ဒေါ်ချိုဖြူကလည်း သဘောကျတယ်။ သားသမီးမရှိတော့ မတိုးတို့ သားသမီးတွေကိုပဲ ကိုယ့်သားသမီး သဘော ပြုပြီး ချစ်ရတယ်။

ရေမြင့်တော့ ကြာတင့်ဆိုသလို မင်းသားကြီးကောင်းစားတော့ ကိုကြာပွင့်တို့ မိသားစုပါ အဆင်တပြေ ဖြစ်ရတာပေါ့။ ဇာတ်မင်းသမီးဘဝ တုန်းကတောင် နားကပ်တစ်ရန်ကတစ်ရန်ကူးပြီး တူတူတန်တန် ဝယ်မဝတ် နိုင်တဲ့ ချိုးဖြူခင်တစ်ယောက် အခုတော့ ငါးကျပ်သားဘတ်ကြိုးကုံးကြီး ကုပ်ကျိုးအောင်ဆွဲနိုင်ပြီ။ လက်ကောက်တွေဆိုတာကတော့ မပြောပါနဲ့ တော့။ ကုလားမတွေလက်က ဖန်လက်ကောက်တွေလို့ပဲ။ ကျောက်လက်စွပ် ရောင်စုံတွေကလည်း ဖြူဖြူပြာပြာ နီနီစိမ်းစိမ်းကိုး။

လင်သားက ယောက်ျားနတ်ကတော် ဖြစ်လာတော့ ချိုးဖြူခင်လည်း နတ်လက်ဆွဲပုံ ဖြစ်လာတော့တာပါ။ အိမ်က နတ်ခန်းဆိုရင် ခန်းလုံးပြည့် ကော်ဇောကြီး ခင်းလိုက်လို့။ ပုံတော်တွေဆိုတာလည်း ရွေးချထားတာ ပိန်း လို့၊ အထူးသဖြင့် ချိုးဖြူခင်က မငွေတောင်ပုံတော်ကို တရိုတသေ တယု တယ ရှိရာတယ်။ ကိုယ့်လင်ကိုကောက်တဲ့ နတ်မိန်းမဆိုပေမယ့် လူလို

နောက်မယား ယူတာမျိုးမှမဟုတ်တာဘဲ။ မကျေနပ်စရာမရှိတဲ့အပြင် ကျေးဇူး တောင် တင်ရသေး။ မငွေတောင် ကျေးဇူးကြောင့် သည်ဘဝရောက်ရတာ ဆိုတော့ မယ်မင်းကြီးမ မ၊ လေလိုသာကိုး။ သည်တော့လည်း တခြားနတ်ရုပ် တွေထက် မငွေတောင်ကို ဖူးဖူးမှုတ်ထားတာ မဆန်းဘူး။ မင်းသားကြီး ကတောင် နတ်ကကောက်ထားတဲ့ လင်ရယ်လို့ ဘာသိဘာသာနေသေး။ ချိုးဖြူခင်က မနက်မိုးလင်းပြီဆိုတာနှင့် နတ်ခန်းဝင်ရင်း မငွေတောင်ကို ချောလိုက်သေးတာပါ။

“မျိုးနွယ်က ဖြိုးကြွယ်ဝသာယာလေ၊ တိမ်ပြာ မိလ္လာ ထိန်ဝါလေ ယုက်သန်း...လှကျက်သရေဆောင်...မငွေတောင်၊ မငွေတောင် စလွန်း တောင်သို့ လှမ်း...”

(၄)

သည်ဘက်နှစ်တွေမှာတော့ မင်းသားကြီး အောင်မင်းစိန်ကိုယ်တိုင် နတ်ချို နတ်ချောအလုပ်က နားလိုက်ရပြီ။ လူက ချောချင်ပါရဲ့၊ စိတ်က ကချင်ပါရဲ့၊ ခန္ဓာကိုယ်က ခွင့်မပြုတော့တာပါသလို ခေတ်ကလည်း ပြောင်းသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ နတ်ကနားပေးမယ်ရယ်လို့ လူတွေလည်း အာရုံနည်းသွား ကြတာ အမှန်ပဲ။ ဟိုတုန်းဟိုခါကလို တချိန်းချိန်းကဟွယ်၊ ခုန်ဟယ်၊ ဆက်ဟယ်၊ သဟယ် မလုပ်နိုင်ကြတော့ဘူး။ သည်ကြားထဲ တပည့်ကျော် ကိုကြာပွင့်တို့ မိသားစုကလည်း လုပ်ကိုင်စားရတာ အဆင်မပြေလို့ ယောက္ခမများရှိတဲ့ ရွာမှာ ဒိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်စားကြမဟုတ်ဆိုပြီး ထွက်သွား ကြတော့ ဒေါ်ချိုးဖြူခမ္မာ ကလေးတွေလွမ်းရာက အိပ်ရာထဲ ငုန်းငုန်းလဲ လိုက်တာ တော်တော်ကုယူရတယ်။ ကိုယ့်ဝမ်းနဲ့ လွယ်မွေးရတာ မဟုတ် တော့လည်း ဈေးစပါး အဖျင်းများတယ် သဘောထားကြရတော့တာပါ။

ဆိုင်းဆရာ ကိုကြာပွင့်တို့ခမျာလည်း ဆရာနဲ့ ဆရာကတော်ကို ခွဲချင်လို့ ခွဲရတာမှမဟုတ်ဘဲ။ တစ်နှယ်ငင် တစ်စင်ပါဆိုသလို သူတို့မိသားစုဝန်က မင်းသားကြီးအပေါ် တက်နေမှာ စိုးရှာတာလည်း ပါပါတယ်။ ဝါးစည်း ဖြေချလိုက်သလို လူစုတွေကွဲသွားတော့ မင်းသားကြီးတို့ လင်မယားလည်း ရှိတာလေး ထုခွဲစားလိုက်ကြတာ တတိတတိနှင့် ငါးပိကျိုးချိ ဖြစ်ကရော။

စီးပွားလျှော့ချင်တော့လည်း အကြောင်း ခိုင်ခိုင်မာမာမရှိဘဲနဲ့ ကုန်တာမျိုး မဟုတ်လား။ တိုက်ကလေးရောင်း၊ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးဆောက်၊ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးရောင်း၊ ထရုံအိမ်ကလေးဆောက် ဖြစ်ကြရှာတယ်။ ညွတ်နေတဲ့ ရွှေတွေဆိုတာကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပဲ့လိုက်လာတာ လူနှင့် နတ်ရုပ် ကျန်တော့သာပဲ။ နတ်ခန်းတို့ ဓာတ်ခန်းတို့ ဝေးလို့ လူတောင် မနည်းနေရတဲ့ဘဝ ရောက်သွားတော့ နတ်တွေလည်း ချောင်တစ်ချောင်မှာ မြွေရေခွဲအိတ်တွေနှင့် နေကြရတယ်။

“မပူပါနဲ့ မချိုးဖြူရယ်၊ ကျုပ်ကို မငွေတောင် အိပ်မက်ပေးတယ်။ နတ်ဗေဒင် ဟောတဲ့ဗျာ၊ သူမ၊မယ်တဲ့။ အိပ်မက်ထဲမှာ လှလိုက်ပုံများတော့အေ။ ကိုင်း ညည်းက လူသာရှာတော့။ ကျုပ်ဟောမယ်”

တစ်ရက် မင်းသားကြီးက မချိုးဖြူကို စကားစတယ်၊ ဟောလည်း ဟောတာပါပဲ။ မင်းသားကြီး အောင်မင်းစိန် နတ်ဗေဒင်ဟောတဲ့ သတင်းကြားနဲ့ ဒုက္ခရောက်ကြသူတွေ လာကြတယ်ဆိုပေမယ့် ယတြာချောဖို့ ဖယောင်းတိုင်တောင် အနိုင်နိုင်တွေကိုး။ လုံးကြီးခဲရ ရတာမျိုး ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ မြို့သစ်လိုနေရာသစ်မှာ လူသစ်တွေနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရတာ ရော၊ နတ်ဗေဒင် အယုံအကြည် နည်းလာကြတာရောဆိုတော့ မင်းသားကြီး အောင်မင်းစိန်ကို လူတွေက မေ့ကုန်ကြပြီ။ ဒေါ်ချိုးဖြူကလည်း တခြားနတ်ရုပ်တွေကိုသာ အိတ်ထဲ ထည့်ချုပ်ထားတာပါ။ မငွေတောင်ကိုတော့

ပသတာမပျက်ဘူး။ အမွှေးဆက်မပျက်ဘူး၊ မငွေတောင် နတ်ချောအဆိုမပျက်ဘူး။

တစ်ရက်တော့ သူတို့မျှော်နေတဲ့ကား ရောက်လာတယ်။

“ဟော ကိုအောင်စိန်ရေ၊ ပေါ်လာပါပြီတော်၊ တော်မျှော်နေတဲ့ကား”

ဒေါ်ချိုးဖြူက လင်သားကိုအော်ရင်း တံခါးပြေးဖွင့်တယ်။ သျှောင်တစောင်းကြီးနဲ့ ဦးအောင်စိန်ကတော့ အိမ်ရှေ့ကပြင်မှာ ပဲ့ပုံကြီးထိုင်ရင်း ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံတယ်။ ပြီးမှ အိမ်ထောင့်က နတ်ရုပ်ထုပ်ကြီးဖွင့်ပြီး တစ်ရုပ်ချင်း ပြတော့တာပါ။ ကားနှင့်လာတဲ့ မိန်းမတွေက တစ်ပုံချင်းကြည့်တယ်။ ဖုန်တွေတက်နေလို့ဆိုပြီး ဒေါ်ချိုးဖြူက ပုဆိုးဟောင်းနဲ့ ခါခါပြီး ထောင်ထားလိုက်တာ မနည်းဘူး။ မင်းသားကြီးတောင် နတ်ရုပ်တွေနှင့် ရောသွားတော့တာပါ။

“ပုံတော်တွေက ဟုတ်ပါပြီ။ မင်းသားကြီးကို ဈေးပြောပြီးပလား”

“ပြောပြီးပါပြီ။ နတ်ရုပ်တွေရောင်းတာ သူမသိလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ။ ဈေးတော့ မလျှော့ပါရစေနဲ့တော့။ အားလုံးယူမယ်ဆိုလို့ လျှော့ပေးထားတာပါ”

ပြောရင်းက ဒေါ်ချိုးဖြူမှာ ဖျတ်ခနဲ သတိရသွားပုံမျိုးနဲ့ နတ်ရုပ်တွေကြား မငွေတောင် ပုံတော်ကို အခြေအလွှား လှမ်းကောက်လိုက်တယ်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် မာမီသိန်းရယ်။ မငွေတောင်တော့ ကျွန်မတို့ ထည့်မရောင်းပါရစေနဲ့”

နတ်ရုပ်လာကြည့်တဲ့ မိန်းမတွေက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြတယ်။

“အဲသလိုတော့ မဟုတ်ဘူးလေ ဒေါ်ချိုးဖြူရဲ့။ နတ်စုံပင်ချင်တာပါ ဆိုမှတော့ မငွေတောင် ချန်ခဲလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

မငွေတောင်မှ ထည့်မရောင်းရင် နတ်တစ်ပြုလုံး မယူတော့ဘူးဆိုတဲ့ လေသံကို ဇာတ်ကလာတဲ ဒေါ်ချိုးဖြူ သိတာပေါ့။ မငွေတောင်ကြောင့် ဈေးပျက်မှာစိုးတာက တစ်ကြောင်း၊ လင်သားဖြစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ထားတဲ့ နတ်ဆိုတာက တစ်ကြောင်းဆိုတော့ ဝေခွဲရခက်နေတယ်။ ဒါနှင့် မင်းသားကြီးကို လှမ်းကြည့်တယ်။ ကျုပ်တော့ မပြောတတ်တော့ဘူးဆိုတဲ့ ပုံနှင့် ကြည့်တာပါ။ မင်းသားကြီးကတော့ သည်နတ်တွေ အိမ်ကထွက်သွားရင် ပြီးတာပဲဆိုတဲ့ မျက်နှာနှင့် ဒေါ်ချိုးဖြူကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ခွင့်ပြုတယ်။

“ထည့်သာပေးလိုက်ပါအေ၊ ဝယ်သူများခမျာ ပြည့်စုံမှလည်း ကောင်းပါတယ်။ ကနားတစ်စုံစာ မပြည့်တော့ ခမျာများ ဘက်ပဲနေမှာပေါ့ကွယ်”

သည်စကားကိုကြားတော့ ဒေါ်ချိုးဖြူက ထိတ်ခနဲ ပျာသွားတယ်။ ဘယ်နှယ် မငွေတောင်ပုံတော် ရောင်းရမှာလဲ။ ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်ထားတဲ့ နတ်များ အနုမြောမရှိ၊ သံယောဇဉ်မရှိ ခွင့်ပြုနေပါရောလား။ ကံအလှည့်မသင့်လို ဆင်းရဲသွားရပေမယ့် မ၊တုန်းက မ၊ခဲ့တဲ့ နတ်မဟုတ်လား။

“မငွေတောင်ကို ပြောနေတာ ကိုအောင်စိန်ရဲ့”

“အေးပါ၊ ထည့်ပေးလိုက်ပါ”

သည်လိုနှင့် မငွေတောင်လည်း နတ်ရုပ်တွေနှင့်ရောလို့ ကားပေါ်ပါ သွားလေရဲ့။

(၅)

နတ်ရုပ်တွေတင်ထားတဲ့ ကားထွက်သွားတော့ ဒေါ်ချိုးဖြူက ငိုတယ်။ “တခြား နတ်ရုပ်တွေ ကျုပ် မမက်ပါဘူးတော်၊ မငွေတောင်ကိုတော့ တော် ရောင်းရက်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ တော် ရက်စက်လှချည်လား ကိုအောင်စိန်ရဲ့” လို့ အော်အော်ငိုလိုက်တာ ရုပ်ကွက်အများကတောင်

ကြားရလောက်တယ်။ မင်းသားကြီး ဦးအောင်မင်းစိန်ကတော့ ဘာမှ မပြောပါဘူး။ မျက်ခွံပိတ်ကြီးနဲ့ ထိုင်နေတာပါပဲ။ ဒေါ်ချိုးဖြူ အငိုတိတ်တော့မှ ပြောရှာတယ်။

“မငွေတောင်ကို ငါတောင်မစွဲဘဲ ညည်းက ဘာကြောင့်စွဲနေရတာ တုန်း မချိုးဖြူရဲ့။ မငွေတောင်ရှိနေသရွေ့ ငါတို့ နတ်ကျင်းထဲက ရုန်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှိတာလေး ထုခွဲပြီး ငါလည်း ရဟန်းဘဝ ခံယူချင်ပြီ။ ညည်းလည်း စဉ်းစားတော့”

မင်းသားကြီးစကားကြားတော့ မင်းသမီးကြီး ချိုးဖြူခင် လင်သားကို မော့ကြည့်တယ်။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပါရမီဖြည့်ကျင့်ခဲ့ရတဲ့ သူ့ယောက်ျားကို အခုမှ ပိုကြည်ညိုလာရတယ်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါရဲ့။ သူတို့မှာ လင်ကိုယ်မယား နှစ်ယောက်တည်းနှင့် လုပ်ကိုင်စားရတာ ပင်ပန်းလှပြီပဲ။ အသက်တွေလည်း ရလှပြီမဟုတ်လား။ ဘဝမှာ ဇာတ်ကရတာနှင့်၊ နတ်ကရတာနှင့် ပြီးလို့လည်း မဖြစ်ပေးဘူးကိုး။ စဉ်းစားစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ သူ့စိတ်ထဲရှိတာ ပြောလိုက်တာပါပဲ။

“တော် ရဟန်းဝတ်ရင် ကျုပ်ကလည်း ဘိက္ခုနီမ လုပ်ရုံပေါ့ ကိုအောင်စိန်ရယ်။ အပါယ်တံခါးပိတ်ဖို့ အချိန်မီကောင်းပါရဲ့”

ပန်းအလင်္ကာစတုစင်း၊ ဇန်နဝါရီ၊ ၂၀၀၈





လှေအိမ်ကလေး

လှေအိမ်ကလေး

ဂေါဝါန်ဆိပ်ရဲ့ အောက်ဘက်နားကို ကိုက်တော်တော်များများ လျှောက်လာ
 လိုက်ရင် သံလျက်မော်လို့ခေါ်တဲ့ ချော်ဆိပ်မြစ်ကမ်းပါးကို တွေ့ရမှာပါ။
 ဘာကုန်းတဲ့သင်္ဘောကြီးတွေ၊ လှေတွေနှင့် ကုန်တင်ကုန်ချ လုပ်နေကြတဲ့
 အလုပ်သမားတွေ၊ ကုန်တင်ကားကြီးတွေ၊ မြင်းလှည်းတွေ၊ ဆိုက်ကား
 တွေ၊ ပြီးတော့ မိုးကာတာလပတ်စကြီးတွေ အုပ်ဆိုင်းထားတဲ့ ကုန်တွေက
 လည်း ဟိုတစ်ပုံ သည်တစ်ပုံ။ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ၃၁ဟို သွားလာနေကြတဲ့
 လူတွေနှင့်။ အဲသည်မြင်ကွင်းတွေကို တာရိုးကြီးပေါ်ကနေ ဆီးကြည့်လိုက်ရင်
 အတိုင်းတိုင်း မြင်နေရတတ်တယ်။ ခပ်နီးနီးကလေး ကပ်ကြည့်မယ်ဆိုရင်
 တော့ မြစ်ကမ်းပါးကို တွယ်ကပ်နေကြတဲ့ ဂျော်ဂျက်လှေကလေးတွေကို
 တွေ့ရမယ်။ သည်လှေကလေးတွေကတော့ ရေရဲ့သဘောအတိုင်း ကမ်းနှင့်
 ပူးတုံ့စွာတဲ့ ဧရာဝတီ လှိုင်းကြက်ခွပ်တွေစီးရင်း မူးရီနေကြလေရဲ့။

သူတို့အဖို့ ဒါဟာ အဆန်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လှေကလေး ဘယ်
 နားရွေ့ရွေ့ လှေကလေးပေါ်ကနေ သူတို့ ဘယ်မှ ရွေ့မသွားဖို့ဘဲ မဟုတ်
 လား။ သည်လှေကလေးတွေဟာ ဧရာဝတီ မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးနှင့် နှိုင်းစာရင်
 သေးငယ်လွန်းလှပေမယ့် ဧရာဝတီကိုတော့ အမိအရ တွယ်ကုပ်ထားတတ်

ကြတယ်။ ဧရာဝတီလောက် သက်တမ်းမရင့်သေးပေမယ့် မြစ်ကြီးထက်တော့ ပိုပြီး အိုဟောင်းနေကြသလိုပဲ။ ရေပြင်အထက် တစ်တောင်သာသာလောက်သာ ပေါ်နေတတ်တဲ့ လှေကလေးတွေဟာ လှိုင်းလူးခံသာရုံလေး ဖျဉ်းလို့။ လှေလယ်ကောင်လောက်မှာ ဝါးပေါင်းမိုး ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေးကို ပလတ်စတစ် အုပ်ထားတယ်။ အဲသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းထဲမှာပဲ သူတို့နေကြတယ်။ မိုးရွာအစို၊ နေပူအခြောက်ဆိုပေမယ့် အဲသည် လှေကလေးတွေကပဲ သူတို့ရဲ့ဘဝတွေ မဟုတ်လား။

မနက် လင်းလာရင်တော့ သူတို့ကုန်းပေါ်တက် အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ ဟိုးအနောက်ဘက် မင်းဝဲတောင်ကြောကြီးနောက်မှာ နေလုံးကြီးမြုပ်သွားပြီဆိုရင်တော့ လှေအိမ်ကလေးတွေဆီ သူတို့ ပြန်လာကြပြန်ရော။ တစ်ခါတလေ လှေအိမ်ကလေးတွေထဲက ထမင်းချက်တဲ့ မီးခိုးငွေ့တွေ အမှောင်နှင့် ရောနှောပျောက်ကွယ်သွားကြတာကို ကြည့်ရင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးက မီးပွင့်ကလေးတွေ တစ်ပွင့်ချင်း လင်းလက်လာပုံကို ငေးမောရင်း၊ တစ်ခါတစ်ခါ တာရိုးကြီးပေါ်က အိမ်အပြန် စက်ဘီးတွေကို အသံတိတ် နှုတ်ဆက်ကြရင်း သူတို့ဘဝတွေကို အနားပေး အပန်းဖြေတတ်ကြတယ်။

အဲသည် လှေအိမ်ကလေးတစ်လုံးထဲမှာ “မိဂျိုး” ဆိုတဲ့ ကောင်မကလေးရှိတယ်။

* * *

မိဂျိုးရဲ့အဖေ ကိုကြွက်သိုးက သည်ကမ်းနားမှာ သဲထမ်းတဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ပါ။ ကိုကြွက်သိုးက သဲထမ်းလို့ ပန်းသမ္ဗူ ညဘက် အရည်ကလေး တစ်ခွက်တစ်ဖလားနဲ့ ဝမ်းချလိုက်ရမှ အားရကျေနပ်တဲ့သူ။ ကိုကြွက်သိုးအဖို့ သည်မူးရီရီ အရသာကို တစ်နေ့မှ လက်လွှတ်ခံတာ

မဟုတ်ဘူး။ သဲထမ်းခငွေ ဆိုတာကလည်း မိသားစုစားဖို့ထက် အရက်ဆိုင်က ဒေါ်တုတ်မကိုပေးဖို့က ပိုများနေတတ်တယ်။ အခုတော့ သူ့ မိန်းမမငွေတိုးကလည်း ဘာမှမပြောတော့ပါဘူး။ မပြောဆို သူတို့ မိသားစုခြောက်ယောက် အိုးကြီးကို သမီးကလေး မိဂျိုးက ထိန်းထားနိုင်ခဲ့တာကလည်း ပါတာပေါ့။ မိဂျိုးက ဟောသည် မြစ်ဆိပ်ကမ်းနား တစ်ခွင်မှာတော့ မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေတဲ့ အဝယ်တော်ကလေးပါ။ ဆယ်နှစ်သမီးအထွေထွေ အဝယ်တော် ချာတိတ်ကလေး မိဂျိုးဆိုပါတော့။

အရပ်ပုပျပ်ပျပ်၊ အသားက မည်းမည်း၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ဘိုကောပြားချပ်ချပ်နှင့်ဆိုတော့ အမှတ်တမဲ့ကြည့်ရင် မိဂျိုးကို ကောင်ကလေးတစ်ယောက်လို့ ထင်ရရဲ့။ ဒါပေမယ့် ရှင်မီးအင်္ကျီ၊ စပ်ထဘီကလေးတွေက မိဂျိုးရဲ့ မိန်းကလေးဘဝကို လှစ်ပြထားတယ်။ မိဂျိုးက စပ်ထဘီကလေးကို ခါးပုံစကလေးထွက်အောင် ဝတ်ပြီး ဖိုသီဖတ်သီပါပဲ။ အဲသည် ခါးပုံစကလေးက သူ ရတတ်သမျှသော လုပ်အားခ ငွေစက္ကူကလေးတွေ ထည့်သိမ်းရာ အိတ်ရုံ့ကလေးလေ။ သူ့အိတ်ရုံ့ကလေးထဲ ပိုက်ဆံထည့်ထားရင် ကျစ်နေအောင် လိပ်ထားတတ်တယ်။ ဘာမှမရှိဘူးဆိုရင်တော့ သည်အတိုင်း ဖတ်လတ် ဖတ်လတ်နှင့်။

ကမ်းနားမှာ စပ်ထဘီကလေး တလွှားလွှားနှင့် မိဂျိုးကို နေကုန်နှင့် နေခန်း တွေ ရတတ်တယ်။ သင်္ဘောသားတို့၊ လှေသူကြီးတို့၊ မော်တော်ပိုင်တို့ကအစ ကုန်သည်ပွဲစားမကျန် အလုပ်သမားတွေ၊ အလုပ်သမားတွေအဆုံး မိဂျိုးကို မသိသူရယ်လို့ မရှိဘူး။ မခင်တဲ့သူလည်း မရှိဘူး။ မရှိဆို မိဂျိုးက သူတို့ရဲ့ လက်စွဲတော်ကလေး မဟုတ်လား။

“မိဂျိုးရေ၊ အကြော်နဲ့ ကောက်ညှင်းပေါင်း ဝယ်ပေးပါဦး။ ကွမ်းလာသုံးထုပ်ပါ ဆွဲခဲ့ဟေ့၊ ရော့”

ပေးလိုက်တဲ့ပိုက်ဆံကို လက်နှင့်ဆုပ်ပြီး တာရီးပေါ်ကို မိဂျိုးပြေးတက် ခဲ့တာပဲ။ ဟိုတုန်းကတော့ သည်ကမ်းနားမှာ ဈေးသည်တွေ ရှိကြပါတယ်။ အခုတော့ တာရီးကြီးခြားထားတဲ့ ခပ်ဝေးဝေး ရပ်ကွက်ကလေးထဲ သွား ဝယ်မှရတာပါ။ သည်တာရီးမြင့်မြင့်ကြီးပေါ်ကို တက်လိုက် ဆင်းလိုက်၊ ဆင်းလိုက်တက်လိုက်နှင့်ပဲ မိနပ်မပါဘဲ မိဂျိုးရဲ့ ခြေဖဝါးတွေက တာရီးကြီး နှင့် ရင်းနှီးနေပြီ။ အဲသည်လို ဈေးဝယ်ပေးတဲ့အတွက် မိဂျိုးပိုက်ဆံရတယ်။ ရတဲ့ပိုက်ဆံကို ခါးပုံစကလေးထဲ လိပ်ထည့်ထားလိုက်တာပဲ။

မနက်တုန်းက ကုန်ထမ်းသမားတွေကို ဆေးလိပ်ဝယ်ပေးတာရယ်၊ ကားသမားတွေ ကွမ်းယာဝယ်ပေးတာရယ်၊ သဲလှေ အလုပ်သမားတွေ လက်ဖက်ရည် ဝယ်ပေးတာရယ် အားလုံးပေါင်းတော့ အခုမနက် မိဂျိုးရဲ့ ခါးပုံစကလေးထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်ရာလောက် ရသွားပြီ။ ခါးပုံစကလေးကို မကြာမကြာ စမ်းကြည့်ရင်း မိဂျိုး စိတ်တွက် တွက်ကြည့်နေမိတာပါ။

“မိဂျိုးရေ၊ ဟဲ့ကောင်မလေး ခေါ်နေတာကို၊ ရှေ့ ပုလင်း”

မိဂျိုး ဝမ်းသာအားရ ပြေးသွားလိုက်တယ်။ အဲသလို ပုလင်းသမား တွေဆီကမှ လေးငါးဆယ် ရတတ်တာကိုး။

“အဖြူလား ဦး”

“အေး...ငါ့ကြင်းအရေခွံကြော်လည်း ဝယ်ခဲ့။ ပိုတာ ညည်းယူလိုက်”

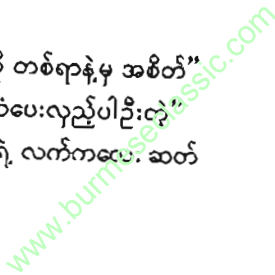
ပုလင်းကလေးကို လက်နှင့်ပိုက်ပြီး တာရီးကြီးပေါ် မိဂျိုးပြေးတက်ခဲ့ ရပြန်ရော။ အဲသလို အဝယ်တော်အလုပ်ကို မိဂျိုးလုပ်လာတာ တစ်နှစ် လောက်ရှိရောမယ်။ အတန်းစာ ဟုတ်တိပတ်တိ မသင့်ဖူးခဲ့ပေမယ့် ငွေ စက္ကူအမျိုးအစားလောက်တော့ မိဂျိုး သိတာပေါ့။ ပေါင်းတာနုတ်တာမျိုး မိဂျိုး နားမလည်ပေမယ့် အမ်းတာတောတာမျိုးကိုကျ မိဂျိုး သိနေပြန်ရော။ တစ်ခါတလေ ဈေးသည်ထက်တောင် မိဂျိုးက လည်ချင်လည်နေတော့တာ ပါ။

ခိုင်းမယ့်သူ မပေါ်သေးရင်တော့ တာရီးခြေက ညောင်ကြတ်ပင်ကြီး အောက်မှာ အဖော်တွေနှင့် မိဂျိုး ကစားနေတတ်တယ်။ ညောင်ကြတ်ပင်ကြီး အောက်မှာ မိဂျိုးရဲ့ အဖော်တွေက အများကြီးရယ်။ ရပ်ကွက်ကလေးထဲက ကလေးတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မိဂျိုးတို့လို လှေအိမ်ကလေးတွေထဲက ကလေးတွေရယ်၊ တခြားတဲတွေက ကလေးတွေရယ်ပေါ့။ ကလေးတွေ အားလုံး ကမ်းနားမှာ တွေ့သမျှအလုပ်တွေ အကုန်လုပ်ကြတာပါ။ ဆန် အိတ်တွေ၊ ပဲအိတ်တွေ၊ ကြက်သွန်အိတ်တွေ၊ မီးသွေးအိတ်တွေ၊ တင်ကြ ချကြရာက ပေါက်ကျလာတာတွေကို ကျုံးကြတယ်။ ထင်းတွေ၊ ဝါးတွေ ရေထဲမျှောလာရင် လိုက်ဆယ်ကြတယ်။ တွဲသင်္ဘောကြီးတွေနှင့် သယ်လာတဲ့ မြေဆီအိတ်တွေ၊ ဘီလပ်မြေအိတ်တွေ၊ ကတ္တရာပုံးကြီးတွေထဲက ဖိတ်လျှံကျ လာတတ်တာတွေကိုလည်း စောင့်လုတတ်ကြရဲ့။

အခုရက်ပိုင်းမှာတော့ ကတ္တရာတွဲ သင်္ဘောကြီးတွေ အလာများနေ တယ်။ မြစ်ထဲကို လျှံကျလာတဲ့ ကတ္တရာစေးတွေကို ရေကူးဆယ်ကြဖို့ စောင့်နေကြတဲ့ ကလေးတွေဆိုရင် ရေတွေရွှဲနိုလို့။ ကတ္တရာစေးတွေ ပေပွလို့။ တချို့က ပုဆိုးခါးတောင်းကျွိုက်ကလေးတွေနှင့်၊ တချို့ကတော့ ကိုယ်ချည်း တုံးလုံး။ တစ်ကိုယ်လုံး ပဲကြီးရေပွလို့ ဖောသွပ်ဖောရောင်နဲ့ပါ။ ရသမျှ ပစ္စည်း အတိုအစကလေးတွေကို စုပြီး တစ်ရာရရ၊ နှစ်ရာရရ ကုန်းပေါ်က ဝယ်သူတွေဆီ ပြေးရောင်းကြတယ်။ ရတဲ့ပိုက်ဆံကို ဆန်ဝယ်ဖို့ သူတို့ အိမ်တွေ ပြန်ပေးကြရတယ်။

* * *

“တစ်ရာ၊ တစ်ရာနဲ့မှ နှစ်ဆယ်၊ သည်ငါးကျပ်နဲ့ဆို တစ်ရာနဲ့မှ အစိတ်”
“မိဂျိုးရေ၊ ဟေ့ မိဂျိုး၊ နင့်အမေက ပိုက်ဆံပေးလှည့်ပါဦးတဲ့”
အေးမိစ်အသံကြောင့် ပိုက်ဆံတွက်နေတဲ့ မိဂျိုးရဲ့ လက်ကလေး ဆတ်



ခနဲ တုန်သွားရတယ်။ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံမပြည့်သေးဘူး။ ဆန်တစ်ခွက် ဆိုရင်တောင် ငွေက နှစ်ရာပြည့်မှ၊ လက်ထဲက ငွေစက္ကူတွေကို စပ်ထဘီ ခါးပုံစကလေးထဲ ပြန်ထည့်လိုက်တယ်။ နေက ညောင်ကြတ်ပင်ကြီး တည့်တည့်ကို ရောက်နေပြီ။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးထဲက ရေတံလျှပ်တွေက တဖျပ်ဖျပ်ခါလို။

“ငါ ပိုက်ဆံမပြည့်သေးဘူး အေးမိစံရယ်၊ နင်က ပေးခဲ့ပြီလား”

“စေး ပေးခဲ့ပြီ”

မိဂျိုးမျက်နှာကလေး ညှိုးကျသွားတယ်။ လှေအိမ်ကလေးထဲကနေ အမေ မျှော်လှရောပေါ့။ အမေ့ခမျာ ကလေးတွေထိန်းရ၊ လှေထဲ စိမ့်ဝင် လာတဲ့ ရေတွေ ပက်ထုတ်ရနှင့်၊ ဆာလည်း ဆာရှာရောပေါ့။ သက်ပြင်းကို ချရင်း ဧရာဝတီမြစ်ကြီးထဲက အရောင်တဖိတ်ဖိတ် လက်နေတဲ့ ရေတံလျှပ် တွေကိုပဲ မိဂျိုး ငေးကြည့်နေမိတယ်။

“ဟော ငတွတ်တို့လာပြီ”

ငတွတ်က ပုဆိုးကို စလွယ်သိုင်းပြီး ရောက်လာတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး လည်း ကတ္တရာစေးတွေနှင့် မည်းလို့။

“ဒီနေ့ ဘောလုံးထုကြေး ကစားမယ်ဟေ့။ သည်းမှာ ငါ ဘောလုံး ဝယ်လာတယ်”

“အဲမယ် ငတွတ်၊ နင် ဘယ်ကရ”

“ကတ္တရာလေဟာ၊ ဒီနေ့ နေပူတော့ ကတ္တရာစေးတွေ တအားလျှံ ကျတာ၊ ငါ ဟိုးရေလယ်အထိ ကူးဆယ်ရတာပေါ့။ အမေ့ကိုလည်း ဆန်ဖိုး ပေးခဲ့ပြီ၊ ပိုတာ ငါဘာသာ ဘောလုံးဝယ်လာတာ”

“နင်နယ်ဟာ ပိုက်ဆံပိုတာများ မိဂျိုးကို ချေးရောပေါ့။ ဒီမှာ သူ ပိုက်ဆံမပြည့်သေးလို့”

ငတွတ် မျက်နှာမှာ အပျော်တွေ ပျောက်သွားပြီး ညောင်ကြတ်ပင် မြစ်ကြီးပေါ် ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်တယ်။

“သိမှ မသိဘဲဟာ”

ညောင်ရွက်တွေက လေပူတွေကို သိမ်းယူပြီး ရွဲခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက် တယ်။ ဘောလုံးကလေးကို လက်ထဲညှပ်လှည့်ရင်း ငတွတ်က...

“ဟာ ဟုတ်ပြီ။ ငါ ဖိုးထောင်ဆီက သွားချေးပေးမယ်။ နင် ဘယ် လောက်လိုသေးလဲ မိဂျိုး”

“တစ်... တစ်ရာ”

“ရမှာပါဟာ၊ ရော ဘောလုံး ခဏယူထား”

ငတွတ် ခြေထွက်သွားရာကို မိဂျိုး ငေးကြည့်နေလိုက်တယ်။ ကမ်း နားကို ဆင်းသွားပြီး မကြာဘူး ငတွတ် ပြန်ရောက်လာတယ်။

“ရော တစ်ရာ၊ သွားသွား နင်အမေ့ကို အမြန်ပြန်ပေးချေဟာ၊ ကစား ချင်လှပြီ”

ပိုက်ဆံတွေကို လက်နှင့်ဆုပ်ပြီး လှေကလေးရှိရာကို မိဂျိုး အပြေး ပြန်လာခဲ့တယ်။ အမေကတော့ အငယ်ကလေးကို ခါးထစ်ခွရက်ကြီးနှင့် လှေထဲကရေတွေ ပက်ထုတ်နေလေရဲ့။

“မိဂျိုးရယ်၊ ငါဖြင့် မျှော်လိုက်ရတာ၊ နေ့မြင့်လှပြီလေ”

မငွေတိုးက ရေပက်နေတဲ့ သံပန်းကန်အစုတ်ကလေးကိုချပြီး ပိုက်ဆံ လှမ်းယူတယ်။ အမေ့ကို ရေကူပက်ပေးချင်ပေမယ့် ငတွတ်တို့နှင့် ဘောလုံး ကစားချင်နေတာနှင့်ပဲ ကုန်းပေါ်ကို မိဂျိုး အပြေးပြန်တက်ခဲ့တယ်။

“မိဂျိုးရေ၊ ဖိုးထောင်ကိုတွေ့ရင် ပြောလိုက်စမ်းပါဟေ့။ ဒီမှာ ဆန် မဝယ်ရသေးဘူးလို့”

ဖိုးထောင်ရဲ့ အမေ့အသံကြောင့် မိဂျိုးပါးစပ်ကလေး ပောင်းလောင်း ဖွင့်သွားတယ်။ ကလေးနို့တိုက်ရင်း ငါးမျှားနေတဲ့ ဖိုးထောင်အမေရဲ့ မျက်နှာ

မှာလည်း အမေလိုပဲ ချွေးတွေသံတွေနှင့်ပါလား။ မိဂျိုးရင်ထဲ မကောင်းဖြစ် သွားတယ်။ ညောင်ကြတ်ပင်ကြီး အောက်မှာတော့ ငတွတ်တို့ ဘောလုံး ပစ်တမ်း ကစားနေကြပြီ။ မိဂျိုးတစ်ယောက် ဝင်မကစားတော့ဘဲ ကမ်းနားကိုပဲ ဆင်းခဲ့တယ်။

“ငါ့ကို ခိုင်းမယ့်သူ ပေါ်ပါစေ”

* * *

သည်နှစ် သင်္ကြန်ရေတိုး မိုးက တအားကြီး ရွာချလိုက်တယ်။ မိဂျိုးတို့ လှေကလေးထဲမှာ မြစ်ရေတွေထက် မိုးရေတွေက ပိုများနေတော့တာပါ။ မိဂျိုးလည်း အလုပ်မသွားနိုင်သေးဘူး။ အမေ ပင်ပန်းမှာစိုးတာနှင့်ပဲ လှေ ဝမ်းထဲဆင်းပြီး ရေတွေကို ပုံးနှင့် ခပ်ထုတ်ပစ်နေရတယ်။

“လေးဆယ့်ငါး၊ လေးဆယ့်ခြောက်၊ လေးဆယ့်ခုနစ်”

လက်မောင်းအောင်လာတာနှင့် ရေပုံးကိုချပြီး မိဂျိုးလက်တွေကို သုံးလေးချက် ဆန့်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ သည်လှေကလေးကို အဖေတို့ ဝယ်တုန်းက ငါးထောင်ပဲ ပေးရတယ်လို့ ပြောတယ်။ အခုနေဝယ်ရင် ဘယ်လောက်ပေးရမယ်မှန်း မိဂျိုးမသိပေမယ့် အမေကတော့ လှေကလေး ဖာဖိုးထေးဖို့ ငွေလိုတယ် ပြောနေတာကြာပြီ။ ဝါဆိုဝါခေါင်ဆိုရင် ရေတွေက ကြီးလာတော့မှာ။ မြစ်ရေက လျှံ၊ လှိုင်းတွေကပုတ်နဲ့ ဧရာဝတီမြစ်ထဲ မြုပ်သွားကြတဲ့ လှေပေါင်းကလည်း မိဂျိုးမျက်စိရှေ့မှာတင် မနည်းတော့ဘူး။ ဟိုးတစ်နှစ်ကဆို မိဂျိုးတို့လှေကလေး မြုပ်မျော မျောသွားတာ အလိုက် ကောင်းလွန်းလို့သာ ရွှေကြက်ယက်သောင်စွန်းက ပြန်ရခဲ့တာပါ။ သည်တုန်း က လှေကလေးက အခုလောက် မအိုသေးဘူး၊ မနာသေးဘူး၊ သည်နှစ်တော့ ရေမကြီးခင် ဖာရထေးရမယ်လို့ အမေ ပြောပြောနေပေမယ့် ဘယ်လောက် ကုန်မလဲဆိုတာ မိဂျိုး မသိပါဘူး။

“မိဂျိုးရေ၊ ဟေ့ မိဂျိုး”

ကုန်းပေါ်က ခေါ်သံကြားတာနှင့် ခေါင်းမောကြည့်လိုက်တော့ အဝတ် လျှော်တဲ့ ဒေါ်ဘီဘီ။ ရေစိုအဝတ်ကြီးနှင့်ဆိုတော့ အဝတ်လျှော်လက်စနှင့် ထလာပုံရတယ်။

“ညည်းဆော်ဒါ ဦးဗလတို့ ရောက်နေတယ်။ ညည်းကို အခေါ်ခိုင်းလို့ ဆော့”

လက်ထဲက ရေပုံးကို ဝန်းခနဲ ပစ်ချပြီး စပိထဘီကလေးကိုပြင်ဝတ် လိုက်တယ်။ ဦးဗလတို့ သင်္ဘောဆိုက်ရင် မိဂျိုး မုန့်ဖိုးတွေ အများကြီးရတတ် တာကိုး။

“အမေ... အမေရေ”

ကုန်းပေါ်မှာ အဝတ်ရေစိုတွေ လှမ်းနေတဲ့ အမေ့ကိုခေါ်ရင်း ကုန်း ပေါင်ပေါ်ကနေ လွှားခနဲ ခုန်ချလိုက်တယ်။

“အမေ ကျုပ် သွားတော့မယ်၊ ဦးဗလတို့ သင်္ဘောရောက်နေပြီတဲ့”

“အေးအေး သွားသွား”

ကမ်းနားဘက်ကို အပြေးလာခဲ့တဲ့ မိဂျိုးတစ်ယောက် ဦးဗလတို့ရဲ့ နှစ်ထပ်သင်္ဘော ပြားပြားကြီးကို မြင်လိုက်ရရင်ပဲ ဝမ်းသာသွားမိတယ်။ ကုန်းပေါင်ကြီးနစ်ချပ် ခင်းထားတဲ့အပေါ်ကနေ တခုနဲ့ခုနစ်နှင့် မြေတက် လာတဲ့ မိဂျိုးကို ဦးလေးဗလက လက်တွေမြှောက်ပြလို။

“ဦးလေးဗလ”

“အေး ငါဖြင့် ရောက်ကတည်းက မိဂျိုးမတွေ့လို့ မေးနေတာအော့”

“ရေပက်နေလို့ ဦးရဲ့။ မနေ့ညက မိုးတွေ ရွာချလိုက်တာလေ သမီးတို့ လှေကလေး မြုပ်တော့မလို့”

“ကဲပါ ညည်းတို့လှေမြုပ်တာ မမြုပ်တာ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒေါ်ရုပ်ဆိုကြီးဆို သွားပေးပါဦး”

ဦးဗလတို့လာရင် ဒေါ်ရုပ်ဆိုးကြီးတို့အိမ်ကို မိဂျိုး သွားပြောပေးရတယ်။ ဘာမှန်းတော့ မသိပါဘူး။ ဦးဗလတို့ သင်္ဘောရောက်ပြီလို့ ပြောရုံပါပဲ။

“ရော ဟောဒါ ညည်းအတွက် မုန့်ဖိုး”

ဦးဗလက ခုံပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ စက္ကူစည်းကြီး တစ်စည်းထဲက စက္ကူတစ်ချပ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး မိဂျိုးကို လှမ်းပေးတယ်။ မိဂျိုး မျက်လုံးတွေတောင် ပျာသွားရဲ့။ ငွေ ငွေတစ်ထောင်တန်ကြီးဆိုတာမှန်းတော့ မိဂျိုးသိတာပေါ့။



တာရိုးပေါ်ကို အပြေးတက်လာတဲ့ မိဂျိုးရဲ့ခြေထောက်တွေက ဘီးတပ်ထားသလားလို့တောင် အောက်မေ့ရရဲ့။ ငြောင်ငြောင်ပြေးနေတဲ့ မြင်းတစ်ကောင်လို သွက်လက်နေတဲ့ မိဂျိုးကို အခုနေ တကယ့်မြင်းတစ်ကောင်ကတောင် ယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တာရိုးကြီးပေါ်တက်၊ ရပ်ကွက်ကလေးကို ကျော်၊ လမ်းမကြီးအတိုင်း သွား၊ လမ်းသွယ်ကလေးထဲ ချိုး၊ နောက်တစ်လမ်းထပ်ကူး၊ ညာဘက်ကို ကွေ့၊ တိုက်ဝါကြီးကို ပတ်၊ မိဂျိုး မမောပါဘူး။ မိဂျိုးရဲ့ စပ်ထဘီ ခါးပုံစကလေးထဲမှာ ငွေ၊ ငွေတစ်ထောင်ကြီးများတောင် ရှိနေပြီလေ။ ဦးဗလတို့သင်္ဘောကြီး ကမ်းက မခွာမချင်း နောက်ထပ် မုန့်ဖိုးတွေ အများကြီးရဦးမယ်။ အပျော်တွေ လွန်နေလိုက်ပုံများ။ ဒေါ်ရုပ်ဆိုးကြီးတို့အိမ် ကျော်သွားတာတောင် မိဂျိုး သတိမထားလိုက်မိဘူး။ နောက်ပြန် လှည့်ယူရတယ်။

ဒေါ်ရုပ်ဆိုးကြီးတို့ အိမ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်ဝင်းတံခါးက ပိတ်လျက်သာ၊ စက္ကူပန်းခြံအုပ်အုပ်ကြီးက အိမ်ကို ကွယ်ထားလေတော့ လူရိပ်လူခြည်ကို မိဂျိုး မမြင်ရပါဘူး။

“ဒေါ်ကြီးဆိုး၊ ဒေါ်ကြီးဆိုး”

တံခါးကို တအားကြီးလှုပ်ခေါ်တော့မှ အိမ်ထဲက လူထွက်လာတယ်။ ထောင့်ပါသေးရဲ့၊ ဒေါ်ရုပ်ဆိုးကြီးကိုယ်တိုင် တွေ့လို့။ နို့မို့ရင် ဟိုရှေ့က အုတ်ခုံပေါ် ထိုင်နေရဦးမှာလေ။ ဒေါ်ရုပ်ဆိုးကြီးကတော့ မြင်နေကျအတိုင်း မိတ်ကပ်တွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေ ဗရပျစ်နဲ့၊ နဖူးပေါ်အုပ်နေတဲ့ ငှက်သိုက်လို ဆံပင်အမောက်ကြီးကိုတော့ မိဂျိုး အမုန်းဆုံးပဲ။

“ဟဲ့ကောင်မလေး ဦးဗလတို့ ရောက်နေပြီလား”

မိဂျိုးတောင် ဘာမှမပြောရသေးဘူး၊ သူက သိနှင့်နေပြီလား။

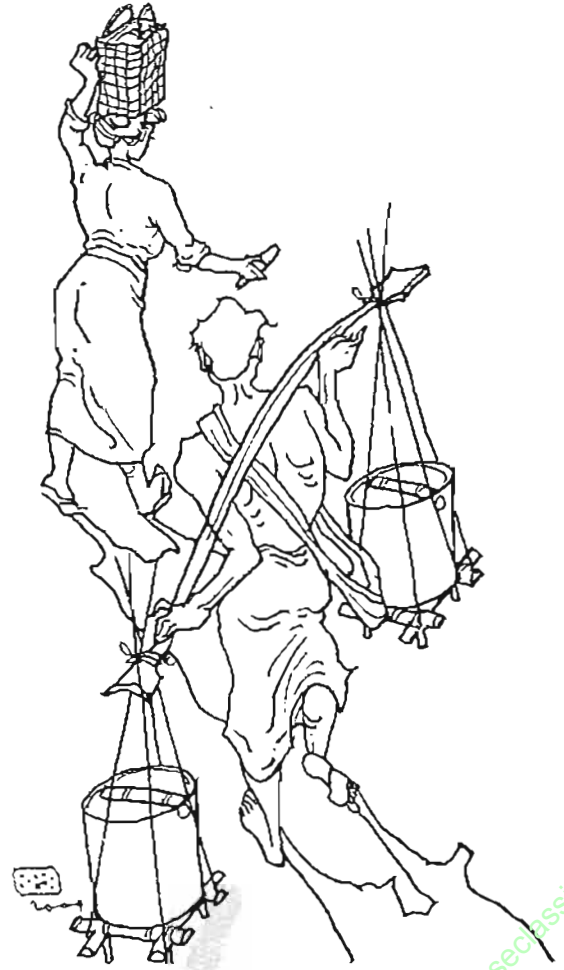
“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးဗလက ဒေါ်ကြီးဆိုးကို အပြောလွှတ်လိုက်လို့”

ဒေါ်ရုပ်ဆိုးကြီးက မိဂျိုးကို ပြုံးပြပြီး စက္ကူပန်းရုံကြီးအောက်ကို လှမ်းကြည့်တယ်။ စက္ကူပန်းပင်ကြီးကို ဝိုင်းပတ်ထားတဲ့ ခုံတန်းပေါ်မှာ လက်သည်းနီဆိုးနေတဲ့ မိန်းမကို အခုမှပဲ မိဂျိုး မြင်မိတာပါ။

“အေးအေး ငါနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်လို့ပဲ ပြောလိုက်”

မိဂျိုးလုပ်ပေးရတာ ဒါပါပဲ။ ဒေါ်ရုပ်ဆိုးကြီးရဲ့ ခြေရှေ့မှာရပ်ပြီး သည်စကားကလေး တစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်ရုံကလွဲလို့ ခြံထဲတောင် မိဂျိုး ခြေမချလိုက်ရပါဘူး။ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေးပဲ မိဂျိုး ပြန်လာခဲ့တယ်။ မိဂျိုးရဲ့ အပြန်ခြေလှမ်းတွေက အသွားတုန်းကထက်တောင် ပိုပြီး သွက်လက်နေသလားပဲ။ လှေအိမ်ကလေးဆီကို မိဂျိုး ရောက်ချင်လှပြီလေ။ အမေ့ကို ဟောသည့်ငွေ ပေးချင်လှပြီလေ။ မိဂျိုးရဲ့ရင်ထဲမှာတော့ ယိုပေါက်တွေများနေတဲ့ သူတို့လှေကလေးကို အကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားစေချင်တဲ့ ဆန္ဒကလွဲလို့ ဘာရှိမှာတဲ့လဲ။ လောလောဆယ် မိဂျိုး သိချင်နေတာက ဟောသည့်ငွေနဲ့ သူတို့ လှေအိမ်ကလေး ဖာလောကံထေးလောကံပါမလား ဆိုတာပါပဲ။





ရေငန်တွင်း

ရေငန်တွင်း

(၁)

မြေပုံထဲမှာကြည့်ရင်တော့ မြို့ကလေးက ဧရာဝတီမြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်းမှာ မြစ်နှင့်ကပ်နေတဲ့ အစက်ကလေးတစ်စက်လို မြင်ရမှာပါ။ တကယ်ကျတော့ မြစ်နှင့် မြို့က လှမ်းပါတယ်။ မြို့နှင့် မြစ်ဆိပ်က မရှိဘူးဆိုရင်တောင် သုံးမိုင်လောက် ဝေးမယ်ထင်ပါရဲ့။ မြစ်ဆိပ်ကမ်းကနေ သောင်ပြင်ကို ကျော် တက်လာလို့ မြင်းလှည်းကလေးစီးလာရင် မြို့ထဲကိုရောက်ဖို့ တစ်နာရီ လောက် ကြာတတ်တယ်။ မြို့ကလေးက အညာမြို့ကလေးဆိုတော့ အညာ ပုံရိပ်တွေ ထင်ဟပ်နေတာပါပဲ။ ဖုန်ငွေ့တွေ၊ ထနောင်းပင်တွေ၊ မန်ကျည်း ပင်ကြီးတွေကြားက ဆိပ်ကမ်းနှင့် မြို့ကိုကူးတဲ့ လှည်းလမ်းကလေးကလည်း အပူငွေ့တွေ တလုပ်လုပ်ထနေတတ်ရဲ့။ မြို့ကလေးက မြစ်ဝေးကမ်းဝေး ကလည်း ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ စိုစိုစိမ်းစိမ်း မြင်ရခဲတယ်။

မြို့ကလေးရဲ့ တောင်ဘက်အဖျားနှင့် မြောက်ဘက်အဖျားမှာ ရေစီး ချောင်းနှစ်ချောင်း ဝိုက်ပြီးစီးဆင်းနေတာတော့ ရှိပါရဲ့။ သည်ချောင်းနှစ် ချောင်းကလည်း မိုးကောင်းမှ ရေပြည့်တတ်တဲ့ ချောင်းတွေဆိုတော့ မိုး

ပါးချိန်မှာ ရေကလည်း ကပြက်ကချော်နှင့်ဆိုတော့ များသောအားဖြင့် သဲချောင်းချောက်ကြီး ဖြစ်နေတော့တာပါ။ မိုးတွင်းဆိုရင်တော့လည်း မိုးရေတွေက ချောင်းတစ်လျှောက် ဝါးလုံးထိုးစီးပြန်ရော။

သည်မြို့ကလေးက လူတွေကတော့ ရေရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည် ဖြစ်စေ သည်ချောင်းတွေကို အားမကိုးကြဘူး။ မြို့တောင်ဖျား မြောက်ဖျား ဆိုတော့ ဝေးတာကတစ်ကြောင်း၊ ရေက မကြည်လင်တော့ အကြမ်းသုံး လောက် သုံးဖြစ်တာကတစ်ကြောင်းဆိုတော့ သောက်ရေဆိုရင် ရေတွင်း၊ ရေကန်၊ ရေစက်တွေတူးပြီး သုံးကြတာများတယ်။ တတ်နိုင်သူတွေက တတ်နိုင်သလို ရေတွင်း၊ ရေကန်၊ ရေစက်တွေတူးပြီး သုံးကြသူတွေရှိ သလို အများသုံးရေတွင်း၊ ရေကန်ကခပ်ပြီး သုံးကြသူတွေလည်း ရှိတယ်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ကိုယ်တိုင်ခပ်ပြီး မသုံးနိုင်ကြတဲ့လူတွေကလည်း ရေစည်၊ ရေထမ်း ကြည့်သလို ဝယ်သုံးကြရတယ်။ ရေရှားမိုးပါး ကုန်းခြောက် ခေါင်ခေါင် အညာမြို့ကလေးဆိုပေမယ့် ရေကြီးမိုးကြီးပါးရှားတယ်လို့တော့ တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ရဖူးပါဘူး။ ကိုယ့်ရေနှင့် ကိုယ့်ဝန်းကျင် နီးတဲ့ဆီက အဆင်ပြေသလို သုံးနေကြတာပဲ ကြာလှပေါ့။ မြို့တည်ကတည်းက သည်လိုနေလာကြတာ မဟုတ်လား။ သည်ကနေ အချိန်အထိလည်း သည်လိုနေကြတာပါပဲ။

တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ တွင်းရေက များသောအားဖြင့် ရေစေး၊ ရေငန်များတယ်။ ပန်းကန်ဆေး၊ ခွက်ဆေး၊ အဝတ်လျှော်ရတာ မကြည့် မတောက်ဆိုပေမယ့် ရှိတဲ့ရေ သုံးကြရတယ်။ ရေချိုးလို့ ဆပ်ပြာတိုက် ပြန်တော့ ဘယ်ဆပ်ပြာကမှ အမြဲပဲရယ်လို့ ထွက်တာမရှိတော့ ရေသာ ချိုးရတယ် စိတ်ထဲ စေးကပ်ကပ်ကြီး။ သောက်ရေအတွက်တော့ တကန် တကဆိုသလို ရေချိုးရေသွက် ခပ်ကြရတာပေါ့လေ။ အဝီစိတွင်းတွေတူး ပြီး ရေမက်နဲ့ ခုတ်မောင်းပြီး တင်ယူရတဲ့ ရေချိုကို သုံးကြတယ်။ အဲ

သည်မြို့ကလေးမှာ တစ်ခေတ်တစ်ခါက စိမ့်ကိန်းနဲ့ တူးထားတဲ့ မြူနီ စီပါယ် ရေစက်ကြီးဆိုတာ ရှိတယ်။ ရေစက်ကြီးနှင့် နီးတဲ့ရပ်ကွက်တွေ ကတော့ ကံကောင်းတယ် ပြောရမှာပါ။ ရေစက်ကြီးနှင့် လှမ်းတဲ့ရပ်ကွက် တွေကတော့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ရေစည်လှည်းတွေနှင့် တိုက်ကြဲတွန်းကြဲတော့ တောဘုရားပွဲသာ ကြည့်တော့။ တချို့ကတော့ ထမ်းပုံးနှင့် ရှေ့တစ်ပုံး နောက်တစ်ပုံး သံချိတ်တပ်ထမ်းကြတယ်။

မြူနီစီပါယ်ရေစက်ကြီးကို အစွဲပြုပြီး အဲသည်ရပ်ကွက်ကလေးကို လည်း မြူနီစီပါယ်ရပ်ကွက်လို့ ခေါ်လိုက်ကြတာပါပဲ။ တချို့ကလည်း ရေစက်ကြီးရပ်ကွက်တဲ့။ ရေတစ်ထမ်းမှ တစ်မတ်ရောင်းရတဲ့ ကာလဆို ပေမယ့် ဝယ်သုံးကြသူက ရှားသေးတာ။ ငွေတစ်မတ်ဆို လက်ဖက်ရည်ချို တစ်ခွက်ဆိုတော့ တန်ဖိုးရှိသကဲ့။ ရေထမ်းရောင်းသူရယ်လို့လည်း ရှားတယ်။ မြူနီစီပါယ် ရပ်ကွက်ကလေးထဲမှာ ရေထမ်းရောင်းတဲ့ ဘကြီးစံဆိုတဲ့ ရေ ထမ်းသမားကြီးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဘကြီးစံကလည်း ရေထမ်းရောင်း စားတယ်ဆိုပေမယ့် ခပ်ဝေးဝေးတော့ ထမ်းမပို့နိုင်ရှာတော့ပါဘူး။ ရေစက် ကြီးပတ်လည်က ရပ်ကွက်ကလေးထဲတင်ပဲ ရေတစ်ထမ်းတစ်မတ်နှင့် မှာ တဲ့အိမ် လှည့်ရောင်းနေတဲ့သူပါ။ အသက်ကလည်း ခြောက်ဆယ်လောက် ရှိရှာရောပေါ့။

မနက်မိုးလင်းလို့ ရေစက်ကြီးကနေ ရေလာချိန်ကျပြီဆိုရင် ရေဆိုင် ထမ်းကလေးနှင့် ထွက်လာတတ်တဲ့ ဘကြီးစံကို တစ်ရပ်ကွက်လုံးက မြင် ကြရပြီ။ ဖျင်ကြမ်းတဘက် ခေါင်းပေါင်းကြီး ပိုသီဖတ်သီနဲ့ ဖျင်ကြမ်း အင်္ကျီ လက်စည်းကြီးကို တံတောင်ဆစ်ရောက်အောင် လိပ်တင်ထားရင်း က ပုဆိုးနှမ်းကလေးကို ခါးပုံစကြီးကြီးချပြီး ခြေသလုံး မည်းမည်းပိန်ပိန် ကလေးတွေပေါ်အောင် ဝတ်ထားတတ်တယ်။ ဖျင်တဘက် ခေါင်းပေါင်း ကြီးကို ဖြေလိုက်ရင် ဖြူဖွေးနေတဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်ကို ထိပ်မှာ ပေသီးလုံး

လောက်ကလေး ထုံးထားတာ မြင်ရတတ်တယ်။ လူကလည်း ပိန်ပိန်ပါ။ ရေထမ်းတဲ့ ထမ်းပိုးသာကြည့်တော့။ သွားတွေကတော့ ကျိုးတာလား၊ ကျဲတာလားမသိဘူး။ ဘကြီးစံမို့ ရယ်လိုက်ရင် သွားဝါဝါကြီးတွေကို ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ မြင်ရတတ်တယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ရေ ဘယ်နှခေါက် ထမ်းရတယ်လို့တော့ မေးမနေနှင့်တော့။ ဘကြီးစံ ရေထမ်းရင်း ဝတ်နေကျ ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီ ထူထူကြီးဆိုရင် ပခုံးနေရာမှာ ကွက်ပြီး ရိပြီနေလေရဲ့။

ခြောက်ဆယ်ကျော်ကာမှ ရေတစ်ထမ်းတစ်မတ်ယူပြီး ဘကြီးစံ ရေလည်ရောင်းနေတာကို တချို့ကလည်း ကရုဏာသက်ကြတယ်။ အိုကြီးအိုမအရွယ်အထိ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်စားရှာသကောရယ်လို့ သနားကြတာလည်း ရှိတယ်။ ဘကြီးစံကတော့ သည်အလုပ်ကို ဂုဏ်ငယ်တယ်မထင်ပါဘူး။ မရှိလို့သာ ရေတစ်ထမ်း တစ်မတ်ယူရတယ်။ တတ်နိုင်ရင် ရေကုသိုလ်တောင် ယူလိုက်ချင်သေးဆိုတဲ့ စိတ်နှင့် ပျော်နေသူပါ။

(၂)

ဘကြီးစံရဲ့ အိမ်သူက ဒေါ်သင်တဲ့။ တစ်ရပ်ကွက်လုံးကတော့ အမေသင်ခေါ်ကြတယ်။ အမေသင်ကလည်း ပိန်ပိန်မည်းမည်းပါ။ ဒါပေသိ သူကြည့်လိုက်ရင် ရှားနှစ်တုတ်တစ်ချောင်းလို မာလိုက်တာမှ အလွန်ပဲ။ အသားအရေကလည်း ရှားရောင်ဆိုတော့ မည်းတဲ့ဘက်များတယ်။ အမေသင်ကတော့ ဟိုကသည်ကခေါ်ရင် အနိပ်အနင်းကလေး လိုက်ရရှာတယ်။ လူတစ်ယောက်နိပ်ရင် နင်းရင် ဘယ်လောက် ဘယ်နှနန်းရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ သူကလည်း တတ်နိုင်သလောက်နိပ် ပေးသူကလည်း သဒ္ဒါသလောက်ပေးတာပါပဲ။ အနိပ်အနင်းခံကြတဲ့သူတွေကလည်း အမေသင်ကို အခန့်သင့်တွေ့ရင် ဧကကြောက်လေးဆွဲရဲ့၊ ခါးကလေးချိုးရုံနဲ့ တစ်ကျပ် ငါးဖူးပေးကြ

တယ်။ တစ်နာရီလောက် အနိပ်အနင်းခံကြတယ်ဆိုရင်လည်း ငါးမတ်တစ်ကျပ်ခွဲဆိုသလို ပေးလိုက်ကြတာပါပဲ။ အမေသင် ဝင်ငွေကလည်း မရဘူးဆိုရင်တောင် တစ်နေ့ သုံးလေးကျပ်တော့ စီတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း ပြောတတ်တယ်။

“အမေသင်တို့ကိုပေးရတာ ကုသိုလ်ရသဟဲ့။ အမေတို့က လှူမှာ။ အလှူထဲထည့်ရပြီ သဘောထားကြ”

ဘကြီးစံနဲ့ အမေသင်မှာ သားသမီးရယ်လို့ မပေါ်ပေါက်ပါဘူး။ နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ် ပေါင်းသင်းလာခဲ့တဲ့ ငယ်လင် ငယ်မယား မဟုတ်လား။ ရုန်းရင်းကန်ရင်း လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းက ခြောက်ဆယ်ကျော် အရွယ်တွေ ရောက်လာတော့ တောအကြောင်း ယုန်သီး၊ ယုန်အကြောင်း တောသိဆိုတာလို တစ်ယောက်တစ်ယောက် မှီကြရတယ်။ မနက်လင်းရင် အမေသင်က ထမင်းကလေးတစ်အိုးချက်၊ ရေနွေးကြမ်းကလေးတည်ပြီး ငါးပိဖုတ်ကလေးလျက်ကြရင်း စားကြသောက်ကြပေါ့။ ပြီးရင် ဘကြီးစံက ရေပုံးနှစ်ပုံး ထမ်းပိုးဖျားချိတ်ပြီး ရေစက်ကြီးဘက် ထွက်သွားတာပဲ။ အမေသင်ကလည်း လက်ဆွဲခြင်းတောင်းကလေး တံတောင်ဆစ်ချိတ်ပြီး ဈေးဘက်ကို ခုံဖိနပ်ရှုပ်တိုက်ရင်း တလှုပ်လှုပ်လျှောက်တော့တာပဲ။ ဈေးသွားရင်း လမ်းမှာ ကြုံရာကျရာလူက အနိပ်အနင်း လှမ်းခေါ်တာလည်း ရှိ။ မရှိတော့လည်း ဈေးထဲက ဈေးသည်တွေကို ကုပ်တစ်ချက်စီကုတ်ပေးရင်း တစ်မတ်ဖိုး ငါးဖူးဖိုးချင်း စုသွားရုံပဲ။ နေကလေးမြင့်လှပြီဆိုတော့မှ ဈေးပေါင်ကျိုးစုပြီး လက်ဆွဲခြင်းတောင်းကလေး တံတောင်ဆစ်ချိတ်ရင်း တလှုပ်လှုပ် ပြန်လာခဲ့ရော။

“ကိုက်ခွဲရဲ့လား အမေသင်”
 “ကိုက်ပါတော်၊ သူ့စေတနာ ကိုယ့်စေတနာပေါ့”

ဘကြီးစံကတော့ 'စံ' လို့ ရေးထားတဲ့ ရေပုံးနှစ်ပုံးနှင့် ရေစက်ကြီးက ရေလာချိန်စောင့်ပြီး ရေမှာထားကြသမျှ ဆိုင်တွေ၊ အိမ်တွေကို ပို့တယ်။ သည်ကြားထဲက ကြားဖောက်မှာ သူရှိတော့လည်း "အေး အေး လာခဲ့မယ်" ပြောခဲ့ရုံပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိရဲ့။ ရေစက်ကြီးက မနက်ပိုင်းမှာ ရေမှန်မှန်လာနေ ကျပေမယ့် နေ့လယ်ဘက် ညနေဘက်များကျတော့ အချိန်မမှန်ချင်ဘူး။ လာချင်တဲ့အချိန် လာတာဆိုတော့ ဘကြီးစံက ရေစက်ဝင်းကြီးထဲက တမာပင်ရိပ် ကောင်းကောင်းအောက်မှာ သုံးပုံးနှစ်ပုံးနှင့် ထမ်းပိုးချောင်းကြီး တွေချပြီး ဒူးနှစ်လုံးထောင်ပြီး ထိုင်နေတတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ ခေါင်း ပေါင်းတဘက်ကလေးကို ချွတ်ပြီး အနားက တမာမြစ်ဆုံပေါ်တင်ရင်း ခေါင်းခုအိပ်ချင် အိပ်နေလိုက်တာပဲ။ တစ်ခါတလေ တမာကိုင်းတစ်ကိုင်း ပျောက်ခနဲချိုးတဲ့ပြီး ထိပ်စကို ပါးစပ်နှင့် ကိုက်ဖွာပြီး သွားတိုက်ချင် တိုက်နေတော့တာပါ။ ရေမလာမချင်း တိုက်နေတာဆိုတော့ ပါးစပ်တွေကို ခါးလာတဲ့အထိပဲ။ သည်လိုတုန်းမှာ ရေစင်ကြီးဆီက ရေကျသံ တပျော့ပျော့ ကြားရင် ရေပုံးနှစ်ပုံး ဆတ်ခနဲကောက်ပြီး ထပြေးတော့တာပဲ။

"ဘကြီးစံ မရိုမသေမှာပါရစေ၊ ကျွန်မတို့အိမ်ကို ရေတစ်ကျပ်ဖိုး လောက် ပို့ပေးပါဦး"

"အေးအေး မမြတင်တို့အိမ် သုံးခေါက်ပြီးရင် အဘလာခဲ့မယ်"

"ရေက အရေးကြီးလို့ပါ ဘကြီးစံရဲ့။ မမြတင်တို့အိမ် နောက်မှပို့ပါ"

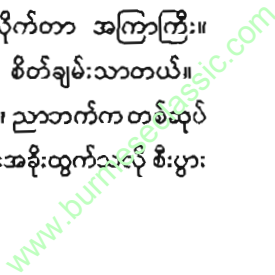
"အေးပါဟာ... အေးပါဟာ။ သည်နှစ်ထမ်းပို့ပြီး ပြီးပါပြီ ငါ့တူမနယ်"

ဘယ်သူက ဘယ်လောက်အရေးတကြီးမှာမှာ ဘကြီးစံက သူ့ပို့ရမယ့် အိမ်တွေ ဖုံးအောင်စေအောင် အရင်ပို့ပြီးမှ သွားတာပါ။ ရေမှာနေကျ ဖောက် သည်အိမ်တွေ၊ ဈေးဆိုင်တွေကလည်း တစ်နေ့စဉ်အိုးတစ်လုံးဖြင့် တစ်လုံး၊ နှစ်လုံးဖြင့် နှစ်လုံး။ ရေဖြည့်ရုံဆိုရင်လည်း ဘယ်နှထမ်းတော့ဖြင့် ဖြည့်ပေးပါ

စသည်ဖြင့် မှာလေ့ရှိကြတယ်။ ဘကြီးစံက စဉ်အိုးတစ်လုံးဖြည့်လို့ သုံးပုံး ထဲရေပိုနေရင် တွေ့ရာပုံးတွေ၊ ခွက်တွေလှန်ပြီးထည့်ပေးခဲ့တာပဲ။ ဆိုပါတော့ စဉ်အိုးတစ်လုံးက ရေနုစံထမ်းနှင့် မပြည့်လောက်ဘူးဆိုရင် သုံးထမ်း ထမ်းဖြည့်တယ်။ သုံးထမ်း ထမ်းဖြည့်ပေမယ့် ရေက တစ်ပုံးစာလောက်ကို လိုတယ်ထားပါတော့။ ဘကြီးစံက သုံးထမ်းစာ မတွက်ဘူး။ နှစ်ထမ်းတွက်ပဲ ယူတယ်။ ပိုနေတဲ့ရေလည်း သူက ထားခဲ့ရတာပါ။ ရေပို့ရမယ့်အိမ် လေး ငါးခြောက်အိမ် ပို့ပြီးပြီဆိုရင်တော့ ခေါ်ကောက်မှာတဲ့ အိမ်တွေပို့တယ်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ရေစက်နှင့် ရပ်ကွက်ကလေးထဲက အိမ်တွေကို ခူကယ် ခေါက်ကယ် ထမ်းပို့နေရတာကပဲ ခရီးတွက်ရင် လေးငါးမိုင် အနည်းဆုံး ရှိလိမ့်မယ်။

ရပ်ကွက်ကလည်း ဘကြီးစံဆိုရင် ဆွေလိုမျိုးလိုဖြစ်နေတော့ အိမ်ထဲ ဝင် ရေဖြည့်လို့လည်း မယုံမကြည်မရှိကြဘူး။ စားစရာ မုန့်ပဲသေရောကလေး အခန့်သင့်ရှိတော့လည်း တည်တည်ပပ မဟုတ်ရင်တောင်မှ ရိုရိုသေသေ ပေးကြကျေးကြတယ်။ တချို့အိမ်တွေကလည်း ထမင်းပွဲနဲ့ ကြုံကြိုက်ရင် "ဘကြီးစံ တစ်ခါတည်း ဝင်စားလှည့်" ခေါ်ကျေးကြတာပါပဲ။ အဲသလို ကျွေးလို့မွေးလို့များတော့ ဘကြီးစံကလည်း ငြင်းတယ်မရှိဘူး။ သုံးပုံးနှင့် ထမ်းပိုး အိမ်ရှေ့ချခဲ့ပြီး တစ်လုတ်တစ်ဆုပ်တော့ ဝင်သလောက် စားရှာ တယ်။ သူ့တစ်ဝမ်းတစ်ခါတော့ ဟိုကတစ်ဆုပ် သည်ကတစ်လုတ်နှင့် ပြီးရတာမျိုးပါ။ စားသောက်ပြီးရင် ဆုတွေပေးလိုက်တာ အကြာကြီး။ ဆုတောင်းကလည်း ရလိုက်တာ ကြားရသူတိုင်း စိတ်ချမ်းသာတယ်။

"ကိုင်း ကျန်းမာကြပါစေ။ ချမ်းသာကြပါစေ။ ညာဘက်က တစ်ဆုပ် ကြီးလို့ ဘယ်ဘက်က တစ်လှည်းဝင်ပါစေ။ မီးရထားအနီးထွက်သလို စီးပွား



များလည်း တိုးတက်ကြပါစေဗျား။ ဆထက်တိုးလို့လည်း လျှင်နိုင်တန်းနိုင်
ပေးကမ်းစွန့်ကြဲနိုင်တဲ့ ဇောတိကသူဌေးကြီးများ ဖြစ်ကြပါစေဗျာ”

သို့ပေမယ့် လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရသူတွေဆိုတော့ နားရတယ်မရှိ
ပါဘူး။ ဘကြီးစံကလည်း နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရေထမ်းရောင်းရှာတာပဲ။ အမေ
သင် ကလည်း တစ်ရက်မပျက် ဈေးဘက်ထွက်ပြီး နင်းရှာ နှိပ်ရှာရတာပါပဲ။

(၃)

ဘကြီးစံတို့ ဇနီးခင်ပွန်းမှာ ဘဝက အကြောင်းမပါရှာလို့ သားသမီးရယ်လို့
မထွန်းကားလို့လားတော့ မသိဘူး။ ရောက်သမျှအိမ်က ကလေးရယ်လို့
မမြင်လိုက်နှင့် မြင်လိုက်တာနှင့် ကောက်ပွေ့တော့တာပဲ။ ဘယ်လောက်
ပင်ပန်းနေနေ ကလေးရှေ့ ဆောင့်ကြောင့်ကြီးထိုင်ပြီး မြူတတ်တယ်။
ပါးကလေးတွေ ဖျစ်တတ်ရဲ့။ ကျောပိုးလား ပိုးရဲ့။ ပါးစပ်ကလည်း
အူမြူးသံကြီးနှင့် စသေးတာပါ။

“ဟေ့ကောင် ပေါက်ကျော်ကြီး သည်အရွယ်ကြီးကျကာမှ မအေနို့
စို့တုန်းလားကွ။ မရှက်ဘူးလားဟေ့။ သွားပိုးစားနေပါဦးမကွာ။ လာ ရေချိုး
လှည့် ဘကြီးစံ ချိုးပေးမယ်”

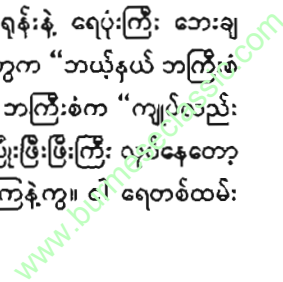
ကလေးတွေတွေ့ရင် သနပ်ခါးပုံနေအောင် လိမ်းထားတယ်ဆိုဦးတော့
ရေချိုးမလားလို့ချည်း မေးတာကလည်း ဘကြီးစံအကျင့်ပဲ။ သူ တကယ်
တတ်နိုင်တာကလည်း သူထမ်းတဲ့ရေပဲရှိတာကိုး။ တစ်ခါတလေ အိမ်တွေ
မှာ ရေပြည့်ရင်းနှင့် ကလေးရေချိုးပေးနေတာနှင့် ကြုံရင် ရေပုံးထဲက ရေတွေ
နှင့် လောင်းချိုးပေးခဲ့တော့တာပဲ။

“ချိုး... ချိုး ကလေးကို ရေဝအောင်ချိုးပေး။ ဘကြီးစံ ခပ်ပေးမှာ
ပေါ့ကွာ။ ငါ့မြေးချိုးတဲ့ရေကတော့ ဘကြီးစံကုသိုလ်ပေါ့ကွာ ဟေး...
ဟေး”

တစ်ခါတလေ တာလမ်းပေါ် ကစားနေကြတဲ့ကလေးတွေတွေ့ရင်
ရေသံပုံးခဏချပြီး ကစားဝိုင်းသားမှာ ထိုင်ချင်ထိုင်တာပါ။ ကလေးတွေ
ကြား ခဏဝင်ပြီး အမောဖြေရှာတယ်နှင့် တူပါရဲ့။ တစ်ခါတလေ ပွက်ပွက်
ညနေတဲ့ ကလေးတွေကြား ဘကြီးလည်း ပါမယ်ဆိုပြီး ပိုက်ဆံဝင်ပစ်
ချင်ပစ်နေသေးတာပါ။ သည်တုန်းက အကြွေအနုတ်သုံးကြတဲ့ ခေတ်ဆို
တော့ ငါးပြားစေ၊ ဆယ်ပြားစေ၊ တစ်မတ်စေကလေးတွေထောင်ပြီး ဖန်
တူလုံးခေါ်ကြတဲ့ ဖန်ဂေါ်လီလုံးနှင့် လိုမ့်ပစ်ကြတာကိုး။ ကိုယ်ပစ်လိုက်လို့
မှန်တဲ့ အကြွေစေ့ကစလို နောက်မှာစီထားတဲ့ အကြွေစေ့တွေ အကုန်ရတာ
ဆိုတော့ ထိပ်ဆုံးက ခေါင်စေ့ကိုထိအောင် ပစ်ကြရတယ်။ ခေါင်စေ့နောက်
က ကုပ်စေ့တဲ့။ ဘကြီးစံက ကလေးတွေနှင့် ရောကစားပေးမယ့် ဘယ်တော့မှ
ခေါင်ကို မှန်အောင်မပစ်ဘူး။ နောက်ဆုံးအစေ့ကိုပဲ မှန်အောင်ပစ်တယ်။
နောက်ဆုံးအစေ့ကို ဘိတ်စေ့လို့ ခေါ်ကြတာပါ။

“ဟာ... ခေါင်ကို သေချာချိန်ထုရက်သားနဲ့ ဘိတ်စေ့ မှန်ရတယ်လို့
ကွာ၊ တောက်...”

ဘကြီးစံက အဲသလိုပြောရင် ကလေးတွေက သဘောကျလို့ မဆုံး
ဘူး။ ဒါကိုပဲ ဘကြီးစံက ကျေနပ်လို့။ ပိုက်ဆံထုရင် ရှုံးသွားတဲ့ကလေးက
ပိုက်ဆံကုန်လို့ ဆားထွက်ထိုင်နေတာများတွေ့ရင် ဘကြီးစံက “လာစမ်း
ပါကွာ။ မင်းအတွက်များတော့ ဘကြီးစံ စိုက်စမ်းမယ်” ဆိုပြီး ကစားဝိုင်း
ထဲ ဆွဲသွင်းတတ်တယ်။ ကလေးတွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ ရေပုံးကြီး သေးချ
ကစားနေတဲ့ ဘကြီးစံကို လမ်းသွားလမ်းလာတွေက “ဘယ်နှယ် ဘကြီးစံ
ကလေးတောထဲ မကြီးမငယ်နဲ့ဗျာ” လို့ဆိုရင် ဘကြီးစံက “ကျုပ်လည်း
ကလေးပဲဗျာ။ နော့ကွာ ဟေ့ကောင်တွေ” လို့ ပြုံးဖြိုးဖြိုးကြီး လှုပ်နေတော့
တာပါ။ တစ်ခါတလေ “တစ်မတ်ကြီး မပစ်ကြနဲ့ကွ။ ငါ့ ရေတစ်ထမ်း



အထေးကြီးထမ်းမှ တစ်မတ်ရတာ။ မိဘပိုက်ဆံ မဖြုန်းချင်ကြနဲ့” လို့ ဆုံးမ တတ်တယ်။

“ဟောတော် ဘကြီးစံ၊ အခုမှ ကစားဝိုင်းထဲရှိတုန်းလား။ ကျွန်မတို့ အိမ် ရေပိုဦးလေ၊ အရေးကြီးပါတယ်ဆိုနေမှ ဘကြီးရယ်”

“အေးပါဟာ အေးပါ၊ သည်တစ်ခွင်တည်းပါဟ”

“ကလေးတွေ ကျောင်းပိတ်ရက်များတော့ ဘကြီးစံကို ရေမမှာနဲ့၊ တော်တော်နဲ့ ရောက်မှမဟုတ်ဘူး”

သည်လိုပြောကြပြီဆိုရင်လည်း ဘကြီးစံ မနာပါဘူး။ ချထားတဲ့ ရေပုံးဆိုင်းကလေး ဆတ်ခနဲ မ၊တဲ့ပြီး ထပြေးတော့တာပါ။ တစ်ခါတလေ ကလေးတွေက ရေပုံးဆိုင်းဖွက်ထားတာ ရှိသေးတယ်။ ယောက်ျားကလေး လောက်လောက်လားလားမြင်ရင် ဘကြီးစံ မေးတတ်တဲ့ စကားတစ်ခွန်း လည်း ရှိသေးတယ်။

“ဟ...သည်ကောင် နည်းတဲ့ကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူး။ ရှင်များဝတ်လိုက် လို့ကတော့ ကျက်သရေရှိလိုက်မယ့် ရုပ်နယ်။ သည်ကောင်ကို လှူပြီး ပလား”

လှူပြီးပလားဆိုတာ ရှင်သာမဏေပြုပြီးပြီလား၊ ကိုရင်ဝတ်ပြီးပြီ လားလို့ မေးတာပါ။

“မလှူရသေးပါဘူး ဘကြီးရယ်၊ သားကြီး ရှင်ဖြစ်ကလေးလောက် တော့ လှူမယ်လှူမယ်နဲ့ကို နောက်ကလေး မွေးနေရတာနဲ့ပဲ”

“ကိုင်း...ငါလှူတော့ ထည့်ကြစမ်းဟာ။ ငါလှူရင် ရှင်တောင်းပါ မယ်”

သူ့မှာ သားသမီးမရှိတော့ သူတစ်ပါးသားကို တောင်းပြီး ရှင်ပြုပေး မယ်ပြောတဲ့ ဘကြီးစံကို ဘယ်သူကမှ အလေးအနက် မထားခဲ့ကြပါဘူး။ ခါတိုင်းလည်း ဘကြီးစံက မင်္ဂလာမရှိတဲ့စကား မပြောတတ်သူဆိုတော့

စကားလှအောင်ပြောတာပဲ ထင်ကြတယ်။ ဘကြီးစံကတော့ သားရှင် မိဘ တွေကို တွေ့တိုင်း သည်စကားပြောတာ ရင်ထဲကပြောတာပါ။ သူ့ဘဝမှာ သည်အသက်အရွယ်သာရောက်ရော ထမင်းကန် ရေကန်တည်ပြီး မလှူ ဖူးတော့ တစ်နေ့လှူဖြစ်အောင် လှူစမ်းမယ်လို့ စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြော တာပါ။ ဒါပေမယ့် ရေတစ်ထမ်း တစ်မတ်သာရတဲ့ ဘကြီးစံက ထမင်း ရည်ချောင်းစီး လှူမယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူက ခေါင်းထဲထည့်မှာတုန်း။

(၄)

“ငွေခုနစ်ထောင်တော့ပြည့်ပြီ အလှူဒါယကာကြီးရေ လှူမယ်ဆို လှူလို့ ရပါပြီ”

အမေသင်က ပိသ္မာဝင်စဉ်အိုးကလေးထဲက ကျပ်တန်ကလေးတွေ ကအစ ဒင်္ဂါးစေ့၊ ငါးမူးစေ့လို အကြွေစေ့ကလေးတွေကို အိပ်ရာကြမ်းပေါ် ပျောခနဲသွန်ရင်း ပြောလိုက်တာပါ။ ဘကြီးစံနှင့် အမေသင်တို့ နှစ်ယောက် သည် ပိသ္မာဝင်စဉ်အိုးဟောင်းကလေးထဲကို စားလို့ ပိုသမျှ ပိုက်ဆံကလေး တွေ ထည့်၊ ခြစ်ခြစ်ကုတ်ကုတ် စုလာခဲ့ကြတာ နှစ်မနည်းတော့ဘူး။ ဘကြီးစံက သူ ရေထမ်းခရသမျှငွေကို ညနေတိုင်ရင် အမေသင်လက်ထဲ ထည့်လိုက်တာပဲ။ စားဖို့သောက်ဖို့ နုတ်ပြီး မူးစုပဲစု စုတာဆိုပေမယ့် နှစ်နဲ့ ချီစုခဲ့ကြတာဆိုတော့ ဘာလို့လို့နဲ့ အိုးကလေးတောင် ပြည့်လှပြည့်ခင် ရှိနေပြီ။ ကျပ်တန်ကလေးတွေကို အလိုက်သင့်စီပြီး ကတ်ထိုး၊ အကြွေစေ့ ကလေးတွေကို စက္ကူနှင့်လိပ်ပြီး တောင့်ထားတာဆိုတော့ ငွေဘယ်လောက် တော့ရပြီဆိုတာ တွက်လို့ရတယ်။ သည်အိုးလေးကို အိပ်ရာကွပ်ပျစ်အောက် မှာ မြေကျင်းနက်နက်တူးမြှုပ်ထားတာပါ။ စိတ်အားလက်အားရှိသူနိုက် ဖော်လိုက်ကြ၊ ရသမျှ ပိုက်ဆံကလေးထည့်ရင် တွက်ကြည့်လိုက်ကြ။

မြေကျင်းထဲပြန်ဖို့ ထားလိုက်ကြနှင့် စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေလည်း မက်ရပေါင်းများလှပြီ။

လင်ကိုယ်မယားနှစ်ယောက် ချွေးနံ့စားကလေး အရင်းတည်ပြီး အလှူအတန်းကလေးပြုပြီးရင် ဘကြီးစံကလည်း သင်္ကန်းဝတ်မယ်၊ အမေသင်ကလည်း သီလရှင်ဘဝနှင့် အရိုးထုတ်မယ်လို့ စိတ်ပြတ်ကြပြီးသားကိုး။ လူဝတ်ကြောင်ဘဝနှင့် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရှာလို့ဖွေလို့ရတဲ့ ချွေးနံ့စားကလေးကို ကုသိုလ်ပြုချင်တဲ့ စိတ်ကလေးရှိတော့ ရသမျှ စုခဲ့ကြတာပဲ အဲသည်ခေတ်က ငွေခုနစ်ထောင် ပြည့်ပြီတဲ့။

“မယ်သင်ရယ် ငွေခုနစ်ထောင်နဲ့တော့ မဖြစ်လောက်သေးပေါင်ဟာ။ ငါ့တစ်သက်မှာ တစ်သောင်းတန်အလှူကြီး ပေးခဲ့ရလေခြင်းရယ်လို့ ဝမ်းသာချင်တာ။ ငွေခုနစ်ထောင်တောင်ရမှပဲ တစ်သောင်းဆိုတာစုနိုင်ရင် မကြာပါဘူးဟာ၊ ခဏဆိုင်းပါဦး”

“အို...ကိုရင်နယ် ဘယ်လောက်တန်လှူလှူ စေတနာသာ အရင်းခံပါတော်။ တစ်သောင်းမှ မဟုတ်ပါဘူး။ လှူတယ်ဆိုတာနဲ့ ဒါနမြောက်ပါတယ်။ ကျုပ်တော့ ပိုက်ဆံစုနေရတာနဲ့ စိတ်မောမနေချင်တော့ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လှူလိုက်ချင်ပြီ။ အသက်တွေလည်း ရကြပါပြီတော်။ တော်ကလည်း ရေဘယ်လောက်ထမ်းနိုင်မှာတုန်း။ ကျုပ်ကလည်း ဘယ်လောက် နင်းနိုင်နိုပ်နိုင်မှာတုန်း။ ဘုရားရိပ်ကျောင်းရိပ် ခိုကြပါစို့ရဲ့”

“ကဲပါအေ၊ ကြာကြာမစောင့်ရပါဘူး။ သည်တစ်နှစ်ပေါ့၊ လာမယ့်တန်ခူးကျ လှူကြစို့ဗျာ ကိုင်း”

အလှူရက်ကို လာမယ့်တန်ခူးမှန်းပေးမယ့် ဘကြီးစံမျှာ တန်ခူးရောက်အောင် မနေနိုင်ရှာတော့ပါဘူး။ ပြာသိုလ် ချမ်းချမ်းစီးစီးကြီးထဲမှာ ရေစက်ဝင်းကြီးထဲက တမာပင်မြစ်ကြီးပေါ် ခေါင်းပေါင်းကလေး ခုအိပ်ရင်း ဆုံးသွားရှာလေရဲ့။ လူတွေက ဘကြီးစံ ဘဝကူးမှန်း မသိကြပါဘူး။

ခါတိုင်းလို ရေစောင့်ရင်း အိပ်နေတယ် ထင်ကြတာ။ ရေစင်ကြီးက ရေတွေ တမျောမျော သွန်ကျပြီဆိုတာနှင့် ခါတိုင်း ဆတ်ခနဲနိုးနေကျ ဘကြီးစံက သည်တစ်ခါ မထတော့မှ ရေဖောက်သည်တွေက လိုက်လာပြီးနိုးမှ သေမှန်း သိကြတာပါ။ ဘကြီးစံမျှာ ခွေခွေကလေး တောင့်နေရှာလေရဲ့။ ဘကြီးစံကိုယ်ပေါ်မှာ ပုရွက်ဆိတ်ကလေးတွေတောင် တရွရွတက်လို့၊ အမေသင်လည်း ရောက်ရာအရပ်က သတင်းကြားနှင့် ပြေးလာရှာတယ်။ နေရာတင်ဟစ်ဟစ်ငိုတော့တာ ပါပဲ။

“အမယ်လေး ကိုရင်ရဲ့၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ထားရစ်ခဲ့ပြီလား၊ လာမယ့်တန်ခူးမှာ တစ်သောင်းတန် အလှူကြီးပေးဦးမယ်ဆို အလှူဒကာကြီးရဲ့။ ငွေခုနစ်ထောင်ကျော်ပါပြီ ကိုရင်ရယ်၊ လှူကြပါစို့၊ ပြောတာကို တစ်သောင်းမပြည့်သေးလို့တဲ့ တော်တို့ရေ။ တစ်သောင်းမပြည့်လို့တဲ့။ အခုတော့ တစ်သက်လုံး စုလာခဲ့သမျှ အလှူတောင် မစောင့်နိုင်ရှာတော့ပါလားတော်”

အမေသင် ရောက်လာပြီး ဟစ်ဟစ်ငိုလိုက်တော့ ကြားရသူတိုင်းက အံ့ဩသွားကြတယ်။ ရေထမ်းသမားကြီးနှင့် အနှိပ်သည် အဘွားကြီးက တစ်သောင်းတန်အလှူကြီးပေးဖို့ ငွေစုနေကြတယ်ဆိုပါကောလား။ သည်တော့မှ လူတွေက ဘကြီးစံ ပြောနေကျစကားတွေကို သဘောပေါက်ကြတော့တာပါ။ ဘကြီးစံကို ရှိတုန်းကလည်း ခင်မင်ရင်းစွဲရှိကြတော့ အခုလို သတင်းကြားရတဲ့အခါ ပိုပြီးစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်။ ဘကြီးစံအလောင်းကိုလည်း လှလှပပဖြစ်အောင် ဝိုင်းကြဝန်းကြတာပါပဲ။

ဘကြီးစံဆုံးပြီးတဲ့နောက် အမေသင်က သူ့အိမ်ကလေး ရသမျှနှင့် ရောင်းလိုက်တယ်။ သူတို့စုထားတဲ့ငွေနှင့် အိမ်ရောင်းရတဲ့ ငွေကလေး ပေါင်းလိုက်တော့မှ ငွေတစ်သောင်း ပြည့်သွားတာပါ။ သည်ငွေတစ်သောင်းကို

ရပ်ကွက်အတွက် ရေတွင်းတစ်တွင်းတူးပြီး စာတန်းထိုး လှူပေးပါလို့ပြောပြီး ရပ်ရွာလူကြီးများထံ အပ်လိုက်တယ်။ သူ့လင် ရေထမ်းသမားကြီး ဘဝအဆက်ဆက် ရေကုသိုလ်အားဖြင့် ပါရမီပြည့်အောင်လို့တဲ့။

“တခြားတော့ ဘာစာတန်းမှလည်း မထိုးချင်ပါဘူး။ တစ်ခုပဲ သည် ရေတွင်းကလေးကိုတော့ တစ်သောင်းတန်အလှူဆိုတဲ့ စာကလေးပါချင်တယ်။ သွားလေသူရဲ့ ဆန္ဒလည်း ပြည့်ကရောပေါ့။”

အမေသင်က ရေတွင်းကို စတူးပြီဆိုကတည်းက မေတ္တာပို့ အမျှအတန်း ယေးဝေတယ်။ ဝမ်းသာစရာကောင်းတာက ရေတွင်းက ရေချိုတွင်းဖြစ်နေတာပါ။ ရေတွင်းတူးလို့ ပိုတဲ့ငွေကလေးကိုတောင် ရေတွင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရေချိုးအဝတ်လျှော် လုပ်နိုင်အောင်လို့ အုတ်ရေကန်ကလေးတည်ခဲ့တယ်။ ရေတွင်းနှင့် အုတ်ကန်ကို ရေစက်ချလှူပြီးတာနှင့် အမေသင်လည်း သီလရှင်ဝတ်တာပါပဲ။ ရေတွင်းနှင့် အုတ်ကန်မှာတော့ အလှူရှင်တွေရဲ့ နာမည်မပါပါဘူး။ “တစ်သောင်းတန်အလှူ” တဲ့။

(၅)

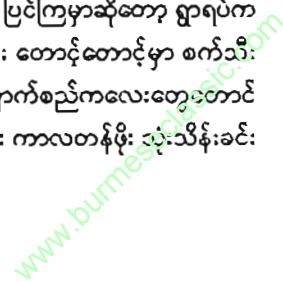
အခုတော့ သည်မြို့ကလေးမှာ မြူနီစီပါယ်ရေစက်ကြီးဆိုတာလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ အဲသည်ရေစက်နေရာမှာ တခြားအဆောက်အအုံတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။ ရပ်ကွက်ကလေးကိုလည်း မြူနီစီပါယ်ရပ်ကွက်လို့ ဘယ်သူကမှ မခေါ်ကြတော့ပါဘူး။ အောင်ဇေယျရပ်ကွက်တဲ့။ ဘကြီးစံနှင့် အမေသင်တို့ရဲ့ တစ်သောင်းတန်အလှူဆိုတဲ့ ရေတွင်းကလေးကတော့ ရှိသေးတယ်။

အမေသင်တို့ လှူသွားပြီးတဲ့နောက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရေတွင်းကလေးက ရေတွေ စိမ့်ထွက်နေတုန်း။ တွင်းရေကလည်း အေးလို့မြဲလို့၊ ချိုလို့ကြည့်လို့။ ရေငန်တွင်းပေါ်တဲ့ သည်မြို့ကလေးမှာ သည်ရေတွင်းက နတ်တူးတဲ့ ရေတွင်းပါလို့တောင် ပြောနိုင်ပါရဲ့။ သုံးချင်တဲ့သူက ကိုယ့်ရေပုံး

ကလေးနှင့်ကိုယ် လာငင်ပြီးသုံးကြတယ်။ နှစ်တွေကြာတော့လည်း ရေတွင်းဒကာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိကြတော့ဘူး။ ရေတွင်းပေါင်လုပ်ထားတဲ့ တွင်းပတ်လည်က သမံတလင်းခွေတွေတောင် ပြိုပျက်ကုန်ပါပြီ။ လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်၊ နှစ်ကာလဒဏ်ကြောင့် ရေတွင်းပေါ်မိုးထားတဲ့ သွပ်မိုးဇရပ်ကလေးတောင် မရှိတော့ပါဘူး။ လေးဘက်လေးတန်က တိုင်စိုက်တဲ့ အုတ်ဖိနပ်ကလေးတွေလည်း အရာလောက် ရှိပါတော့တယ်။

ဒါပေမယ့် ရေတွင်းကလေးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရေချိုးဖို့လုပ်ထားခဲ့တဲ့ အုတ်ရေကန်ပျက်ကလေးမှာ ထွင်းထားတဲ့ စာတန်းကလေးကိုတော့ ဖတ်မယ်ဆိုရင် ဖတ်လို့ရသေးတယ်။ အုတ်ပျက်တွေ၊ အင်္ဂတေပဲ့တာ ကွာတာတွေနှင့် စာတန်းက မသဲမကွဲရှိပေမယ့် “သောင်းတန်အလှူ” ဆိုတဲ့ ပန်းရန်ဆရာရဲ့ ထွင်းစာလုံးကလေးကတော့ ကွာမကျသေးဘူး။ ရှေ့က “တစ်” ဆိုတဲ့ စာကတော့ မရှိတော့ဘူး။ သည်စာတန်းကို ဖတ်မိတဲ့ လူတွေကလည်း ဟိုတုန်းက ဦးသောင်းတန်ဆိုတဲ့ ရေတွင်းဒကာ တစ်ယောက် လှူသွားတာလို့ ထင်မယ်ဆိုရင်လည်း ထင်စရာပေါ့။ ငွေတစ်သောင်းကို ဘဝနှင့်ရင်းပြီး လှူသွားကြတဲ့ ရေတွင်းဒကာနဲ့ ရေတွင်း ဒကာမနှစ်ယောက်က သည်ရေတွင်းကလေး လှူခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးတော့ ဘယ်သူတွေက တွေးမိလိမ့်မတုန်း။

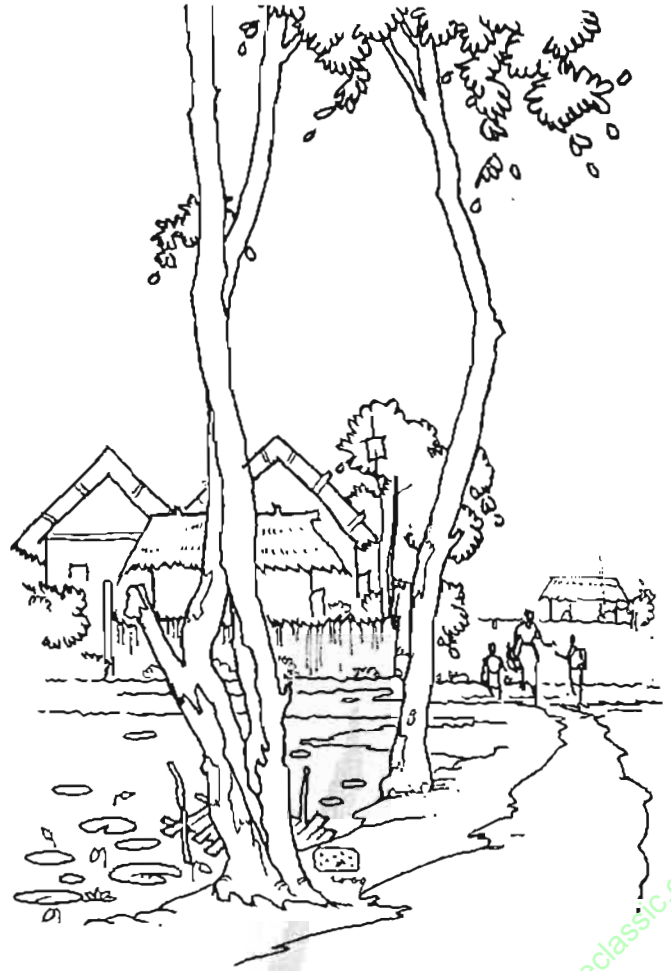
သည်ဘက်နှစ်တွေထဲမှာပါပဲ။ ရေချိုသုံးနေရသေးတဲ့ ရေတွင်းအိုကလေးကိုပြုပြင်မယ့် ရေတွင်းဒကာ ပေါ်လာခဲ့တယ်။ အမိုးနှင့် အကာနှင့်၊ ရေချိုးအုတ်ကန်နှင့် အုတ်သမံတလင်းခင်းပြီး ပြင်ကြမှာဆိုတော့ ရွာရပ်ကလည်း ဝိုင်းကြဝန်းကြပါတယ်။ စက်သီးတန်း တောင့်တောင့်မှာ စက်သီးကချည်း သုံးလေးလုံးပါရဲ့။ ကွန်ကရစ်ကျောက်စည်ကလေးတွေတောင် ချထားပေးသေးတာပါ။ ရေတွင်းပြင်ခဏချည်း ကာလတန်ဖိုး သုံးသိန်းခင်း



လောက် ကျသွားတယ်။ ရေတွင်းဒကာ ဦးငွေတိုး ဒေါ်ရွှေရ ကောင်းမှုဆိုတဲ့
စာတန်းကြီးထိုးလိုက်လို့။ ရပ်ကွက်ကလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်သွားတဲ့
ရေတွင်းကုန်းကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းသာကြတယ်။

တစ်ခုပဲ ထူးဆန်းတာက ခါတိုင်း အေးလို့၊ မြလို့၊ ချိုလို့၊ ကြည်လို့
ဆိုတဲ့ ရေတွင်းလေးက ဆားများဆုပ်ခတ်လိုက်သလို ရေတွေ ငန်ကုန်တာ
ပါ။ လူက ပြုပြင်လို့ ရတာမဟုတ်တော့ ထွက်တဲ့ရေ သုံးကြရတာပါပဲ။
ရေချိုတွင်းကလေးကို အခုတော့ ရေငန်တွင်း ခေါ်ကြပြန်ပြီ။

ပိတောက်ဂွင့်သစ်မဂ္ဂဇင်း၊ ဇော်တင်ဘာ ၂၀၀၇။



တို့လယ်တောမှာပွင့်ကြတယ်

တို့လယ်တောမှာ ပွင့်ကြတယ်

မူလတန်းပြ ကျောင်းဆရာမလေးအဖြစ် ကျွန်မ တာဝန်ထမ်းဆောင်စက
မြို့ကျောင်းကြီးတွေမှာ မဟုတ်ပါ။ မန္တလေး မတ္တရာ ရထားလမ်းဘေး
တစ်နေရာက ကျေးလက်မူလတန်းကျောင်းကလေး တစ်ကျောင်းမှာပဲ
ဖြစ်သည်။ ရထားလမ်းဘေးတစ်လျှောက် ရွာများတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်
ရသော ကျွန်မတို့ ဆရာမများအားလုံး မန္တလေး သူရဲဈေးဘူးတာမှ နံနက်
စောစောထွက်သည့် မတ္တရာရထားနှင့် လိုက်သွားကြရကာ သက်ဆိုင်ရာ
ဘူတာမှာ ဆင်းကြရသည်။ ရထားလမ်းစဉ်တစ်လျှောက် အိုးဘို၊ ကပိုင်၊
တောင်ပြုံး၊ လွန်တောင်း စသည့် ဘူတာများကို ကျော်ပြီးမှ လမ်းဘူတာ
ဖြစ်သည့် ကံဘဲဘူတာမှာ ကျွန်မ ဆင်းရပါသည်။ ကံဘဲမှထွက်လျှင်
ဝါးရင်းတုတ်ဘူတာကိုရောက်ပြီးမှ မတ္တရာမြို့မှာ ရထားလမ်းဆုံးသည်။

ကျွန်မကတော့ ကံဘဲဘူတာမှာဆင်းပြီး ဘူတာရုံကွင်း၏ အနောက်
ဘက် လယ်ကန်သင်းရိုးများ၊ လယ်ကြားချောင်းကလေးများနှင့် လယ်ကြို
လယ်ကြား ရွံ့များ ဗွက်များကို နင်း၍ နာရီဝက်နီးပါး ဇွဲကောင်းကောင်း
လျှောက်ပြီးမှ ကျွန်မ စာသင်ရမည့် မူလတန်းကျောင်းရှိရာ ရွာပလေးကို

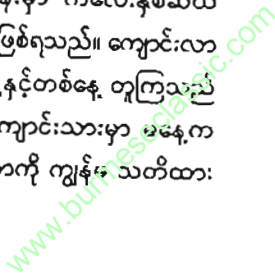
ရောက်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်လေးငါးနှစ် ကျောင်းဆရာမဖြစ်စေ ကျွန်မမှာ သည်လိုသွားရတာကိုပဲ ယျှော်သလိုလို ခံစားခဲ့ရသည်။ သည်ရွာ ကလေးက အနီးဝန်းကျင်ရှိ ရွာများနှင့်စာလျှင် စည်စည်ပင်ပင် မရှိသေး သည် ရွာကလေးတစ်ရွာသာ ဖြစ်သည်။ အိမ်ခြေတစ်ရာပင်ပြည့်အောင် မရှိသော သည်ရွာကလေးမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းနှင့် မူလတန်း ကျောင်းကလေး ရှိနေခြင်းကတော့ အခြားကျေးရွာတော်တော်များများနှင့် မထူးလှပါ။ ရွာကျက်သရေဆောင် ပညာရိပ်သာများဖြစ်သည်။ များသော အားဖြင့် တောင်သူအလုပ်ကို တစ်ရွာလုံးလိုလို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုကြသည်။ တချို့ကလည်း မွေးမြူရေးအလုပ်ဖြစ်သည့် ဘဲတွေ မွေးကြ သည်။ ဘဲအုပ်ကြီးတွေက ရွာရိုးချောင်းစပ်တစ်လျှောက် ဖွေးဖွေးလှုပ်လှုပ် ရှိလှသည်။

ရွာကျောင်းကလေးကိုရောက်စက ကျွန်မမှာ အတော်ကလေး စိတ် ပျက် အားငယ်သွားမိခဲ့ပါသေးသည်။ ရွာက ကိုးကွယ်သည့် ရွာဦးဆရာတော် ကျောင်းနှင့် တစ်ဆက်တည်း တွဲဖွင့်ထားသည့် စာသင်ကျောင်းကလေးမှာ လေးပင် သုံးခန်း၊ ဝါးကပ်မိုး၊ ထရုံကာ မြေစိုက်ကျောင်းကလေးပဲ ဖြစ် သည်။ ကျောင်းကလေးမှာ ခပ်ကုပ်ကုပ် တင်းကုပ်ကြီးနှင့်တူပြီး အခန်းရယ် လို့ ဖွဲ့စည်းထားခြင်းမရှိ။ ကျောင်းပရိဘောဂဆို၍ စာအုပ်များထည့်သည့် ဗီရီနစ်လုံးနှင့် စားပွဲတန်းလျားတစ်ခုသာလျှင် ရှိသည်။ သည်စားပွဲက ဧည့်သည် ဧည့်ခံရာ၊ အစည်းအဝေးကျင်းပရာ၊ အမှတ်ခြစ်စရာ၊ တစ်ခါ တလေ ထမင်းစားရာ ဘုံစားပွဲဖြစ်သည်။ စာသင်ခုံကလေးတွေကတော့ လောက်လောက်ငင ရှိပါသည်။ တချို့ ကလေးငယ်များကတော့ စာရေးခုံ ပုကလေးများနှင့် အိမ်က ယူလာကြသည့် ဆာလာအိတ်ခွဲများကို ခင်းကာ ထိုင်ကြသည်။ ကျွန်မ စိတ်ပျက်အားငယ်သွားမိသည်မှာ စာသင်ကျောင်း

ကလေး၏ မပြည့်စုံခြင်း၊ ချို့ငဲ့ခြင်းများကြောင့် မဟုတ်ဘဲ စာသင်ကျောင်း ကလေးထဲရှိ ကျွန်မ တာဝန်ယူသင်ကြားရမည့် ကျောင်းသားဦးရေက ကျွန်မ အတွက် လျာထားပေးသည့် စာသင်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာပင် မပြည့် ချင် ပြည့်ချင်။

မြို့ကျောင်းတွေမှာလို အဖြူ၊ အစိမ်း တူညီဝတ်စုံကို တစ်ပြေးညီ အားလုံး ဝတ်မထားကြခြင်းကိုလည်း ကျွန်မ နားလည်နိုင်ပါ၏။ သို့သော် ရှိနေကြသည့် ကလေးများက စာသင်လာကြသည့် ကျောင်းသားကလေး များနှင့် မတူကြဘဲ နွားကျောင်းရင်း၊ ဘဲကျောင်းရင်း လမ်းကြိုလို ခဏလာ ရပ်ကြသည့် ကလေး များနှင့် တူနေကြသည်။ ကျောင်းကလေးဝန်းကျင်ကို ကျွန်မ လျှောက်ကြည့်တော့လည်း ကျောင်းစည်းရိုးရယ်လို့ သတ်သတ် မှတ်မှတ် မရှိ။ စိမ်းစိမ်းလန်းလန်း ဖားဖားအုပ်အုပ် သစ်ပင်ကြီးများ မရှိ။ ကျောင်းရှေ့ရှိ ထနောင်းပင်အိုကြီးကတော့ ကျောင်းကလေး၏ တစ်ပင် တည်းသော အရိပ်ရပင်ကြီး ဖြစ်ရုံမက ကျောင်းကလေးကုပ်ကုပ် လယ်ကွင်း စိမ်းစိမ်းနှင့် လိုက်ဖက်သားပဲဟု အောက်မေ့မိပါသည်။

ကျွန်မ စာသင်ကြားရေးတာဝန် စတင်ယူရသည့်အတန်းမှာ ပထမ တန်းဖြစ်သည်။ သူငယ်တန်းကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးသား ကျောင်းနှင့် မစိမ်း ကြတော့သည့် သည်လိုအတန်းမျိုးကို စတင်ရတာ ကျွန်မ ကံကောင်းပါ သည်။ သို့သော် တကယ်တမ်း လက်တွေ့စာသင်ရသည့်အခါမှာတော့ ကျောင်းသား လေးဆယ်လောက် ရှိရမည့်အတန်းမှာ ကလေးနှစ်ဆယ် လောက်သာ ရှိနေတာမို့ ကျွန်မစိတ်ထဲ ဟာတာတာဖြစ်ရသည်။ ကျောင်းလာ တက်သည်ဆိုသော ကလေးတွေကလည်း တစ်နေ့နှင့်တစ်နေ့ တူကြသည့် မဟုတ်။ သည်ကနေ့ ကျောင်းလာတက်သော ကျောင်းသားမှာ မနေ့က ကျောင်းတက်ခဲ့သော ကျောင်းသား မဟုတ်ကြတာကို ကျွန်မ သတိထား



မိပါ၏။ ကျွန်မအဖို့ သင်ခန်းစာများ သင်ကြားရသည့်အခါ ရှေ့လည်း တိုးမရ၊ နောက်လည်း ဆုတံဆိပ်ရသလို အတော်ကလေး အခက်တွေ့ခဲ့ရ ပါသည်။

အတန်းအရသာ ပထမတန်းကျောင်းသားဆိုသော်လည်း ကလေးတွေ က ဆယ်နှစ် ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ်ကြီးတွေ၊ ခိုင်းလောက်စေလောက် အရွယ် တွေဆိုတော့ မိဘတွေက လယ်ထဲကိုင်းထဲ ကူဖော်လောင်ဖက်ရအောင် ခိုင်းနေကြတာပဲ ဆရာမရဲ့လို မိဘတစ်ဦးကပြောတော့မှ ကျွန်မ သဘော ပေါက်ရသည်။ ဘာတွေလုပ်ကြရလို့လဲဆိုတော့ နွားကျောင်း၊ ဘဲကျောင်း၊ အမှိုက်ကောက်၊ ဘဲဥကောက်၊ နွားချေးကောက်၊ လယ်ထဲ ထမင်းပို၊ ကလေးထိန်း စသဖြင့် အလုပ်တွေကလည်း စုံလှသတဲ့။ ကျောင်းတော့ ဦးစားပေး လွှတ်ရမှာပေါ့လို့ ကျွန်မကဆိုတော့ လွှတ်တာပဲ ဆရာမရဲ့၊ လယ်ထဲကိုင်းထဲက ပြန်တော့ လာကြလိမ့်မပေါ့လို့ ပြောသူက ပြောသေး သည်။ ကျွန်မမှာ ရယ်ရခက် ငိုရခက်။

စာသင်ခန်းထဲကို အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ရောက်မလာနိုင်ကြ သော ကလေးတွေကို စာသင်ခန်းထဲကို အရောက်လာအောင် မဖြစ်မနေ နားရွက်ဆွဲ ခေါ်ချင်စိတ်တွေသာ ကျွန်မရင်မှာ ပြည့်တင်းနေခဲ့သည်။ နောက်တော့ ရွာကလေးထဲကို အချိန်ယူပြီး အကျိုးအကြောင်းသိရအောင် တကူးတက ကျွန်မ သွားလည်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတပည့် ကျောင်းသား ကလေးများက လက်ဆွဲပြီး ကျွန်မ တကူးတက အလည်သွားရသည့်နေရာက တကယ်တော့ သူတို့ကလေးတွေရဲ့ အိမ်တွေဆီကို မဟုတ်ပါ။ ကလေးများ ရှိလောက်ရာ မိဘများ လုပ်ခင်းကိုင်ခင်း ဆင်းကြရာ လယ်ကွင်းတွေကြားကို ဖြစ်သည်။ ထဘီတိုတို ရေစိုစိုနှင့် ကောက်စိုက်နေကြသော ကျွန်မတပည့် ကလေးများ၏မအေတွေ၊ ခြေသလုံး မာမာကြမ်းကြမ်းကြီးတွေမှာ ရွံ့တွေ

ဗရပျစ်ထအောင် ထွန်ရေးငင်နေကြသည့် ဖအေတွေကတော့ လယ်ထဲအထိ မရူးမကောင်းလိုက်လာသော မြို့သူ ကျောင်းဆရာမကလေးကို နားမလည် နိုင်ကြသလို တအံ့တဩ ရှိကြပုံလည်း ရသည်။ လယ်ကန်သင်းရိုးပေါ် ပယ်ပယ်နယ်နယ် ထိုင်ချကာ စကားလာပြောနေသည့် ကျောင်းဆရာမလေး ကို အားနာကြပုံတော့လည်း ရပါ၏။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မ တာဝန် ဖြစ်သည့် ကျွန်မ တပည့် ကျောင်းသားတွေ ကျောင်းမတက်ကြသည့် အကြောင်းကိုပဲ မျက်နှာပူပူထားကာ ပြောဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ဆရာမရေ...ကျုပ်တို့မှာ ကိုယ်ခွဲကမရှိတော့ ငအောင်ကိုပဲ ခိုင်းနေ ရတာ ကျောင်းကို လွှတ်ချင်ပါတယ်။ မဖြစ်လွန်လွန်းလို့သာပါ”

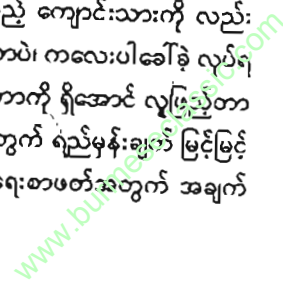
မဖြစ်လွန်လွန်းလို့သာပါဆိုတော့ ကျွန်မပင် ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ဒါပေမယ့် အလျှော့ပေးလိုက်လျှင် ပိုဆိုးတော့မည်။

“ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ကလေးကို တစ်နေကုန် အလုပ်ခိုင်းနေရတယ်လို့ ပြောတာလားရှင့်”

“အဲသလိုတော့မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမရယ်။ မနက်ပိုင်းကလေးတင် ပါ။ ကျောင်းနဲ့တိုက်နေတော့”

“ကိုင်း ဒါဆို အလုပ်ခိုင်းပြီးတဲ့အချိန်သာ ကျောင်းကိုလွှတ်ပေး။ ရတယ်မှတ်လား”

သည်လို အလုပ်အကိုင်နှင့် အချိန်ကို ညှိယူရတာမျိုးရှိသလို ကလေး ထိန်းနေရလို့ ကျောင်းမတက်နိုင်တာပါဆိုသည့် ကျောင်းသားကို လည်း ကလေးထိန်းရင်း ကျောင်းတက်ရင်လည်း ရတာပဲ၊ ကလေးပါခေါ်ခဲ့ လုပ်ရ တော့သည်။ စာသင်ခန်းမှာ ကျောင်းသားမရှိတာကို ရှိအောင် လူဖြည့်တာ မဟုတ်ကြောင်း၊ ကလေးများ၏ ပညာရေးအတွက် ရည်မှန်းချက် မြင့်မြင့် မားမား မရှိသည့်တိုင် ကျောင်းနေရခိုက် စာရေးစာဖတ်အတွက် အချက်



လည်လည်ဝယ်ဝယ် ရှိပါမှ နောင်ကြီးပြင်းလာသည့်အခါ အဆင်တပြေဖြစ် နိုင်ကြောင်းတွေ ကျွန်မ ကြိုသလောက် တွေ့သလောက် ရှင်းပြရသည်။ တချို့ ကျောင်းသားတွေကတော့လည်း ကျောင်းပျင်းကြတာပါသလို၊ တချို့ကလည်း စာမေးလို့မှမရရင် အခက်ဆိုသည့် စိတ်အခဲဖြင့် ကျောင်းကြောက် ကြတာလည်း တွေ့ရသည်။

နောက်တော့ အချိန်ကလေးရသမျှ ဆင်းခဲ့သည့် ကျွန်မ၏ စည်းရုံးရေး မှာ တစ်စတစ်စ အကျိုးရှိလာခဲ့ပါသည်။ မနက်တိုင်လျှင် ကျွန်မ စာသင် ခန်းကလေးထဲ ကျောင်းသားတွေ ပုံမှန် သုံးဆယ်ကျော်ကျော် ရှိလာ ခဲ့ပြီ။ သည်ကလေးတွေကို လျော့မသွားအောင် ကျောင်းပျော်အောင် ထပ် စည်းရုံးနိုင်ဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစားရဦးမည်။ ဒါတော့ ကျွန်မနှင့်ဆိုင်ပြီ။ အပင် ခြေက တစ်ပွင့် စီကောက်လာခဲ့သည့် ခရေပွင့်ကလေးတွေကို တစ်ကုံးတည်း ဖြစ်အောင် သိကုံးဖို့က ကျွန်မတာဝန် မဟုတ်လား။ ကလေး တော်တော်များ များမှာ စာကိုကြောက်နေကြတာလား။ အပျင်းတွေပဲ ဖက်နေကြတာလား။ သည်ကလေးတွေ စာမကြောက်အောင် စာသင်ခန်းမှာပျော်အောင် ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။

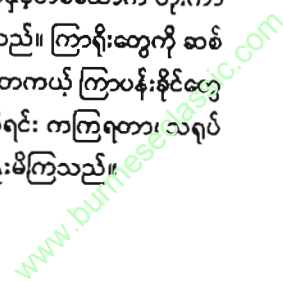
မူလတန်းပြ ဆရာမလက်သစ်ကလေး ကျွန်မအဖို့ အတွေ့အကြုံက လည်း ကောင်းကောင်းမရှိသေး။ ကျွန်မ ဘာလုပ်နိုင်သလဲ စဉ်းစားသည့် အခါ ကျွန်မငယ်စဉ် မူလတန်းကျောင်းသူ ကလေးဘဝကို ဖျတ်ခနဲ သတိ ရလိုက်မိပါသည်။

ကျွန်မငယ်စဉ် မြင်းခြံမှာ ကျောင်းနေခဲ့စဉ်က ကံကုလက်လှည့် ဆရာတွေထဲက တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဆရာ ဦးမာစိန်၏ သူငယ်တန်းအခန်း ကလေးထဲ ကျွန်မစိတ်ဖြင့် ပြန်ရောက်သွားပါသည်။ ဆရာက ကျောင်း ကြောက်သော ကျောင်းပျင်းသော ကလေးတွေကို ပုံပြင်တွေ ပြောလိုက်။

ကဗျာကလေးတွေ သင်ပေးလိုက်လုပ်ရင်း သင်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ယိမ်းကာယိမ်းကာ ကိုယ်နေဟန်ထားဖြင့် သင်ပြရင်း ကျွန်မတို့ကို ကဗျာတွေ ရွတ်ဆိုစေခဲ့သည်။ ဆရာက ရှေ့ကတိုင်ရင်း ကိုယ်ကို ယိမ်းကာနဲ့ကာ၊ လက်ချောင်းကလေးများ ကွေးကာကောက်ကာ ကလေး ကဗျာများကို သရုပ်ဖော်သင်ကြားပေးခဲ့သည်။ သည်တုန်းက ဆရာ ဦးမာစိန် ၏ ကဗျာကလေးတွေကို ကျွန်မ အခု ဆရာမဖြစ်သည်အထိ စွဲလမ်းနေဆဲ ဖြစ်သလို ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကခဲ့ရသည့် ကဗျာ သရုပ်ဖော်ကကွက်ကလေး များကိုလည်း အမှတ်တရရှိနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ကြာဖြူ ကြာနီ ကြာညိုနော်လို့ တို့လယ်တောမှာ ပွင့်ကြတယ်။ ကောက်စိုက်အပြန် ရေကန်ကြီး ကြာတစ်စည်းလောက် ချိုးခဲ့ကွယ်။ ကြာပွင့် ကြာငုံ ထုံထုံမွှေးကို မလေးဘယ်သို့ သုံးပါ့မယ်။ ကြာရိုး ကြာနွယ် ဘယ်ညာဆစ်လို့ ရွှေကြာဆစ်ကြိုး ဆွဲပါ့မယ်။ ဆွဲပါ့မယ် ဆွဲပါ့မယ်။”

ကျွန်မတို့ လက်ချောင်းကလေးများကို ကြာပွင့်ကြာခိုင်ကလေးများ သဖွယ် ဖူးကြ ငုံကြပုံ သရုပ်ဖော်ရင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုးကာ တိုက်ကာ ကဗျာဆိုခဲ့ရတာ ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ ကြာရိုးတွေကို ဆစ် ကြသည်။ ကြာဆစ်ကြိုးကို လည်မှာဆွဲကြသည်။ တကယ့် ကြာပန်းခိုင်တွေ ကတော့ ကျွန်မတို့လက်ထဲမှာ မရှိ။ ကဗျာရွတ်ဆိုရင်း ကကြရတာ၊ သရုပ် ဖော်နိုင်ကြရတာကိုပဲ ကျွန်မတို့စိတ်ထဲ ကြည်နူးမိကြသည်။



“ဆွမ်းအုပ်နိနီ အမေရွက်လို့
 နက်ဖြန်မနက် ကျောင်းထွက်မယ်။
 မောင်လည်းလိုက်မယ် ချန်မထားနဲ့
 အမေသွားတော့ ပျင်းလှတယ်။
 ကျောင်းကြီးပေါ်မှာ မောင်ငယ်ဆော့တော့
 ဘုန်းကြီးဆော့လို့ ရိုက်လိမ့်မယ်။
 မောင်မဆော့ပေါင် စိပ်ပုတီးနဲ့
 ဘုန်းတော်ကြီးလို့ နေပါ့မယ်။
 လိုက်မယ် လိုက်မယ်။”

ကျွန်မတို့ခေါင်းပေါ် လက်ကလေးများဖြင့် ပင့်ကာ ဆွမ်းအုပ်ရွက်ကြ
 သည်။ “ကျောင်းကြီးပေါ်မှာ မောင်ငယ်ဆော့တော့” မှာ ကျွန်မတို့ ခြေ
 ထောက်တွေ တဝုန်းဝုန်း ခုန်ကြသည်။

မျက်စိကိုမိုတ်ကာ လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် စိပ်ပုတီး စိပ်ကြ
 သည်။ “လိုက်မယ် လိုက်မယ်” မှာ နေရာမရွေ့ ပြေးလိုက်ကြသည်။
 ပျော်စရာကောင်းပါဘိ။

“ဆွမ်းအုပ်ဆိုတာ မင်းတို့ သိကြတယ်နော်၊ မင်းတို့အိမ်မှာ ဆွမ်း
 အုပ်ရှိကြသလားလော့”

“ရှိပါတယ် ဆရာကြီး”

အများအော်သလို ရှိပါတယ် ဘော်ရသော်လည်း ကျွန်မတို့ မြင်းခြံ
 အိမ်မှာ ဆွမ်းအုပ်မရှိ။ သို့သော် ရွာက ကျွန်မ အဘိုးအဘွားများ လက်ထက်
 ကတည်းက သုံးစွဲခဲ့ကြသော ဆွမ်းအုပ်ကြီးကို ကျွန်မ မြင်ဖူးသည်။
 ထမင်းဦးပေါင်းကို ခူးစပ်၊ ဆွမ်းဟင်းတွေ စီကာစဉ်ကာထည့်ပြီး ရွာက
 ဘုန်းကြီးကျောင်း လေးကျောင်းအနဲ့ အမေကြီး ဆွမ်းပို့ရာ ကျွန်မ လိုက်ခဲ့

ဖူးသည်။ ကျေးလက်နှင့် နီးနွယ်နေသော ကျွန်မအဖို့ ကဗျာထဲက မြန်မာမှု
 တွေနှင့် မစိမ်းလှဘဲ ခံစားစရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ဝါဆိုဝါခေါင် ရေတွေကြီးလို့
 သပြေသီးမှည့် ကောက်စိုကွယ်။
 ခရာ ဆူးချဲ့ ဟိုအထဲက
 မျှောနက်မည်းကြီး တွယ်တတ်တယ်။
 မျှောနက်ဆိုတာ ချိုနဲ့လားကွဲ့
 မြွေနဂါးတောင် ကြောက်ဖူးကွယ်။
 တို့လည်း ကြောက်ပေါင် အတူသွားစို့
 အုန်းလက်နွားလေး ထားခဲ့မယ်။
 သွားကွယ် သွားကွယ်”

မြစ်ရေတွေကြီးချိန် သပြေသီးညှိညှိအလုံးကြီးတွေ မျောပါလာတတ်
 ပုံကို ကျွန်မတို့ မြင်ယောင်လာမိသည်။ ခရာပင်များကြားမှ မျှောနက်ကြီး
 တွေကကော။ တကယ်တမ်း မျှောကြီးတွေက ကြောက်စရာကောင်းပေမယ့်
 မြွေနဂါးတောင် မကြောက်ဘူးဆိုကာ ခေါင်းပေါ်မှာ လက်ဝါးဖြင့် အမောက်
 ပါးပြင်းထောင်ကာ ပေါက်ပြလိုက်ကြပါသေးသည်။ အုန်းလက်နွားကလေး
 ကိုလည်း ကျွန်မ စီးဖူးသည်။

ဆရာ ဦးမာစိန် သင်ပေးသည့် ကဗျာတွေက မနည်းပါ။ ရွှေဥသြ၊
 တောက်တဲ့၊ ပိုးစုန်းကြူး၊ သဘက်ဆေး၊ ထုပ်ဆီးတမ်း စသဖြင့် တော်
 တော်များပါသည်။ သည်ကဗျာကလေးတွေက စာသင်ကျောင်းခန်းထဲမှာ
 ပင် ပြီးပြီးပျောက်ပျောက် မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မတို့အိမ်အထိ ပါလာတတ်
 သည်။ ညတိုင်း ကကြေးခုန်ကြေး ကစားကြသည့်အခါတိုင်း အားရပါးရ
 အော်ဟစ်ခဲ့ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းမှာ ဆရာက ဘာကဗျာတွေ

သင်ပေးမှာပါလိမ့်ဆိုသည့် စိတ်စောဖြင့် မနက်မိုးမလင်းခင်ကတည်းက ကျောင်းကို ရောက်ချင်လှပြီ။

ကျွန်မ၏ မူလတန်းကျောင်းသူဘဝက ဖြတ်သန်းကြည့်နူး ကျောင်းပျော်ခဲ့ရသည့် ကဗျာတော်တော်များများမှာ “ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်” ရေးစပ်သီကုံးသော ကဗျာကလေးတွေဖြစ်ကြောင်း နောင် အတန်းကလေး ရလာတော့မှ ကျွန်မ သိလာရသည်။ ကျွန်မတို့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော မူလတန်း၊ အလယ်တန်း၊ အထက်တန်းမှသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီး ရောက်သည်အထိ ပညာရေးစရီးတစ်လျှောက်လုံး ဆရာကြီး၏ကဗျာများ၊ စကားပြေများ သောက်စို့ရင်း ရင်ကျက်ခဲ့ရသည်။ ဆရာကြီး၏ ကျေးဇူးဂုဏ်ရည်ကို တွေးတောရင်း ကျွန်မမှာ လေးစားကြည်ညိုစိတ် အခါခါ ဖြစ်ရပါသည်။ မြန်မာစိတ်ကို ဖူးပွင့်စေခဲ့သော သည်ကျေးဇူးဂုဏ်ဖြင့် ကျွန်မ လူလားမြောက်ခဲ့ရသလို ကျွန်မ ဆရာမဖြစ်လာသည့်အခါမှာလည်း ကျွန်မ တပည့်ကလေးများကို မြန်မာစိတ်ဖြင့်သာ လူလားမြောက်စေချင်သည်။

သည်စိတ်ကူးရပြီးနောက်ပိုင်းမှာတော့ လယ်ခင်း ကိုင်းခင်း၊ ဘဲကျောင်းကွင်းတွေထဲအထိ ကလေးတွေကို ကောက်သင်းကောက်သလို ကျွန်မ စောင့်ကောက်ပြီး စာသင်ခန်းကလေးရှိရာ မရောက်ရောက်အောင် ခေါ်ရသည်။ ကျွန်မ၏ စာသင်ခန်းကလေးသည် မြေစိုက်ကျောင်းကလေးထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ ကျောင်းနှင့် ခဲ တစ်ပစ်စာလောက်ဆေးသည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းရိပ် မန်ကျည်းပင်ခပ်အုပ်အုပ်ကြီးအောက်ကို ရွှေ ယူခဲ့ပါသည်။

မန်ကျည်းပင်စည်ကို ကျောက်သင်ပုန်းထောင်ကာ ကလေးများအား ပုံပြင်နှင့် ကဗျာများ သင်ပေးခဲ့သည်။ မန်ကျည်းပင်အောက်မှာ သင်ရခြင်းမှာ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းသောစိတ်ဖြင့် သင်ယူနိုင်ကြရန်နှင့် တစ်ပြေးတည်းဖြစ်နေ

သော အခြားအတန်းများအား အနှောင့်အယှက်မဖြစ်စေရန်အတွက် ဖြစ်သည်။

ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ရောင်စုံမြေဖြူတောင့်များသုံးကာ ကြာပန်းများ၊ ဆွမ်းအုပ်နီနီကလေးနှင့် ငှက်ကလေးတွေ ကျွန်မ ရေးဆွဲပါသည်။ ကလေးတွေကတော့ သင်ပုန်းပေါ်ထင်လာသော အရုပ်ကလေးများကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြသည်။ ကျောက်သင်ပုန်းရှေ့မှာရပ်ရင်း ကျွန်မကိုယ်တိုင် သရုပ်ဆောင်ကောင်းကောင်းဖြင့် ကလေးများကို ကဗျာတွေ ရွတ်ပြခဲ့သည်။ သည်အချိန်မှာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဆရာမ မဟုတ်တော့ဘဲ သူတို့နှင့် တစ်သားတည်းဖြစ်နေပါပြီ။ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ကျွန်မ ရေးဆွဲထားသည့် ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်၏စေတနာ ကြာဖြူပန်းကလေးတွေကို ကျွန်မ၏ နှလုံးသားမှတစ်ဆင့် ကလေးများ၏ ရင်ထဲအရောက် ကျွန်မ ထည့်ပေးနေရသလို ခံစားမိသည်။ နောက်ရက် နောက်ရက်တွေမှာ ကျွန်မ စာသင်ခန်း မန်ကျည်းပင်အောက်မှာ ပထမတန်းကျောင်းသားစာရင်းပြည့် ရောက်လာတတ်ကြတာ ကျွန်မ သတိပြုမိခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဘုံတာရုံကဆင်းလာပြီး ကျောင်းကို လျှောက်လာသည့်အခါ၊ ကျောင်းက ပြန်လာသည့်အခါ စပါးပင်ပျိုးများကြားမှာ ဘဲကျောင်းကွင်း ချောင်းရိုးတွေထဲမှာ ကဗျာရွတ်သံကလေးတွေကို ကျွန်မ ကြားလာရပြီ။

ကျေးလက် ကလေးသူငယ်များအတွက် ဆရာကြီး၏ ကံဗျာကလေးတွေက လက်တွေ့ဆန်နေသဖြင့် ထိရောက်လှသည်။ သည်ရွာကလေးမှာ ကြာပန်းရောင်စုံ ပွင့်နေသည့် ကြာအင်းကြီးရှိသည်။ ဆွမ်းအုပ်ကို ခေါင်းပေါ်ရွက်၍ ဥပုသ် လပြည့် လကွယ် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဆွမ်းပို့ နေကြသည့် မိကြီးဖကြီးများ ရှိသည်။ အင်းစပ်မှာ သပြေပင်ကြီး ရှိသည်။ မနက်ခင်းစိုးစီ စိုးစီ ညနေတတ်ကြသော ငှက်မြည်သံ၊ စာခြောက်ရုပ်ကြီးတွေ၊

ဆူးချုံ ပုတ်များကြားမှ တက်တက်တူခါးခါး အသံတွေကို ကျေးလက်က ကလေးများ မစိမ်းသည်အတွက် ဆရာကြီး၏ ကဗျာကလေးတွေကို ကျွန်မ အထူးရှင်းပြမနေရပါ။

မြန်မာ့စလေ့ အငွေ့အသက်တွေ ယှက်သန်းနေသော ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်၏ ကလေးကဗျာကလေးများအား မြန်မာ့ရိုးဆက်သစ် လူမမည် များကို လက်ဆင့်ကမ်းရင်း ထာဝရ ရှင်သန်နေဦးမှာပါလားလို့ ကျွန်မ ယုံကြည်နေမိပါသည်။ သည်ရထားလမ်းဆားက ရွာကလေးမှာ မတ္တရာ ရထားကို စုန်စုန်ဆန်ဆန်စီးရင်း သုံးနှစ်ကျော် လေးနှစ် ဝတ္တရားမပျက်၊ ကျွန်မ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေခဲ့သမျှ တစ်လျှောက်လုံးလိုလိုမှာလည်း သူငယ်တန်းကိုပါ အခြားအတန်းတစ်တန်းဖြင့် တွဲကိုင်ကာ သင်ကြားပေး ခဲ့ရသည်။ သူငယ်တန်းကလေးများ ကျောင်းနေပျော်ဖို့ ကဗျာကလေးဖြင့် စည်းရုံးရင်း ကဗျာချစ်စိတ်၊ ကဗျာမြတ်နိုးစိတ်ရှိအောင် ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ သည်လေးနှစ်တာကာလအတွင်း ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ် သီကုံးခဲ့သော ကလေးကဗျာများသာမက ကျွန်မ လက်လှမ်းမီရာ ကလေး ပုံပြင်၊ ကလေးကဗျာများကို ရှာဖွေ သင်ကြားပေးဖြစ်ခဲ့သည်။ သည် အတွက် အမိအဖတွေကလည်း ဝမ်းသာကြည်နူးကြသည်။

သည်ရွာကလေးကနေ မြို့ကျောင်းကို ကျွန်မ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသော် လည်း ကျွန်မ အိပ်မက်တွေထဲမှာ လယ်ကွင်းကြားက ကဗျာရွတ်သံကလေး တွေ စိစိဝေနေဆဲ။ မြို့ကျောင်းကို ရောက်သည်အခါမှာတော့ သင်ရိုးကို ဦးစားပေးနေရသဖြင့် သည်ကဗျာကလေးတွေ ဆက်မသင်ဖြစ်တော့သလို ရွာကလေးကိုပင်လျှင် တစ်ခေါက်တစ်ကျင်း ပြန်မရောက်ဖြစ်ခဲ့တော့။ တကူးတက သွားဖို့ပင် ကျွန်မမှာ အချိန်မရတော့။ စိတ်ကတော့ အမြဲ လိုလို ရောက်နေခဲ့သည်။

ပြီးခဲ့သည့် နွေရာသီကတော့ ရွာကျောင်း ဆရာတော်၏ ကျန်းမာရေး မကောင်းဟု ကြားသဖြင့် ရွာကလေးကို ကျွန်မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ အေးအေးမြမြ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် လယ်ကွင်းများကြားမှ ကွင်းလေကို ကျွန်မ အကြာကြီးရပ်ကာ ရှုရှိုက်နေခဲ့မိသည်။ ကျွန်မ၏ ကျောင်းဆရာမ ဘဝအစ ရက်တွေကိုပါ သတိရနေမိသည်။ ကျွန်မ ရပ်နေဆဲမှာပင် ကောက်ပင်တွေကြားက ကဗျာရွတ်သံတွေ ကျွန်မနားထဲ ရောက်လာသည်။ ကျွန်မ တပည့်ကလေးတွေ မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်က ငယ်ငယ်ကလို ပုဆိုးစလွယ်သိုင်း၊ စပ်ထဘီတိုတိုကလေးတွေနှင့် မဟုတ်နိုင်ကြတော့။ အရွယ်တွေ ရောက်ကြရောပေါ့။ လယ်ခင်း၊ ကိုင်းခင်း၊ ဘဲကျောင်းကွင်းတွေ ထဲမှာ သည်ကဗျာကလေးတွေ ရှိနေတုန်းပါလား။ နားထောင်စမ်းပါဦး။

“ကြာဖြူကြာနီ ကြာညိုနှောလို့ တို့လယ်တောမှာ ပွင့်ကြတယ်”

“ဆွမ်းအုပ်နီနီ အမေရွက်လို့

နက်ဖြန်မနက် ကျောင်းထွက်မယ်”

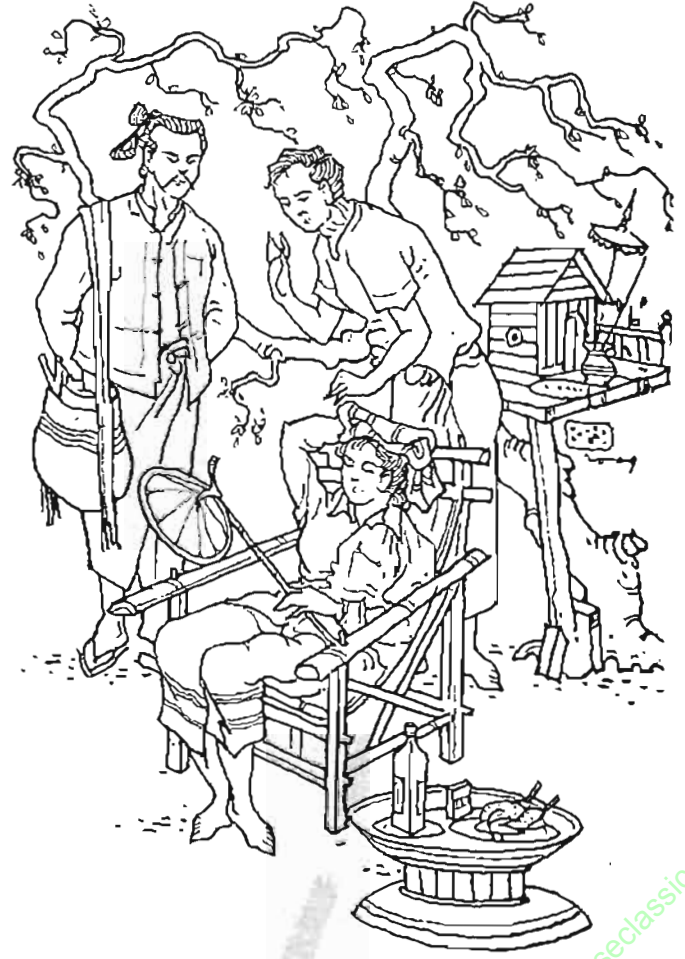
ကျွန်မ ရွာကအပြန်မှာတော့ တပည့်မောင်းတွေက တစ်အုပ်တစ်မ ကြီး ဘူတာရုံကို လိုက်ပို့ကြသည်။ တချို့လည်း လွန်တောင်း အလယ်တန်း ကျောင်းကို ဆက်တက်ကြသလို တချို့လည်း ကျောင်းကထွက်ပြီး လယ်ထွန် ယောက်ျားကြီးတွေ၊ လယ်သူမကြီးတွေ ဖြစ်နေကြပြီ။ ကျွန်မကတော့ မန်ကျည်းပင်ရိပ်အောက် စာသင်ခန်းထဲက ကဗျာကလေးတွေကို အောက်မေ့ သတိတရ ရှိလှပါသည်။

“ဆရာမသင်ပေးတဲ့ ကဗျာကလေးတွေ ရကြသေးရဲ့လား”

“ရတာပေါ့ ဆရာမပုလဲ၊ ညဆိုရင် အိမ်ကအငယ်တွေကို ကျွန်မတို့က သင်ပေးကြတာလေ။ သူတို့လည်း ဆရာမကဗျာကလေးတွေ ရကြတယ် ရယ်”

လယ်ကွင်းတွေကို ဖြတ်တိုက်လာသော ရှင်းရှင်းသန့်သန့် လေတွေကို တဝကြီး ရှူသွင်းလိုက်ရင်းက ကျွန်မရင်မှာ ပီတိတွေ စိမ့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်မ၏ သင်ဆရာ မြင်ဆရာများနှင့်တကွ ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကို ကျွန်မ နိုင်သရွေ့ ဆပ်ခွင့်ရပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်မိပါသည်။

ရွှေလိုဝင်းတဲ့ မင်းသုဝဏ်၊ ဧပြီ၊ ၂၀၀၇။



ဥပါဒါန်

ဥပါဒါန်

(၁)

မအေးရှင်သည် ငရုတ်သီးခြောက်ကို အညှာချွေပြီး အရင်းကဖဲ့ နှစ်ခြမ်းခွဲကာ ရေစပ်စပ်မှာ တစ်အောင်စိမ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ငရုတ်ဗွေ တက်နေသည့် စဉ့်ငရုတ်ဆုံထဲ ညှစ်ညှစ်ထည့်သည်။ ငရုတ်သီးတစ်ဆုံစာကို သစ်သားကျည် ပွေ့ဖြင့် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထောင်းထုလေ၏။ လက်က ငရုတ်ကျည်ဗွေကို မြှောက်ချည်ထောင်းချည် လုပ်နေသော်လည်း စိတ်တွေက အမေ့ရွာကို ရောက်နေသည်။ လက်က သူ့အလုပ် သူ့လုပ်နေသလို စိတ်ကလည်း သူ့အလုပ်သူ လုပ်နေသည့် သဘောဖြစ်ပါ၏။ ရှေ့ဥပုသ်ရက်မှာ အမေ့ရွာကို သူ့သွားရတော့မည်။ တစ်နှစ်တစ်ခါ သည်အချိန် သည်ရက်ရောက်တိုင်း အမေ့ရွာကို သူပြန်နေကျ။ အမေ့ရွာဆိုသော်လည်း မအေးရှင်၏ ဇာတိရွာပါပဲ လေ။

ရွာက ဖိုဖိုပြည်ပြည်လားဆိုတော့ ဖိုဖိုပြည်ပြည်မဟုတ်။ သစ်ရိပ်ကောင်းကောင်း လယ်ယာ ချောင်းမြောင်းတွေ ပေါလားဆိုတော့လည်း မဟုတ် ပြန်ပါ။ ရွာကလေး ပုဆစ်တုပ် ပုန်စုပ်စုပ်လို့ ဘေးရွာတွေက ပြောလည်း

ပြောချင်စရာ။ ဒါဖြင့် ချမ်းချမ်းသာသာရှိလို့ ထမင်းရေချောင်းစီး လှူကြ
တန်းကြ၊ ဒါနမပြတ်သည့် ရွာလားဆိုတော့လည်း အဲသလို မပြောသာပါ။
သို့သော် မအေးရှင် သူ့ရွာကလေးကို သူ အင်မတန်ချစ်ပါ၏။ သူ့ရွာ
ပန်းညိုရွာကို ချစ်ရသည့် အကြောင်းတွေကလည်း ရှိသကဲ့။

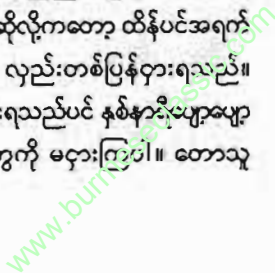
ညောင်မှတ်ဆိတ်သား ကိုက်မောင်နှင့် အကြောင်းပါပြီဆိုကတည်းက
အမေ့ရွာက ထဘီလဲချိန် အနိုင်နိုင်ယူကာ သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါခဲ့ရသည့်
ပင် ဆယ်နှစ်တင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီ။ အခါတိုင်း ကောက်ကာငင်ကာ တရွတ်
သုံးသိမပြန်ဖြစ်သည့်တိုင် အခုလို ကဆုန်လပြည့်ရက်ထဲ ဝင်လာပြီဆိုလျှင်
တော့ အမေ့ရွာကို မပြန်မဖြစ် ပြေးရသည်။ ကဆုန်လပြည့်ကျော်တစ်ရက်
နှစ်ရက်က မအေးရှင်တို့ရွာမှာ နှစ်စဉ်မပျက်ကျင်းပသော နတ်ပွဲရှိသည်။
မိဆိုင်မဆိုင်နတ်ကလည်း ဖြစ်ပြန်၊ ရွာတော်ရှင် ပယ်တော်ရှင်နတ်ကလည်း
ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ နတ်ပွဲရက်ရောက်လို့ နန်းတိုင် လက်နှင့်မကိုင်ရလျှင်
လောကမယ် လူဖြစ်ရုံ့ရလေခြင်း အောက်မေ့ကြသူတွေ မဟုတ်လား။
တစ်နှစ်တစ်ခေါက် မျက်နှာပြ၊ နတ်ကို မရောက်လျှင် တစ်ကိုယ်လုံး
အမိန်းအမိန်းထကာ မတ်တတ်ကလဲဖို့သာပြင်တော့ဆိုသည့် စကားကလည်း
ရှိသည်ကိုး။

“ကိုက်မောင်ရေ...ကဆုန်လပြည့်ရက်တောင် နီးပါပကော။ သည်နှစ်
ကျုပ်တို့ ရွာပြန်ရဦးမယ်တော်။ ကျုပ်တို့မလဲ ဖိပင်စိုသော်လည်း မလန်းဆိုသာ
လိုပဲ တစ်နှစ်တစ်နှစ် စားဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ပေမယ့် နတ်များတော့ မနေဝံ့
ပေါင်တော်”

ကဆုန်လထဲဝင်ပြီဆိုသည့်နှင့် မအေးရှင် သည်စကားကို အမြဲပြော
နေကျ။ ကိုက်မောင်ကတော့ နွားစာ စဉ်းမပျက်၊ နွားရေတိုက်မပျက်၊
ပဲမှော်တိုက် နချေး (နွားချေး) ကျင်း အပြုအပြင် မပျက်။ ခေါင်းထဲ ဝင်
သလား မသိ၊ မဝင်သလား မသိ။ မအေးရှင်က သည်စကားပြောလျှင်

ကိုက်မောင် ကလည်း နေချင်သလို နေလိုက်သည်သာ။ အချိန်တန်တော့
လည်း မအေးရှင် ထသွားလိုက်တာပါပဲ။ ကိုက်မောင်ကလည်း သည်လို
နေလိုက်တာပါပဲ။ မပြန်နဲ့မရှိ၊ မသွားနဲ့မရှိ။ မအေးရှင်ပြန်လာတော့မှ
ရောက်ပြီ သဘောထားသူဖြစ်၏။ ဆုံကနွား ဆုံလှည့်တိုင်း ပါရသလို
မအေးရှင်ကို ယူကတည်းက နတ်ပွဲပြန်ခွင့်ပြုဖို့ စကားချည်ပြီးသား။

အမေ့ရွာက ကိုက်မောင်တို့ရွာနှင့် တစ်နယ်တစ်ကြောတည်း ဆိုသော်
လည်း မြစ်ကူးချောင်းခြား လှည်းတစ်တန် လှေတစ်တန် သွားရသည်။
အမေ့ရွာက အရှေ့မြစ်ခေါ်ကြသည့် ဧရာဝတီမြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်း ပန်းညို
ရွာ။ ကိုက်မောင်တို့ရွာက ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်း ညောင်မှတ်
ဆိတ်ရွာ။ ညောင်မှတ်ဆိတ်ကနေ အရှေ့စူးစူးကို မနက်စောစော လှည်း
မောင်းထွက်လာလို့ ခရီးတစ်တိုင်ခွဲလောက်မှာ မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်း
အင်းကုန်း ကူးတို့ဆိပ်ကို ရောက်သည်။ အင်းကုန်း ကူးတို့ဆိပ် ဆိုသော်လည်း
အင်းကုန်းရွာရယ်လို့ ထီးထီးကြီးရှိသည်မဟုတ်။ တံငါတံစု လေးငါးလုံးနှင့်
ကူးတို့တံတစ်လုံးသာရှိသည့် ကိုင်းတောစပ်လှေဆိပ်ဖြစ်၏။ ချောက်ကမ်းပါး
ပြေလို့ အင်းကုန်းကိုလာရခြင်း ဖြစ်သည်။ အင်းကုန်းကူးတို့လှေနှင့် ခပ်လျား
လျားဆန် လှော်လာခဲ့လျှင် တစ်နာရီသာသာလောက်အတွင်းမှာ မြစ်အရှေ့
ဘက်ကမ်း ထိန်ပင်ရွာဆိပ်ကို ရောက်သည်။ ထိန်ပင်ကတော့ ရွာကြီးဖြစ်၏။
ထိန်ပင်မှာ တစ်အောင်တပြုနားကာ အကြော်ကလေး၊ ရေခွေးကြမ်းကလေး
စားနိုင်ကြသည်။ ပြီးတော့ ထိန်ပင်အရက်က နာမည်ကြီး။ ရွာစုံကလာသမျှ
လှေတွေ ထိန်ပင်ဆိုက်သည်နှင့် ယောက်ျားသားဆိုလို့ကတော့ ထိန်ပင်အရက်
မသောက်သူ မရှိ။ ထိန်ပင်ရွာရောက်တော့ လှည်းမောင်းရသည်ပင် နှစ်နာရီယူရမှာ
တော့ ရှိ၏။ တချို့ကတော့ ထိန်ပင်လှည်းတွေကို မငှားကြပါ။ တောသူ



တောင်သားများပီပီ ပိုက်ဆံတစ်ကျပ် အထွက်မခံ။ နှစ်ယောက်သုံးယောက် လောက် ထိန်ပင်ဧရပ်မှာ စုမိကြသည်နှင့် ခြေကျင်လျှောက်ကြဖို့ အလူး မညှိရတော့ပြီ။ မိန်းမခြေနှင့် လျှောက်လျှင် ပန်းညိုရွာကို မိုးကြီးချုပ်မှ ရောက်သည်။

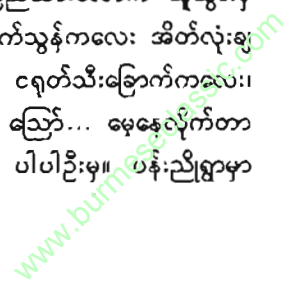
သည်လိုခရီးမျိုးဆိုတော့ တော်ရုံတန်ရုံ အရေးမကြီးလျှင် မအေးရှင် အမေရွာကို စိတ်ကူးမထည့်ဝံ့။ သို့ပေသိ တစ်နှစ်တစ်ခါ နတ်ပွဲရက် နတ်ပွဲ တွင်းမှာတော့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ရောက်အောင် သွားကိုသွားရသည်။ နတ်ကိုလည်း ဦးတိုက်ရင်း မိဘ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများကိုလည်း သည်တုန်း သည်ခါ တွေ့ကြဆုံကြရင်း ကိုယ့်ရွာကိုယ့်ဇာတိ ကိုယ့်ဆွေ ကိုယ့်မျိုး ကိုယ့်ငယ်ဖော်တွေကိုလည်း ရွာရောက်မှ အတိုးချ အလွမ်းသယ်ရင်း ခရီးရောက်သခိုက် သံပုရာတစ်ခြမ်းနှင့် ချေရတာမဟုတ်လား။ အတွေး ဖြင့်ပင် မအေးရှင် ရွာကို ရောက်ချင်လှပြီ။ တစ်ရွာသား ကိုက်မောင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီ ဆိုကတည်းက သားနှစ်ယောက်သာ ရကရော။ တစ်နှစ် တစ်ခါ ဝတ်မပျက် သွားခဲ့တာဆိုတော့ သည်နှစ်လည်း ကဆုန်လဝင်က တည်းက အိမ်ပြင် ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းထားနှင့်ခဲ့ပြီ။ ပြောခဲ့သလိုပင် ကိုက်မောင်ကလည်း ချောင်းတစ်ချက်မဟန်၊ သွားလိုက် သွားစေ။

မအေးရှင်ကလည်း တစ်နှစ်တစ်ခါ ကဆုန်လ အိမ်က ခွာရပါမည့် အကြောင်း တစ်နှစ်ပတ်လုံး နေ့နေ့ညည၊ နေ့နေ့ဆောင်းဆောင်း လုပ်နေ ရတာ ထားတော့၊ သွားခါနီးတော့လည်း မောင်းထောင်းရ၊ ရေခပ်ရ၊ ချက်ရ ပြုတ်ရနှင့် အိမ်အတွက် ပြည့်စုံအောင် လုပ်ထားခဲ့ရသည်ချည်းပင်။ သား နှစ်ယောက်ကပါ မအေးရှင်နှင့် လိုက်ကြမှာဆိုတော့ အိမ်မှာ ကိုက်မောင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာမဟုတ်လား။ မယားရော သားရော ကုတာ တောင် အိမ်အလုပ်၊ တောအလုပ်၊ အခင်းအလုပ်က လိပ်ပတ်လည်တာ

မဟုတ်။ မနက် လင်းကြက်ဦးတွန်လို မျက်စိနှစ်လုံး ပွင့်ပါပြီဆိုကတည်းက အလုပ်တွေက ကျောပိုးပြီးသား။

မအေးရှင်က မီးဖိုချောင်ဝင်၊ ကိုက်မောင်က နွားနှစ်ကောင်နှင့်လယ်ထဲ ကိုင်းထဲသွား၊ ထမင်းဟင်းကျက်တော့ ဆွမ်းတော်ခူး၊ သားငယ်ကို ဘုန်းကြီး ကျောင်းလွှတ်၊ သားကြီးကို တောထဲ သူ့ဖအေစားဖို့ ထမင်းတောင်းအပို့ ခိုင်း။ မအေးရှင်က နွားစာအတွက် ရွာခြေကို မြက်ရိတ်ထွက်။ ပြန်လာတော့ မြက်စဉ်း၊ ရေချိုးရင်း အဝတ်လျှော်၊ ပဲရွေး နှမ်းရွေးနှင့် တစ်နေကုန်လေ သည်။ ညနေစောင်းတော့လည်း ညနေအလုပ်က ဒိန်းမောင်းဒိန်းဂျမ်းနိုင် လှ၏။ နွားချေးကျုံး၊ ရေခပ်၊ ညနေစာချက်၊ ပဲမှော်ချ၊ လုပ်လျှင်လုပ်သ လောက် ရှိသည်။ မလုပ်ချင်လို့ ထိုင်ကာမှ ထိုင်ရော။

သည်တော့ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရာမည့် ကိုက်မောင်အတွက် တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ပေးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ပဲမှော်တိုက်ပေါ်က ပဲမှော် တွေ ဆောင်းကြီးထဲ ထည့်ရွက်ချ။ နွားရေပြည့်အောင်ခပ်ထည့်။ တစ်ပတ် ဆယ်ရက်စာ ငရုတ်သီးနှင့် ငါးပိကလေး ဒလိမ်းထိုးကြော်၊ ပဲနီပွ ရေ စိမ်ကြော်၊ ကိုက်မောင် ဝန်ပေါ့အောင် အိမ်ကကြက်တွေ တချို့ရောင်း၊ ကဆုန်မိုးကလေးကျလာရင် အုံးအင်းကွက်မှာ ရာသီအလိုက် စိုက်စရာရှိ တာလေး စိုက်နိုင်အောင် မျိုးစေ့ကလေးတွေ နေပြ။ အမေတို့ကို ကန်တော့ ဖို့ ကြက်သွန်သုံးတောင်းလောက် အိတ်ထဲ သွတ်ရဦးမယ်။ ကြက်သွန်ဖြူ ဗမာဖြူကလေးလည်း လေးပြည်သား ငါးပြည်သားလောက် ယူသွားမှ မျက်နှာလှမည်။ ကိုယ့်ရွာကထွက်သည့် ကြက်သွန်ကလေး အိတ်လုံးချ ကန်တော့တော့ အမေ လက်ဆောင်ပြန်မည့် ငရုတ်သီးခြောက်ကလေး၊ ထန်းလျက်ကလေး ယူလိုကောင်းတာပေါ့။ ခြောက်... မေ့နေလိုက်တာ အစ်ကိုပဉ္စင်းဖို့ ကုန်းဆေးကလေးကလည်း ပါပါဦးမှ။ ပန်းညိုရွာမှာ



ကုလားဆေးစိုက်သော်လည်း အစ်ကိုက မကြိုက်။ မြန်မာကုန်းဆေးစပ်
ခါးခါးကို ဝါးလှိုက်ရမှ လေးလေးပင်ပင်ရှိသာ ဆိုတတ်သူမဟုတ်လား။
ကလေးနှစ်ကောင်အတွက် တစ်ရွာမှာ လတ်လတ်လောလောဝတ်ဖို့ စက်
ဆိုင်အပ်ထားသည့် အထည်ကလေးတွေပြုလား မေးရတာလည်းခဏခဏ။
ပြီးတော့ကော့၊ ရှိပါသေးသည်။ အမည်မတပ်နိုင်တာဘဲရှိမည်။ လုပ်စရာ
တွေက ထုံးတို့လို့ပင် မနိုင်နိုင်။

“အေးရှင်ရေ၊ အေ... အေးရှင်၊ ခြောက်... ဟဲ့သည်နွား”
ဟော... ကိုက်မောင် အခင်းကပြန်လာပြီ။ ထောင်းလက်စ ငရုတ်
ကျည်ပွေ့ကို ငရုတ်ဆုံထဲ စိုက်ထားခဲ့ကာ ခြံဝ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ နွားတွေ
ကူသိမ်းပေးရဦးမှာမဟုတ်လား။ နွားတွေ ရေတိုက်ရဦးမှာ၊ နွားစားကျင်းထဲ
နွားစားထည့်ရဦးမှာ။

(၂)

“အမေ မူးလဲလို့တဲ့ဟာ။ ငါ တောင်ပိုင်းပြေးလိုက်ဦးမယ်၊ နွားတွေသာ
ကြည့်ကျွေးထားလိုက် ရော့”

“ဟောတော့... ဘယ်လိုများဖြစ်တာပါလိမ့်”
ယောက္ခမကြီး မူးလဲလို့ဆိုတော့လည်း မအေးရှင်မှာ မနေသာပါ။
ကိုက်မောင်နှင့် အကြောင်းပါပြီ။ သည်ရွာကိုရောက်ပါပြီဆိုကတည်းက
ဦးတူပေါင်ဖက် နေခဲ့ကြရသူတွေဆိုတော့ ယောက္ခမဆိုလည်းဟုတ်။ အမေဆို
လည်းဟုတ်။ မိရင်းဖရင်းနှင့်မခြား စောင့်ရှောက်ခဲ့သူ မဟုတ်လား။ မြေ
ကလေး၊ ယာကလေး၊ နွားကလေး၊ ခြံကလေး လက်ဖွဲ့ပြီး တည်တည်ပပနေ
နိုင်အောင် စောင့်ရှောက်ထားသူဆိုတော့ မအေးရှင်ကိုယ်တိုင် တစ်ရွာသူရယ်
လို့ မျက်နှာတစ်ချက် မငယ်ရ။ လူတန်းစေ့ နေနိုင်ခဲ့သည်။ မအေးရှင်တို့က
မြောက်ပိုင်းမှာနေပြီး ယောက္ခမတွေက တောင်ပိုင်းမှာ နေကြသည်ဆိုသော်

လည်း တစ်ရက်မှမအေ ယောက္ခမအိမ် မရောက်ရသည် မရှိ။ ရောက်အောင်
တော့ သွားလေ့ရှိသည်။

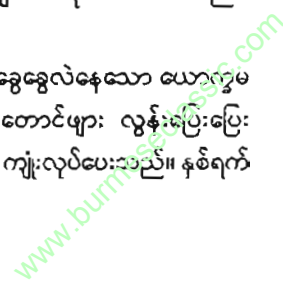
“သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် မွေးထားသာပေသိ သမီးရင်း
နှစ်ယောက် မွေးထားရသလိုပါပဲ။ ငါ့သား ကံမောင်ကတော့ ဘာသိဘာသာ
နေတတ်သေး၊ အေးရှင်က အမှန်းသိတတ်ရှာသယ်။ သားကဖက်တော့ သမီး
ပေါ့အေ။ ချစ်လည်း ချစ်ရပါရဲ့။ သနားလည်း သနားပါရဲ့။”

ယောက္ခမတွေကလည်း မအေးရှင်ကို သည်လို သဘောထားသူတွေ
ဖြစ်သည်။ ကိုက်မောင်က သားကြီးဆိုတော့ ကိုက်မောင် နှမတော်သူ
မမြသောင်ကလည်း သူ့ကို “မမရှင် မမရှင်” နှင့် ပါးစပ်က မချ။
ယောက္ခမကြီးမူးလဲလို့ဆိုတော့ မအေးရှင် စိတ်ပူရပြီ။ နွားတွေ ခြံထဲ
သွင်း၊ တိုင်မှာ ကြီးမြမြချည်၊ နွားစားကျွေး ရေတိုက်ပြီးသည်နှင့် တဘက်
ကလေးခေါင်းပေါ်တင်လို့ ရွာတောင်ဖျားက ယောက္ခမအိမ်ဘက် သုတ်ခြေ
တင်ခဲ့ရသည်။ ယောက္ခမအိမ်ရောက်တော့ ဆွေတွေမျိုးတွေ အုံခဲလို့၊
တစ်ယောက်က မာလကာရွက် ချေပြီး ရှူခိုင်းနေတာ တွေ့သည်။

“အမေ ဘယ်နှယ်နေတုန်း”

ယောက္ခမခြေထောက်ကလေးတွေ လက်ဖြင့် ဆုပ်နယ်ရင်း ပြုစုရ
သည်။ အတူနေ သမီး မမြသောင်က နို့စို့ကလေးတွဲလောင်းနှင့်ဆိုတော့
မအေးရှင်ပဲ ခြေဆုပ်လက်နယ် ရှိရသည်။ ချွေးမဆိုပေသိ မီးဖိုချောင်လည်း
ဝင်ပေးလိုက်တာပဲ။ ထဘီ အင်္ကျီလည်း လျော်ပေးလိုက်တာပဲ။ အညစ်
အကြေးလည်း ကိုင်ပေးလိုက်တာပါပဲ။

နောက်ရက်တွေမှာလည်း အိပ်ရာထဲ တခွေခွေလဲနေသော ယောက္ခမ
ကို မအေးရှင်ကိုယ်တိုင် ရွာမြောက်ဖျားနှင့် တောင်ဖျား လွန်းပြေးပြေး
ကာ ပြုစုရသည်။ ယောက္ခမအိမ်က ဝေယျာဝစ္စ ကျုံးလုပ်ပေးသည်။ နှစ်ရက်



သုံးရက် ရှိသည်အထိ မသက်သာလေတော့ ကိုက်မောင်က ဆေးဆရာပင့်ဖို့ ပြင်ရပြီ။ မအေးရှင် မအေးရွာပြန်ရဖို့ ရက်ကလည်း နီးသည်ထက် နီးလာ ခဲ့ပြီ။ ယောက္ခမကို ညှာတာတာက တစ်ဖက်၊ ပန်းညိုကို ပြေးချင်တာ က တစ်ပိုင်းဆိုတော့ မအေးရှင်ကိုယ်တိုင်ပင် ဟပ်ထိုးလဲချင်ပြီ။ သည်ကနေ အဆေးဖိတ် ဆိုတော့ သန်ဘက်ခါ လပြည့်။ နတ်ပွဲက လပြည့်ကျော် တစ်ရက် နှစ်ရက်။ ပြင်ရဆင်ရမှာနှင့် သွားရလာရမှာနှင့်။ ခက်တာက လူမမာထားပြီး သွားလိုက်လည်း မကောင်းနိုင်။ လပြည့်နေ့မှ မရောက်လျှင် နတ်ကြီးပင့်တာ နတ်ပသတာတွေမှ မိပါ့မလား။ ယောက္ခမကို ပစ်သွားဖို့က လည်း ခက်တော့ခက်သား။ သူ့ဘက်ကလည်း သည်နတ်ပွဲလိုက်ဖို့ တစ်နှစ်လုံး စောင့်ခဲ့ရတာ။ နတ်ပွဲ မရောက်လျှင် နတ်ကြီးကိုင်မှာကိုလည်း ကြောက်သည်။ ကိုယ့်ရွာကိုယ် လွမ်းစိတ်ကလည်း စိတ်ထဲ ပဲနှစ်တောင်းစာ လောက် လေးနေရသည်။

“ဟင်း”

မအေးရှင်မှာ သက်ပြင်းကိုသာ တဟင်းဟင်းအသာချရင်း လူမမာကို ဝတ်မပျက် ပြုစုနေရသည်။ ကိုက်မောင်က ခရီးနှစ်တိုင်လောက် ဝေးသည့် မိုးနဲကုန်းရွာက ဓာတ်ဆရာ ဆရာသောင်ကို လှည်းဖြင့် သွားပင့်သည်။ မနက်စောစောက သွားလိုက်တာ မွန်းတိမ်းပြီးမှ ပြန်ရောက်တော့သည်။

“တော်ကလည်း အချိန်တွေ လင့်လိုက်သာ မိုးနဲကုန်းကို ထိန်ပင်ကြီး တောဘက် သွားရသာကျလို့။ ကျုပ်က တစ်ခုခုဖြစ်ပြီထင်သာ”

“ရော် သည်မိန်းမနယ်ဟာ ဆရာကြီးက ရွာမှာရှိသာမူတ်ဘူး။ တစ်ရွာကြာသွားလို့ စောင့်ပင့်ခဲ့ရသာဗျ။ ဘာမှတ်လို့တုန်း”

ကိုက်မောင်က နွားတွေချွတ်ရင်းက ပြန်ငေါက်သည်။ ဆရာကြီး ရောက်လာပြီဆိုတော့ လင်မယားနှစ်ယောက် လူမမာနား ကပ်ကြရသည်။

ဓာတ်ဆရာကြီး ဆရာသောင်မှာ သည်နယ်တစ်ဝိုက်တွင် အားအထားရဆုံး ဓာတ်ဆေးကု ဆရာကြီးဖြစ်၏။ ဆရာသောင်က ရောက်ရောက်ချင်း လူနာကို ကိုယ်တိုင်ကြည့်ကာ ဓာတ်သဘောနှင့် ကုသည်။ ဘယ်လောက်ပြင်းထန် သော ရောဂါဖြစ်စေ ဆရာသောင်နှင့်တွေ့လျှင် ရောဂါ တစ်ဝက်စင်ပြီ။ ဝေဒနာကို စမ်းသပ်ကြည့်ရှုပြီး အနံ့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အကြားအာရုံ၊ အမြင်အာရုံဖြင့်လည်းကောင်း၊ အထိအတွေ့ဖြင့်လည်းကောင်း ကုသည်။ ဆေးဝါးကို လိုအပ်မှ ဖော်စပ်တိုက်ကျွေးသည်။ မအေးရှင်နှင့်တကွ ဆွေမျိုး တွေကတော့ ဆရာကြီးကို ပုံအပ်ကြသည်။ ဘာမှတော့ နားလည်ကြတာ မဟုတ်။ ဆေးစာဖတ်ရာ နားထောင်ကာ ရောဂါပျောက်နိုးနိုးဆိုသော်လည်း ဆရာသောင်ဆေးကို ယုံကြည်ကြသည်။ သစ်ကြီးလျှင် လေညင်း၊ လူကြီး လျှင် ရန်ကင်းဆိုသမှုတ်လား။ ဆရာသောင်က အသက်လည်းရပြီ။ ပညာ လည်း ရင့်ပြီ။

“ဒေါ်စထီ ဝေဒနာက နှလုံးမှာဖြစ်နေတာပဲ။ နှလုံးမသာတော့ နေလို့ ထိုင်လို့ မလန်းတဲ့သဘောလောက်ပါ။ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဘာမှမလုပ်စေနဲ့တော့၊ ဘာဆေးမှ မလိုပေါင်ကွယ်။ ကရမက်နဲ့ကလေး ပေးရုံနဲ့ဖြစ်ပါသယ်။ ကရမက်ကောင်းကောင်း ရှိသမှုတ်လား။ သွေးစမ်းကွဲ့”

ဆရာသောင်က ကွမ်းရည်ကို ထွေးခဲထဲထွေးရင်းက ကိုက်မောင်ကို ပြောသည်။ မအေးရှင်က ဆေးသွေးသည့် ကျောက်ပြင်ကြီးကြီးတစ်ချပ်ကို မ၊ယူလာပြီး ကရမက် သွေးသည်။ ကရမက်ရည် မွှေးမွှေးကို စဉ့်ခွက်ကလေး ထဲ သန့်သန့် သွေးထည့်သည်။ စဉ့်ခွက်နှင့်တစ်လုံး သွေးပြီးတော့ ယောက္ခမ ဒေါ်စထီကို နဖူးကစလို့ ခြေဖျားအထိ တစ်ကိုယ်လုံး ကရမက်တွေ လိမ်း ပေးသည်။ ဆရာသောင်က ကရမက်သား မီးတိုက်ပြီး မှိုင်းရှုရမယ့်ဆုံတော့ ကရမက်တုံး ဆားသားကလေးတွေ နုတ်နုတ်စိတ်ကာ စလောင်းဖူးတစ်ချပ်

ထဲ မီးသွေးထည့်ပြီး မှိုင်းခံပေးသည်။ ကရမက်နဲ့ကြောင့် ထင်ပါ၏။ ဒေါ်စံထီ မျက်လုံးကလေး မှေးမှေးဖွင့်ကြည့်သည်။ မအေးရှင်က နဖူးပေါ်က ဆံစကလေးတွေ သပ်တင်ပေးတော့ ရွေးကလေးတွေတောင် ဖို့နေပြီ။ မအေးရှင်က နဖူးကြောကလေးတွေ ဖျစ်ပေးသည်။ ဝမ်းသာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

“ဒေါ်စံထီ နေသာထိုင်သာ ရှိသမှုတ်လား။ ရောဂါကြီး မှုတ်ပေါင်ဗျာ။ ကိုင်း... ကိုင်း ဟောသည် ကရမက်နဲ့ကလေးသာ လှိုင်လှိုင်ရဖူးပေး၊ မောင်ကံမောင်။ ရော... မအေးကို ဟောသည်စာရွက်ပေါ် ရေးထားသဲ့ ဓာတ်စာကို ဝင်အောင်ကျေး။ ဝေဒနာ မသက်သာမချင်း ငရုတ်သီးများ ဇွန်းမကူးမိစေနဲ့။”

ဆရာကြီးက ကိုက်မောင်ကို ဆေးစာဖုတ်ပေးသည်ဆိုသော်လည်း မအေးရှင်ကပဲ စာရွက်ကိုလှမ်းယူကာ စာရွက်ပေါ်မှာပါသည့် ဓာတ်စာတွေကို အလွတ်ရအောင် မှတ်ထားရ၏။ သည်ဓာတ်စာကို မအေးရှင်ကပဲ ချက်ကျွေးရမှာ မဟုတ်လား။ ကိုက်မောင် ဖအေကတော့ နဂိုက ခပ်အေးအေး နေသူလည်း ဖြစ်ပြန်၊ အားအားရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲ နေကုန်တာ များသူလည်း ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ အိမ်ထောင်အရေး၊ အိမ်ထောင်ကိစ္စ အစစကို မအေယောက္ခမ ရိုးစံထီကပဲ စီမံရသည်။ မမြသောင် ယောက်ျားကိုလှစိုးကလည်း လယ်ထဲ တစ်နေကုန် နွားလိုရုန်းလိုက်ချင်သေးသည်။ အိမ်ထောင် ပစိပစပ်ကိုတော့ တစ်နှမ်းစေ့မှ စိတ်ဝင်စားချင်သူမဟုတ်။ မမြသောင်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ကလေးမတီမတာ နှစ်ယောက်နှင့် တောလုပ်ငန်းတစ်ဖက် ဝင်နေရသူဆိုတော့ ယားလို့ပင် ကုတ်အားတာမဟုတ်။ ရိုးစံထီ လဲမှတော့ ခါတိုင်း ရိုးစံထီ လုပ်ရသမျှ အိမ်ထောင်ဗဟိုရတွေက မအေးရှင်အပေါ်မှာ အလိုလို ပုံကျလာလေတော့၏။ အိမ်ထောင်နှစ်ခု တာဝန်ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဒူးဆတ်ခေါက်လိုက်အောင် ယူနေရသော

မအေးရှင်မှာ နေ့ရယ်ညရယ်မဟုတ်ဘဲ မနားမနေ လုပ်ရလေသည်။ နတ်ပွဲ ရက်ရောက်လာတာတောင် သတိမထားမိလိုက်တော့။ နေ့တစ်နေကုန် ပန်းသော်လည်း ညဘက်မှာလည်း အိပ်မပျော်။ သည်နှစ် အမေ့ရွာရောက်ဖို့ လမ်းမမြင်။

မပြည့်တပြည့် လကလေး တိမ်တွေကြား ရေးရေးပေါ်နေတာကို ငေးမောရင်းက မအေးရှင် သူ့ဇာတိရွာကလေးကို အောက်မေ့လာမိသည်။ သည်ကနေဆိုလျှင် မြို့ရောက်နေသည့် ညီမဖြစ်သူ ထွေးရှင်တို့ မိသားစု တောင် ရောက်နေလောက်ရောပေါ့။ ရေစကြိုအနောက် ဖိုင်ဆွေရွာကလေးမှာ အခြေကျနေသည့် မောင်အငယ်ဆုံး လှဘော်ရော၊ အောက်ပြည်အောက်ရွာ ပင်လယ်စပ်က ရွာကလေးမှာ အလုပ်လုပ်နေသည့် အစ်ကိုအောင်ကျော်တို့ပါ သည်နှစ် လာကြလိမ့်မည်။ နတ်ပွဲဆိုတော့ ရောက်ရာအရပ်က ဒုန်းမြေလားကြရသူတွေ မဟုတ်လား။

သူ့ ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသော သန်းတင်တို့၊ ကျင်ပုတို့၊ စိန်အေးတို့၊ စိန်ဌေးတို့ကတော့ “အေးရှင် ရောက်ပြီလား” လို့ လာမေးလောက်ရောမည်။ သားသမီးတွေ မစုံမချင်း အမေကိုယ်တိုင် နေထိုင်ထိုင် မသာ မျှော်နေရာရောမည်။ သည်အချိန်ဆို အမေအိမ်ပေါ်မှာ လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသလို မောင်နှမတွေ ပွက်ပွက်ညံနေပြီပေါ့။

မမြင်ရသော တန်ခိုးစွမ်းအား တစ်ခုက သူ့ကို ဆုတ်ဆွဲနေသလို ခံစားနေရလေ၏။

(၃)

မအေးရှင်တို့မှာ မောင်နှမခြောက်ယောက် မဖိတ်မစဉ်ရှိသည်။ အဖိုးကို အကြီးဆုံးက အဖေဆုံးပြီးကတည်းက ရွာကျောင်းမှာပဲ ဦးပွင့်ကြီး ဝတ်နေတာဆိုတော့ ကြာပြီ ပြောပါတော့။ မအေးရှင်အထက်က အစ်ကိုအောင်

ကျော်၊ အညာသားဆိုသော်လည်း ပင်လယ်မှာ ပျော်သူဖြစ်နေပြီ။ မအေးရှင်က တတိယသမီး။ မိန်းကလေးတွေထဲမှာတော့ အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ မအေးရှင် အောက်မှာက ထွေးရှင်၊ သူက နယ်ခံ ပဲခူးစားတစ်ယောက်နှင့် အကြောင်းပါပြီး မန္တလေးမှာ အခြေချလေ၏။ လှဘော်က နို့ညှာ။ အငယ်ဆုံးသမီး လှရှင်ကတော့ ရွာမှာပဲ အိမ်ထောင်ကျကာ အမေနှင့်အတူ နေသူ ဖြစ်သည်။

သည် မောင်နှမခြောက်ယောက်အုပ်ကြီးကိုက သားစဉ်မြေးဆက် ဖြစ်လက်တက်ဆိုသော်လည်း နေပျော်ခဲ့ရတာကိုတော့ မအေးရှင် မမေ့။ နှစ်နှစ်ကြီး နှစ်နှစ်ငယ် မိတူပတူတွေဆိုတော့ ညီအစ်ကို မောင်နှမဆိုတာ ထက် သူငယ်ချင်းတွေလို နေခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်ပါ၏။ တောင်သူကြီး သားသမီးတွေပီပီ တောအလုပ် စိုက်ရေးပျိုးရေးနှင့်တော့ မကင်း။ အဖေ မြေထွန်သွားရာလိုက်ပြီး လယ်ကွင်းကြီး လယ်ကွင်းကြား ကစားရတာကိုက ပျော်စရာ။ ကုလားပဲသိမ်းချိန်ဆိုလျှင် ကန်သင်းရိုးပေါ် သစ်ရွက်ခြောက်တွေ မီးဖိုပြီး ကုလားပဲသီးတွေ အပင်လိုက် ပစ်ထည့်ကာ မီးမြှိုက်၊ မီးငြိမ်းသွားတော့ ကုလားပဲသီးတွေ ကျက်ပြီ၊ ကုလားပဲမီးဖုတ် ပူပူသင်းသင်း ကလေးတွေ ရွေးဆယ် စားရတာကလည်း စားလို့မဝနိုင်။

ငရုတ်ခူးရာသီမှာ အမေနှင့် ငရုတ်ခူးလိုက်ရတာကိုလည်း မအေးရှင် အမှတ်ရမိ၏။ သည်တုန်းက မအေးရှင်က အပျိုဖော်ဝင်စအရွယ်၊ အမေက ဆံရစ်ဆံတောက်ကလေး အုပ်လုံးသိမ်းပေးပြီး ကျောက်နီ နားဆွဲကလေး ဆင်ပေးထားတော့ လူလှပံသမျှ နားဆွဲလှပံရတော့သည်။ နားဆွဲကလေး တခါခါနှင့်ဆိုတော့ အလှတစ်မျိုးတိုးသည် ထင်မိပါ၏။ နဂိုချော မအေးရှင်မှာ အပျိုပီပီဖြစ်လာတော့ ရွာမှာ ရေပန်းစားလှ၏။ ဟိုဘက် ငရုတ်ခင်းစပ်မှ ငတိုးက “ဖိုးလမင်းကို အောင်သွယ်ခိုင်းမယ်” သီချင်းဟစ်လိုက်တော့

မအေးရှင် မျက်လုံးကလေး ရောက်သွားတာကို အမေမြင်ဖြစ်အောင် မြင်သည်။ ငရုတ်ခူးရင်းက မအေးရှင်အနား ရောက်လာကာ ပေါင်တွင်းကြောကို ခပ်ဖိဖိကလေး လိမ်လိုက်တော့ မအေးရှင် နာလို့ အသံထွက်သွားမိသည်။

“အာ... နာလိုက်သာတော် အမေကလည်း”

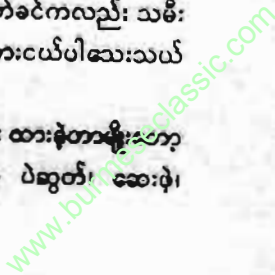
“ဘာအမေကလည်း လဲ၊ အေးရှင်နော် သမီးသုံးယောက်မွေးထားတာ ညည်း အကြီးဆုံး။ ညည်းက ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိနေမှ အငယ်တွေက လမ်းလိုက်တော့မပေါ့။ အစ်ကိုတွေ မောင်တွေ မျက်နှာ အိုးမဲမသုတ်ချင်နဲ့”

သူစိမ်းယောက်ျားကလေးကို မျက်လုံးဖြင့်ပင် အကြည့်မခံသော အမေကတော့ သမီးရှင်ပီသခဲ့ပါပေသည်။ ရွာထဲက ကာလသားတွေ မအေးရှင်တို့ အိမ်ရှေ့ရောက်လို့ ဘာသာဘာဝ အစောင်းအချိတ်သီချင်းတွေ ဆိုကြတိုင်း အမေကိုယ်တိုင် ထာဘီစွန်တောင်ဆွဲ၍ ထွက်မြဲ။

“ဟေ့... သန်းဆောင် မင်းက ဘယ်လိုသဘောနဲ့ ငတို့အိမ်ရှေ့ရောက်ကာမှ သီချင်းကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဆိုရတာတုန်း။ မိနဲ့ဖနဲ့ မောင်နဲ့ ဖားနဲ့ နေသာတွေဟဲ့။ ပေါက်လွတ်ပဲစား မဟုတ်ဘူး”

သားတွေ သမီးတွေကို အမေ အုတ်လှန်းလို့လားတော့မသိ။ အငယ်ဆုံး လှရှင်ကလွဲလျှင် အားလုံး တစ်ရွာသူတစ်ရွာသားတွေနှင့် အကြောင်းပါကုန်ကြသည်။ အစ်ကိုကြီးဆိုလျှင် လူပျိုကြီးဘဝဖြင့် အရိုးထုတ်ကာ ရဟန်းဘောင်သို့ တက်သွားတော့သည်။ ရဟန်းမဝတ်ခင်ကလည်း သမီးရှင်တွေက နားသွင်းကြတာကို လက်မခံ။ “ကျုပ်သားငယ်ပါသေးသယ်တော်” လုပ်လို့ ရွာမှာ ရယ်စရာဖြစ်ရလေသည်။

အမေက မအေးရှင်ကို ရွှေပေါ်မြတင် ရွှေကလေး ထားနဲ့တာနဲ့တော့ မဟုတ်။ ရွယ်တူရွယ်တန် မိန်းကလေးများနည်းတူ ပဲဆွတ်၊ ဆေးဖဲ၊



နှမ်းရိတ်၊ ငရုတ်ခူးစသော တောလုပ်ငန်းတွင်မက ထမင်းအိုးချောင်ကို လည်း အအုပ်အစီး ရှိစေသည်။ သည်တုန်းက တောထဲက အခင်းထဲမှာ သန်းတင်တို့၊ ကျင်ပုတို့တစ်တွေနှင့် နေပူစပ်ခါး တကုန်းကုန်း အလုပ် လုပ်ရင်းက ထမင်းဆာလာတော့လည်း ကန်သင်းပေါင်ပေါ် ပယ်ပယ်နယ် နယ်ထိုင်ကာ ငရုတ်သီးနှိုင်းချင်းနှင့် တရူး၊ ရှူး၊ တရားရှား စားခဲ့ရတာကို မမေ့။ အခင်းထဲက ခရမ်းသီးနုနုကလေး ထဆွတ်ပြီး ပါးစပ်နှင့်ကိုက်ကာ ထမင်းထဲ မြှုပ်စားခဲ့ ရသည်ကပင် အရသာရှိလှချည်။ ပဲတစ်အိုးပြုတ်ထား စားပါလေ။

မအေးရှင် အပျော်ဆုံးမှာ ဆွမ်းတော်ကြီးပွဲဖြစ်သည်။ သူ့တကာ ရွာ တွေလို ပွဲဟယ် လမ်းဟယ် မပါသော်လည်း ဆွမ်းတော်ပွဲ သွားပို့ရတာကိုက ပျော်စရာ။ သည်ပွဲပြီးလျှင်တော့ တစ်ရွာလုံးသာမက အနယ်နယ်မှ ဆိုင်သူ တွေ အရောက်လာကြရသော နတ်ပွဲဖြစ်သည်။ ကဆုန်လ နတ်ပွဲရောက်တိုင်း ရွာမှာ လူတွေ ကျိတ်ကျိတ်တိုး စည်လေတော့၏။ တစ်ရွာပြောင်းသွားကြသူ တွေ၊ ရွာက ဓဏဇ္ဈာကြရသူတွေကလည်း ဘယ်ကိစ္စဘယ်လောက်အရေး ကြီးကြီး နတ်ပွဲရက်ရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် ကိုယ့်ရွာကိုယ်ဇာတိကို အပြေ ပြန်လာ တတ်ကြသည်။ နတ်ကြီး လိပ်ပြာသိပ်ပွဲကိုမိအောင် ပြန်ကြရခြင်း ဖြစ်၏။ ဖျာ၊ သင်ဖျူး၊ ကမ္ဗလာကော်ဇော၊ တင်းတိမ်၊ ဖက်စိမ်းပုမ်၊ ကြာယပ်တွေက အစ၊ ပန်းစုံ၊ ဖယောင်း၊ အမွှေးရည်၊ နှင်းရည်၊ အရို ရည်၊ ပိုလို၊ အရက်အဆုံး၊ ဖျင်ဖြူဖျင်နီ ဖျင်ညို၊ နီးခေါက်၊ သီးခေါက် တွေပါမကျန် ပါရသည်ပွဲ။

လိပ်ပြာမသွင်းခင် နတ်ကတော် နတ်နေတွေက ဖလားထိုးခံတော့ လက်ရောက်ဆက်ကြရသည်။ နတ်ကတော် ပစ်ကြိလိုက်သော စံပယ်ကုံး တွေကို လူကြွယ်ကြွရတာကလည်း ရွေးတလုံးလုံး။ သည်စံပယ်ကုံးက

တစ်နှစ်လုံးအတွက် လာဘ်ရွှင်စေသည်ဆိုသာကော။ ရွာကိုစောင့်ရှောက်သော ရွာတော်ရှင်နတ်က သည်ရွာကလေးမှာ မွေးဖွားသူမှန်သမျှ ဘယ်ကိုရောက် နေနေ သားစဉ်မြေးဆက် တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်နေသည်လို ယုံကြည် ကြတော့ သူ့အခါ သူ့ရက် ရေစင်ဖိုးကလေးမှ မဆက်သခဲ့လျှင် ရိုးရာ ကိုင်တတ်သည်ဆိုသည့် အစွဲကလည်း ကြီးကြသူတွေ ဖြစ်၏။

“နတ်နဲ့ နဂါး မလှည့်စားနဲ့ သားတို့သမီးတို့ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးကိုလည်း မမေ့ကြနဲ့။ ရိုးရာ မိဆိုင်ဖဆိုင်များကျတော့လည်း မရိုမသေမရှိကြနဲ့။ စီးပွားဥစ္စာကို ရွှေစလောင်းနဲ့လည်း ပေးနိုင်သယ်။ လှေလောင်းနဲ့လည်း ပေးနိုင်သယ်။ မယုံလို့ မလာကြသဲ့ဟာတွေ မတွေ့ ဘူးလား ဒုက္ခရောက်ကြတာ။ ခင်မိတို့ သားအမိသာကြည့်”

စသည် ဇာတ်လမ်းတွေကလည်း ရှိသေးသည်။ နတ်ပွဲ မုန့်တွေကြော် ထားတတ်သော အမေလက်ရာ မုန့်ဆီကြော်ချပ်ကြီးတွေက အုန်းသီးပြောက် ပြောက်၊ နှမ်းပျောက်ပျောက်နှင့်မို့ ဘယ်အရပ်မှာမှ မရှိနိုင်ပါ။ နတ်ပွဲအခါ ရောက်လေတိုင်း ခေါင်းရင်းက စံပယ်ရုံကြီး အူနေအောင် ပွင့်တာကိုလည်း မအေးရှင်မျက်စိထဲ မြင်မိသည်။ နတ်ကွန်းတစ်ကွန်းလုံး စံပယ်ကုံးတွေ တစေဝေ၊ စံပယ်နဲ့တွေ တကြိုင်ကြိုင်နှင့်။ သည်အရောင်၊ သည်ရနံ့တွေ၊ သည်မြင်ကွင်းတွေက မအေးရှင် မွေးကတည်းက မြင်ခဲ့ရတာဆိုတော့ တစ်ရွာရောက်နေရသည်တိုင် ကဆုန်လကို မျှော်မိနေတတ်ပြီး၊ ရွာကိုလွမ်း စိတ်ဖြင့် မအေးရှင် ကျိတ်ကာရိုက်မိ၏။

“အေးရှင်... ဟဲ့ အေးရှင်”

နတ်က ကယောင်ကတမ်းတွေ အော်နေလို့ ကိုက်မောင် လှုပ်နိုးတော့ မအေးရှင် တစ်ကိုယ်လုံး ချစ်ချစ်တောက် ပူနေလေပြီ။ ဘာစကားမှမဆိုဘဲ တရိုက်တည်း ရိုက်နေလေတော့ ကိုက်မောင် ဘာလုပ်ရမုန်းပင်မသိ။ အိမ်

ခေါင်းရင်းထရုံမှာ ညှပ်ထားသော ငန်းဆေးတစ်ထုပ်စာကို ရေဇွေးပူပူထဲ ဖောက်ထည့်ကာ မှုတ်တိုက်လိုက်တော့ မအေးရှင် အိပ်ရာက ထသောက် သေးသည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာပေါ် ဖတ်ခနဲ ပြန်လဲသွား၏။ ဘာကျေးလို့ မှလည်း ထမစားတော့။ မျက်ရည်တွေသာ တတွေတွေ ကျနေတော့သည်။ ဘယ်နယ်ဖြစ်တာပါလိမ့်။ အိမ်နီးချင်း မလှကြည်ကို အကြည့်ခိုင်းခဲ့ကာ ကိုက်မောင် မိုးနဲကုန်းရွာသို့ ပြေးရပြန်လေ၏။ ဆရာသောင်ကို ပင့်ရတော့ မှာ မဟုတ်လား။ ကိုက်မောင်မှာ လှည်းကိုသာ ဒုန်းမောင်းရလေတော့သည်။

(၄)

ဓာတ်ဆရာကြီး ဆရာသောင်က အိပ်ရာပေါ်လဲနေသော မအေးရှင်ကို လက် ဖျားခြေဖျားတွေ စမ်းကြည့်သည်။ မျက်စိကို ဖြိုကြည့်သည်။ ရင်ဘတ်ပေါ် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ကာ စမ်းကြည့်သည်။ ကိုက်မောင်က ငန်းဆေး တစ်ခွက် တိုက်ထားတယ်ဆိုတော့ ဆရာကြီးက ခေါင်းညိတ်၏။ မအေးရှင် ကိုယ်ပူကျပြီး ချွေးတွေနို့လာတော့ မလှကြည်ကို ထဘီ အင်္ကျီ လဲပေးခိုင်းကာ အိမ်ရှေ့ကပြင်ဘက် ထွက်ခဲ့သည်။

“အဝတ်အစားလဲပြီးရင် လူနာကို လေသာကြောင်းဘက် ထုတ်ထား။”

မအေးရှင်ကို ထန်းပလက် ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်စေ၍ ဆရာ ကြီးက ကွမ်းယာတွေကိုပဲ ဖိဝါးနေလေတော့ ကိုက်မောင် အားမလို အားမရဖြစ်မိ၏။ မအေးရှင်ကတော့ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ခိုင်းလို့ ထိုင်နေ ရသော်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မြင်ပုံမရ။ မျက်တောင်ကလေး ပုတ်ခတ်ပုတ် ခတ်လှုပ်ရင်းက မျက်ရည်စလေးတွေသာ မျက်လုံးထောင့်စွန်းက စီးကျနေ လေ၏။

“မင့်အမေ ဒေါ်စံထိကော နေကောင်းသွားပလားကွဲ့။”

“အမေက နေကောင်းသွားပါပြီ ဆရာကြီး။ ဥပုသ်ကျောင်းတောင် လိုက်နိုင်နေပါ။ အမေကိုပြုစုရင်း ပန်းသွားရှာထင်ပါရဲ့။ အေးရှင်လဲတော့ တာပါပဲ။ ကိုယ်တွေပူ၊ မျက်ရည်တွေကျ၊ ထမင်းမစား ပာင်းမစားနဲ့။”

ဆရာကြီးက ဘာမျှမပြောသေးဘဲ ကွမ်းအစ်ကို လှမ်းဆွဲယူရင်းက ကွမ်းသီးစိတ်နေသည်။ အိမ်ရှေ့ မန်ကျည်းပင်ထက်မှ ချိုးငှက်ကူသံကလေး က လှမ်းလှမ်းချွဲချွဲ ပေါ်လာသည်။

“တကူးကူး... ကူးကူး။”

ချိုးကူသံကြားတော့ မအေးရှင် မျက်ရည်တွေ ပိုကျလာကာ ရှိုက်သံ များပင် ထွက်ကျလာ၏။ ကိုက်မောင်က မအေးရှင်ကိုတစ်လှည့် ဆရာကြီး ကို တစ်လှည့် ကြည့်နေသည်။

“အေးရှင် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ကံမောင်ရ။ စိတ်ကလေး ကယောက် ကယက် ဖြစ်သာပါ။ ပျောက်ပါသယ်ကွာ၊ ဒါမျိုးဖြစ်တတ်ပါသယ်။”

“နတ်... နတ်များကိုင်ရောသလား ဆရာကြီးရယ် ပြီးခဲ့သဲ့ရက်က သူတို့ရွာက ရွာတော်ရင်နတ်ပွဲ မပြန်လိုက်ဘူး။”

ကိုက်မောင်က မရဲတရဲပြောတော့ ဆရာကြီး မျက်နှာပြုံးသွားသည်။ မမြင်ရသော အကြောင်းတစ်ခုတစ်ရာကို လှမ်းခနဲမြင်လိုက်ရသလို မအေးရှင် ကို ဖျတ်ခနဲတစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မအေးရှင်ကတော့ ကုလား ထိုင်ပေါ်ကနေ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်၊ စကားလည်း မဟလေတော့ ကိုက်မောင် မှာ ဆရာကြီးကို ပိုပြီး အားမလိုအားမရဖြစ်မိ၏။

ဆရာကြီးကတော့ ကွမ်းတစ်ရွက် လှမ်းဆွဲပြီး ထုံးသုတ်လိုက်သည်။ ကွမ်းဆေးတစ်ဖတ်ကို ဖွဲထည့်၊ စိတ်ပြီးသား ကွမ်းသီးစိတ်ကလေး သုံး လေး စိတ်ထည့်ကာ ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆေးလွယ် အိတ်နှင့် တောင်စေးကို ကောက်ကိုင်ကာ ပြင်သည်။

“အေးရှင်ကို ဘာနတ်မှ မကိုင်ပါဘူး ကံမောင်ရာ။ သရဏဂုံ တည်နေတဲ့လူကို ဘယ်လိုနတ်က ကိုင်နိုင်ပါ့မတုန်း။ အေးရှင် လူပန်းစိတ်ပန်း ဖြစ်သွားသာပါ။ နားနားနေနေ နေပါစေ။ သူ့စားချင်ရာကျွေး၊ စားပစေ အားလုံး တည့်သယ်။ တစ်ခုတော့ရှိရဲ့ နည်းနည်းကလေး ထူထူထောင်ထောင် ရှိလာရင်တော့ ပန်းညိုရွာကို ချက်ချင်းလိုက်ပို့လိုက်ဦး၊ ဒါပဲ ငါ ပြန်မယ်”

ဆရာသောင့်လည်းပေါ်ကို ငုတ်တုတ်ကြီး တက်ထိုင်လိုက်တော့ ကိုက်မောင်ယောက်ဖ လှစိုးက လှည်းမောင်းဖို့ ပြင်လိုက်သည်။ ကြီးနှစ်ချောင်းကို စုကိုင်ကာ နွားမြီးခြေကို နကန် (နွားကန်)ဖြင့် တို့လိုက်သည်။ နွားတွေ ခြေလှမ်းကာ ငြိမ့်ခနဲထွက်တော့မှ ကိုက်မောင် ပြေးလိုက်လာသည်။

“ဆရာကြီး အေးရှင်အတွက် ဆေးများ တိုက်ဖို့လိုရင် ပေးခဲ့ပါဦး” ဆရာသောင့်က လှည်းကို ခဏတောင်ခိုင်းပြီး ကိုက်မောင်ကို တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်သည်။ ဆရာသောင့်အသံကို တစ်ဝိုင်းတိုက်လုံး ကြားနိုင်၏။

“မင်းကို ငါ ဆေးပေးပြီးပြီကော ကံမောင်ရဲ့။ အေးရှင် ထူထူထောင်ထောင်ကလေး ဖြစ်ပြီဆိုသာနဲ့ သူ့ဇာတိရွာ ပန်းညိုကို ပို့လိုက်ပြောသားပဲ။ အဲသည့်ထက် စွမ်းတဲ့ဆေး ဆရာဖီဝကဆီမှာတောင် မရှိဘူး”

ကိုက်မောင်က ဆရာသောင့် လှည်းထွက်သွားရာကို ငေးကြည့်နေရာက သည့်ဘက်ကို လှည့်လိုက်သည်။ မတ်တတ်ကြီး ထရပ်နေသော မအေးရှင်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ တအံ့တဩကြီး ဖြစ်သွားရ၏။ မအေးရှင်က မျက်နှာကလေး ပြုံးပြီး ဆရာသောင့်လှည်းကိုပင် လက်အုပ်ကလေး ချီထားလိုက် သေးသည်။

Empress မဂ္ဂဇင်း၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၀၇။



တောသူမယ်

တောသူမယ်

(၁)

ဆည်းဆာနေလုံးသည် မြစ်နားတန်း၊ ရွာတန်းရှည်များ၏နောက်သို့ လုံးဝနီးပါး နစ်မြုပ်သွားခဲ့ပြီ။ ရောင်ခြည်မျှင်များကတော့ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတစ်ခွင်လုံးကို ပုစွန်ဆီရောင်အသွေးဖြင့် ပက်ဖျန်းထားဆဲ။ မြစ်နားတန်းရွာကလေးများအပေါ်မှာ လိမ္မော်နုသွေး အလင်းပါးပါး ဖြာကျနေသည်။ မိုးကောင်းကင်မှာ တော့ တိမ်လိပ်များ၊ စူးစူးတောက်တောက် သံသောင်ပြင်ကြီးသည်ပင် အခုတော့ ခဲသားရောင်ဖျော့ဖျော့ အသွေးကို ပြောင်းလဲသွားသလို ထင်ရသည်။

မြေတော်ရွာ ဆိပ်ကမ်းမှာတော့ ခရီးသည်များ၊ ကုန်တင်ကုန်ချလှည်းများ၊ လှည်းချွတ်ထားသည့် နွားများ၊ တစ်ဖက်ကမ်းနှင့် လွန်းပျံခေါက်တုံ့ ကူးနေသော ဖြတ်ကူးတို့ ငှက်သမ္ဗန်များဖြင့် သောသောညနေလေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တော့ ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်သော လေပူကြီးက သဲများ၊ ဖုန်လုံးများကို ထွေးပွေ့လာကာ ထန်းလက်တဲ ကလေးဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် တိုးဝင်လာသည်။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း

သံတွေ ဖုန်တွေ ကျီကျီတက်နေသည်။ ဧရာဝတီမြစ်၏ အောက်ဘက်
ဝေးဝေးဆီက မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခု ပေါ်လာလေတိုင်း ကျွန်မတို့
မျှော်မောစွာ စောင့်စားနေကြရသည့် ပြည်ကူးတို့ သင်္ဘောလေးလားဟု
မျှော်ကြည့်ရတာ ကပဲ မှန်ပြတင်းကလည်ပင်း ကိုးတောင်ကျော် ဖြစ်နေပြီ။

“သင်္ဘောက သည်လိုပဲအစ်မရဲ့၊ တစ်ခါတလေ နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်
နာရီတစ်ချက် ဝင်လာတတ်ပေမယ့် တစ်ခါတလေ ညကျမှ ဝင်ချင်ဝင်
တာ။ ခရီးသည်တွေ ဆိပ်ကမ်းမှာ သည်လိုပဲ ညအိပ်စောင့်ကြရတာပဲ”

အကြော်ဆိုင်က ကောင်လေးက ကျွန်မကို ပြောသည်။ ညအိပ်စောင့်
ရသတဲ့။ ညအိပ်စရာဆိုလို့ ထန်းလက်မိုးထားသော တဲကလေးတစ်လုံးသာ
ရှိသည်။ တဲကလေးသည် ပခန်းကိုကြီးကျော် နတ်ပွဲရက်အတွင်းမှာသာ
ရှိ ပုံရသည်။ ကျွန်မက တဲကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ခရီးသည်များ သိရှိရန် (၂၆-၂-၉၈) မှ (၁၄-၃-၉၈) နေ့အထိ
တည်းခိုရိပ်သာအတွင်းမှအပ-

- ၁။ ဈေးဆိုင်များအတွင်း နေထိုင်ခြင်း။
- ၂။ စက်လှေများပေါ် နေထိုင်ခြင်း။
- ၃။ အမိုးအကာပြုလုပ်နေထိုင်ခြင်း လုံးဝခွင့်မပြုပါ။
- ၄။ နေနှင့် ညအိပ်စည့်သည် ဈေးဆိုင်များအတွင်း တွေ့ရှိပါက
ဆိုင်ရှင်တာဝန်။

နေ့ ၁၀/ ည ၁၀ သာဖြစ်သည်။
တဲ။ ထန်းလက်တဲတိုင်ကလေးတွင် ထောင်ထားသော သင်ပုန်းသေး
ကလေးပေါ်မှ စာကိုဖတ်ရင်း ကျွန်မ ပြုံးမိသည်။ ခရီးသည်မှန်လျှင် ဤတဲ
ကလေးထဲမှာပင် နေရမည်ပုံပင်။ ဒါကလည်း ပွဲရက်အတွင်းမို့ ဖြစ်နိုင်ပါ
သည်။ အခြားရက်တွေမှာတော့ သည်တဲကလေးမရှိလျှင် ခရီးသည်များ
မည်သို့နေကြလေသလဲ။ သစ်ပင်တစ်ပင်တောင် ကောင်းကောင်းမရှိသော

မြေတော်ဆိပ်ကမ်းပါပေ။ ရှေ့မှာ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်နှင့် နောက်မှာ လယ်ကွက်
ဟောက်ပက်တွေပဲ ရှိသည်။ သင်္ဘောမလာလျှင် အမှောင်ထုအောက်
သဲသောင် ပြင်ကြီးပေါ်မှာ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားအစုက သည်ထန်းလက်
တဲကလေးအတွင်း တိုးတိုးခွေ့ခွေ့ အိပ်စက်ဝံ့ပါမည်လား။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေမင်း၏ လက်ကျန်ရောင်ခြည်များပင် ရုပ်သိမ်း
သွားခဲ့ပြီ။ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသော ဧရာဝတီသည်ပင် ရွာကလေး
များကြားတွင် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် တစ်သားတည်း မည်းမှောင်သွားခဲ့ပြီ။

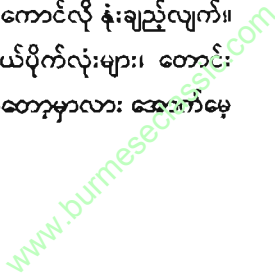
(၂)

“ဟော ဟိုမှာ တစ်စင်းတော့ ဆန်လာပြီ”

ခရီးဆောင်အိတ်များပေါ်တွင် ပစ်လွဲကာ အားငယ်နေသော ကျွန်မတို့
တစ်တွေ အားလုံးလိုလို ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်ကြည့်ကြသည်။

“မီးရောင်မထိုးဘူးကွ၊ သင်္ဘောမဟုတ်လောက်ဘူး၊ မြင်းခြံမော်တော်ပဲ
ဖြစ်ရမယ်”

စိတ်ဓာတ်တွေ ဝေါခနဲ ပြိုကျသွားပြန်၏။ ကျွန်မတို့ မျှော်နေကြသော
သင်္ဘောကား လာပါဦးမလား။ တစ်အောင်လောက်နေတော့ မြေတော်
ဆိပ်ကမ်းကို မော်တော်ကလေးတစ်စင်း ဝင်လာသည်။ မော်တော်ကလေးမှာ
အဝေးမှ ဒုန်းစိုင်းလာခဲ့ရသော မြင်းတစ်ကောင်လို မောဟိုက်လျက်။
ခန္ဓာကိုယ်နှင့်မမျှ ဝန်တင်လာခဲ့ရသော နွားတစ်ကောင်လို နုံးချည့်လျက်။
မော်တော်ကလေးပေါ်မှ ဆန်အိတ်များ၊ ရေသွယ်ပိုက်လုံးများ၊ တောင်း
ပလုံးများ၊ ပီပါများ၊ ဝန်နှင့် အားကားမမျှ၊ မြုပ်တော့မှာလား အောက်မေ့
ရသည်။



“သင်္ဘောစောင့်တဲ့ ခရီးသည်တွေ နောက်မှာ သင်္ဘောလာပြီဗျ။ မြင်းခြံ
မှာ ကုန်တင်ခံနေလို့ ကြာနေတာ။ ဆန်လာပြီ”

မော်တော်သမားက အော်ပြောတော့ ကျွန်မတို့တစ်တွေ အားတက်
လိုက် သည်ဖြစ်ခြင်း။ ခရီးသည်တွေကတော့ ကိုယ့်အထုပ်အပိုးကို ပြင်ကြ
ဆင်ကြ စုကြ စည်းကြဖြင့် ထန်းလက် တံကလေးတစ်ခုလုံး လှုပ်ရွ
ဆူညံသွားသည်။ မကြာပါ ဧရာဝတီ၏ တစ်နေရာမှ မီးရောင် စူးစူးကလေး
လင်းလက်လာသည်။ မြစ်ကွေ့အလွန်မှာတော့ နောက်ခံ ကောင်းကင်
အောက်မှာ မည်းမည်း သဏ္ဍာန်ကြီး ဘွားခနဲပေါ်လာ၏။ ထိုမည်းမည်း
သဏ္ဍာန်ကြီးကို မျှော်ရသည်ကပင် တစ်ကမ္ဘာကြာသည် ထင်မိ၏။

“ဘော်... ဘော်... ဘော်”

တော်တော်ကြီးကြာတော့မှ တစ်ခဲနက်အော်မြည်သံ လုံးလုံးထွေး
ထွေးကြီးဖြင့် သင်္ဘောကမ်းသို့ ရောက်လာသည်။

“တောသူမယ်ကွ”

တောသူမယ်သည် ကမ်းကို သွေးတိုးစမ်းနေသည်ကပင် သုံးကြိမ်ထက်
မနည်း။ ကမ်းမှ ဆိပ်ကမ်းအလုပ်သမားများ အော်ဟစ်ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်း
သံများ ဆူညံနေသည့်ကြားမှပင် သူမသည် ကုန်းပေါင် ထိုးနိုင်ခဲ့လေသည်။
ကျွန်မတို့လည်း ခရီးသည်တွေကြား အတင်းလှယ်ကတိုးငှေ့ကာ အပေါ်
ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

“သည်ဘက်လာ၊ အဲသည်နားက ခေါင်းတိုင်နဲ့ နီးသယ်၊ ဆီစော်နံ
သယ်”

“အို... အဲသည်ဘက်က လေတိုးသယ်၊ သည်လာ”

“ဟဲ့... ငါ့မြေပဲအိတ်ကလေး ပါရဲ့လား”

“ပါသယ်... ပါသယ်၊ ခေါင်းပေါ်ကတောင်း ချစမ်းပါဦး၊ တက
တည်း”

“ဟောတော့ ကမ်းနားမှာ ငါ့ဖိနပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ၊ ဆင်းယူဦးမှ”

“ဟာ...ဟိုက အထမ်းနဲ့တက်လာနေတာ ဘာလို့ စွတ်ဆင်းရတာ
တုန်း”

“ကျုပ်ဖိနပ် ကျန်ခဲ့လို့တော့”

ကုန်းပေါင်ပေါ်တွင် အဆင်းအတက် ရှုပ်ထွေးဆူညံနေသည်။ တပေါင်း
လပြည့်ကျော် ကိုကြီးကျော်နတ်ပွဲ ပြီးသွားပြီမို့ ခရီးသည် သိပ်မပါ၍ အဆော်
ချောင်ပါသည်။ သို့သော် ခရီးသည်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း နေရာရှိပြန်တော့
လည်း အကောင်းဆုံးနေရာကို ရွေးကြ လှကြ။ နာရီဝက်လောက် ကုန်တင်
ခံပြီးမှ တောသူမယ်သည် မြေတော်ဆိပ်ကမ်းမှ ခွာခဲ့သည်။ အခုတော့ ကျွန်မ
တို့ တစ်နေ့လုံး နေခဲ့ခဲ့ကြသော ထန်းလက်တံကလေးသည် မှောင်မည်းသော
ညဉ့်လွှာရုံအောက်တွင် အထီးကျန်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ငွေတစ်ဆယ်ပေးခဲ့
ရသော်လည်း ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

သင်္ဘောမီးရောင်အောက်တွင် တောသူမယ် ယက်ထုတ်လိုက်သော
ဧရာဝတီ၏ ရေပန်း၊ ရေဂယက်များမှာ လှပနေသည်။ သင်္ဘောက လှမ်း
ထောက်လိုက်သော မီးဆလိုက်ရောင်ကြောင့် ကမ်းဘက်သို့ရွေ့ကာ ရှားကာ
ဟိုတစ်နေရာ သည်တစ်နေရာ ကမ်းပါးစောက်များ၊ ယာခင်းထဲမှ တံငယ်
ကလေးများ၊ မြက်ကြိမ်တောကလေးများ၊ ဧရာဝတီ၏ မည်းညိုနေသော
ရေလှိုင်းများ၊ လွမ်းစရာလား၊ ကြောက်စရာလား။

“ကဲ... တို့လည်း စိတ်ချလက်ချ ထမင်းစားကြစို့”

အမေကပြောတော့ ကျွန်မ အတော်သဘောကျသွားသည်။

တစ်နေ့ကုန်တင်နေခန်း သင်္ဘောကို မျှော်မောခဲ့ရတာကြောင့် ကျွန်မ

တို့တစ်တွေ ထမင်းမစားနိုင်ခဲ့ကြ။ အခုတော့ အမေပြောသလို တကယ့်ကို စိတ်ချလက်ချ နားခိုစရာ တောသူမယ်၏ ရင်ခွင်ထဲကို ကျွန်မတို့ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။ မြစ်လေတသွေးသွေး၊ သင်္ဘောစက်သံ တဂျွန်းဂျွန်းအောက်တွင် ခရီးသည်အားလုံး လုံခြုံနွေးထွေးခဲ့ကြပြီ။

လက်မှနာရီကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်တော့ ည ခုနစ်နာရီခွဲ။ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း စောင့်ခဲ့ရတာပါလား 'တောသူမယ်ရယ်'။

(၃)

'တောသူမယ်' သည် သစ်လွင်မှုရယ်လို့ မရှိသလောက် ဟောင်းမြင်းလှသည်။ သူမ၏ ကိုယ်ထည်မှာ နဂိုက ဘာအရောင်ခြယ်ထားခဲ့ဖူးမှန်း မသိလောက် အောင်ပင် မေးမှိန်ဖျော့တော့နေသည်။ သံကိုင်များမှာ ဆေးမရှိ။ သင်္ဘောကြမ်းပြင်မှာ ကွာဟလျက် အုန်းဆံကြိုးများပင် ဖွာရရာ ထိုးထောင်လျက်။ မိုးကာများမှာလည်း တောင့်မာကြွပ်ဆတ်လျက်။ သံကောတွေက ပေါက်ပြဲလျက်။ နုပျိုမှုတို့သည် သူမနှင့်အတော်ပင် ဝေးကွာခဲ့ပြီးပုံရသည်။ သို့သော် တောသူမယ်သည် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်၏။ အတွေ့အကြုံ ကြီးမား၏။ ပုံရိုး၏။ ဧရာဝတီနှင့် သူမ အတော်အသားကျ ချစ်ခင်နေကြပုံရသည်။ မည်းမှောင်နေသော ဧရာဝတီ၏ ရင်ခွင်တွင် တည်ငြိမ်ဖြောင့်တန်းစွာပင် တိုးဝင်ခဲ့လေသည်။

“ဟောဟိုက မီးတွေလင်းနေတာ ရန္တပိုရွာပေါ့”

အမေကပြောတော့ အရှေ့ဘက်သင်္ဘောလက်ရန်းဆားသို့ ကျွန်မသွားရပ်ပြီး ကြည့်မိသည်။ ကောင်းကင်အမှောင်ရိပ်အောက်တွင် မီးရောင်တွေ လက်နေသော ရန္တပိုရွာ။ ရန္တပိုသည် သမိုင်းဝင်ဒေသ၊ ရန္တပိုသည် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ပထမစစ်ပွဲကို ခေတ္တပြေငြိမ်းစေခဲ့သည့်နေရာ၊ ရန္တပိုသည် မြန်မာမင်း

တို့အတွက် ပထမဦးဆုံး ဘုန်းရောင် ဂုဏ်ရောင် မေးမှိန်စေခဲ့သည့် ရွာနေ။ ရန္တပိုဘူရီပုံကို လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြသည်ဆိုသော နေရာသည် ဘယ်နေရာ ဖြစ်လေမလဲဟု ကျွန်မ မှန်းဆကြည့်မိသည်။ ရန္တပိုရွာကမ်းခြေတွင် ကမ်းပါးက မတ်စောက်သည်။ ညောင်ပင်လား၊ ကုက္ကိုပင်လား၊ ခွဲခြားမရသော သစ်ပင်ကြီးများက ရွာပေါ်ကိုကျော်၍ ထိုးထောင်လျက်။ အခုတော့ ရန္တပိုသည် အေးမြသော ဧရာဝတီ၏ အရသာကို တငြိမ်ငြိမ် ခံစားနေသယောင် တိတ်ဆိတ်လွန်းနေသည်။

“ရန္တပိုရွာမှာ လျှပ်စစ်မီးရှိသလား”

“မရှိဘူးအစ်မရဲ့၊ ဒါ ရွာထဲမှာ ဘုရားပွဲတို့ အလှူတို့ရှိလို့ မီးစက်ခဏထွန်းထားတာဖြစ်မယ်”

သင်္ဘောသားကလေးက ဖြေသည်။ မီးရောင်များကို အဝေးကလှမ်း မြင်ရသော်လည်း ဆိုင်းသံခုံသံများကိုတော့ မကြားရပါ။ ကျွန်မတို့ ဝန်းကျင်တွင် တောသူမယ်၏ စက်သံ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကသာ လွှမ်းမိုးနေသည်။

“ဘော်... ဘော်... ဘော်”

တောသူမယ်သည် အသံသြသြကြီးဖြင့် အော်သံပေးပြန်သည်။

“ဂင်ဂဲဆိပ်ကမ်း ကပ်တော့မယ်”

သင်္ဘောမီးဆလိုက်ရောင်အောက်တွင် သဲကမ်းပါးယံကြီး တစ်ခုကိုသာ မြင်နေရသည်။ မီးဆလိုက်ရောင်က နေရာပြောင်းသော်လည်း သဲသောင်များကတော့ နေရာမပြောင်း၊ သဲထူကြီးမှာ တပြန်တပြောရှိလှ၏။ လက်ကနာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ည ကိုးနာရီထိုးလှပြီ။ တစ်ရွာတစ်ရွာ လှမ်းမြင်နေရသော မြေတော်ဆိပ်ကမ်းမှ ဂင်ဂဲဆိပ်ကမ်းအထိ ၃ မိုင်နာရီနီးပါးကြာခဲ့ခြင်းကို ကျွန်မ အံ့သြနေမိသည်။ ကျွန်မတို့တစ်တွေက သင်္ဘောပေါ်မှာ နေရာ မရွေ့ရှိနေသော်လည်း တောသူမယ်ခံများမှာတော့

ရောဝတီ၏ ရေစီးနှုန်းကို သူမ၏ အင်အားအိုအိုဖြင့် မချိမဆံ့ ဆန်တက် ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

မြစ်လယ်ကောင်မှာ လက်နှိပ်မီးရောင်ပြ၍ လှေကလေးတစ်စင်း လှော်တက်လာသည်။ သင်္ဘောလိုက်ကြမည့်သူတွေပဲ ဖြစ်မည်။ ကမ်းပေါ်မှာတော့ လူပုရွက်တွေက တရွရွဖြင့် သံကမ်းပါးယံစောင်းပေါ်မှာ လျှောချကာ ဆင်းလာနေကြသည်။ ည ကိုးနာရီထိုးလှအထိ ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် သင်္ဘောစောင့်နေကြသူများ၊ ကုန်းပေါင်ပျဉ်ချပ်ထိုးလိုက်တော့ လူတွေ အလှအယက် တိုးပေးတက်လာကြသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် နေရာ လှသံတွေ ဆူညံသွားပြန်သည်။ အဆင်းမရှိ အတက်ချည်း။ ခရီးသည်တွေ ကုန်တော့ ကုန်များချကြမည်။ ဆိပ်ကမ်းအလုပ်သမားများက ပုဆိုးထဲတွင် သံများ ကျူးထည့်ကာ ကုန်းပေါင်ပေါ် ဖြူးကြသည်။ ချော်မကျစေရန်ပေါ့။ အသက်ဉာဏ်စောင့်ဆိုတာများလား။

“ဂင်္ဂဲမှာလေးရက် တစ်ဈေးရှိတယ်လေ။ ဒါ ပြည်ကတင်လာတဲ့ ဆန်အိတ်တွေပေါ့”

တောသူမယ်၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ ထွက်လာသော ကုန်တွေက မနည်းလှပါ။ သည်လောက်များပြားသော ကုန်တွေကို ကိုယ်ပြည့်လက်ပြည့် ဝန်ဆောင်လာခဲ့သော တောသူမယ်ကိုတော့ ကျွန်မ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ဇောဇောက မြေတော်ဆိပ်ကမ်းမှာလည်း ကြက်သွန်အိတ်တွေ၊ မြေပဲအိတ်တွေကို သူမ တနင့်တပိုး လွယ်ခဲ့ရသေးသည်။

“ဟောဟိုအနောက်ဘက်ကမ်းက နှဲမှုတ်ရွာတဲ့၊ အဲသည် အနောက် ယွန်းယွန်းက အစွန်းထွက်နေတဲ့ ရွာကတော့ ရေပုလဲတဲ့”

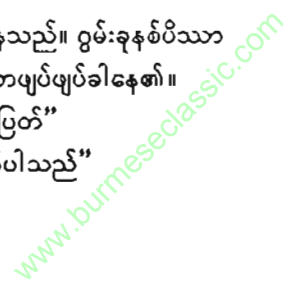
ရေပုလဲခေါ် ရွာပုလဲ။ အမှောင်ထဲမှာ ကျွန်မ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ထိုရွာပုလဲသည် နယ်နယ်ရရ ရွာကလေးမဟုတ်ပါ။ မြန်မာ့တစ်မျိုးသားလုံး စံထားဂုဏ်ယူခဲ့ရသော ပညာရှိသူခမိန် ယောမင်းကြီး ဦးဘိုးလှိုင်၏

ဇာတိချက်မြှုပ်ဒေသ ဖြစ်သည်။ သက်ဦးဆံပိုင်း ဘုရင်စနစ် အုပ်ချုပ်ရေးမှ ဒီမိုကရေစီ အုပ်ချုပ်ရေး စည်းမျဉ်းဘောင်အတွင်း ဘုရင်စနစ်သို့ ကူးပြောင်းရန် ‘ရာဇဓမ္မသင်္ဂဟကျမ်း’ ကို ရေးသားပြုစုတော်မူခဲ့သော ယောအတွင်းဝန် ဦးဘိုးလှိုင်၊ အနောက်နိုင်ငံမှ ထိပ်တန်း သိပ္ပံပါရဂူများနှင့် ပရုံးချင်းယှဉ်နိုင်ခဲ့သော မြန်မာ့သုခမိန်ကြီး ဦးဘိုးလှိုင်။ တိုင်းပြည်ကို ခေတ်မီနိုင်ငံတော်အဖြစ် ပြောင်းလဲရေးတာဝန်ကို ကနောင်မင်းသားကြီးနှင့် တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သော ရွှေပြည်ဝန် ဦးဘိုးလှိုင်။ မန္တလေးတောင်ခြေမှ မဟာအတုလဝေယံ ကျောင်းတော်ကြီးကို တိုင်းတစ်ပါးသားများကပင် အံ့ဩချီးမွမ်းလောက်အောင် ပုံစံချ ရေးဆွဲတည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သော အင်ဂျင်နီယာကြီး ဦးဘိုးလှိုင်။ မြန်မာ နောက်ဆုံးမင်းဆက်များဖြစ်သော မင်းတုန်းမင်းနှင့် သီပေါမင်းတို့ခေတ်တွင် တတ်စွမ်းသမျှ ကြီးပမ်းခွင့်မရရှာသော ပြုပြင်ရေးခေါင်းဆောင်ကြီး ဦးဘိုးလှိုင်။

ဧရာဝတီသည် တငြိမ်ငြိမ်စီးဆင်းနေသည်။ လရောင်အောက်တွင် ယောမင်းကြီး၏ ဇာတိချက်ကြော့ ရွာကလေးသည် အေးမြငြိမ်သက် နေသည်။ ရွမ်းစိုတောက်ပနေသည်။ ကြည်လင်လတ်ဆတ်နေသည်။ ကျွန်မအာရုံထဲမှာတော့ အင်္ကျီဖြူ၊ ပုဆိုးဖြူ၊ ခေါင်းပေါင်းဖြူနှင့် ရွှေစလွယ်ဆယ့်နှစ်ဆင့်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော ယောမင်းကြီး၏ ပုံရိပ်လွှာက မြစ်ကမ်းနားမှာ ခုံခုံမိန့်မိန့်ကြီး လာရပ်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဩော်... ဟိုတုန်းက။

နန်းတော်တစ်ဆောင်လုံး ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ ဝှမ်းခုနစ်ပိဿာပုံးထားသော ငမောက်ကျောက်သည် အရောင်တပျပ်ပျပ်ခါနေ၏။

“ဒီပတ္တမြား ဘယ်လောက်တန်သလဲ ရာပြတ်”
“ခုနစ်ပြည်ထောင်တန်သော ကျောက်ဖြစ်ပါသည်”



ယောမင်းကြီး၏ မျက်နှာပေါ်မှာတော့ ငမောက်ပတ္တမြား၏ နီမောင်း
သော အရောင်တွင် တဖျပ်ဖျပ်ထင်ဟပ်လျက်။

“ဘော်... ဘော်... ဘော်”

သဘောကမ်းက ခွာပြန်ပြီ။

(၄)

ဒီမီးခဲသို့ မဝင်မီတွင် ကျွန်မ၏အဘိုးအဘွားများ မိဘများ၏ဇာတိ
ရွာကလေးကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရ၏။ ကျွန်မတို့ ငယ်စဉ်က နေထိုင်ကြီးပြင်း
ခဲ့သော ဥဒယရွာကလေးသည် ရွာပုလဲနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရှိသည်။
ဆီမီးခဲနှင့် ဂင်ဂဲ သဘောဆီပိကမ်းနှစ်ခုကြားမှ ဥဒယရွာကလေးမှာ ခရီး
လမ်းသင့်သော်လည်း ကျွန်မတို့ ဝင်ခွင့် မသာခဲ့ပါ။ ရေလမ်းခရီးသာ
ပေါက်သော ကျွန်မတို့ရွာကလေး၏ မှီခိုအားထားရာ ပြည်ကူးတို့သဘောက
ဧရာဝတီမှာ ခရီးမတွင်ကျယ်သေးသည့်အတွက်တော့ ကျွန်မရင်ထဲ
မကောင်းလှ။

“ဟေ့ အစ်မကြည့်တို့ မိထိုက်တို့ ခင်မာတို့ရေ ငါတို့ ဖြူဖူး
အလှူက ပြန်လာကြတာဟေ့”

ရွာခြေသဘောကပ်ဖြစ်စဉ် အမေက လှမ်းအော်သည်။ ရွာဘက်ဆီမှ
အမေအသံသာ ပဲ့တင်ပြန်လာသည်။ ရွာကလေးက တုတ်တုတ်တောင်
မလှုပ်၊ နေ့စဉ် ငတာလုပ်ငန်းတွေနှင့် ပင်ပန်းနေကြရောပေါ့။ သဘောလာ
တာကိုပင် သူတို့ သိကြပါလေစ။ ရွာကလေးကို သဘောပေါ်မှပင် ကျွန်မ
လှမ်းဆွတ်စွာ နှုတ်ဆက်လိုက်ရပါသည်။ ပေါက်အိုစွန်းကိုလွန်တော့
သဘောက ဆီမီးခဲမှာ ကပ်သည်။

“ကဲ... ခရီးသည်တွေအားလုံး သဘောဆီမီးခဲမှာ ညအိပ်မယ်”

လက်က နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ညသန်းခေါင်တိုင်ခဲ့ပြီ။ ဖရဲသီးသည်
တွေက သဘောပေါ် အတင်းထိုးတက်လာသည်။ နောက် ထမင်းထုပ်သည်
တွေ၊ ကြက်သားကြော်သည်တွေ ပြီးတော့ နာမည်ကြီး ဆီမီးခဲ ငရုတ်သီး
ကြော်သည်တွေ။

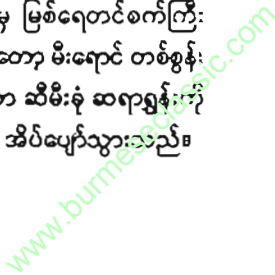
“သဘော လာနီးလာနီးနဲ့ နေ့လယ်ကတည်းက စောင့်နေရသာ
ပြန်တောင်ပြန်တော့မလို့ သူများတွေလည်း မပြန်တာနဲ့ မထူးဘူးဆိုပြီး
စောင့်ရှောင်းရသာအစ်မရေ၊ ယူပါတော့၊ ဒါ အချိန်ကောင်းဆိုရင် ကြက်
တစ်ကောင် တစ်ရာ၊ တစ်ရာငါးဆယ် အသာကလေးရယ်”

ကြက်သား တစ်ပေါင်၊ ကြက်ရင်အုပ် တစ်အုပ် ကြိုက်တာယူ ခြောက်
ဆယ်တဲ့။

“လတ်မှ လတ်ရဲ့လား”

“အို လတ်သာတော့ ပြောမနေနဲ့ မနက်ကမှ ကြော်တာဒေ။ မလတ်
ရင် ကျုပ်တို့ ဆမိတ်ခဲ နာမည်ပျက် ကြာလှပေါ့”

အမေက နှစ်စုံဝယ်လိုက်သည်။ ဖရဲသီး စိမ်းစိမ်းတွေကတော့
ဈေးပေါလှသည်ကော။ တစ်လုံး ဆယ့်ငါးကျပ်တဲ့။ အတော်ကလေး ရောင်း
မိသွားတော့ တစ်လုံးမှ တစ်ဆယ်ပဲ။ ကျွန်မတို့ ဘေးနားက ခရီးသည်
မိန်းမတချို့က ဖရဲသီးတွေဝယ်ပြီး သဘောလက်ရန်းနှင့် ရိုက်ခွဲကြသည်။
ပြီးတော့ အားရပါးရစားနေကြသည်။ တချို့ကလည်း ထမင်းထုပ် တစ်ထုပ်
တစ်ဆယ်ဝယ်စားကြသည်။ တချို့ကတော့ အိပ်တောင်နေကြပြီ။ တစ်
ခဏအတွင်းမှာပင် သဘောစက်သံ၊ လူသံတွေ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် သွား
သည်။ သဘောဦးမှနေ၍ မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲမှ မြစ်ရေတင်စက်ကြီး
တွေကို ကျွန်မ လှမ်းကြည့်ဖြစ်သေးသည်။ ဆီမီးခဲကတော့ မီးရောင် တစ်စွန်း
တစ်စမျှမရှိ။ ကျွန်မက ဥဗ္ဗာဒန္တိပျို့ ရေးစပ်သွားသော ဆီမီးခဲ ဆရာရွန်းကို
ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားသည်။



အိပ်ရာကနိုးတော့ သင်္ဘောက ငမြာအတက်သို့ပင် ရောက်နေပြီ။ နေရောင်သည် တောသူမယ်ကို ဆလိုက်ထိုးနေသည်။ ကမ်းတစ်လျှောက် နေရောင်ခြည်အောက်မှာ တောက်ပသာယာနေသည်။ ဧရာဝတီက ငွေရောင်တွေ ဖျပ်ဖျပ်လူးနေသည်။ လှလိုက်တဲ့ ဧရာဝတီ။ ကျွန်မတော့ လှပလွန်းနေသည့် ရှုခင်းတွေကိုသာ အာရုံရောက်နေတော့သည်။

“ငါဖြင့်အေ ညက ပန်းပန်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားလိုက်သာ ဗိုက်ဆာသာ တောင် သတိမရဘူး။ ပေးစမ်းပါအေ ဆေးတစ်ဖွာ”
“ကျုပ်လည်း တစ်နေ့ကုန် သံပူမိလို့ထင်ပါရဲ့ ခါးက နာချင်ချင်ရယ်တော့”

“သင်္ဘောစောင့်ရတာ စိတ်ပျက်ပါသယ်အေ။ ငါ ဒါ့ကြောင့် မန်းလေး မသွားသာ”

“ကျုပ်က ပိုဆိုးတော့။ အိမ်က ပဲနီကလေး ငွေပေါ်ချင်လို့သာ မြို့တက်ရ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ရွာမှာတင် ကုန်သည်လက် အပ်လိုက်သာ အေးသာပဲ”

“ကုန်သည်ကလည်း အေး ကြွေးသိမ်းဈေးပေးသာပါ။ မက်လောက်စက်လောက်စရာ မရှိပါဘူး”

ကျွန်မတို့နှင့် ကျောချင်းကပ်လျက် အညာသူကြီးနှစ်ယောက်ကတော့ အခုမှ စကားလက်ဆုံကျနေပုံမျိုးနှင့်။ သူ့ထက်ငါ အသံတကျယ်ကျယ် ပြောနေကြသည်။ မနေ့တုန်းကတော့ သင်္ဘောစောင့်နေရတာနှင့် သူတို့ချင်း မပြောဖြစ်ကြသည့် ရွာအကြောင်း ရပ်အကြောင်းတွေကို တစ်လမ်းလုံး ပြောလာလိုက်ကြတော့သည်။ သင်္ဘောစက်သံကိုပင် ဖုံးသွားအောင် အော်အော် ပြောနေကြတာကို ကျွန်မ သဘောကျနေမိသည်။

“ဟေး... ဘစိန် မင်း ဘယ်လိုက်မလို့လဲကွ”
“ဟား... အောင်ရပါလား၊ ညကတော့ ငါ ကြည့်မိသေးသကွ။”

မမြင်မိဘူး။ ကြွက်နဖားရောက်နေတဲ့ ငါ့နှုမ မိသန်းဆီလေ၊ မင်းကရော”

“ငါလည်း မြို့သစ်က သားတွေဆီပါကွာ၊ လာကွာ သည်နား”

အညာသားကြီးနှစ်ယောက်က ကျွန်မတို့နှင့် မျက်စောင်းထိုး သင်္ဘောလက်ရန်းဘေး လာထိုင်သည်။

“ငါတို့လည်းကွာ ငါ့သားက မြို့က ပို့ပေးနေလို့သာပေါ့။ ရွာကို မက်ခဲနေလို့ကတော့ အခက်ပါကွာ”

“အစစ်ပေါ့ အောင်ရရာ၊ ငါ့ကြည့် မနှစ်က နှမ်းဈေးကောင်းတော့ ကြက်သွန်စိုက်မိရက်သား၊ သည်နှစ် နှမ်းစိုက်မယ်ကြံတော့ ရေတင်ခဲက တစ်နာရီ သုံးရာတဲ့ မောင်”

“မင်းလယ်က ဘယ်နှနာရီတင်လဲ”

“အင်း ငါးနာရီတော့ အသာလေးထင်ပါ့ကွာ။ ဒီနှစ် ငရုတ်သမား တွေတော့ ဖလံဖြူများသတဲ့”

“ငရုတ်က ဒီနှစ် ယတြာ မပါပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် ဈေးတော့ အရသာ မောင်။ တစ်တောင်း ကိုးရာကျော်သတဲ့”

“အံ့မာ ပဲသမားတွေက ပိုမြိုင်သေးသဗျ။ သည်နှစ် တစ်ထောင် အကျော်သာ ရှိသဗျ။ အလျော့မရှိဘူး”

အညာသားကြီးနှစ်ယောက်က ပဲဈေး နှမ်းဈေးတွေအကြောင်း မိုးတော် ရေတော်အကြောင်းများကို တင်ပျဉ်ခွေကာ ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး ပြောနေကြသည်။

“ကဲဟယ်... ကဲဟယ် မနက်မှ မလင်းသေးဘူး ငတ်နာက အရင် ကျပြီ။ မြင်းမူကျ ပယ်ကျွေးပါမယ်ဆိုသာကို ဂျီတိုက်ချင်ဦး”

အမေကရိုက်တော့ ကလေးက ပို၍ ငိုလေသည်။ ဗိုက်ဆာရသည့် ကြားက အရိုက်ခဲနေရသော ကလေးကို ကျွန်မ သနားသွားမိသည်။

မြင်းမူဆိုတာကလည်း ဘယ်အချိန်ရောက်မည်မှန်းမသိ။ ကလေးက မြင်းမူဆိုတာကြီးကို စောင့်ရဦးမှာလား။

“ဒီမှာအစ်မ ကျွန်မတို့မှာ ထမင်းကြမ်းကလေး နည်းနည်းပါသေး တယ်။ ရော့... ရော့ ကလေး ကျွေးလိုက်နော်”

ကျွန်မက ထမင်းကြမ်းခဲကလေးအပေါ် ငါးခြောက်ဖုတ်ကလေး ပုံပေးလိုက်သည်။ ကလေးက ထမင်းမြင်တော့ အငိုရပ်သည်။

“ရပါသယ် ညီမရယ်၊ ကဲ ကဲ ရော့ မျိုဆို။ ကလေးတွေက ဘယ် လောက်ကျွေးကျွေး ဝသာမဟုတ်ဘူး။ ဟောသည်မှာကြည့်၊ မနေ့မနက် ကတည်းက ချက်ယူလာတဲ့ ထမင်းအိုး၊ အိုးလိုက်ထည့်ယူလာတာပဲ။ မနေ့ ညက စားလိုက်ကြတာများ ပြောင်ရော”

မည်းနက်ပေရေနေသော ထမင်းအိုးကို လှန်ပြတော့ သိုးနံ့က ထောင်း ခနဲ။

“အစ်မ ကလေးဘယ်နှယောက်လဲ”

“လေးယောက်လေ။ ကျုပ်တို့က အထက်ဘက် မြေပဲခွတ်သွားကြ မလို့။ ကိုကြီးကျော်ပွဲ မပြီးသေးလို့ စောင့်နေတာ။ ကိုကြီးကျော်နယ်က ဆိုတော့ တပေါင်းလပြည့်မကျော်ဘဲနဲ့ ခရီးမထွက်ရဘူးလေ။ ထွက်ရင် နတ်ကိုင့်တတ်တယ်။ မနစ်က မြေပဲပေါ်သာစောလို့ သွားလိုက်ပါသယ် သင်္ဘောသောင်တင်သာ တစ်ရက်၊ မန်းလေးရောက် အထက်ဆန်တဲ့သင်္ဘော မထွက်ဖြစ်သာက တစ်ရက်နဲ့ တပေါင်းလပြည့်ကျော်မှ လွှတ်တော့သာ ကိုကြီးကျော်က ဆွဲထားလို့။”

“ဪ...”

သူမသည် စကားပြောရင်းဖြင့် အငယ်ကလေးကို နို့တိုက်နေသည်။ ကလေး လေးယောက်စလုံး သူမလိုပင် ပိန်လို့မည်းခြောက်နေသည်။

“ဝေါ... ဝေါ... အမယ်လေး”

“ဟော... ဟိုမှာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

သင်္ဘောလှေကားအတက် ဘယ်ဘက်သံဇကာခင်းမှ မိန်းမကြီးတစ် ယောက် ထိုးအန်နေသည်။ ဘေးနားက တစ်ယောက်က ဇက်ကြော့ကို လက်ဖြင့် ဖိပေးနေသည်။

“အထက်လှန်အောက်လှော့ဖြစ်သာလေ၊ ခရီးသွားရင် သူကဖြစ်ပြီ”

ဇက်ကြော့နှိပ်ရင်း မိန်းမကြီးက မကြည်မဖြူ ဆောင့်အောင့်ပြော သည်။ ကျွန်မမှာလည်း ပါရာစီတမောနှင့် အားဆေးတွေပဲ ပါသည်။ ဂျင်မက်ပင် မပါ။ အန်နေရာမှ မိန်းမကြီးသည် သင်္ဘောအောက်ထပ် ဆင်းပြေးပြန်သည်။

“ဒုက္ခပဲ သည်အတိုင်းဆိုရင် မြင်းမူတောင် ဆင်းရမယ့်ပုံပါပဲတော်”

အဖော်မိန်းမကြီးက ပြောင်းဖူးဖက်လိပ်ကြီးကို မီးညှိရင်း ညည်းညည်း ညှဉ်းဆိုသည်။ ခဏနေတော့ လူမမာမိန်းမ ပြန်လာကာ အိပ်ရာထဲ ရွှေရွှေ ကလေး လှဲသည်။

“ကျွန်မမှာ ဆရာငြိမ်းရဲ့ အစာကြေဆေးလုံးတော့ပါသယ် သောက် မလား”

ဘေးနားမှ ခရီးသည်အမျိုးသမီးက သူမ တောင်းထဲမှ ပလတ်စတစ် ထုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ အထပ်ထပ်ဖြည့်ပြီးတော့ စက္ကူအိတ်ကလေး ထွက်လာသည်။

“ရော ဟောသာ သောက်လိုက် ကောင်းသယ်”

လူမမာ မိန်းမက ဆေးလုံးသုံးသုံးကို လက်ဝါးဖြင့်ယူ၍ မော့သောက် လိုက်သည်။

“ဘုရားဆေး၊ တရားဆေး၊ သံဃာဆေးပါတော်”

အဖော်မိန်းမက လူမမာ မိန်းမကျော့ကို သူ့လက်ဖဝါးဖြင့် သုံးကြိမ် သပ်ချ၏။ အနာနှင့် ဆေးဆိုတာကို ကျွန်မ ပြေးသတိရလိုက်မိသော့၏။

“ဘော်... ဘော်... ဘော်”

ဟာ မြင်းမူဝင်ပြီ။

မြင်းမူကိုဝင်တော့ မနက် ဆယ့်တစ်နာရီတောင် ကျော်နေပြီ။ တောသူ မယ်သည် ဆိပ်ခံသမ္ဗန်ကြီးနားသို့ ကပ်လိုက်၏။ ကုန်တွေ တင်ကြချကြ။ မြင်းမူမှာလည်း အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။

“အကြော်ရမယ် အကြော်”

“ထမင်းထုပ်မလား၊ တစ်ထုပ်မှ ဆယ်နှစ်ကျပ်ပါ။ ပုပုနွေးနွေးကလေး”

“ငှက်ပျောသီးရမယ်၊ တစ်ရာဖိုး သုံးစီး၊ ငှက်ပျောသီးရမယ်”
ကမ်းနားဈေးသည်တွေ တကြော်ကြော်ဖြင့် အော်နေကြသည်။

“သူတို့ ဘာလို့ သဘောပေါ် တက်မရောင်းကြတာလဲ”

“တစ်လောက သူတို့အချင်းချင်း လှရောင်းလို့ သတ်ကြပုတ်ကြနဲ့ဖို့ မတက်ရတာ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

ခရီးသည်တချို့ မြင်းမူဆိပ်ကမ်းတွင် ဆင်းကြသည်။ သဘောဆက် မစီးဘဲ မြင်းမူတစ်ဆင့် မန္တလေးသို့ ကားစီး၍ သွားကြသူတွေရှိသည်။ ကားလမ်းပေါက်တဲ့ နေရာရောက်တော့လည်း ‘တောသူမယ်’ကို သူတို့ တစ်တွေ ထားရစ်ခဲ့ကြပြီ။ တောသူမယ်ကတော့ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပုံရသည်။ တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် ကုန်တွေ အပြည့်တင်ပြီးသည်နှင့် တောသူ မယ်သည် ဧရာဝတီ၏ စုန်ရေကိုလှန် အံ့ခဲ၍ ဆန်တက်ခဲ့ပြန်လေသည်။

(၅)

“ငါနီးဇွန်မြို့နယ်မှ လှိုက်လှဲစွာ ကြိုဆိုပါ၏”

အစိမ်းခဲတွင် အဖြူရောင်စာလုံးများဖြင့် တင်ထားသော ဆိုင်းဘုတ် ကြီးသည် ကမ်းပါးစောက်ထိပ်မှ ဧရာဝတီကို အုပ်မိုးထားလေသည်။

“ငါနီးဇွန်က နွားနို့သိပ်ကောင်းတာ၊ သမီး ဆင်းဝယ်ပါလား”

အမေ ဆာနေပုံရသည်။ ကျွန်မနှင့် အမေလိုက်တို့ သဘောကုန်ချ နေစဉ် အပြေးအလွှားဆင်းကာ ဝယ်လိုက်ကြသည်။ ကျောက်တစ်လုံးနှင့် တစ်ဖက်ကမ်း ရွာသစ်ကြီးကိုကူးသော ဧကပေါ်မှ ကားတစ်စင်း လျှောဆင်း လာသည်။ ကုန်းလျှောမို့ အဆင်းလွယ်သလောက် အတက်ခက်နေပုံ ရသည်။ အဖြူရောင် ဗင်ကားလေးသည် နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်လောက် ကြိုးစား တက်မှ ကုန်းလမ်းပေါ် ရောက်တော့၏။

တစ်ညလုံး အမှောင်တွင် ဧရာဝတီကို ကြည့်ခဲ့ရသော ကျွန်မမှာ အခုတော့ နေရောင်တောက်တောက်အောက်မှ ငွေရည်တလက်လက် ခါနေသော ဧရာဝတီမြစ်ကို ကုန်းထက်မှ ငုံ့ကြည့်ခွင့်ရခဲ့သည်။ အိန္ဒိယမှ ဂင်္ဂါ၊ တရုတ်မှ ယန်ဆီကင်၊ ရုရှားမှ ဗော်လကာ၊ အီဂျစ်ပြည်မှ နိုင်း။ ကျွန်မတို့ အမိမြန်မာပြည်က ဧရာဝတီ။ ကမ်းနှစ်ဘက်ကြားတွင် အဖိုးမဖြတ် နိုင်သော ငွေရည်စီးကြောင်းကြီးသည် ၎င်းတစ်ချည် ပေါ်တစ်လှည့်ဖြင့် မျက်စိတစ်ဆုံး သဘာဝအတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး စီးမျောနေသည်။ အရိုင်းအတိုင်း ရိုးစင်းလှသော ဧရာဝတီ။

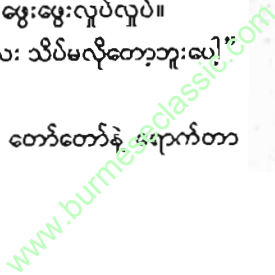
“ဘော်... ဘော်... ဘော်”

သဘောညဉ့်မှတ်တော့ အပြေးအလွှား ပြန်တက်ခဲ့ရသည်။ နေ့လယ် တစ်နာရီကျော်ကျော် အချိန်မှာတော့ စစ်ကိုင်း ကောင်းမှုတော်ဘုရားကြီးကို မြစ်ထဲက လှမ်း၍ဖူးမြော်ရလေသည်။ ရာဇမထိစူဠာစေတီ။ သာလွန်မင်း တရားကြီး၏ ကောင်းမှုတော်။ ပုံပုံပိုင်းပိုင်း ဖွေးဖွေးလှုပ်လှုပ်။

“စစ်ကိုင်းရောက်တော့မယ်၊ ဒါဆို မန္တလေး သိပ်မလိုတော့ဘူးပေါ့”

ကျွန်မပြောတော့ အမေက

“ကောင်းမှုတော်မြင်ပေမယ့် စစ်ကိုင်းကို တော်တော်နဲ့ ဒုက္ခကံတာ



မဟုတ်ပါဘူးအေး။ မြစ်ကြီးက ကွေ့ကောက်နေသာလေ။ အရှေ့ဘက်ကို ထိုးတက်ရဦးမှာ”

အမေပြောသည်အတိုင်းပင် အရှေ့ကို ထိုးဆန်ပြီးမှ အနောက်ကို ပြန် ကွေ့ပြီးတော့ တစ်ခါ အရှေ့ပြန်တက်။ မြစ်ဆိုတာ ကွေ့ကောက်တဲ့သဘော ရှိသတဲ့။ တကယ်ပင် ညနေ လေးနာရီထိုးခါနီးမှ စစ်ကိုင်းဆိပ်ကမ်းကို ကပ်နိုင်တော့သည်။ အရှေ့ဘက်ကမ်းမှာတော့ အင်းဝကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ မယ်နု အုတ်ကျောင်း ဝါဝါကြီးကတော့ သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကြားတွင် မှုန်ပျပျ လှမ်းမြင်ရသည်။ ပြီးတော့ ဒုဋ္ဌဝတီမြစ်ငယ်မြစ်ကိုလည်း အတိုင်းသား လှမ်းမြင်ရသေးသည်။ စစ်ကိုင်းတံတားပေါ်မှာတော့ ရထားတစ်စင်းခုတ် မောင်းနေတာကို တွေ့ရသည်။ ပြီးတော့ ၂၃ဟို ဖြတ်သန်းနေကြသော ကားတွေ၊ ဆိုင်ကယ်တွေ၊ စက်ဘီးတွေ ပြီးတော့ လူတွေ။

“ကျွန်မတို့ စစ်ကိုင်းမှာပဲ ဆင်းတော့မယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ စစ်ကိုင်းကားက မန္တလေးကို နာရီဝက်လောက်နဲ့ရောက်တာ သင်္ဘောက”

အမေလှိုင်တို့ မြေးအဘွားက အမေ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး စစ်ကိုင်းမှာဆင်း ကြသည်။ ကျွန်မနှင့် တူမလေး မြတ်စုဝင်းက အမေလှိုင်တို့ကို ကုန်းပေါ်အထိ ပစ္စည်းများ လိုက်ချပေးကြသည်။ စစ်ကိုင်းမှာတော့ ‘တောသူမယ်’ အမယ် အိုက အချိန်အတော်ကြာ အနားယူခဲ့၏။ ရေနံချေးအိတ်တွေ ချနေကြသည်။ ကုန်းအတက်မှာတော့ ထော်လာဂျီတစ်စင်းကို လူတွေ ဝိုင်းတွန်းနေသည်။ တောသူမယ်ကတော့ သူမရင်ခွင်မှ ထွက်သွားသော ကုန်ပစ္စည်းများကို ပြုံးပြန့်တက်ဆက်ရင်း ညနေငါးနာရီကျော်မှာ တအိအိ ဆန်တက်ခဲ့သည်။ စစ်ကိုင်းကထွက်တော့ ခရီးသည် သိပ်မကျန်တော့ပါ။ သူမကို စိတ်မရှည်သူ များက ထားခဲ့၍ သူမကို စိတ်ရှည်ရှည် စီးနိုင်ကြသူများကတော့ အတူပါ လာခဲ့ကြသည်။

“ပုညရှင်စေတီအပါး စစ်ကိုင်းတောင်အထက်နားဆီက အရှေ့တစ်လွှား ရှုလိုက်ရင်လေ ဧရာဝတီ ... ဒုဋ္ဌဝတီ ... နတ်ပန်းချို ဆေးစုံ ကွန့်ရှော့သလား ဝဲလက်ယာ အတွန့်အတွန့်နဲ့ အလွန့်အလွန့် သာယာပါပေသည်”

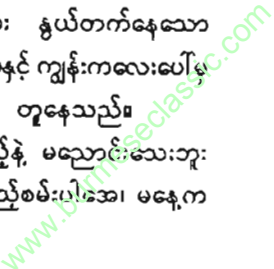
ဆရာမြို့မငြိမ်းကတော့ ပုညရှင်စေတီအပါးမှ ဧရာဝတီကို ကြည့်ခဲ့ လေသည်။ တောသူမယ်ကတော့ ဧရာဝတီမြစ်ထဲမှ စစ်ကိုင်းတောင်ကို ကြည့်နေသည်။ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးပေါ်မှာ ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် ပုညရှင် စေတီတော်၊ ရှင်ပင်နံကိုင်းစေတီတော်၊ ရှင်ဖြူရှင်လှဘုရားနှင့် ပတ္တမြားစေတီ တို့ကို အထင်းသား ပူးမြင်နေရသည်။ တောင်တစ်ရိုးလုံး ထုံးဖြူဖြူစေတီ များကား အပြည့်၊ မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားတိုင်နှင့် မြဝတီရုပ်မြင်သံကြားတိုင် နှစ်ခုက ထိုးထိုးထောင်ထောင်။

အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် ငွေရောင် ရွှေကြက်ယက်နှင့် ရွှေရောင်ရွှေကြက် ကျ ဘုရားနှစ်ဆူမှာလည်း ဧရာကမ်းထိပ်မှာ ကျက်သရေတော်အပြည့်နှင့်။ ရွှေကြက်ယက်ဆိပ်ကမ်းမှာတော့ သစ်လုံးများ၊ Road To Mandalay သင်္ဘောကြီးနှင့် မော်မော်ကလေးများ၊ ထင်းပုံများ။

“ဟော ကြည့်စမ်း၊ သည်ရက်ပိုင်းအတွင်း ရေတိုးလိုက်တာ စပါးခင်း တွေ ရေမြုပ်သွားပုံရတယ်။ ဟိုမှာ အရွက်တွေ အဝါရောင် ထိုးနေပြီ။ ဟိုစပါးခင်းကတော့ ရေလယ်တောင် ရောက်နေပြီနော်”

ရေလယ်ကျွန်းကလေးပေါ်တွင် ဘူးပင်များ နွယ်တက်နေသော တဲကလေးများကို အစီအရီတွေ့ရ၏။ ချိန်သည်းဆာနှင့် ကျွန်းကလေးပေါ်မှ ယာခင်းတဲကလေးများမှာ ပန်းချိုကားတစ်ချပ်နှင့် တူနေသည်။

“ကဲ... မယ်မင်းကြီးမ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နဲ့ မညောင်းသေးဘူး လား။ ငါတော့ အတော့ကို နုံးလှပြီ။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါအေး၊ မနေ့က



မနက် ခုနစ်နာရီကတည်းက မြို့ဖူးကနေ လှည်းစီးခဲ့ရတယ်။ တစ်နေ့ကုန်လည်း မြေတော်ဆိပ်ကမ်း သံပူကြီးထဲက ထန်းလက်တဲကလေးထဲမှာ၊ တစ်ညလုံးလည်း သင်္ဘောပေါ် တကွေးကွေးနဲ့၊ အခုထိ ငါ ထမင်းမဝင်သေးဘူး။”

အမေက လှမ်းခေါ်တော့ အမေအနားကို ကျွန်မ သွားထိုင်သည်။ ခရီးဆောင်အိတ်ကလေးကို ခေါင်းအုံးပြီး ခွေလှဲနေသော အမေကို ကျွန်မ သနားသွားမိသည်။ ခရီးထွက်ရခဲ့သော ကျွန်မအဖို့ လမ်းခရီးမှ စိတ်ဝင်စားဖွယ်များဖြင့် အမေကို မေ့လျော့နေမိသည်။ ခြေဆုပ်လက်နယ်ပင် မပြုမီ။

“ဟိုရောက်ရင်တော့ ငါ့ကို ဒေါက်တာစောလှိုင် ပင့်ပေးဦး။”

အမေတစ်ကိုယ်လုံး ချစ်ချစ်တောက် ပူနေသည်။ တောသူမယ်ကတော့ မန္တလေးဝင်ခါနီးမှပင် ပို၍ နှေးကွေးသွားလေသလား ထင်ရ၏။ ရွှေတယ်ဆိုရုံကလေး။ ဩတ်... သူမ၏ ခရီးကလည်း ပြည်ကဆန်တက်ခဲ့ရတာဆိုတော့ ရှည်လျားပေတာပဲ။ ပန်းရှာရောပေါ့၊ နွမ်းရှာရောပေါ့၊ အာဟာရကို ချွေတာနေရသဖြင့် သူမ နှေးကွေးလေးလဲနေပေမယ့် မြစ်၏ မာယာကို ပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်စွာ တိမ်းနိုင် ရှောင်နိုင်ဆဲ။

“ဟော ဟိုမှာ တိုက်တန်းတွေ မြင်နေရပါပြီ အမေရ။ ရောက်တော့မှာပါ။ တွေ့လား။ ချော်ဆိပ်ဘုရားလေးလည်း ရေးရေးပေါ်နေပါပြီ။”

ကျွန်မတို့ မန္တလေး ဂေါ်ဝိန်ဆိပ်ကမ်းကိုရောက်တော့ ညနေခြောက်နာရီခွဲတိတိ။ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ မန္တလေးနှင့် ဆွေမျိုးများရှိရာ မြို့ဖူးရွာမှာ မိုင် ငါးဆယ်သာသာလောက်သာ ရှိမည်ထင်ပါသည်။ သို့သော် ခရီးအတွက် ကျွန်မတို့ပေးခဲ့ရသော အချိန်ကတော့ နှစ်ရက်နှင့် တစ်ညတိတိ။

‘တောသူမယ်’ သည် ယုန်ကဲ့သို့ မလျင်မြန်သော်လည်း လိပ်ကဲ့သို့

ကား ပန်းတိုင်သို့ ဝင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သည့်အတွက်တော့ တောသူမယ်ကို ကျွန်မ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ မန္တလေးဆိပ်ကမ်းမှာတော့ တောသူမယ်က စောင်းကိုရောက်လာသော မြင်းအိုတစ်ကောင်လို တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေလေသည်။

ကလျာမဂ္ဂစင်း၊ မတ်၊ ၂၀၀၁





ပန်း

ပန်း

(၁)

လှပ၍ ချစ်စရာကောင်းသော နှင်းဆီးပန်းခင်းများကြားတွင် ညနေတိုင်း မခင်ထွေး ရှိနေတတ်သည်။ မခင်ထွေးသည် ပန်းများနှင့် ရင်းနှီးသူတစ်ယောက်၊ တစ်နည်းဆိုပါလျှင် ပန်းခူးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ရောင်စုံ နှင်းဆီပွင့်များကို ကတ်ကြေးဖြင့် ကိုက်ဖြတ်၍ ပန်းဖြင်းထဲသို့ တရိုတသေ ထည့်ကာ ခြံရှင်ကို အပ်ရသည်။ ခြံရှင်က ရှင်းပေးလိုက်သော ပန်းခူးခကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၍ မနီးမဝေးမှ အိမ်ကလေးဆီသို့ မခင်ထွေး ပြန်လာနေကျ။

မှောင်ရီပျိုးစတွင် မြေနှိလမ်းကလေးအတိုင်း ဘယ်ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ ဝင်လိုက်လျှင် မြေနေရာနှင့် ကွက်တီဆောက်ထားသော အိမ်ကလေးများကို တွေ့ရမည်။ ထိုအိမ်စုများထဲမှ မြေစိုက်အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို မခင်ထွေး ရိုင်းဆိုင်သည်။

“ပြန်တော့မလို့လား မခင်ထွေး”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ ကိုအေးဆောင်၊ ကျွန်မ အလုပ်ပြီးသွားပါပြီ၊ ပြန်မယ်လေ”

လက်ထဲတွင် တူးရွင်းတစ်ချောင်း ကိုင်ထားရင်းဖြင့် မခင်ထွေးအား စကားလာပြောသော ကိုအေးဆောင်ကို တစ်ချက်မျောကြည့်ကာ မြေလှမ်း ပြင်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ ဘယ်လောက်ရသလဲ မခင်ထွေး”

“မြောက်ဆယ်”

“မဆိုပါဘူး၊ ကလေးတွေရော နေကောင်းကြရဲ့လား”

“နေကောင်းပါတယ်၊ သွားမယ်နော်”

ကိုအေးဆောင်ကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခဲ့သည်။ မြေနီလမ်းကလေးမှာ အပူငွေ့တွေ ကပ်ငြိနေဆဲ။ ညှပ်ဖိနပ်ပါးပါးလေးက ထိုအပူငွေ့ကို သိသည်။ “မခင်ထွေးရေ ခင်ဗျားဖိနပ် အသစ်ဝယ်ဦးဗျ။ အပူဒဏ်ကို ကျွပ်မခံနိုင် တော့ဘူး” ဟု ပြောနေသယောင်၊ ဖိနပ်ကလေးက တကယ့်ကို ပါးလွှာ လွှာကလေး။

အိမ်ကလေးထဲသို့ လှမ်းအဝင်မှာတော့ သမီးကြီးက ထမင်းအိုးတစ် လုံးတည်ရင်း စာဖတ်နေသည်။ အငယ်နှစ်ယောက်ကိုတော့ မတွေ့။ လမ်း ထိပ်က ကစားပိုင်းတွင် ရှိမည်ထင်သည်။ ခေါင်းပေါင်းတဘက်ကလေးကို မြေ၍ တန်းလျားဘောင်ပေါ် တင်လိုက်သည်။

“ဟော မေမေပြန်ခဲ့ပြီလား၊ သမီး ဟင်းသွားဝယ်လိုက်တော့မယ်”

“အေးအေး မေမေ ထမင်းအိုးငဲ့ထားလိုက်မယ်။ ရော ခရမ်းသီးနှပ် တစ်ဆယ်ဖိုးနဲ့ အကြော်တစ်ဆယ်ဖိုးဝယ်ခဲ့။ ခြောက်... လက်စနဲ့ ဒေါ်တင့် ဆိုင်က ဆန်ပါဝယ်ခဲ့တော့ သမီး”

သမီးက ပိုက်ဆံကိုလှမ်းယူပြီး ဆန်အိတ်ကလေးကို ပွေ့ကာ ထွက် သွားသည်။ မီးဖိုခန်းမှ ဖင်ထိုင်ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း အမောဖြေရသည်။ အမောဖြေရင်းမှ ယောင်ယမ်းကာ ကလေးတို့အဖေကို မျှော်မိ သေး၏။

မခင်ထွေး၏အသက် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်နှင့် မုဆိုးမာဝ ရောက်ခဲ့ခြင်းအတွက် အမြဲတမ်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရသည်။

မိုက်လိုက်တဲ့ ကလေးတို့အဖေ၊ ကြိုက်လိုက်တဲ့ အရက်။ သူ့ဆွေမယ် မနက်ကတောင် မခင်ထွေးကိုယ်တိုင် အရက်တစ်ပိုင်း ပြေးဝယ်ပေးခဲ့ရ သေးသည်။ ထိုအရည် နှစ်ငုံလောက် စုပ်ပြီးချိန်တွင် သူ့ဆွေမှာကို သူ့သိ ပြီဟု နောင်တရစွာ ပြောသွားခဲ့လေသည်။ မခင်ထွေးအဖို့ ငုတ်တုတ်ထိုင် ကြည့်နေရုံသာ တတ်နိုင်ခဲ့၏။

မခင်ထွေးကတော့ သူ့ထက်ပို၍ နောင်တကြီးစွာရသူ ဖြစ်သည်။ သူ မဆွေခင်ကရော၊ သေပြီးနောက်ပိုင်းမှာရော ရရာအလုပ်များကို မခင်ထွေး လုပ်ခဲ့ရသည်သာ။ အကြော်ရောင်းဖူးသည်၊ အဝတ် အတားလျှော် ဖူးသည်၊ ပန်းရန်ခကြွေး လုပ်ဖူးသည်။ ယခုတော့ ကံကောင်းထောက်မစွာ ပန်းခြံတွင် ပန်းခူးရသည့်အလုပ်ကို မခင်ထွေးရခဲ့သည်။ မွန်းလွဲ နောက်ပိုင်း တစ်ချိန်လုံး ပန်းခြံထဲတွင် မခင်ထွေး အလုပ်ဆင်းရသည်။ ရောင်စုံပန်းများကြားတွင် နူးညံ့ညင်သာစွာ ပန်းခူးနေရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ အိပ်မက်မမက် ဖူးပါ။ ပန်းပွင့်ကလေးများကို တစ်ပွင့်ချင်း ကြင်နာစွာ ခူးနေရသည့် အချိန်တိုင်းမှာ မခင်ထွေးကိုယ်တိုင် ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်ချင်နေမိသည်။ လင်၏ ဆိုးမွေများကို မမျှတစွာ ခံစားခဲ့ရသဖြင့် ညှိုးရော်နွမ်းဖတ်နေသည့် မခင်ထွေး၏ဘဝမှာ ပန်းတစ်ပွင့်နှင့် နှိုင်းဖို့ဆိုတာ ဆန္ဒတွေသာ ဖြစ် မည်။ သူသည် ဘယ်သောအခါမှ ပန်းပွင့်တစ်ပွင့် ဖြစ်နိုင်တော့မည် မဟုတ် ဟု မခင်ထွေး ထင်သည်။

မခင်ထွေးက မုဆိုးမတစ်ယောက်မို့လား။

“ဟင်း...”

အတွေးကို အဆုံးသတ်၍ ထမင်းအိုးကို ငဲ့့သည်။ ထမင်းစားကြပို့ သားနှစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ကလေးတို့ရေ ထမင်းစားရအောင်ကွယ်”

(၂)

ခရမ်းသီးနှပ်က သားအမိလေးယောက် တစ်ဖွဲ့နဲ့စိပုံလိုက်တော့ ပန်းကန်ထဲ မှာ မ.ျှန်တော့။ ထမင်းကို ပလုတ်ပလောင်း စားနေသော ကလေးသုံး ယောက်ကိုကြည့်ရင်း မခင်ထွေးရင်မှာ ဝမ်းနည်းလာသည်။ မနက်ပိုင်း အကြော်ရောင်းလိုက်၊ အဝတ်ကလေး ပြေးလျှော်လိုက်၊ ညနေဘက် ပန်းစူး လိုက်နှင့် မခင်ထွေးတစ်ယောက် ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာဖွေကျွေးပါမှ သူတို့လေးတွေ ထမင်းနှပ်မှန်အောင် စားနိုင်ရုံသာရှိ၏။ အကယ်၍များ မခင်ထွေး ကျန်းမာရေးထိခိုက်၍ အလုပ်မလုပ်နိုင်လျှင် မခက်ပါလား။

“မေမေ သမီးတို့ စာမေးပွဲကြေးတွေ သွင်းရဦးမှာ”

“ဟုတ်တယ် မေမေရဲ့၊ သူများတွေ ပေးပြီးနေပြီ”

ကလေးသုံးယောက်စလုံး ကျောင်းထားနိုင်သည်မှာ မခင်ထွေး၏ အစွမ်းကြောင့် မဟုတ်ပါ။ မခင်ထွေး၏ဘဝကို သိသော ခြံရှင်ဘာကြီး၏ ထောက်ပံ့မှုကြောင့် ဖြစ်သည်။ ခြံရှင်ဘာကြီးက အသက် ၇၀ နီးပါးရှိ သည်။ ရပ်ကွက်တွင် သာရေး နာရေးမှအစ အကြောင်းကိစ္စများစွာကို ရှေ့တန်းမှ ရပ်တည်ပေးစွမ်းနိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မခင်ထွေး၏ ကလေးသုံးယောက်ကိုလည်း ကျောင်းစရိတ်အားလုံး တာဝန်ယူထား၍ အသက်ရှူချောင်ရသည်။ သို့သော် မကြာခဏဆိုပြန်တော့လည်း အားနာ မိသည်။

“အေးပါကွယ်၊ မနက်ဖြန်ကျ ပေးတာပေါ့”

ထမင်းဝိုင်းလေး သိမ်းဆည်းပြီးတော့ သမီးကြီးနှင့် နှစ်ယောက် ပန်းခြံ ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကိုအေးဆောင်တစ်ယောက်ကတော့ နှင်းဆီပင် တွေကို ရေလောင်းနေဆဲ။

“ဟော မခင်ထွေးတို့ သားအမိ ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ”

“ဘာကြီးဆီကိုလာတာပါ ကိုအေးဆောင်၊ အလုပ်မသိမ်းသေးဘူး လား မိုးချုပ်လှပြီရှင်”

“သိမ်းတော့မှာပါ မခင်ထွေး။ နှင်းဆီပင်တွေကို မနေ့ကမှ မြေဩဇာ ထပ်ကျွေးထားလို့ ရေဝအောင် လောင်းပေးနေတာပါ”

ကိုအေးဆောင်သည် ဤခြံ၏ အလုပ်သမားဆိုလည်း ဟုတ်၊ ဥယျာဉ် များဆိုလည်း ဟုတ်သည်။ သူသည် ပန်းပင်များကို ရေလောင်းသည်၊ ပေါင်း သင်သည်၊ မြေဆွသည်။ ပန်းပင်များအတွက် လိုအပ်သော မြေဩဇာကို သူ့အချိန်နှင့်သူ ကျွေးတတ်သည်။ သူ့အပြောအရဆိုလျှင် သူသည် ရွာတွင် လယ်ငှားဖိုက်ရာမှ မြို့တက်လာခြင်း ဖြစ်သည်တဲ့။ သူသည် မွေးကတည်း က မြေကြီးထဲမှ သစ်ပင်ပေါက်လာသည်ကို ကြည့်ရင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ရ သည်တဲ့။ သည်တော့ အပင်တွေရဲ့ သဘောသဘာဝကို သူ နားလည် သည်တဲ့။ အပင်တွေရဲ့ အရိပ်လက္ခဏာကို သူသိသည်တဲ့။ သည်ခြံမှာ အလုပ်လုပ်နေသည်မှာပင် သုံးနှစ်သုံးမိုးမက ရှိပြီတဲ့။

မခင်ထွေးသိသော ကိုအေးဆောင်အကြောင်းမှာ ဤမျှလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ အမြင်တွင်လည်း ရိုးသားအေးဆေး၍ အသောက်အစားကင်းပုံ ရသည်။ မခင်ထွေးအပေါ်တွင်လည်း နှမငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ သနား ကြင်နာပုံရသည်ဟု ထင်မိသည်။ သို့သော်လည်း မခင်ထွေးအနေနှင့် မုဆိုးမတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရသည်။

မီးရောင်များဖြင့် လင်းထိန်နေသော တိုက်ပုကလေး၏ ဆင်ဝင်

အောက်သို့ မခင်ထွေးတို့ သားအမိ ဝင်လိုက်သည်။ ဘဘကြီးမှာ လူတချို့ နှင့် စကားကောင်းနေ၍ အတွင်းသို့ မဝင်ရဲသေး။ သမီးကြီး၏ ပန်းကို ဖက်ကာ ရပ်နေမိသည်။

“ဘာလဲဟေ့ မခင်ထွေး”

ဘဘကြီးက လှမ်းခေါ်တော့ သားအမိနှစ်ယောက် စကားဝိုင်းနား ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။ မခင်ထွေးနှုတ် မရဲတရဲဖြင့်-

“ဟို...ဟို ကလေးတွေ စာမေးပွဲကြေး ပေးရမှာဆိုလို့ပါ”

“ဪ...အေးအေး ဘယ်လောက်လဲ”

“သမီးက သုံးဆယ်၊ မောင်လေးတို့က နှစ်ဆယ်စီ ဘဘကြီးရဲ့”

မခင်ထွေးကိုယ်စား သမီးက ဝင်ဖြေသည်။ ဘဘကြီးက အိတ်ထောင်

တွင်းမှ တစ်ရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးရင်း...

“ရှေး... ငါ့မြေး ပိုတာ မုန့်ဖိုးသုံးလိုက်တော့နော်”

သမီးက ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဘဘကြီးကို ထိုင်ကန်တော့ သည်။ ဘဘကြီး၏ ဆုပေးသံကြားတော့ မခင်ထွေး မျက်ရည်များ ဝိုင်းစို့ လာသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ကျေးဇူးရှင် ဘဘကြီးတစ်ယောက် ကျန်းမာ ပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေဟု မေတ္တာပို့မိ၏။ သိပ်မမှောင်ခင် သားအမိနှစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ်ပင် ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ခြံထဲသို့ ရေပိုက်ကာ ကိုအေးဆောင်ကို ရှာကြည့်သော်လည်း မမြင်တော့။

“ဪ... သူ့ အလုပ်သိမ်းသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

(၃)

“မခင်ထွေး”

နှင်းဆီပင်အတန်းကလေးကြားသို့ တိုးဝင်ရင်း နှင်းဆီခူးဖို့ပြင်နေသော မခင်ထွေးအနီးသို့ ကိုအေးဆောင်ရောက်လာသည်။ နေက နောက်သို့ စောင်း

ကျသွားသော်လည်း မခင်ထွေးခေါင်းပေါ်မှာ ပူနေဆဲပါ။ တဘက်ကလေးကို ခေါင်းမှာ ပေါင်းလိုက်ရင်း ကိုအေးဆောင်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ စွပ်ကျယ် အင်္ကျီဝတ်မထားသော ကိုအေးဆောင်၏ ရင်အုံကြီးဆီသို့ မျက်လုံးအရောက် မှာတော့ မခင်ထွေး မျက်လွှာကို ကမန်းကတန်း ချလိုက်သည်။ မခင်ထွေး၏ ရှက်စနိုးပါးပြင်ကလေးမှာ နှင်းဆီတို့နှင့်အပြိုင် ရဲသွေးနေသည်။ ကပိုကရို လေးနှင့် လှရှာသော မခင်ထွေးအနီးသို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးကပ်လိုက်တိုင်း ကိုအေးဆောင် ရင်တွေ တထိတ်ထိတ် ခုန်နေသည်။ မခင်ထွေးကတော့ ဘာမှ ကရမထားလေဟန် နီညိုရောင် ဗရာဘိုးနှင်းဆီပွင့်ကြီးတွေကို တစ်ပွင့် ပြီးတစ်ပွင့် ကိုက်ညှပ်နေလိုက်သည်။

“နှင်းဆီတွေဟာ အမည်တူပေမယ့် အပွင့်ချင်းမတူဘူးနော် မခင်ထွေး။ တချို့ပန်းလေးတွေက အနာအဆာလေးတွေပါတယ်။ စုံအောင် မလှဘူး”

မခင်ထွေးရင်မှာ လှုပ်ခနဲ အေးသွားသည်။ ပြီးတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိကာ ရင်မှာ တင်းကျပ် လှိုက်မောသွား၏။ ကိုအေးဆောင်လို လူ တစ်ယောက်ထံမှ ကဗျာဆန်ဆန်စကားကို ကြားလိုက်ရ၍လည်း အံ့ဩသွား မိသည်။

“ဒါပေမယ့် ပန်းဟာ ပန်းပါပဲ ကိုအေးဆောင်”

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ် မခင်ထွေးရဲ့။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက အဲသလို စုံအောင်မလှတဲ့ ပန်းပွင့်လေးတွေကိုလည်း နှင်းဆီလိုခေါ်တဲ့ အကြောင်းပါ”

ကိုအေးဆောင်၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို မခင်ထွေး စဉ်းစားဆဲမှာပင် ကိုအေးဆောင်က ပန်းတစ်ပွင့် ခူးယူလိုက်သည်။

“မခင်ထွေးဟာ ဟောသည်နှင်းဆီပွင့်လေးနဲ့ တူတယ်”

သူပြသော နှင်းဆီပွင့်ကို မခင်ထွေး လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ပွင့်ဖတ် တချို့မှာ ပိုးပေါက်ကလေးတွေနှင့်။ မခင်ထွေးရင်မှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွား သည်။ မခင်ထွေးပန်းစူးတိုင်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပန်းတစ်ပွင့် ဖြစ်ချင်နေခဲ့ သည်မှာ အမှန်ပါ။ ခုတော့ ကိုအေးဆောင်က မခင်ထွေးကို နှင်းဆီပွင့်လေး နှင့် တူသည်တဲ့။ ပြောလာပြီ၊ ဒါပေမယ့် ပိုးကိုက်တဲ့ ပန်းတဲ့လား။ မခင်ထွေး ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ လိမ့်ဆင်းလာသည်။

“အို ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ မခင်ထွေးရယ်။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း လိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော်လေ”

ကိုအေးဆောင်စကားတွေ တစ်ဆိုနေစဉ်မှာပင် မခင်ထွေးက တစ်ဖက် သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“အို... ဘာကြီး”

တုတ်ကောက်တစ်ချောင်းနှင့် လမ်းလျှောက်လာနေသော ဘာကြီး ကို မြင်တော့ နှင်းဆီပန်းခြင်းတောင်းကို ကပျာကယာ ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဒီနှင်းဆီပွင့်လေးကို ကျွန်တော် ယူထားလိုက်မယ်နော်”

အရေးထဲ ကတ်ကြေးကျကျနဲ့နေခဲ့သဖြင့် ပြန်အကောက်မှာ ကိုအေးဆောင်က နှင်းဆီပန်းကို နမ်းပြသည်။ မခင်ထွေးမှာ အပျိုဖြန်း လေးတစ်ယောက်လိုပင် လက်ဖျား ခြေဖျားတွေ အေးစက်တုန်ယင်ကာ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

ပန်းတွေကို အကုန်အစင် ညှပ်မိလေသလားပင် မသိတော့။ ခပ်စော စောပင် ပန်းစူးခြင်းအလုပ်ကိုရပ်ပြီး ဘာကြီးကို အပ်သည်။ ပန်းဖောက် သည်တွေ လာယူလျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်ရန် စီကစဉ်ကာ ရေတွက်စည်း နှောင်လိုက်သည်။ လုပ်ခငွေ ရှင်းပေးချိန်မှာတော့ ဘာကြီးက မေးသည်။

“မခင်ထွေး ညည်းနဲ့ အေးဆောင်တို့ ငြိစွန်းနေကြပြီလား”

“အို... အို မဟုတ်ဘူး။ မဟုတ်တာ ဘာကြီးရယ်၊ ကျွန်မတို့က ရိုးရိုးသားသား ခင်မင်ကြတာပါ”

“မဟုတ်ရင်လည်း ပြီးတာပါပဲကွယ်။ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိလို့ မေးကြည့် ရတာပါ။ ကဲ... ကဲ ရော ဒီနေ့ တစ်ရာယူသွား၊ ပြန်တော့။ ညကျရင် ကလေး တွေကို လွှတ်လိုက်ဦး”

ဘာကြီးကို ကြောက်လွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ကာ အိမ်ဆီသို့ အပြေးကလေး ပြန်ခဲ့သည်။ မြေနီလမ်းကလေးကတော့ မခင်ထွေး၏ ခြေ လှမ်းများကို နားမလည်နိုင်စွာ ငေးမောကြည့်နေသည်။

(၄)

ကလေးသုံးယောက် အိပ်မောကျနေပေမယ့် မခင်ထွေး အိပ်၍မပျော်နိုင်ပါ။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တလူးလူးတလို့မိုမိုဖြင့် ရောက်တတ်ရာရာတို့ကို စဉ်းစား တွေးတောနေမိသည်။ ညနေက ကိုအေးဆောင်၏ အနှောင့်အသွားမလွတ် သော စကားများအပေါ် ရင်ခုန်မိသော မိမိအဖြစ်ကိုတွေးကာ ရှက်နေမိသည်။ ကိုအေးဆောင်သည် အလုပ်ကြီးစားသော အသောက်အစားကင်းသော တစ်ကိုယ်တည်းသမား၊ မခင်ထွေး၏ ဘဝကို သိသူ၊ စာနာ နားလည်သူ။

သည်လိုလူကို မခင်ထွေး စဉ်းစားတော့ စဉ်းစားသင့်သား။ တစ်ပင်လဲ မှ တစ်ပင်ထူတာ အပြစ်တော့ မဟုတ်နိုင်ပါ။ ကလေးသုံးယောက်အပေါ်မှာ နော၊ သူက ဖခင်တစ်ယောက်လို မေတ္တာမျိုးနှင့် ဆက်ဆံနိုင်မှာလား။ ကလေး တွေရဲ့ တာဝန်ကိုရော သူက လိုလိုချင်ချင် ယူပါ့မလား။ ယူရင်ကော ဘယ်လို ရုန်းကန်ကြမှာလဲ။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဘာကြီးကရော သဘော တူပါ့မလား။

“အို ငါ ဘာတွေတွေ့နေမိပါလိမ့်။ ငါ ... ငါ သူ့ကို စိတ်ညွတ်နေ ပြီးလား။ ရှက်လိုက်တာ။ ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ”

ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ မျက်နှာထိုးဝှက်ရင်း မခင်ထွေး မျက်ရည်များ စီးကျ လာသည်။ သူ၏ဘဝကို သူ ပြန်မြင်လာမိသည်။

“ကလေးတို့အဖေရယ်”

မိဘတွေ သဘောမတူသည့်ကြားက ခိုးရာလိုက်ပြေးခဲ့တော့ မခင်ထွေး အသက် တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်စွန်းတယ်ဆိုရလေး။ သူ အရက်သောက်တတ်တာ လည်း မခင်ထွေးသိရဲ့။ လက်ကြောမတင်းတာလည်း မခင်ထွေးသိရဲ့။ သို့သော် အချစ်စိတ်သည် ချစ်သူ၏ အပြစ်အနာအဆာများကို ဖုံးကွယ်ထား တတ်သည်မို့ မခင်ထွေး ဘာကိုမှ မမြင်ခဲ့။ တကယ့်လက်တွေ့ အိမ် ထောင်ရှင်မ ဘဝတွင် ထိုအပြစ်အနာအဆာများ၏ ကြီးမားသော ရိုက်ခတ် ချက်များကို မခင်ထွေး ခံခဲ့ရသည်။

ထမင်းမဝသည့်ဒဏ်ထက်ဆိုးသော အရက်သမားလင်ယောက်ျား၏ ဆဲဆိုရိုက်ပုတ်မှု၊ ကလေးသုံးယောက်နှင့် မုဆိုးမဘဝသို့ ရောက်သည်အထိ မိမိအပေါ် ရက်စက်သွားခဲ့လေသူ။

လရောင် မှန်ပျဉ်အောက်တွင် ညသည် ပို၍နက်ရှိုင်းလာသည်။ မခင်ထွေး၏ ငိုရွိုက်သံတို့သည်လည်း အိမ်ခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ဆူဝေ လှိုက်လှဲ တုန်ခါနေသည်။

“မေမေ”

သမီး၏ အလန့်တကြားခေါ်လိုက်သံကြောင့် ငိုကြွေးခြင်းကို ရပ်တန့် ကာ အကြိတ်လိုက်သည်။ အိမ်ခေါင်ထက်မှ အိမ်မြှောင်စုတ်ထိုးသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

“မေမေ ငိုနေတယ်လား”

မခင်ထွေး ဘာမှ ပြန်မဖြေနိုင်ပါ။ အံ့ကိုသာ ဆက်ကြိတ်ထားမိသည်။

“မေမေ ဘာလို့ငိုတယ်ဆိုတာ သမီး သိပါတယ်”

သမီး သိသတဲ့၊ သမီးက သိတတ်တဲ့အရွယ် ရောက်နေပြီပဲ။ မခင်ထွေး ၏ အတွေးများကို ဘက်ပြောင်းလိုက်သည်။ သည်သားသမီးသုံးယောက် အတွက် ရုန်းကန်ရမည့် တာဝန်သည် မခင်ထွေး၏ တာဝန်သာလျှင်ဖြစ် သည်။ မခင်ထွေးက မိခင်လေ။ တခြားသူတစ်ယောက်ကို ပခုံးကူစေဖို့ စိတ်ကူးပင် မယဉ်ချင်တော့ပါ။

“ဖေဖေကို လွမ်းလို့မို့လား မေမေ”

“အို”

မခင်ထွေးတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွေးညင်းများထသွားသည်။ ကလေး တွေဟာ သူတို့အဖေကို တမ်းတတတ်သည့် အရွယ်တွေပဲ။ မခင်ထွေးက သူတို့အတွက် အစားထိုးခြင်းအပေါ် သူတို့ ခံစားတတ်သည့် အရွယ်တွေပဲ။ မခင်ထွေးထံမှ ဘာစကားမျှထွက်မလာတော့။ သမီးက ခေါင်းမြီးခြုံကာ လှဲအိပ်သွားသည်။ ထိုညတစ်ညလုံး မခင်ထွေး အိပ်မပျော်တော့ပါ။

“ကောင်းကင်က နေမင်းကြီးရယ်၊ မခင်ထွေးတို့ဆီ မြန်မြန်သာ လာခဲ့ပါတော့ကွယ်”

(၅)

သည်နေ့တော့ ကိုအေးအောင်ကို ခပ်တည်တည်ပဲနေမည်ဟု မခင်ထွေး ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဘယ်လိုအခြေအနေဖြစ်စေ ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်သိက္ခာကို အကျမခံနိုင်။ သူက သဘောရိုးမဟုတ်ဘဲ မခင်ထွေးကို လက်တည့်စမ်းရုံ ကြံစည်ပါလျှင် မခက်ပါလား။ မိမိဘဝကမှ အများ ပြောဆိုချင်စရာကောင်း သော မုဆိုးမဘဝ။

“မခင်ထွေး”

ခူးပြီးသားပန်းတွေကို တစ်ခေါက်သွားပို့ဖို့ ပန်းခြင်းတောင်းကို ခါးစောင်းတင်လိုက်ချိန်တွင် ကိုအေးဆောင် ရောဂါလာသည်။ မခင်ထွေးက မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး တင်းထားလိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ကိုအေးဆောင်။ ကျွန်မ မအားဘူး”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်ဗျာ။ မခင်ထွေးအလုပ်ကို ကျွန်တော် မနှောင့်ယှက်ပါဘူး ကူညီမလို့ပါ”

“မလို့ပါဘူး ကိုအေးဆောင်။ ကျွန်မ လုပ်နိုင်ပါတယ်”

တမင်ပင် ဘုဆတ်ဆတ်ပြောကာ ပန်းခြင်းတောင်းကိုရွက်၍ ထွက်ခဲ့သည်။ ကိုအေးဆောင်မှာ အတော်ကလေး ဝမ်းနည်းသွားသည်။ သူ့မှာ အိမ်ထောင်ပျက်ခဲ့ပေမယ့် မခင်ထွေးအား ဇာတ်ကားလိုစိတ် မရှိပါ။ ကလေးသုံးယောက်နှင့် ရုန်းကန်နေရရှာသော မခင်ထွေးအပေါ် နှမကလေးတစ်ယောက်လို သနားမိရာက

“မခင်ထွေးကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်ဗျာ”

ကိုအေးဆောင်၏ စကားများကို နှင်းဆီပန်းကလေးများသာ ကြားနိုင်ပါသည်။ မခင်ထွေးကတော့ ပန်းများကို ရေတွက်စည်းနှောင်ရင်း သူ့ကို ကျောခိုင်းထားသည်။ ထိုနေ့က မခင်ထွေး ပြန်သွားသည်အထိ သူ့ရင်မှာ ဝမ်းနည်းဆုံးနိုင်သေး။ ပန်းပင်တွေကို မရမလောင်းသေးဘဲ နှင်းဆီပန်းခင်းများကြားတွင် ထိုင်ကာ မခင်ထွေးအကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။

မခင်ထွေးသည် အရွယ်ရှိသေးသော မုဆိုးမကလေး၊ ရုပ်ကလေး သနားကမားနှင့်မို့ လက်တည့်စမ်းလိုသော ယောက်ျားတွေက မရှား။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လို စကားဝိုင်းမျိုးတွင် ယောက်ျားများက မခင်ထွေး

လှည်းယဉ်ကြော

အကြောင်းကို အားမနာတမ်း ပြောတတ်ကြသည်။ ယောက်ျားတို့ ထုံးစံအတိုင်း ပါးစပ်ဖျားမှာပင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သိမ်းပိုက်စကားဆိုတတ်ကြသည်။ သူနှင့် သမုတ်လိုက်ကြ၊ ပြီးတော့...

ကိုအေးဆောင် ခေါင်းကို ခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။ တဘက်ကလေး ခေါင်းပေါင်းကာ ပန်းတွေခူးနေတတ်သော မခင်ထွေး၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ ချွေးစက်များကို သူ သုတ်ပေးချင်သည်။ မုဆိုးမဟူသော ပညတ်နာမ်စားကို သူ ဖယ်ရှားပေးချင်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက မခင်ထွေးကလေး လူပြောသူပြော ခံနေရရုံသာမက ဘဝလေးပါ ညစ်နွမ်းသွားပါလျှင်...

“အေးဆောင်”

ဘာကြီး၏အော်သံကြောင့် ကိုအေးဆောင်အတွေးများ ပြတ်တောက်သွားသည်။ ကမန်းကတန်းပင် ဘာကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်မှာ မင်း ပြင်ဦးလွင်ကို သွားရမယ်။ ငါ့မှာထားတဲ့ ဂန္ဓမာတွေရပြီလို့ ပြောတယ်ကွ။ အဲဒါ မင်း ဓောင့်ယူခဲ့ကွာ”

ကိုအေးဆောင်၏ ရင်မှာ ထိတ်ခုန်သွားသည်။ မခင်ထွေး၏ မျက်နှာလေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်မိသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ မခင်ထွေးကလေးနှင့် ခဏတာခွဲရမှာကိုပင် ကြေကွဲချင်သလို။

“မခင်ထွေးရယ် ခင်ဗျား ဘာမှမသိဘူးနော်”

(၆)

ခြံထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပင် ဝင်လိုက်သည်။ မခင်ထွေး၏စိတ်တွေ စွပ်ထွေးနေသည်။ မနေ့ညနေက သားငယ်လေး စက်ဘီးတိုမိ၍ ဆေးခန်း ပြေးရသေး၏။ မြေဖောင့်တစ်ခုလုံး စုတ်ပြတ်ကာ အနာရှိန်တက်၍ ဖျားနေသည်။

ကယောင်ကတမ်း မြည်တမ်းသော သားငယ်၏စကားလုံးများက မခင်ထွေး၏နှလုံးသားကို ချေမွပစ်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ” တဲ့။

သည်လိုမခေါ်ရတာ ကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် ကလေး၏ နှလုံးအိမ်ထဲတွင် သူ့ဖေဖေ ရှိနေသေးသည်။ မခင်ထွေး ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိအောင်ပင်။ သည်နေ့မနက်လည်း သမီးက...

“မေမေရေ ညက မောင်လေး ယောင်တာကလည်း ဖေဖေတဲ့။ မောင်လေးက ဖေဖေကို မှတ်မိသေးတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ သားလည်း ဖေဖေကို မှတ်မိသေးတာပဲ”

ကလေးတွေကို သည်နေ့ ကျောင်းမထည့်တော့။ မနက်တစ်ပိုင်းလုံးလည်း ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘဲ ကလေးသုံးယောက်ကို ဖက်ကာ ငိုနေခဲ့မိသည်။ ညနေဘက် ပန်းခူးရတာလည်း စိတ်မပါ။ မြဲထဲမှာ ကိုအေးဆောင်ကို ရှာဖွေကြည့်မိပြန်တော့လည်း မတွေ့။

မနေ့က သူ့ရဲ့ အပြုအမူတွေအပေါ်မှာများ ကိုအေးဆောင် ဒိတ်ခုသွားလေသလား မပြောတတ်။ သူကလည်း သူ့ပါပဲလေ။ ကိုယ့်ကို ဘာမှစော်ကား မော်ကားလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘဲနှင့် ခမျာမှာ သူ့အပေါ် နမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ပြုမူဆက်ဆံရှာတာကို ကဲကဲ ဆတ်လိုက်မိသလို လွန်များသွားလေရောသလား။

မခင်ထွေးသည် အားငယ်နေချိန်မို့ ကိုအေးဆောင်ကိုပင် စကားတွေ ပြောပြချင်နေမိသည်။ ဘဝရေပင်လယ်မှာ နှစ်နေ့ရသလို နှစ်တစ်ပင်ကိုပင် အားကိုးတကြီး ဆုပ်ထားချင်နေမိသည်။

“ကိုအေးဆောင်ရယ်၊ ကျွန်မကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့။ စိတ်ဆိုးချင်းဆိုး ကျွန်မကို ဒီအဖြစ်ကျောက်အောင် တွန်းပို့ပေးနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ကံကြမ္မာကိုသာ စိတ်ဆိုးလိုက်ပါရင်ရယ်”



မခင်ထွေးရင်ထဲမှ ကိုအေးဆောင်ကို တောင်းပန်လိုက်သည်။ နှင်းဆီပွင့်တွေအားလုံး ကတ်ကြေးဖြင့် ကိုက်ဖြတ်ပြီး ခြင်းတောင်းထဲ စုထည့်လိုက်၏။ သည်နေ့မှ ဘာဖြစ်သည်မသိ ပန်းတွေပွင့်တာက နည်းလွန်းသည်။ ခါတိုင်း ခြင်းတောင်း သုံးတောင်းလောက်ရသည့် ခြေက အခုတော့ ခြင်းတောင်း နှစ်တောင်းပင် မပြည့်တတ်။ ရသမျှပန်းကိုပဲ စိစစ်ရေတွက် စည်းနှောင်ကာ ဘာဘကြီးကို အပ်လိုက်သည်။

“မခင်ထွေး ထမင်းစားပြီးရင် ခဏလျှောက်ခဲ့ပါဦး။ ငါ ခိုင်းစရာရှိလို့”

သားငယ်လေး ဖျားနေသည့်အကြောင်း ပြောမည်ကြံပြီးကာမှ မပြောဖြစ်ခဲ့တော့။ တော်ကြာ ကလေးအတွက် ဆေးဖိုးလိုချင်၍ ပြောသည်ထင်နေဦးမည်။ ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြုပြီး အိမ်သို့ပြန်ခဲ့၏။ မြဲထဲက မထွက်ခင်မှာ ကိုအေးဆောင်ကို တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ရှာဖွေခဲ့မိသေး၏။ အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့ မခင်ထွေးရင်ထဲမှာ ငိုချင်မိသည်။

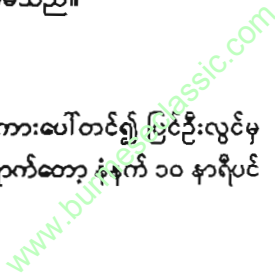
မြေခိုလမ်းကလေးကတော့ နှေးကွေးလွန်းနေသော မခင်ထွေး၏ မြေလှမ်းများအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရောသလား။ မြေမှန်ကလေးများပင် ခေါင်းထောင်မလာခဲ့။ မခင်ထွေးကတော့ စိတ်တွေ လေးလံကာ လဟာပြင်တစ်ခုထဲ လျှောက်နေရသူပမာ ဘာဆိုဘာမှမသိ။ အဝေးတစ်နေရာမှ ငှက်တစ်ကောင်၏ အော်မြည်သံက မခင်ထွေးနားထဲ ရောက်လာသည်။

“လာဘ်... လာဘ်... လာဘ်”

မခင်ထွေးနှုတ်မှ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်မိသည်။

(၇)

မနက်စောစောထကာ ဂန္ဓမာပျိုးပင်များကို ကားပေါ်တင်၍ ပြင်ဦးလွင်မှ ကိုအေးဆောင် ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ မြို့ကိုရောက်တော့ နံနက် ၁၀ နာရီပင်



မထိုးတတ်သေး။ ဘာကြီးကို ပျိုးပင်စာရင်းနှင့်တကွ ငွေ လက်ကျန်အားလုံး အပ်လိုက်သည်။

“အားလုံး အဝါမျိုးတွေချည်းပေါ့ ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘာကြီး။ အဖြူမျိုးတွေကတော့ နောက်တစ်ပတ်လောက်မှ လာယူပါတဲ့”

“အေးအေး ကဲ...အဲဒီပျိုးပင်တွေအားလုံး မင်းကို အပ်တယ်ကွ။ မင်း စိတ်ကြိုက်သာ စိုက်ပေတော့”

ကိုအေးဆောင်သည် ဂန္ဓမာပျိုးပင်များကို ခြံထောင့် ရေကန်အနီး ရွှေပြောင်းပြီး သူပိုင် တဲကလေးထဲ ငုံ့ဝင်လိုက်သည်။ ခဏချင်း မမှူးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြီး ကိုအေးဆောင် နီးလာသည်။ ရေမိုးချိုး၍ ထမင်းစားရန် တိုက်ပုလေး၏ နောက်ဖေသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ဘာကြီးကတော့ ဧည့်ခန်းတွင်းမှာ ဧည့်သည်များနှင့် စကားကောင်းနေသည်။

ထမင်းဟင်းအိုးများကို လှန်လှောကြည့်တော့ ဘာမျှမရှိ။ ထမင်းချက် တဲ့ ဦးကုလား ဘယ်သွားနေသလဲ၊ ဘာကြီးရော ဘာစားသလဲ။ ထမင်း စားခန်းထဲမှ ဧည့်ခန်းဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာကြီးက ဧည့်သည် များနှင့် တဝါးဝါးတဲဟားဟား ရယ်မောနေတုန်း။ ဗိုက်ထဲကလည်း ဆာ လွန်း၍ တပွိုဝိုမြည်လာသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့သွား၍ လက်ဖက်ရည် နှင့် မုန့်ကို စားရန်သာ ရှိတော့၏။ အပြင်သို့ ထွက်မည်ဟန်ပြင်တော့ ဘာကြီးက သူ့ကို လှမ်းခေါ်သည်။

“မနေညနေကပဲ ကိုကုလား သူ့ရွာကို ပြန်သွားတယ်။ ငါလည်း ဘာမှမစားရသေးဘူး။ စိန်သုံးလုံးကိုသွားကွာ။ ဧည့်သည်တွေကိုပါ ကျွေး ရအောင် တစ်ခုခုဝယ်ခဲ့”



“ဟာ...ကျွန်တော်တို့က အစားနဲ့တင် မကျေနပ်နိုင်ဘူးဗျ။ အနည်းဆုံး ဝီစကီလေးနဲ့မှ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟား...ဟား...ဟား ရပါတယ် ဦးကျော်ရာ၊ ဒါတွေက အိမ်မှာ အဆင်သင့် ရှိပြီးသားပါ”

ညနေရောက်တော့ ကိုအေးဆောင်တစ်ယောက် မခင်ထွေးကို မျှော်နေ မိသည်။ မခင်ထွေး လာရာလမ်းကလေးဆီသို့ မျှော်ကြည့်ရလွန်းသဖြင့် လည်ပင်းလည်း ရှည်လှပြီ။ အတော်ကလေး ညနေစောင်းသည်အထိ မခင်ထွေး ပေါ်မလာတော့ ကိုအေးဆောင် ရင်တွေပူလာပြီ။ နှင်းဆီပန်းခင်း ထဲမှာတော့ နှင်းဆီတွေက တအားကြီးပွင့်လို့နေသည်။

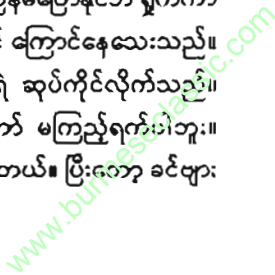
“မခင်ထွေး ဘာလို့မလာတာပါလိမ့်။ နေများမကောင်းလို့လား။”
ပန်းပင်တွေကိုပင် ရေမလောင်းနိုင်အားဘဲ မခင်ထွေးတို့ အိမ်ကလေး ဆီသို့ ကိုအေးဆောင် ထွက်ခဲ့သည်။

“မခင်ထွေး”
အိမ်ကလေး၏ ဘေးအဆွယ်ကလေးအောက်မှာ မခင်ထွေး ထိုင်နေ သည်။ ကိုအေးဆောင်ကိုမြင်တော့ လန့်ဖျပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဝမ်းနည်း လာသည်။ ပြီးတော့ ငိုလေသည်။

“ဟောဗျာ ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲ မခင်ထွေးရဲ့။ ပန်းခူးမလာလို့ ကျွန်တော် လိုက်လာတာ။ နေများ မကောင်းလို့လားလို့”

မခင်ထွေးကတော့ ကိုအေးဆောင်ကို ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ ငိုလေသည်။ ပထမတော့ ကိုအေးဆောင် ကြောင်နေသေးသည်။ နောက်တော့ မခင်ထွေး၏ ပခုံးလေးကို မရဲတရဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“မခင်ထွေးရယ် ခင်ဗျားငိုတာကို ကျွန်တော် မကြည့်ရက်ပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝကလေးကို ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား



ကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို နှင်းဆီပန်းလေးနဲ့တူ တယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောတာပေါ့။”

မခင်ထွေး၏ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ ပန်းကို ဖြုတ်လေး ဆုပ်ကိုင်ထားသော ကိုအေးဆောင်၏ လက်များကို ဖယ်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ပန်းတစ်ပွင့် မဟုတ်ပါဘူး ကိုအေးဆောင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ပါဗျာ”

“မဟုတ်ဘူး”

မခင်ထွေးက ငြင်းဆန်ရင်း ကိုအေးဆောင်က အဆိုသွင်းရင်းဖြင့် ထိုနေ့ညနေက မခင်ထွေး ပန်းမခူးဖြစ်ခဲ့ပါ။ ထို့အတူ ကိုအေးဆောင် လည်း ဂန္ဓမာပျိုးပင်များကို မစိုက်ပျိုးဖြစ်ခဲ့။

နှင်းဆီပန်းခင်းလေးထဲမှာတော့ မခူးဖြစ်သော နှင်းဆီပွင့်ဖတ်ကလေး များမှာ တစ်ဖတ်ချင်း ရုန်းကန်၍ အစွမ်းကုန်ပွင့်နေခဲ့လေသည်။

(၈)

မြေနီလမ်းကလေးသည် နေဝင်ရီတရောအချိန်ရောက်လျှင် မခင်ထွေး၏ ခြေလှမ်းများကို မျှော်နေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လေးလံသော၊ တစ်ခါ တစ်ရံ သွက်လက်မြန်ဆန်တတ်သော မခင်ထွေး၏ ခြေလှမ်းများကို သူ မမေ့ပါ။ သို့သော် မခင်ထွေးတစ်ယောက်တော့ မြေနီလမ်းကလေးပေါ် မနှင်းလျှောက်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာခဲ့လေပြီ။ နေ့နှင့်ညတို့ တစ်လှည့် ဆီ ကွယ်ပုန်းကြရင်း အချိန်တွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးနေသည်။ နှင်းဆီ ပန်းခင်းထဲမှ နှင်းဆီပွင့်များကတော့ သဘာဝအတိုင်း ဖူးမြဲ ပွင့်မြဲဖြစ်သည်။

မခင်ထွေးတစ်ယောက် ပန်းခူးခြင်းအလုပ်ကို မလုပ်တော့ပါ။ ပန်း ကလေးများကိုခူးသည့် သူကိုယ်တိုင် ပန်းတစ်ပွင့်ဖြစ်ကြောင်းကို လက်ခံ လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ကိုအေးဆောင်ကတော့ မခင်ထွေး ဘာကြောင့် ပန်းခူးမလာတော့ သည်ကို စဉ်းစား၍မရဖြစ်နေသည်။ ထို့အတူ နှင်းဆီပန်းခင်းကလေးထဲ မှာ မခင်ထွေး၏ ဖိနပ်ပါးလေးတစ်ဖက် ရှိနေခြင်းကိုလည်း သူ မစဉ်းစား တတ်ပါ။

ကိုအေးဆောင်သည် ပြင်ဦးလွင်မြို့မှ ယူလာသော ဂန္ဓမာပျိုးပင်များ ကို သူ့စိတ်ကြိုက် စိုက်ပျိုးရင်း ရေတွေကိုသာ တွင်တွင်လောင်းနေမိ သည်။

ကလေးပုဂံစင်း၊ အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၅၇။



www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
.com

ခင်ခင်ထူး
လှည်းယဉ်ကြွေ

ဝတ္ထုတိုများ

KYAW PHU SAN
၂၀၀၇





 3360021

 k 1500.00

www.burmeseclassic.com